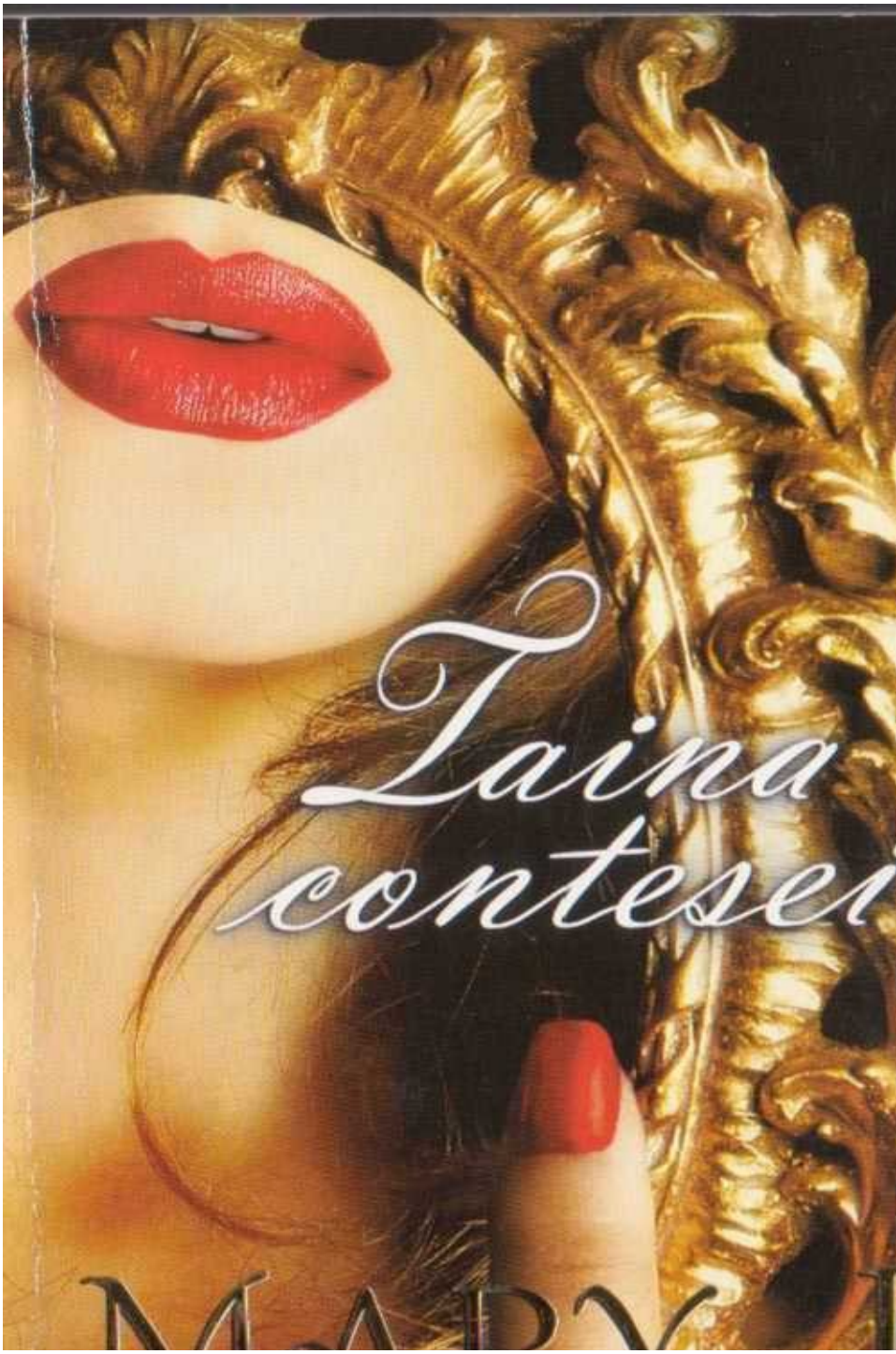
Taina
contesei

TAINA CONTESEI

MARY JO PUTNEY

Capitolul 1

— Ce naiba se întâmplă aici?

Era strigătul de luptă al unui soţ furios; Rafe l-ar fi recunoscut oriunde. Oftă. Se părea că urma o scenă emoţională enervantă, dintre cele pe care le ura cel mai mult. Lăsând-o din braţe pe doamna cea fermecătoare, se întoarse cu faţa către bărbatul care intrase valvârtej în salon. Era cam de aceeaşi înălţime şi vârstă cu Rafe, undeva pe la treizeci şi cinci de ani. Cu toate că probabil ar fi fost plăcut în altă situaţie, în acel moment părea gata să comită o crimă.

— David! strigă Lady Jocelyn Kendal, care făcu un pas înainte încântată, apoi se opri văzând expresia de pe chipul soţului său. Între ei, tensiunea bătea precum o tobă.

Liniştea fu întreruptă de nou-venit, care spuse pe un ton mânios:

— Se pare că sosirea mea e în egală măsură neaşteptată şi deranjantă. Presupun că dânsul e ducele de Candover? Sau îţi extinzi favorurile şi în alte zone?

În timp ce Lady Jocelyn se clătina la impactul cuvintelor lui, Rafe i se adresă cu răceală:

— Sunt Candover. Este rândul dumneavoastră să vă prezentaţi.

— Iar eu sunt Presteyne, soţul acestei doamne, deşi nu pentru multă vreme, pufni el, luptându-se vizibil cu dorinţa de a-l arunca afară pe oaspetele nevestei sale. Privirea i se întoarse asupra lui Lady Jocelyn. Mă scuzi că ţi-am întrerupt distracţia. Îmi iau lucrurile şi nu te mai deranjez vreodată.

Apoi Presteyne ieşi trântind uşa atât de tare, încât pereţii vibrară. Rafe fu fericit să-l vadă plecând; cu toate că era expert în toate sporturile la care trebuia să se

priceapă un gentleman, un duel cu un soţ furios venit din armată nu era pe lista sa de activităţi preferate.

Din păcate, scena nu se terminase încă, pentru că Lady Jocelyn se ghemui pe un scaun căptuşit cu satin şi începu să plângă. Rafe o privi exasperat. Prefera să nu îşi ia prea în serios aventurile, ci să le ducă la bun sfârşit cu plăcere reciprocă şi fără acuzaţii; de aceea, nu s-ar fi atins vreodată de Lady Jocelyn dacă nu i-ar fi spus că avea o căsnicie de convenienţă. Era clar că doamna minţise.

— Soţul tău nu pare să creadă că e o căsătorie aranjată, remarcă el. Femeia ridică fruntea şi îl privi pe Rafe cu ochi goi, ca şi când ar fi uitat că se afla şi el acolo. Ce joc e ăsta? întrebă el iritat. Soţul tău nu pare genul de bărbat pe care să-l manipulezi cu gelozia. Te părăseşte sau te sugrumă, însă n-o să ia parte la un asemenea joc.

— Nu e niciun joc, îngăimă ea tremurând. Încercam să descopăr ce e în sufletul meu. Abia acum, când e prea târziu, ştiu ce simt pentru David.

Enervarea lui Rafe dispăru în faţa tinereţii şi vulnerabilităţii ei. Cândva fusese şi el la fel de tânăr şi confuz, iar suferinţa ei era un memento viu al dezastrelor pe care le poate provoca dragostea.

— Încep să cred că sub suprafaţa ta atât de elegant finisată bate o inimă romantică, rosti el sec. Dacă e adevărat, du-te după soţul tău şi aruncă-i la picioare trupul tău fermecător, cu nişte scuze abjecte. Ar trebui să-l poţi convinge, cel puţin de data asta. Orice bărbat îi iartă multe femeii pe care o iubeşte. Însă nu-l lăsa să te mai vadă în braţele altcuiva. Nu cred c-o să te ierte şi a doua oară.

Lady Jocelyn făcu ochii mari. Apoi, pe un ton aproape de râs isteric, spuse:

— Sângele tău rece este de-a dreptul legendar, însă zvonurile tot nu se pot compara cu realitatea. Cred că dacă ar intra diavolul însuşi, l-ai întreba dacă vrea să joace whist.

— Draga mea, niciodată nu joci whist cu diavolul. Trişează. Rafe îi ridică mâna îngheţată şi i-o sărută uşor de rămas-bun. Dacă soţul tău rezistă linguşirilor tale şi vrei o

aventură plăcută şi fără complicaţii, anunţă-mă. Îi eliberă mâna. Ştii că de la mine nu vei primi mai mult. Cu mulţi ani în urmă mi-am dat inima cuiva care a aruncat-o şi a frânt-o, aşa că n-a mai rămas nimic din ea. Era o replică minunată cu care să iasă din scenă, însă când privi chipul fermecător al tinerei se trezi adăugând: Îmi aminteşti de o femeie pe care am cunoscut-o cândva, însă nu suficient. Niciodată nu e suficient.

Apoi se întoarse, ieşi din casă şi coborî scările în Upper Brook Street, unde îl aştepta cabrioleta. Urcă şi luă frâiele, îndemnându-şi caii.

Acea parte din ,el răspunzătoare de autoderiziune se amuză copios de maniera spectaculoasă în care „Ducele" scăpase basma curată. „Ducele" era porecla lui Rafe, în virtutea imaginii publice pe care şi-o tot şlefuise timp de vreo doisprezece ani. Era gentlemanul englez perfect, imperturbabil, şi nimeni nu juca acel rol mai bine ca el.

Toţi aveau nevoie de un hobby.

Însă când luă colţul şi intră pe Parc Lane, deveni tot mai neliniştitor gândul că arătase mai mult decât trebuia din el însuşi. Din fericire, Jocelyn nu era genul care să dea povestea mai departe, şi Rafe oricum n-ar fi făcut-o.

Opri cabrioleta în faţa casei sale din Berkeley Square, gândindu-se mohorât că trebuia să-şi caute altă amantă. În săptămânile de după ce-şi sfârşise ultima aventură nu reuşise să găsească pe cineva care să-i atragă atenţia. Chiar începuse să se întrebe dacă nu cumva era cazul să renunţe la matroanele îngăduitoare din clasa lui socială şi să-şi angajeze o curtezană. Era mai simplu să aibă o amantă profesionistă, însă asemenea femei erau de obicei lacome şi needucate şi susceptibile de boli. Iar ideea nu-l încânta deloc.

De aceea fusese foarte încântat când fermecătoarea Jocelyn Kendal îl informase cu delicateţe că intrase într-o căsnicie de convenienţă şi o interesa diversitatea. El o admirase întotdeauna, însă păstrase distanţa pentru că era strict împotriva codului său să aibă de-a face cu inocente, în săptămânile în care fusese la ţară se gândise la ea cu

nerăbdare, iar când se întorsese la Londra o vizitase. Din nefericire, în acel interval doamna părea să se fi transformat într-o soţie iubitoare, chiar dacă uşor confuză. Rafe trebuia să caute în altă parte.

Încercând să-şi mai liniştească deprimarea, se felicită că scăpase din ceea ce ar fi putut deveni o aventură periculoasă. Trebuia să-şi dea seama că nu era cazul să se încurce cu o asemenea fiinţă romantică. De fapt îşi dăduse seama, însă i se părea cea mai proaspătă şi mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse de ani buni. Semăna cu…

Îndepărtă imediat acel gând. Motivul principal al întoarcerii lui rapide la Londra nu fusese joaca, ci un mesaj de la prietenul său Lucien, care dorea să discute afaceri cu el. Iar pentru că ocupaţia contelui de Strathmore era spionajul, asta însemna că micile lui proiecte erau de obicei foarte interesante.

Rangul lui Rafe îi dădea acces la nivelurile cele mai înalte ale societăţii, iar de-a lungul anilor lucrul acesta se dovedise util pentru reţeaua extinsă de informaţii secrete a prietenului său. Specialitatea lui Rafe era să facă pe curierul când canalele oficiale nu erau adecvate, însă mai coordonase şi câteva investigaţii secrete în rândul celor bogaţi şi puternici.

În timp ce îşi ducea cabrioleta la grajduri, Rafe speră că de data aceea Lucien să fi plănuit ceva care să-i distragă atenţia de la necazurile sentimentale.

Lucien Fairchild privi amuzat cum ducele de Candover îşi făcea loc prin salonul înţesat de lume. Înalt, sobru şi impunător, Rafe juca atât de bine rolul de aristocrat, încât puteai bănui că era mai degrabă actor decât produsul autentic.

Şi pentru că mai avea şi o frumuseţe teatrală, nu era deloc surprinzător că privirea tuturor femeilor din încăpere era aţintită asupra lui. Lucien se întrebă care avea să fie următoarea din şirul lung de doamne strălucitoare care ajunseseră în patul lui Rafe. Chiar şi Lucien, care se ocupa cu informaţiile, le pierduse şirul.

După numărătoarea lui Lucien, Rafe îşi folosise privirea tăioasă, ca de gheaţă, ca să-i intimideze pe trei nimeni enervanţi când traversă încăperea. Însă, când ajunse lângă Lucien, zâmbetul lui de circumstanţă se încălzi.

— Mă bucur să te văd, Luce. Mi-a părut rău că n-ai putut ajunge în vară la Castelul Boume.

— Şi mie, însă Whitehall a fost ca o casă de nebuni. Lucien privi în salon şi îi fileu un semn discret altui bărbat, apoi continuă: Hai să găsim un loc mai liniştit ca să te pun la curent. Îl conduse pe amicul său până la un birou din partea din spate a casei.

Se aşezară amândoi, iar Rafe acceptă un trabuc din partea gazdei.

— Presupun că îmi ceri să fac ceva necurat.

— Presupui bine. Lucien aprinse cu o lumânare trabucul lui Rafe, apoi pe al său. Cum ţi s-ar părea o excursie la Paris?

— Sună perfect. Rafe pufăi din trabuc până se aprinse complet. În ultima vreme sunt cam plictisit.

— Asta n-ar trebui să fie plictisitor; călătoria implică o doamnă care ne cam dă de furcă.

— Şi mai bine. Rafe pufăi adânc, apoi scoase încet fumul prin colţul gurii. Trebuie să o ucid sau să o sărut?

— În niciun caz prima, spuse Lucien încruntându-se. Cât despre a doua – ridică din umeri – las la alegerea ta.

Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat cu pielea închisă la culoare. Rafe se ridică şi-i întinse mâna.

— Nicholas! Nu ştiam că eşti în Londra.

— Eu şi Clare am sosit azi-noapte. După ce dădu mâna cu ei, contele de Aberdare se lăsă într-un fotoliu.

— Arăţi foarte bine, remarcă Rafe în timp ce se aşeza la rândul său.

— Căsnicia e un lucru minunat, rânji Nicholas. Ar trebui să-ţi iei şi tu o nevastă.

— O idee excelentă, răspunse Rafe pe un ton dulceag. A cui nevastă mi-ai sugera-o? Sper că şi finul meu este bine, continuă Rafe după ce ceilalţi bărbaţi încetară

să mai râdă.

Diversiunea se dovedi eficientă. Nicholas arboră imediat expresia lăudăroasă a unui proaspăt tătic mândru, apoi le vorbi despre progresele uimitoare ale micului Kenrick.

Bărbaţii din acel birou reprezentau trei sferturi dintr-un grup poreclit „îngerii căzuţi” pe vremuri. Prieteni încă de când fuseseră la Eton, rămăseseră apropiaţi ca fraţii chiar dacă nu se vedeau uneori cu anii. Lipsea doar lordul Michael Kenyon, vecinul lui Nicholas în Ţara Galilor. După ce admirară realizările copilului, Rafe se interesă: A venit şi Michael cu tine ca să avem o reuniune a „îngerilor căzuţi”?

— Nu prea e pregătit să călătorească, însă îşi revine cu o viteză uluitoare. Curând va fi ca nou, cu numai câteva cicatrice rămase. Nicholas chicoti. Clare a insistat să-l îngrijească ea. Să mai zici de forţe irezistibile şi obiecte de neclintit! Cred că soţia mea cea încăpăţânată e singura persoană de pe pământ care ar fi reuşit să-l ţină pe Michael în pat suficient de mult cât să se vindece cum trebuie. Acum că e mai bine, m-am gândit că şi Clare avea nevoie de vacanţă, aşa că am adus-o în oraş.

— Michael a revenit pe front îndată ce Napoleon a scăpat de pe Elba, observă Lucien. Din moment ce francezii nu au reuşit să-l ucidă în Spania, a ţinut neapărat să le mai dea o şansă la Waterloo.

— Michael n-ar putea să reziste în faţa unei lupte, iar Wellington avea nevoie de toţi ofiţerii cu experienţă, spuse Rafe. Totuşi, sper că de data asta războiul chiar s-a sfârşit de-a binelea. E posibil ca până şi norocul lui Michael să se termine.

Cuvintele lui îi amintiră lui Lucien de scopul întâlnirii.

— Acum că sunteţi amândoi aici, trec la subiect. L-am rugat pe Nicholas să ni se alăture pentru că în timpul călătoriilor sale pe Continent a lucrat din când în când cu femeia de care am vorbit mai devreme.

Ceilalţi doi bărbaţi schimbară o privire.

— Nicholas, mereu am bănuit că îl ajuţi pe Lucien în timpul plimbărilor tale prin Europa, surâse Rafe.

— Ţiganii se pot duce oriunde, iar eu umblu mult. Evident, şi tu ai fost forţat să intri în asta. Nicholas îi aruncă lui Lucien o privire amuzată. Văd că ai manevrat în aşa fel încât eu şi Rafe să nu ştim unul de celălalt. Acum sunt surprins că vorbeşti cu amândoi. Am devenit brusc mai de încredere?

Conştient că i se întindea o capcană, Lucien se crispă.

— În treaba asta e o politică bună să nu spun nimănui mai mult decât trebuie să ştie. În clipa de faţă încalc această regulă pentru că e posibil ca tu să ştii ceva care să-l ajute pe Rafe.

— Din câte bănuiesc, respectiva doamnă se numără printre agenţii tăi, opină Rafe. Ce fel de necazuri îţi face?

Lucien ezită, gândindu-se de unde să înceapă.

— Presupun că urmăreşti conferinţa de pace de la Paris.

— Da, însă nu prea îndeaproape. Cele mai multe probleme n-au fost deja rezolvate la Congresul de la Viena?

— Da şi nu. Anul trecut, Aliaţii doreau să pună războaiele pe seama ambiţiei lui Napoleon, aşa că acordul de la Viena a fost destul de moderat. Lucien scoase trabucul din gură şi îi privi încruntat vârful strălucitor. Totul ar fi fost bine şi frumos dacă Napoleon ar fi rămas în exil, dar întoarcerea lui în Franţa şi bătălia de la Waterloo ne fac să fim foarte precauţi. Pentru că o mare parte dintre francezi îl susţin pe împărat, cei mai mulţi aliaţi vor sânge. Franţa o să fie tratată mult mai aspru decât înainte de cele o sută de zile ale lui Napoleon.

— Asta se ştie. Rafe scutură trabucul. Eu ce rol am?

— În lunile astea, până sunt semnate noile tratate, în culise s-au purtat nişte bătălii aprige pentru influenţă, îi explică Lucien. Nu e nevoie de prea mult pentru a tulbura negocierile, poate chiar pentru a declanşa un nou război. Informaţiile sunt extrem de importante. Din păcate, agenta

mea, Maggie, a cărei activitate a fost nepreţuită, vrea să se retragă şi să plece din Paris cât mai repede, înainte de terminarea conferinţei.

— Oferă-i mai mulţi bani.

— Deja am făcut asta. N-o interesează. Sper să o poţi convinge tu să se răzgândească şi să rămână măcar până se termină conferinţa.

— Ah, deci se aplică varianta sărutului, constată Rafe cu o strălucire amuzată în ochi. Presupun că vrei să-mi sacrific onoarea pe altarul intereselor britanice.

— Sunt sigur că ai şi alte mijloace de convingere, replică Lucien sec. La urma urmei, eşti duce; poate se va simţi flatată că te trimitem în Franţa să vorbeşti cu ea. Sau ai putea să apelezi la patriotismul ei.

— Sunt flatat de părerea ta în privinţa farmecului meu, spuse Rafe încreţindu-şi fruntea, însă nu ar fi mai simplu să-l trimiţi pe unul dintre diplomaţii tăi care se află deja în Paris să discute cu femeia?

— Din păcate, am motive să cred că unul dintre membrii delegaţiei nu e de... încredere. Din ambasada britanică s-au scurs informaţii secrete, ceea ce nu e deloc în regulă. Lucien se încruntă. Poate că văd umbre acolo unde nu sunt şi nu există niciun trădător, ci doar neglijenţă. Însă treaba asta e prea importantă ca să risc să utilizez canale în care nu mă încred.

— Am impresia că aspectele care te îngrijorează ies din sfera certurilor diplomatice normale, remarcă Rafe.

— E chiar atât de evident? Ai dreptate; am primit nişte rapoarte îngrijorătoare care sugerează existenţa unui complot menit să perturbe sau chiar să blocheze de tot negocierile de pace.

Rafe răsuci trabucul între degetul mare şi cel arătător, încercând să se gândească la o faptă suficient de gravă cât să-i arunce pe Aliaţi în haos.

— Se pune oare la cale un asasinat? Toţi suveranii aliaţi, cu excepţia Prinţului Regent britanic, sunt la Paris, împreună cu diplomaţii cei mai importanţi ai Europei. Uciderea unuia dintre ei ar duce la dezastru.

Lucien expiră un inel de fum care formă o aureolă deasupra capului său blond.

— Exact. Sper din suflet să mă înşel, însă al şaselea simţ îmi spune că ne pândeşte ceva grav.

— Cine e asasinul şi cine e ţinta?

— Dacă ştiam asta nu era nevoie să mai vorbesc acum cu tine, răspunse Lucien mohorât. Am auzit doar indicii, de la vreo şase surse. Sunt prea multe facţiuni ostile şi prea multe ţinte posibile. De asta informaţiile sunt atât de importante.

— Am auzit că iarna trecută a avut loc o tentativă de asasinat asupra lui Wellington la Paris, interveni Nicholas. Oare tot el să fie ţinta şi acum?

— Asta e una dintre cele mai mari temeri ale mele. După victoria de la Waterloo, e cel mai respectat om din Europa. Dacă ar fi ucis, Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla.

Rafe se gândi sumbru la cuvintele prietenului său.

— Şi de aceea vrei ca eu să o conving pe doamna ta spion să continue să îţi trimită informaţii până se descoperă complotul sau conferinţa ia sfârşit.

— Exact.

— Spune-mi câte ceva despre ea. E franţuzoaică?

— Povestea se complică, se strâmbă Lucien. Am cunoscut-o pe Maggie prin altcineva şi nu ştiu aproape nimic despre trecutul ei, însă am crezut întotdeauna că este englezoaică. Vorbeşte şi arată ca o englezoaică. Nu am căutat să aflu mai multe amănunte, întrucât ceea ce conta era că îl ura pe Napoleon şi îşi considera misiunea drept o cruciadă personală. Informaţiile ei au fost întotdeauna preţioase şi nu mi-a dat vreodată motive să mă îndoiesc de ea.

— Dar s-a întâmplat ceva care ţi-a zdruncinat încrederea, completă Rafe, simţindu-i rezerva nerostită.

— Tot nu-mi vine să cred că Maggie ne-ar trăda, însă nu ştiu dacă mă pot bizui pe propria mea judecată. Poate să-l convingă pe un bărbat de orice, acesta fiind unul dintre motivele pentru care e atât de eficientă. Lucien se încruntă. Situaţia e prea gravă ca să luăm totul drept sigur,

inclusiv loialitatea ei. Acum că Napoleon e în drum spre Sfânta Elena, poate îşi pregăteşte cuibul vânzând secrete britanice celorlalţi Aliaţi. Poate că se grăbeşte să plece din Paris pentru că a câştigat o avere jucând dublu sau triplu şi vrea să scape înainte de a fi prinsă.

— Există vreo dovadă că nu e loială?

— După cum spuneam, mereu am presupus că Maggie ar fi englezoaică. Lucien îi aruncă o privire lui Nicholas. Tu ai cunoscut-o pe Maggie ca Maria Bergen. De curând mi-ai trimis o scrisoare în care, în loc să-i spui pe nume, te-ai referit la ea discret ca fiind „austriacă aceea cu care ai lucrat la Paris”.

Nicholas se îndreptă în scaun, cu o expresie uimită.

— Vrei să spui că Maria e de fapt englezoaică? Mi-e greu să cred. Germana ei era fără greşeală, iar gesturile şi manierele ei – cât se poate de austriece.

— Şi e chiar mai rău, spuse Lucien cu o urmă de amuzament. Am devenit curios şi am început să le pun întrebări unor bărbaţi care o cunoscuseră la începutul carierei ei. Regaliştii francezi ştiu că e franţuzoaică, prusacii spun că e berlineză, iar italienii sunt gata să jure pe sfântul mormânt al mamei lor că e din Florenţa.

Rafe izbucni în râs.

— Deci nu mai eşti sigur în care tabără se situează doamna, asta dacă într-adevăr o putem numi doamnă.

— E o doamnă, nu am nicio îndoială în această privinţă, pufni Lucien. Însă a cui doamnă e?

Rafe rămase surprins de reacţia lui vehementă, căci prietenul lor nu era sentimental când venea vorba de misiunile sale.

— Şi ce să fac dacă aflu că i-a trădat pe britanici? întrebă el cu blândeţe. O omor?

Lucien îi aruncă o privire aspră, nesigur dacă remarca lui fusese o glumă.

— După cum am spus mai devreme, problema nu se pune aşa. Dacă nu e de încredere, pur şi simplu îl informezi pe ministrul de Externe Castlereagh să nu se bazeze pe ce spune ea. Poate va dori să o folosească

pentru a le da informaţii false stăpânilor ei.

— Spune-mi dacă înţeleg bine, insistă Rafe. Vrei să o caut pe doamnă şi să o conving să-şi folosească talentele pentru a scoate la iveală un posibil complot de asasinat. Mai mult, trebuie să aflu de a cui parte e, iar dacă am motive să mă îndoiesc de ea, le spun celor din delegaţia britanică să nu se bazeze pe afirmaţiile ei. Corect?

— Exact. Însă trebuie să te mişti rapid. Negocierile nu vor mai dura mult, aşa că eventualii complotişti vor fi nevoiţi să acţioneze curând. Lucien îi aruncă o privire lui Nicholas, care ascultase în tăcere. Judecând după ce ai văzut-o pe Maggie deghizată în Maria Bergen, ai cumva vreo sugestie?

— Fără îndoială, e cea mai frumoasă spioană din Europa. Nicholas le povesti în continuare despre femeie, însă discuţia nu rezolvă nimic.

— Informaţiile pe care le avem sunt nule, dacă nu chiar contradictorii, conchise Rafe. Se pare că Maggie e o actriţă de primă clasă. Va trebui să evaluez situaţia după ureche şi să sper că va cădea pradă farmecului meu vestit.

— Cât de curând poţi să pleci? îl întrebă Lucien pe Rafe după ce se ridicară cu toţii.

— Poimâine. Cea mai frumoasă spioană din Europa? Gândul ăsta mă stimulează. Ochii lui Rafe luceau când stinse trabucul. Promit că o să-mi dau toată silinţa pentru rege şi ţară.

Se întoarseră cu toţii la petrecere şi se amestecară printre ceilalţi oaspeţi. După ce socializă suficient cât să nu stârnească întrebări, Rafe deveni nerăbdător să plece, însă îşi dădu seama că nu se interesase cum arăta această preafrumoasă Maggie. Din moment ce Lucien dispăruse, porni în căutarea lui Nicholas.

Îşi zări prietenul într-un alcov cu perdea şi se duse la el. Când trase perdeaua însă, se opri, strângând într-un pumn marginea draperiei.

În alcovul umbrit, Nicholas şi soţia lui, Clare, se ţineau în braţe. Nu se sărutau; dacă ar fi făcut-o, Rafe ar fi zâmbit şi ar fi plecat fără să stea pe gânduri. Priveliştea pe

care o avea în faţa ochilor era mai simplă, dar mai tulburătoare.

Clare şi Nicholas stăteau rezemaţi unul de celălalt, cu ochii închişi, braţele lui trecute pe după talia ei, fruntea ei rezemată pe obrazul lui. Era tabloul încrederii şi înţelegerii perfecte, mult mai intim decât cea mai pasională îmbrăţişare.

Şi pentru că nu-i remarcaseră prezenţa, Rafe se retrase în tăcere, cu chipul strâns.

Nu era un lucru bun să fie prea invidios pe un prieten.

După o zi de pregătiri frenetice, ducele de Candover îşi făcea ultimele planuri înainte de a părăsi Anglia. Avea să călătorească rapid, luând cu el o singură trăsură, pe valetul său şi o garderobă care să-i reprezinte cât mai bine rangul în capitala europeană cea mai la modă.

Când ceasul bătu de miezul nopţii, se aşeză în biroul său cu un pahar de coniac şi se uită prin corespondenţa acelei zile, să vadă dacă venise ceva urgent. La baza teancului era un bilet de la Lady Jocelyn Kendal. Sau mai bine zis de la Lady Presteyne; din moment ce acum era cât se poate de măritată, trebuia să înceteze să o mai strige pe numele de fată. În epistolă îi mulţumea lui Rafe pentru sfatul bun de a se întoarce la soţul ei, îi vorbea despre bucuriile unei căsnicii fericite şi îl sfătuia să încerce şi el.

Zâmbi uşor, fericit să audă că lucrurile se rezolvaseră. Dincolo de frumuseţea, numele faimos şi averea ei extravagantă, Jocelyn era o fată foarte drăguţă. Dacă ea şi lordul Presteyne erau amândoi romantici, probabil aveau să fie fericiţi pentru totdeauna, însă Rafe avea îndoielile lui. Ridică paharul într-un toast solitar pentru ea şi norocosul ei soţ, apoi dădu coniacul pe gât şi azvârli cupa în şemineu.

Toastul venise din suflet, dar zâmbetul îi îngheţă pe buze în timp ce privea cioburile împrăştiate, rămase în urma gestului său nefiresc. Un bărbat renumit pentru tactul său ar fi trebuit să se stăpânească. În acea clipă avea un pahar de cristal în minus şi o senzaţie enervantă

de pustietate.

Îşi mai turnă un pahar de coniac, apoi se aşeză din nou în fotoliu şi îşi cercetă, cu o privire părtinitoare, biblioteca. Era o cameră frumos proporţionată, o simfonie de bogăţii italieneşti. În toată casa aceea imensă nu era alt loc care să-i placă la fel de mult. Atunci de ce naiba se simţea atât de deprimat?

Recunoscu obosit că singurul medicament pentru starea morbidă în care se afla era să se lase în voia ei. Nu Jocelyn era problema; dacă ar fi vrut-o atât de mult pe fată, s-ar fi însurat cu ea.

Ceea ce îl tulburase era felul în care îi amintise de Margot – de Margot cea frumoasă şi trădătoare, moartă cu doisprezece ani în urmă. Asemănarea fizică era minimă, însă amândouă aveau o personalitate strălucitoare şi veselă, absolut irezistibilă. De câte ori fusese cu Jocelyn îşi amintise de Margot. Ea îl mişcase aşa cum n-o mai făcuse altă femeie şi, din moment ce nu mai putea fi atât de tânăr din nou, nicio femeie nu avea s-o mai poată face.

Când sorbi din coniac încercă să se gândească obiectiv la Margot Ashton, dar era imposibil să fie raţional când venea vorba de prima lui dragoste. De fapt, prima şi ultima; acea experienţă îl lecuise pentru totdeauna de iluzii romantice. La acea vreme însă, iluzia păruse foarte reală.

Margot nu fusese cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată şi, cu siguranţă, nici cea mai bogată sau de condiţia cea mai nobilă. Însă avea căldură şi farmec din belşug şi strălucea cu o vitalitate de neegalat.

Imagini dulci-amare îi cuprinseră gândurile. Prima dată când o văzuse; primul sărut şovăitor, miraculos; şedinţele lungi deasupra tablei de şah, când mişcările stăpânite mascau un joc mai profund şi mai pasional; discuţia cu colonelul Ashton, uşor amuzat când Rafe îi ceruse mâna fetei.

Cea mai vie era însă amintirea dimineţii în care se întâlniseră în Hyde Park ca să călărească la ivirea zorilor. O ploaie uşoară îl însoţise pe când străbătuse la galop

străzile liniştite din Mayfair, dar cerul se înseninase la intrarea în parc. În faţa lui, arcuit în aerul strălucitor al dimineţii, se întindea un curcubeu în culori vii. În timp ce el îl admira, Margot ieşise din ceaţă de la piciorul curcubeului, călare pe o iapă cenuşie-argintie, ca regina zânelor din poveste.

Râsese şi îi întinsese mâna, o comoară vie de la capătul unui curcubeu. Cu toate că ştia prea bine că imaginea era o simplă iluzie optică, i se păruse cea mai profundă realitate pe care avea să o cunoască vreodată.

Două săptămâni mai târziu, relaţia lor se sfârşea; la fel şi visurile lui.

Cel mai mare regret al său era că, după cum bine ştia, logodna lor se sfârşise din cauza furiei şi geloziei lui. Dacă la douăzeci şi unu de ani ar fi avut tactul pe care îl dezvoltase mai târziu, dacă ar fi reuşit să-i accepte comportamentul alunecos, ar fi putut să se bucure de prietenia ei în anii care au urmat.

Fără pic de îndoială, cel mai mult îi lipsea tovărăşia ei. Ştia că timpul îi îmbunătăţise perspectiva, căci nicio femeie nu poate fi la fel de atrăgătoare cum o zugrăveşte amintirea, însă tânjea după felul în care Margot îi împărtăşea râsul sau după vioiciunea ochilor ei care îi întâlneau pe ai lui în cealaltă parte a camerei, cu o intimitate care îl făcea să uite că restul lumii exista.

Visul se sfârşi când piciorul paharului din mâna lui se sparse, tăindu-i degetele şi vărsându-i coniacul în poală. Se ridică încruntându-se. Habar n-avea că piciorul unui pahar era atât de fragil. Majordomul avea să bombăne zile întregi după ce constata că setul de cristal avea cu două piese în minus.

Rafe se ridică şi urcă scările spre dormitorul lui. Melancolia era poetică în doze mici, însă a doua zi la prima oră pornea într-o călătorie grea. Venise vremea să-şi îngroape gândurile la prostia lui de tinereţe şi să se odihnească.

Capitolul 2

— NU!

Cu toate că sticluţa de parfum îi trecu razant pe la tâmplă, Robin Anderson nu încercă să se ferească, ştiind că Maggie avea o ţintă excelentă şi nu voia cu adevărat să-l lovească. Pur şi simplu îi trimitea un mesaj. Cu bunul-simţ care-i stătea în fire, alesese să arunce sticla de parfum ieftin pe care o primise de la un bavarez zgârcit şi cu gusturi proaste.

Robin zâmbi privindu-şi tovarăşa. Pieptul ei magnific tresălta, iar ochii îi scânteiau; în acel moment reflectau nuanţa rochiei argintii cu care era îmbrăcată.

— De ce nu vrei să-l întâlneşti pe ducele ăsta pe care îl trimite lordul Strathmore? Ar trebui să fi flatată că Ministerul de Externe e atât de interesat de tine. Primi drept răspuns o avalanşă de înjurături în italiană. Îşi înclină capul blond într-o parte şi ascultă critic. După ce rafala ei se sfârşi, spuse: Foarte original, Maggie, draga mea, însă nu e cazul să-ţi ieşi din rol. Mă gândesc că Magda, contesa János, ar înjura în maghiară, nu crezi?

— Ştiu mai multe înjurături în italiană, răspunse ea apăsat. Iar tu ştii prea bine că nu-mi ies din rol decât în prezenţa ta. Privirea ei de o demnitate aristocratică lăsă loc unui chicotit drăcesc. Să nu crezi că poţi schimba subiectul, adică Prea nobilul Duce de Candover.

— Aşa deci. Robin îşi studie gânditor tovarăşa. Se ştiau de multă vreme şi, cu toate că relaţia lor nu mai era una intimă, încă erau cei mai buni prieteni. Nu i se întâmpla prea des să-şi piardă cumpătul, nici măcar după doi ani de asumare a personalităţii unei aristocrate maghiare. Ce ai împotriva ducelui?

Maggie se aşeză la măsuţa de toaletă şi ridică o perie placată cu fildeş, apoi începu să o treacă prin valurile roşietice de păr care îi căzeau pe umeri.

— Omul acela este un încrezut, murmură ea, încruntându-se în oglindă.

— Vrei să spui că nu ţi-a apreciat corespunzător farmecele? întrebă Robin cu interes. Ciudat; Candover are

reputaţia de afemeiat. Nu pot să cred că a ignorat o bucăţică atât de gustoasă ca tine.

— Nu sunt bucăţica gustoasă a nimănui, Robin! Desfrânaţii sunt cei mai mari încrezuţi. Pioşi ipocriţi, din ce am văzut eu. Trase cu putere de un nod din păr. Nu încerca să începi o ceartă nouă până nu o terminăm pe asta. Refuz să am de-a face cu ducele de Candover, aşa cum refuz să mai continui cu spionajul. Partea aceea din viaţa mea s-a sfârşit şi nimeni – nici tu, nici ducele, nici lordul Strathmore – nu mă poate face să mă răzgândesc. Îndată ce termin de rezolvat anumite treburi, plec din Paris.

Robin veni în spatele ei. Îi luă peria din mână şi începu să-i pieptene cu blândeţe părul des, blond-închis. Era ciudat felul în care încă împărţeau anumite intimităţi de soţ şi soţie, chiar dacă nu fuseseră căsătoriţi vreodată. Întotdeauna îi plăcuse să-i pieptene părul, iar mirosul discret de santal îl ducea cu gândurile la anii când fuseseră tineri îndrăgostiţi plini de pasiune, care provocau lumea fără să se gândească prea mult la viitor.

Maggie privea împietrită în oglindă. Ochii ei căpătaseră o nuanţă cenuşie rece şi îşi pierduseră strălucirea de mai devreme. După câteva minute de pieptănat, începu să se relaxeze.

— Candover a făcut ceva îngrozitor? întrebă el încet. Dacă te deranjează să-l vezi, n-o să-ţi mai pomenesc de asta.

Ea îşi alese cu grijă vorbele, ştiind că Robin era enervant de bun la detectarea sensurilor ascunse.

— Deşi a fost detestabil, s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi nu mă deranjează să îl văd. Însă pur şi simplu nu vreau încă un bărbat care să mă bată la cap cerându-mi să fac ceea ce nu vreau să fac.

Robin îi întâlni privirea în oglindă.

— Atunci de ce nu te întâlneşti cu el să-i spui asta? Dacă vrei răzbunare pentru răni din trecut, o pedeapsă potrivită ar fi să arăţi cât mai seducător. Poţi să-l înnebuneşti de dorinţă, apoi să-l refuzi.

— Nu sunt sigură că ar merge, replică ea sec. Nu ne-am despărţit în termeni prea buni.

— Asta nu contează; probabil că de atunci are tot felul de gânduri cu tine. Jumătate dintre diplomaţii europeni au lăsat să le scape secrete de stat încercând să obţină un zâmbet de la tine, rânji Robin. Îmbracă-te cu rochia aceea verde de bal, oftează ademenitor când îi refuzi propunerea, apoi alunecă plină de graţie prin cameră. Îţi garantez că asta îi va lua pacea timp de cel puţin o lună.

Ea se privi gânditoare în oglindă. Chiar dacă avea tot ce trebuia ca să-i înnebunească pe bărbaţi, nu era prea convinsă că şi Candover avea să cadă în plasa farmecelor ei. Însă furia şi dorinţa erau strâns legate, iar Rafael Whitboume fusese extrem de furios la ultima lor întâlnire…

Pe buzele ei apăru un zâmbet fin şi răutăcios. Apoi îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Bine, Robin, ai câştigat. O să mă întâlnesc cu ducele tău cel ridicol. Îi datorez câteva nopţi nedormite. Dar îţi garantez că nu mă va face să mă răzgândesc.

Robin o sărută rapid pe creştet.

— Bravo. În ciuda protestelor ei, dacă îl vedea pe Candover exista şansa de a se lăsa convinsă să-şi continue munca încă puţin. Iar ăsta ar fi fost un lucru foarte bun.

După ce plecă Robin, Maggie nu-şi chemă imediat servitoarea ca să-şi termine toaleta. Îşi încrucişă braţele pe marginea măsuţei şi îşi lăsă capul pe ele, tristă şi obosită.

Fusese o prostie să accepte întâlnirea cu Rafe Whitboume. Se purtase într-adevăr foarte rău, însă chiar şi atunci observase că de fapt cruzimea lui era provocată de durere, iar ei i se refuzase plăcerea de a-l urî.

Nici nu-l mai iubea; acea Margot Ashton care credea că soarele se învârtea în jurul capului lui frumos murise cu peste doisprezece ani în urmă. Maggie fusese multe persoane diferite în anii care urmaseră, când Robin o luase sub aripa lui şi îi dăduse un motiv să trăiască în continuare. Rafe Whitboume rămăsese doar o amintire dulce-amară, fără vreo relevanţă pentru noua ei

personalitate.

Dragostea şi ura erau faţetele aceleiaşi monede, căci ambele însemnau că îi păsa; adevăratul antonim pentru amândouă era indiferenţa. Şi pentru că indiferenţa era singurul sentiment pe care îl putea stârni Rafe atunci în Maggie, formele mărunte de răzbunare nu meritau efortul. Pur şi simplu voia să încheie acea fază din viaţa ei, cu înşelătorii, piste greşite şi informatori.

Cel mai mult îşi dorea să îndeplinească acea misiune care fusese întârziată prea mult, apoi să se întoarcă acasă în Anglia, pe care nu o mai văzuse de treisprezece ani. Trebuia să o ia de la capăt, de data aceasta fără protecţia lui Robin. Avea să-i fie foarte dor de el, dar separarea implica o anumită uşurare; cei doi se ştiau mult prea bine şi Maggie nu era prea sigură că se putea reinventa dacă el rămânea pe-aproape.

Ridică fruntea şi îşi sprijini bărbia în pumn, apoi se privi în oglindă. Pometii înalţi o făceau o unguroaică foarte convingătoare, şi vorbea limba suficient de bine cât să nu stârnească vreo îndoială cu privire la originile ei maghiare. Însă cum avea s-o vadă Rafe Whitboume după atâţia ani?

Un zâmbet trist i se formă pe buzele pline, cărora li se dedicaseră cel puţin unsprezece poezii proaste. Aparent, bărbatul acela încă mai putea stârni un sentiment în ea, chiar dacă era vorba doar de vanitate. Îşi studie critic imaginea.

Lui Maggie nu-i plăcuse niciodată propria înfăţişare, căci chipului ei îi lipsea austeritatea clasică a frumuseţii adevărate. Pometii erau prea înalţi, gura prea largă, ochii prea mari.

Cel puţin arăta uşor diferit decât la optsprezece ani. Tenul ei fusese întotdeauna foarte frumos, iar călăria şi dansul îi păstraseră trupul zvelt. Cu toate că formele i se împliniseră, niciun bărbat nu se plânsese vreodată de asta. E drept, părul ei îşi mai închisese culoarea, însă în loc să devină cenuşiu, aşa cum se întâmplă de obicei cu părul blond, căpătase nuanţa grâului copt. Da, îşi spuse ea, arăta mai bine decât în perioada în care fusese logodită cu Rafe.

Era tentant să-şi imagineze că el era acum gras şi cu început de chelie, însă ticălosul avea genul acela de aspect fizic care se îmbunătăţea odată cu vârsta. Personalitatea lui era altă poveste. Chiar şi la douăzeci şi unu de ani suferea de aroganţa pe care i-o dădeau bogăţia şi rangul, iar anii nu făcuseră probabil decât să i-o accentueze. Mai mult ca sigur, devenise deja insuportabil.

Când reluă îmbrăcatul pentru cină, îşi spuse că avea să se amuze încercând să-i distrugă îngâmfarea. Însă nu putea scăpa de sentimentul tulburător că întâlnirea cu el avea să se dovedească o greşeală.

Ducele de Candover nu mai fusese la Paris din 1803, iar oraşul trecuse prin multe schimbări. Chiar şi înfrântă, capitala Franţei rămânea totuşi centrul Europei. Patru suverani de prim rang şi zeci de monarhi minori veniseră să culeagă ce puteau după distrugerea imperiului lui Napoleon. Prusacii doreau răzbunare, ruşii, teritorii mai multe, austriecii sperau să dea timpul înapoi până la 1789, iar francezii se străduiau să minimizeze repercusiunile după Suta de Zile nebunească şi sângeroasă a lui Napoleon.

Ca de obicei, britanicii încercau să fie obiectivi, dar era ca şi când ar fi vrut să facă pe mediatorii într-o conversaţie între pitbulli.

În ciuda acelei pleiade de conducători, termenul „regele” se referea întotdeauna la Ludovic al XVIII-lea, vârstnicul reprezentant al casei de Bourbon care ocârmuia Franţa cu o mână nesigură, în vreme ce „împăratul” însemna întotdeauna Bonaparte. Chiar şi în absenţă, împăratul arunca o umbră mai lungă decât prezenţa fizică a oricărui alt bărbat.

Rafe închirie camere la un hotel luxos, al cărui nume se schimbase de trei ori în tot atâtea luni, pentru a reflecta evoluţiile politice. Acum se numea Hotel de la Paix, din moment ce pacea era ţelul cel mai acceptabil pentru majoritatea părţilor.

Ajunsese chiar la timp cât să facă o baie şi să se schimbe, apoi să meargă la balul austriac unde aranjase

Lucien întâlnirea cu misterioasa Maggie. Rafe se îmbrăcă atent, luând în calcul sugestia prietenului său de a o fermeca pe doamna spioană. Experienţa îl învăţase că în general putea obţine ce dorea de la femei doar cu un zâmbet vesel şi câteva atenţii. În nouă cazuri din zece, doamnele ofereau mult mai multe decât intenţiona el să accepte.

Aristocrat până în vârful unghiilor, se duse la bal, care era mai degrabă o reuniune strălucitoare a mai-marilor Europei. Printre oaspeţi se numărau nu doar toţi monarhii şi diplomaţii importanţi, ci şi sute de lorzi, doamne, târfe şi ticăloşi care gravitau mereu în jurul puterii.

Rafe se plimba sorbind din şampanie şi salutând cunoştinţe, dar sub veselia de suprafaţă simţea rotindu-se curenţi periculoşi. Temerile lui Lucien fuseseră perfect întemeiate: Parisul era un butoi cu pulbere, iar o scânteie în capitala Franţei era suficientă cât să dea iarăşi foc întregului continent.

Seara era deja destul de înaintată când fu abordat de un tânăr englez cu părul blond şi un trup zvelt şi elegant.

— Bună seara, înălţimea Voastră. Sunt Robin Anderson, membru al delegaţiei britanice. E cineva care doreşte să vă întâlnească. Vreţi să mă însoţiţi? Anderson era mai scund şi mai tânăr decât Rafe, cu un chip care i se părea acestuia vag cunoscut. În timp ce îşi croiau drum şerpuind prin mulţime, ducele îşi examină ghidul pe furiş, întrebându-se dacă acel bărbat era veriga slabă din delegaţie. Anderson arăta atât de bine, încât putea trece drept frumos, şi dădea impresia că nu era prea atent. Dacă era un spion viclean şi periculos, o ascundea foarte bine. Ieşiră din sala de bal şi urcară o scară către un coridor cu mai multe uşi de o parte şi de alta. Contesa vă aşteaptă, înălţimea Voastră, spuse Anderson, oprindu-se în dreptul ultimei uşi.

— O cunoaşteţi pe această doamnă?

— Am întâlnit-o.

— Cum e?

Anderson şovăi, apoi scuturǎ din cap.

— Vă las să descoperiţi singur. Deschise uşa şi rosti pe un ton protocolar: înălţimea Voastră, vă rog să îmi permiteţi să v-o prezint pe Magda, contesă János. După o plecăciune respectuoasă, plecă.

Un singur sfeşnic cu lumânări arunca o lucire blândă în camera mică, bogat mobilată. Privirea lui Rafe se opri imediat asupra siluetei aflate în umbră, care stătea în picioare lângă fereastră. Deşi stătea cu spatele la el, şi-ar fi dat seama că e frumoasă după încrederea pe care o emana postura ei plină de graţie.

Închise uşa, iar femeia se întoarse cu faţa spre el într-o mişcare lentă şi provocatoare care făcu lumina lumânărilor să-i alunece ademenitor pe formele bogate ale trupului. Un evantai din pene îi ascundea faţa aproape în întregime, iar pe umăr îi cădea o buclă de culoarea grâului copt. Radia senzualitate, făcându-l pe Rafe să înţeleagă de ce Lucien spusese că putea întuneca judecata oricărui bărbat. Când îşi simţi trupul încordându-se într-un răspuns involuntar, se văzu nevoit să admire modul în care utiliza ea forţa sugestiei.

Mai puţin subtil, decolteul ei era suficient de coborât cât să atragă atenţia oricărui bărbat. Dacă lui Rafe i se cerea să-şi sacrifice onoarea în încercarea de a o convinge pe doamnă, avea să se conformeze cu mare plăcere.

— Contesă János, sunt ducele de Candover. Un prieten comun m-a rugat să vă vorbesc despre o chestiune foarte importantă.

Ochii ei priveau batjocoritor pe deasupra evantaiului.

— Serios? toarse ea, cu vorbele înflorite de accentul maghiar. Poate că e importantă pentru dumneavoastră şi pentru lordul Strathmore, înălţimea Voastră, însă nu şi pentru mine. Coborî încet evantaiul, dezvelindu-şi pometii, apoi un nas mic şi drept. Avea pielea de culoarea petalelor de trandafir, o gură mare şi senzuală…

Inventam! lui Rafe se opri brusc, iar inima începu să-i bată de o neîncredere uimită. Se spune că fiecare om are o dublură undeva în lume, iar el se părea că tocmai o

întâlnise pe cea a lui Margot Ashton.

Chinuindu-se să-şi controleze şocul, încercă să o compare pe contesă cu amintirile lui. Femeia aceea părea să aibă douăzeci şi cinci de ani; Margot ar fi trebuit să aibă treizeci şi unu, însă era posibil să pară mai tânără.

Sigur, contesa era mai înaltă decât Margot, care avea doar puţin peste înălţimea medie. Însă postura şi vitalitatea lui Margot o făceau să pară mai înaltă decât era de fapt. Fusese o surpriză pentru el să se aplece atât de mult când o sărutase prima dată…

Se retrase imediat din vârtejul acelor emoţii haotice şi se strădui să-şi continue analiza. Ochii acelei femei păreau verzi şi avea un aspect exotic. Însă purta o rochie verde, iar ochii lui Margot erau schimbători, de la cenuşiu la verde şi căprui, în funcţie de toane şi de îmbrăcăminte.

Asemănarea era izbitoare, şi nu găsise vreo diferenţă care să nu poată fi pusă pe seama timpului sau memoriei înşelătoare. Îi trecu prin minte gândul ieşit din comun că poate chiar era Margot. Cu toate că i se raportase decesul, probabil se făcuse o greşeală; de multe ori veştile erau alterate pe parcurs. Dacă Margot trăise pe continent toţi acei ani, atunci era posibil să-şi fi pierdut aerul de englezoaică.

Pe de altă parte, comportamentul contesei îi dădea de înţeles că erau străini. Dacă ar fi fost Margot, l-ar fi recunoscut cu siguranţă, căci nu se schimbase prea mult. În acel caz, ar fi trebuit să o arate cumva, măcar printr-o insultă.

În schimb primi inspecţia îndelungată a lui Rafe cu un zâmbet slab şi amuzat. Tăcerea continuase prea mult timp şi, pentru că era în interesul lui, el trebuia să facă următoarea mişcare.

Reveni la rolul Ducelui, care îşi găsea întotdeauna cuvintele. Făcu o plecăciune adâncă şi spuse:

— Iertare, contesă. Mi s-a spus că sunteţi cea mai frumoasă spioană din Europa, însă descrierea nu se apropie nici pe departe de adevăr.

Râse apăsat, intim. Era râsul lui Margot.

— Vorbiţi foarte frumos, înălţimea Voastră. Şi eu am auzit de dumneavoastră.

— Sper că nimic care să mă discrediteze. Rafe decise că venise vremea să-şi folosească farmecul atât de lăudat. Făcu un pas spre contesă şi zâmbi: Ştiţi de ce mă aflu aici, şi e o chestiune serioasă. Haideţi să trecem peste formalităţi. Aş prefera să-mi folosiţi numele mic.

— Acesta fiind?

Dacă era Margot, iar acela era un rol, atunci îl juca extraordinar de bine. Cu un zâmbet care trăda o uşoară urmă de încordare, îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Rafael Whitboume. Prietenii îmi spun, de obicei, Rafe.

Ea îşi retrase brusc mâna, ca şi când i-ar fi muşcat-o.

— Un desfrânat n-ar trebui să poarte numele unui înger.

Îndoiala lui Rafe dispăru complet auzindu-i vorbele.

— Dumnezeule, chiar eşti tu, Margot, exclamă el uimit. Tu eşti singura care a îndrăznit vreodată să pomenească de lipsa mea de asemănare cu îngerii. Era o glumă destul de sarcastică; şi eu am folosit-o de multe ori. Însă cum naiba ai ajuns aici?

Ea începu să mişte languros evantaiul.

— Cine este această Margot, înălţimea Voastră? Vreo englezoaică nesărată care-mi seamănă?

Negarea ei stârni în Rafe cea mai mare furie pe care o simţise în ultimii ani. Îi veni în minte o singură metodă sigură ca să stabilească identitatea femeii din faţa lui. Cu o mişcare bruscă traversă spaţiul dintre ei, o strânse la piept şi îi sărută gura batjocoritoare.

Era Margot; ştia asta până în măduva oaselor. Nu numai după felul în care trupul ei se potrivea pe al lui sau după buzele moi şi familiare, ci şi după acea esenţă unică şi indefinită care era fără îndoială a ei.

Chiar şi fără acea recunoaştere ar fi ştiut, căci nu mai întâlnise vreo altă femeie a cărei atingere să-i producă o asemenea dorinţă. Cuprins de patimă, uită de ce se afla la Paris, uită motivul acelei îmbrăţişări, uită totul în afară

de minunea din braţele lui.

Margot se înfioră, iar preţ de o clipă înnebunitoare se supuse, trupul ei se lipi de al lui, iar gura ei se deschise pe a lui. Anii păreau să dispară. Margot trăia, iar lumea era perfectă pentru prima dată în doisprezece ani…

Din păcate, acel moment aproape că se sfârşi înainte să înceapă. Ea încercă să se retragă, dar Rafe o mai ţinu o vreme în braţe, explorându-i gura, minunându-se de cât de puţin se schimbase din acel punct de vedere.

Când începu să tremure violent la pieptul lui, se desprinse încet de ea. Margot făcu un pas înapoi, cu ochii arzând de o furie atât de mare, încât se gândi că avea să-l lovească. Recunoscu, în sinea lui, că avea tot dreptul să fie furioasă şi că n-ar fi făcut vreun efort să evite lovitura.

Însă, schimbându-şi imediat toanele, râse cu un amuzament autentic.

— Te-am făcut să te îndoieşti niţel, nu? spuse ea cu accent englezesc.

— Să fii sigură. Fericit să vadă o urmă din vechea Margot, Rafe îi studie chipul, încă nevenindu-i să creadă că era reală. De ce naiba nu-i spusese Lucien cine era spioana? apoi îşi aminti că niciunul dintre ceilalţi „îngeri căzuţi” nu o cunoscuse pe Margot. Neştiind numele real şi trecutul lui Maggie, Lucien nu avea cum să facă legătura între ea şi Rafe. Te rog, scuză-mi impertinenţa, urmă ducele, încercând să pară stăpân pe el, dar mi se părea cea mai bună metodă să-ţi aflu identitatea.

— Iertarea nu intră în politica mea, replică ea sfidător, punându-şi din nou masca de dinainte. Nu era deloc o îmbunătăţire.

Se îndreptă spre un bufet în care se aflau o sticlă deschisă de Bordeaux şi câteva pahare. După ce turnă două pahare de vin, îi întinse unul lui Rafe.

— Gazdele noastre ne-au pus la dispoziţie tot ce ar trebui pentru un cuplu care vrea să se distreze. E păcat să irosim totul. Te rog să iei loc. Margot se aşeză pe un fotoliu, ignorând intenţionat canapeaua. De ce ţi-a fost atât de greu să mă recunoşti? întrebă ea după ce el ocupă

fotoliul de vizavi. Mi se spune că mă ţin bine pentru vârsta mea.

— „Vârsta n-o poate ofili…” 1? zâmbi uşor când rosti acel vers. Asta poate reprezenta o problemă în sine – nu pari mai în vârstă acum decât la optsprezece ani. Însă adevăratul motiv pentru care am avut dubii cu privire la identitatea ta era informaţia potrivit căreia Margot Ashton a murit.

— Nu mai sunt Margot Ashton, se răsti ea, dar nici moartă nu sunt. Ce te-a făcut să crezi asta?

Chiar şi acum, când ştia că era vie, trebuia să-şi cântărească atent cuvintele.

— Tu şi tatăl tău eraţi în Franţa când s-a pus capăt Păcii de la Amiens. S-a raportat că amândoi aţi fost ucişi de o gloată de francezi plecaţi să-şi ofere serviciile lui Napoleon.

Ochii ei cenuşii se îngustară cu o expresie pe care el nu o putu interpreta.

— Iar vestea aceea a ajuns în Anglia?

— Da şi a provocat mare vâlvă. Opinia publică a primit cu indignare ştirea că un ofiţer distins şi fiica lui cea tânără şi frumoasă au fost ucişi pentru simplul motiv că erau britanici. Însă, din moment ce eram deja în război cu francezii, nu mai erau posibile sancţiuni diplomatice. El îi studie chipul în timp ce bău din vin. Cât din povestea asta e adevărat?

— Destul, spuse ea scurt. Lăsă paharul şi se ridică în picioare. Eşti aici pentru a mă convinge să lucrez în continuare în favoarea Angliei. O să faci apel la patriotismul meu, apoi o să-mi oferi o sumă substanţială. Le voi respinge pe ambele. Din moment ce deja se cunoaşte rezultatul, nu văd vreun motiv să mai pierd timpul ascultându-te. Noapte bună şi la revedere. Sper să te simţi bine la Paris.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri când Rafe ridică mâna.

— Te rog, aşteaptă o clipă.

Acum că ştia că „Maggie” era Margot, o parte din

treabă era deja încheiată. Era clar englezoaică, nu franţuzoaică, prusacă, italiancă, unguroaică sau orice alt rol ar fi ales să joace.

Dincolo de asta, refuza să creadă că ea şi-ar fi trădat vreodată ţara. Dacă se vindeau secrete de stat britanice, nu ea era făptaşa. Însă nu ştia cum să procedeze mai departe. Dat fiind dispreţul vizibil pe care i-l purta Margot, Lucien n-ar fi putut face o alegere mai proastă în privinţa curierului.

— Îmi acorzi zece minute? o rugă el. S-ar putea să te surprind cu ceva la care nu te aştepţi, Margot.

Tânăra femeie cântări o clipă variantele, apoi ridică din umeri şi se aşeză din nou.

— Mă îndoiesc, dar spune. Şi te rog să nu uiţi că nu sunt Margot. Sunt Maggie.

— Care e diferenţa între cele două?

— Nu e treaba înălţimii Voastre, ripostă ea îngustându-şi din nou privirea. Vă rog să vă spuneţi povestea ca să pot pleca.

Era greu să continue în faţa unei asemenea ostilităţi, însă trebuia să încerce.

— De ce trebuie să pleci chiar acum din Paris? Noul tratat va fi negociat şi semnat înainte de sfârşitul anului. Poate fi o chestiune de numai câteva săptămâni.

Ea făcu un gest nepăsător.

— Mi s-a mai adus argumentul ăsta şi la prima abdicare a lui Bonaparte. Congresul de la Viena trebuia să se termine în şase sau opt săptămâni, însă a durat nouă luni. Înainte de final, Napoleon s-a întors, iar serviciile mele au devenit din nou indispensabile. Ridică paharul şi sorbi din vin. Am obosit să-mi tot amân viaţa, murmură ea cu o uşoară urmă de oboseală. Bonaparte e în drum spre Sfânta Elena să le vorbească pescăruşilor despre destin, aşa că a venit vremea să mă ocup şi eu de treburi pe care le-am tot lăsat deoparte.

Simţind că tonul ei se schimbase, Rafe riscă încă o întrebare personală.

— Ce treburi?

Îşi răsuci paharul, făcând vinul din el să se învârtă.

— Întâi o să mă duc în Gasconia.

Rafe simţi o mâncărime în ceafă, dându-şi seama ce avea de gând să facă.

— De ce?

Ridică privirea spre el cu un chip lipsit de expresie.

— Ca să găsesc trupul tatălui meu şi să-l duc înapoi în Anglia. Au trecut doisprezece ani. O să-mi ia ceva timp să găsesc locul în care l-au îngropat.

Deşi ghicise, nu se putea bucura de asta. Simţea vinul amar pe limbă, căci trebuia să dezvăluie un secret pe care ar fi preferat să-l păstreze în sertarele minţii lui.

— Nu este nevoie să mergi în Gasconia. Nu-ţi vei găsi tatăl acolo.

— Ce vrei să spui? întrebă ea încruntându-se.

— Eram la Paris când am primit vestea morţii voastre, aşa că m-am dus în sătucul din Gasconia unde se petrecuseră crimele. Mi s-au arătat două morminte proaspete în care, chipurile, odihneau deux Anglais şi am presupus că tu şi tatăl tău eraţi îngropaţi acolo. Am aranjat ca cele două trupuri să fie aduse înapoi în Anglia. Sunt în cavoul familiei tale de pe proprietatea unchiului tău.

Masca îi căzu din nou, iar ea se aplecă, îngropându-şi faţa în mâini. Rafe şi-ar fi dorit să o poată alina, însă ştia că nu avea să accepte nimic din partea lui.

Invidiase relaţia prietenoasă şi iubitoare dintre Margot şi tatăl ei, atât de diferită faţă de politeţea distantă dintre Rafe şi propriul său tată. Colonelul Ashton fusese un soldat binevoitor şi direct, interesat mai puţin să o vadă pe fiica lui ducesă şi mai mult să o vadă fericită. Probabil că moartea lui în mâinile unei gloate o devastase.

Maggie ridică fruntea după o tăcere lungă. Ochii ei erau nefiresc de strălucitori, însă chipul îi părea foarte rezervat.

— Probabil că în al doilea sicriu se afla Willis, ordonanţa tatălui meu. Era un bărbat scund, cam de înălţimea mea. Cei doi… şi-au dovedit din plin vitejia când am fost atacaţi. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră, apoi

trase draperia grea de brocart ca să privească afară. Chipul ei chinuit se reflecta în sticla întunecată. Unchiul Willy era ca un membru al familiei. El m-a învăţat să dau cu zarul şi să trişez la cărţi. Tata ar fi fost îngrozit dacă ar fi ştiut. Zâmbi uşor, preţ de o clipă. Sunt fericită că Willis e în Anglia; ar fi urât din suflet să-şi petreacă eternitatea în Franţa. Aveam de gând să iau şi rămăşiţele lui, însă m-ai scutit de toate astea. Se întoarse spre Rafe, de data aceasta fără urmă de ostilitate. De ce-ai făcut-o? Sigur n-a fost prea uşor.

Într-adevăr, nu fusese, nici măcar pentru un tânăr bogat şi hotărât. Rafe venise în Franţa din dorinţa secretă de a o găsi pe Margot şi îşi amânase plecarea chiar şi în condiţiile în care războiul ameninţa să izbucnească din nou.

Apoi, imediat după ce Pacea de la Amiens luase sfârşit, vestea morţii lor în mâinile unei gloate ajunsese la Paris. Orice bărbat raţional s-ar fi întors imediat la Londra ca să nu rămână prins acolo pe durata războiului. Rafe, care nu putea fi raţional când venea vorba de Margot, îşi trimisese acasă servitorii şi străbătuse Franţa de unul singur, folosindu-şi franceza excelentă ca să treacă drept localnic.

Avusese nevoie de săptămâni bune ca să dea de urma mormintelor. Din cauza pericolului, dusese sicriele plumbuite peste Pirinei în Spania, în loc să rişte o nouă traversare a Franţei.

Cele două coşciuge fuseseră îngropate pe proprietatea familiei Ashton din Leicestershire. Rafe plantase cu propriile lui mâini narcise pe mormântul mai mic, pentru că o cunoscuse pe Margot într-o primăvară, iar narcisele îi amintiseră întotdeauna de ea. Nu avea de gând să vorbească de asta. Ceea ce făcuse nu fusese doar trist şi sentimental, ci şi oarecum ridicol, din moment ce acum îşi dădea seama că fusese o neînţelegere.

Se întrebă unde fusese Margot cât el se aflase în Gasconia. Probabil rănită sau prizonieră într-o închisoare din partea locului. Dacă ar fi căutat-o, probabil ar fi găsit-o

şi ar fi adus-o acasă. Însă nu mai avea rost să se gândească la asta, aşa că se mulţumi să răspundă:

— Era tot ceea ce puteam face pentru tine. Era prea târziu să-mi cer iertare.

— De ce-ai simţit nevoia să-ţi ceri iertare? întrebă ea, după o tăcere lungă.

— Pentru că m-am purtat foarte urât, bineînţeles. Ridică din umeri. Cu cât trecea timpul, cu atât comportamentul meu mi se părea mai reprobabil.

Maggie trase aer în piept, adânc şi încet. Ar fi trebuit să-şi dea seama că acea întâlnire nu avea să decurgă potrivit planului. Rafe Whitboume reuşise întotdeauna să-i găsească punctele vulnerabile. Acea sensibilitate fusese bine-venită când erau tineri şi îndrăgostiţi, însă acum că dragostea dintre ei dispăruse, era intolerabilă. Ura să-şi piardă controlul în faţa lui.

Când simţi că era din nou stăpână pe ea, îl privi în ochi şi spuse:

— Îţi sunt datoare. Se întrebă cu cinism dacă el avea să-i exploateze simţul datoriei ca să o convingă să rămână la Paris.

— Nu ai nicio obligaţie, o asigură el. Am făcut-o în egală măsură pentru mine şi pentru tine.

Explicaţia reprezenta de fapt o constrângere imposibil de ocolit.

— Poţi să-i spui lordului Strathmore că voi rămâne şi voi continua să lucrez până se termină conferinţa şi se semnează tratatul, acceptă ea resemnată. E bine aşa?

El se stăpâni să arate vreun semn de triumf când răspunse:

— E perfect, mai ales că aici sunt mult mai multe în joc decât simpla adunare de informaţii. Lordul Strathmore are o misiune specială pentru tine.

— Da? Maggie se întoarse în fotoliu. Ce vrea Strathmore să fac?

— Crede că se urzeşte un complot pentru asasinarea uneia dintre personalităţile prezente la conferinţa de pace. Vrea să investighezi cât mai repede şi mai amănunţit.

Maggie se încruntă, uitând cu totul de considerentele personale.

— Cu doar trei săptămâni în urmă a fost descoperit un complot vizând asasinarea regelui, a ţarului şi a lui Wellington. Oare aceea să fie sursa zvonurilor?

— Nu, Lucien ştia de asta, dar se pare că e vorba de altceva. Această conspiraţie nouă e periculoasă deoarece, conform anumitor indicii, îşi are originea în rândurile celor mai înalte cercuri diplomatice ale conferinţei. Asta înseamnă că va fi mult mai greu de descoperit şi, mai mult, că respectivii conjuraţi au acces mai bun la ţintele lor. Rafe duse mâna la buzunarul interior al hainei şi scoase o foaie împăturită şi sigilată. Lucien ţi-a trimis asta pentru lămuriri suplimentare.

Maggie luă biletul şi îl făcu nevăzut.

— Tu l-ai citit?

— Bineînţeles că nu, se încruntă el. Ţi l-a trimis ţie.

— N-o să te descurci niciodată ca spion.

— Aşa e, răspunse Rafe pe un ton serios, dar lăsând pentru prima dată să i se vadă emoţia. Nu m-aş putea ridica vreodată la înălţimea talentului tău pentru înşelătorie şi trădare.

Maggie se ridică brusc, lovind podeaua cu tălpile încălţărilor, iar camera trepidă de un trecut nerostit. Preţ de o clipă, furia ei ameninţă să se reverse, însă anii de antrenament dur o ajutară să-şi păstreze cumpătul şi să se stăpânească.

— Nu, sunt sigură că n-ai putea, replică ea sarcastic. Când ursitoarea şi-a trecut bagheta peste leagănul tău ducal, darurile speciale pe care ţi le-a oferit au fost încăpăţânarea şi ipocrizia.

Privirile lor se întâlniră – doi oameni furioşi şi pasionali, hotărâţi să nu lase nimic de la ei. Rafe fu primul care îşi recăpătă stăpânirea de sine, probabil pentru că avea nevoie de ea mai mult decât avea ea de el.

— Fără îndoială, aşa e, spuse el, ignorând insulta. Nu am pretins niciodată că am un caracter admirabil. Ca să revin la treburile noastre, crezi că Lucien are motive să fie

îngrijorat? Operează mai mult cu bănuieli. Degetele lui lungi se jucau cu piciorul paharului. Desigur, Luce e un ghicitor de prima mână, însă tu eşti mai aproape de ceea ce se petrece aici. Ce părere ai?

— Nu am auzit nimic special, răspunse Maggie, mulţumită să uite de emoţiile care ieşiseră la suprafaţă, dar s-a lăsat o tăcere surprinzătoare din partea radicalilor. Nu le stă în fire să renunţe, atâta timp cât au mai rămas tineri gata să moară pentru idealurile lor revoluţionare. Curioasă de alt lucru, continuă: îi spui lordului Strathmore pe numele mic. Îl cunoşti bine?

— Foarte bine. Obişnuiai să mă tachinezi pentru că făceam parte dintr-un grup poreclit „îngerii căzuţi”. Luce era şi el membru. Însă pentru că eram ceva mai în vârstă decât prietenii mei, am terminat şcoala la Oxford şi m-am întors la Londra cu un an mai devreme decât ei. Luce şi ceilalţi erau încă la universitate când ţi-ai făcut debutul monden la Londra.

Maggie îl întâlnise pe lordul Strathmore doar de două ori în anii în care lucrase pentru el, dar îi lăsase o impresie puternică. I se părea ciudat să afle că era prieten apropiat cu Rafe. Lumea chiar era mică.

— Dacă ţin bine minte, voi patru aţi primit acea poreclă pentru că reprezentaţi o combinaţie păgână de frumuseţe angelică şi fapte diabolice.

Sperase să-l tulbure pe Rafe, însă acesta se mulţumi să zâmbească.

— Atât frumuseţea, cât şi faptele au fost exagerate de ceilalţi.

Mâna ei se strânse pe mânerul evantaiului. Poate că faptele erau o exagerare, însă frumuseţea nu. La douăzeci şi unu de ani, Rafe arătase minunat; acum, maturitatea adăugase o anumită putere trupului său, expresivitate chipului şi autoritate prezenţei. Cu toate că, din câte îşi amintea, tenul său închis se datora bunicii de origine italiană, uitase cât de spectaculos era contrastul pe care îl forma cu ochii lui albaştri şi limpezi.

Şi-ar fi dorit să fie imună în faţa lui, însă nu era. Mai

rău, nu mai era o fetiţă inocentă; era femeie şi cunoştea câte ceva despre pasiune. Şi despre dorinţă…

Slavă Cerului că nu mai era nevoie să-l revadă; avea un efect teribil asupra concentrării ei. Se ridică în picioare şi spuse:

— O să încep investigaţia imediat. Dacă aflu ceva important, o să o informez imediat pe persoana de contact din delegaţia britanică. Acum iartă-mă, însă mai sunt şi alţi oameni cu care trebuie să vorbesc.

Se ridică şi el, cu o expresie precaută.

— Mai e ceva: Lucien vrea să lucrezi cu mine, nu cu delegaţia.

— Poftim! exclamă Maggie. De ce dracu’ ar trebui să-mi pierd vremea cu un amator? Dacă e vorba de o conspiraţie, timpul este esenţial. Cu riscul de a te ofensa, n-ai face decât să mă încurci.

Rafe îşi strânse buzele, dar îşi păstră tonalitatea vocii neschimbată.

— Lucien bănuieşte că un membru al delegaţiei britanice e fie neglijent, fie trădător, iar chestiunea asta e prea importantă ca să ne asumăm riscuri. Vrea să-mi raportezi mie. Am fixat un serviciu de curierat temporar între Paris şi Londra ca să-l putem ţine la curent. Dacă va fi nevoie, mă voi duce direct la Castlereagh sau Wellington.

— Cât de plăcut e să ştiu că Strathmore are încredere în ei, comentă ea cu sarcasm. Însă prefer să acţionez în stilul meu.

— Nu mă aflu într-o poziţie din care să te pot obliga, spuse Rafe cu blândeţe, însă n-ai putea, de dragul misiunii, să-ţi mai domoleşti sila şi să lucrezi cu mine? Nu va fi pentru multă vreme.

Maggie se uită urât la el, reprimându-şi dorinţa de a-i turna în cap restul vinului din pahar, ca să vadă dacă asta n-avea să-i zdruncine calmul imperturbabil. Din păcate, nu avea un motiv solid ca să refuze cooperarea; în plus, fie că-i plăcea, fie că nu, avea o mare datorie faţă de el.

— Bine, încuviinţă ea, scrâşnind uşor din dinţi. O să te anunţ dacă aflu ceva.

— Stai să-ţi dau adresa mea, spuse el când Maggie aşează paharul şi deschise uşa să plece.

— Nu e nevoie, răspunse ea zâmbind cu răutate. Deja ştiu unde stai, numele lacheului şi valetului tău şi câte bagaje ai adus cu tine. Văzând că, în sfârşit, reuşise să stârnească o privire surprinsă pe chipul ducelui de Candover, adăugă pe un ton dulceag: Nu uita, informaţiile sunt specialitatea mea.

Maggie plecă destul de mulţumită. Cel puţin în noaptea aceea avusese ultimul cuvânt.

Ce păcat că nu era ultimul cuvânt pe care avea să i-l adreseze vreodată!

Capitolul 3

După ce Maggie ieşi din cameră, Rafe răsuflă prelung şi obosit. Ani de zile preţuise amintirile romantice cu fata pe care o iubise şi o pierduse, gândindu-se din când în când cum ar fi putut să fie. Era tulburător să-şi vadă nostalgia distrusă de prezenţa cât se poate de reală a fostei sale iubite, acum vie, obraznică şi enervant de competentă.

Îşi termină vinul, apoi lăsă paharul pe bufet. Cu toate amintirile răscolitoare despre Margot Ashton, acea femeie era o străină, dură şi imprevizibilă. Fata pe care o iubise nu mai exista, şi nu era deloc sigur că o plăcea pe acea Maggie, cu suprafaţa ei rece şi lustruită şi cu îngâmfarea ei. Se purtase ca şi când el fusese cel care o trădase pe ea cu ani în urmă, nu invers.

Oftă şi se ridică. Cele mai multe adevăruri aveau de obicei mai multe faţete; poate că amintirile ei în privinţa acelei întâmplări erau diferite de ale lui. Oricum, nu mai avea importanţă. Era nevoie de tinereţe ca să rişti pericolele înfricoşătoare ale iubirii totale, iar Rafe ştia că nu mai era în stare de aşa ceva.

Se înşelase totuşi în privinţa unui aspect; se gândise că nicio femeie nu putea fi la fel de ispititoare precum Margot cea din gândurile lui, însă ea se dovedise chiar mai

ademenitoare decât îşi amintea el. Îi fusese greu să-şi ţină mâinile departe de ea chiar şi atunci când îl copleşise cu insulte.

Când ieşi pe coridor ca să se întoarcă la bal, îşi aminti că nu venise la Paris ca să aibă o aventură cu ea, să depene amintiri împreună sau să o tachineze copilăreşte, indiferent cât de mare ar fi fost provocarea. Singurele lucruri care contau erau conferinţa şi vieţile bărbaţilor i are încercau să stabilească o pace de durată.

Înainte să meargă la următoarea întâlnire, Maggie Intră o clipă într-un coridor lateral întunecat ca să-şi recapete forţele. Se rezemă de perete şi închise ochii, apoi rosti în gând toate înjurăturile pe care le cunoştea fluent în cinci limbi.

Să-l ia naiba pe Robin că o convinsese să-l întâlnească pe ducele de Candover, să-l ia naiba şi pe Rafe Whitboume pentru răceala lui impenetrabilă şi pentru acel sărut distrugător care îi dovedise că Margot nu era atât de moartă pe cât crezuse Maggie. Mai presus de orice însă, se blestema pe ea însăşi pentru nerăbdarea pe care o simţise la gândul că avea să-l revadă.

Îşi aminti cu furie că acel sărut nu însemnase nimic pentru el. Probabil mai făcuse asta de sute de ori de-a lungul anilor. Sau poate că nu de sute de ori, ci de mii de ori.

De asta săruta atât de bine…

Gândul acela îi reaprinse furia. Deja ajunsese la înjurături în slovacă în momentul în care putu să râdă de ea însăşi şi să-şi continue drumul. Destinaţia ei era altă cameră, foarte asemănătoare celei din care tocmai ieşise. Intră fără să bată şi îl găsi pe Robin întins pe canapea cu un pahar de vin în mână, părând doar un iubit care aşteaptă cu nerăbdare o doamnă. Ceea ce, mai mult sau mai puţin, chiar era adevărat.

Dădu să se ridice, însă ea îi făcu semn să rămână aşa.

— Nu e cazul. Îi dădu picioarele de pe canapea ca să se poată aşeza lângă el, tânjind după confortul prezenţei lui familiare.

El îi înţelese expresia, iar privirea de veselie tâmpă pe care o arborase se schimbă într-una de inteligenţă amuzată.

— Să îndrăznesc să întreb cum a decurs confruntarea cu ducele?

— Aţi câştigat, oftă ea. O să rămân până la sfârşitul conferinţei de pace, indiferent cât va dura.

Robin fluieră uşor a surprindere.

— Ce a făcut Candover să obţină asta? Dacă a găsit vreo tehnică miraculoasă ca să te convingă, ar trebui să-l rog să mă înveţe şi pe mine.

— Nu te obosi, dragul meu, chicoti Maggie, bătându-l uşor pe mână. Metoda lui nu e una ieşită din comun. Amuzamentul ei dispăru. S-a întâmplat să fie în Franţa când au fost ucişi tatăl meu şi Willis şi a aranjat repatrierea trupurilor lor în Anglia. Au fost îngropaţi pe proprietatea unchiului meu în urmă cu doisprezece ani.

Robin o privi lung. Era bine că rămâne: a, însă acea nouă informaţie dădea naştere la un milion de: alte întrebări interesante. Cât de bine îl cunoscuse Maggie pe duce? Erau şi alte implicaţii care ar fi putut să-i afecteze planurile? îşi păstră acele gânduri pentru el şi sugeră:

— E posibil să fi minţit ca să te convingă să rămâi aici?

Maggie rămase uimită de întrebarea lui; nu-i trecuse prin cap să se îndoiască de cuvântul lui Rafe. Scutură din cap fără să se gândească de două ori.

— Nu, e un gentleman englez perfect, cum îţi plac ţie, cu prea puţină imaginaţie ca să mintă.

Robin rânji, cu o figură irezistibilă de băieţandru.

— Tot nu te-am convins că nu toţi englezii sunt nişte gentlemani?

— Tu, Robin, eşti o specie aparte. Faptul că eşti englez e pur şi simplu un accident de naştere. Maggie îi zâmbi cu afecţiune. În ciuda încercărilor lui de a demonstra contrariul, Robin era un gentleman get-beget, mai mult decât se dovedise Rafe Whitboume a fi. De-a lungul anilor se întrebase de multe oricare era trecutul leii

Robin. Bănuia că era vlăstarul nelegitim al unei familii nobile, crescut şi educat în clasa superioară, însă rămas întotdeauna un străin în rândurile înaltei societăţi. Asta explica lipsa oricărei dorinţe de a se întoarce pe pământul său natal.

Însă nu îi ceruse niciodată confirmarea, iar Robin nu se oferise niciodată să-i povestească. Chiar dacă din multe puncte de vedere erau foarte apropiaţi, existau subiecte pe care preferau să nu le deschidă. Sugestia ta de a – 1 ademeni pe duce cu trupul meu irezistibil a eşuat lamentabil, adăugă ea sec. Nu conta dacă aş fi fost frumoasă ca Elena din Troia sau urâtă ca doamna de Staël. Mintea nobilă a ducelui se ridică deasupra unor meschinării precum dorinţa trupească – sau cel puţin atunci când vine vorba de Maiestatea Sa Britanică. La urma urmei, sărutul lui fusese doar o metodă ca să-i verifice identitatea.

— Înseamnă că are o stăpânire de sine supraomenească. De câte ori te văd în rochia aia îmi vine să încui uşa şi să te umplu de sărutări eu însumi.

Maggie întoarse privirea, căci nu dorea să ştie ce se afla dincolo de tonul său glumeţ.

— Înainte să mă întorc în Anglia, o să-mi cumpăr un şifonier întreg de rochii cu guler până la gât. Este enervant că bărbaţii vorbesc mai mult în pieptul decât în faţa unei femei.

— De ce a făcut Candover ceva atât de extraordinar precum repatrierea trupului tatălui tău? se interesă Robin redevenit serios. Cel mai probabil i-a fost foarte greu.

— Îmi dau seama. Maggie şovăia să-i spună chiar şi lui Robin povestea ei de iubire cu ducele. Alese să-i mărturisească doar o parte de adevăr: El şi tatăl meu erau prieteni. Înainte ca Robin să apuce să mai pună şi alte întrebări, continuă: Acum, pentru păcatele tale, poţi afla ce e cu proiectul urgent pe care Candover ni l-a pus pe tavă.

Îi povesti pe scurt ceea ce îi spusese Rafe despre un posibil complot ascuns în cercurile diplomatice pariziene. La sfârşit scoase biletul pe care i-l trimisese lordul

Strathmore şi îl citi împreună cu prietenul său.

— Dacă Strathmore are dreptate, e o chestiune de viaţă şi de moarte, constată Robin pe un ton sobru. Au mai avut loc şi alte conspiraţii, dar în centrul lor se aflau oameni neimportanţi, departe de cercurile puterii. Complotul acesta pare diferit.

— Ştiu, răspunse ea gânditoare. Deja mă gândesc la mai multe nume pe care le pot plasa în spatele acestei urzeli.

— Şi eu, însă toţi acei bărbaţi vor fi imposibil de acuzat fără dovezi solide, chiar dacă noi suntem foarte siguri.

— După ce discutăm amândoi cu informatorii noştri, vom putea să reducem numărul suspecţilor.

— Ori să-l creştem. Tot ce putem face e să trecem la treabă şi să ne rugăm pentru reuşită. Privi din nou scrisoarea. Nu asculţi de ordine; după cum scrie aici, nu ar trebui să ai nimic de-a face cu nimeni din delegaţie în afară de Castlereagh şi Wellington. Dacă eu sunt veriga slabă a lui Strathmore?

— Prostii, ripostă ea. Se referă la membrii obişnuiţi ai delegaţiei, nu la tine. Tu lucrezi cu Strathmore de mai mult timp ca mine.

Robin se ridică în picioare şi scutură din cap cu o tristeţe prefăcută.

— Văd că toate lecţiile mele au fost irosite. De câte ori ţi-am spus să nu ai încredere nici măcar în mine?

— Dacă nici în tine nu pot să am încredere, atunci în cine?

O sărută uşor pe obraz.

— În tine, desigur. Acum trebuie să plec. Trec pe la tine mâine-seară să discutăm despre ce am aflat?

Ea aprobă din cap şi îl privi luându-şi expresia de diplomat de rang inferior. Fiecare delegaţie era blestemată cu tineri pentru care legăturile bune de familie ţineau loc de inteligenţă, iar Robin părea exact o astfel de persoană: ineficient şi prea frumos ca să aibă creier, în realitate, desigur, avea o minte ascuţită precum oţelul sarazin şi

tăioasă precum o lamă. El fusese cel care o învăţase cum să adune şi să analizeze informaţiile care pot fi valoroase şi cum să-şi acopere urmele ca să nu dea de bănuit.

Se înşela totuşi într-o privinţă, îşi spuse ea în timp ce se pregătea să coboare la bal. În acea clipă nu era deloc sigură că putea avea încredere în ea însăşi. Viaţa ei nu mai era sub propriul ei control, şi nu-i plăcea deloc asta.

Jos, balul se desfăşura exact aşa cum îl lăsase Rafe, cu prea multe costume, parfumuri şi limbi chinuindu-se să se facă remarcate. Nevăzând nimic care să-l facă să rămână, se îndreptă spre ieşire.

Din cauza mulţimii, fu luat prin surprindere când se trezi nas în nas cu Oliver Northwood. Rafe se strădui din greu să-şi ascundă şocul. Pe toţi dracii, numai asta nu-i trebuia!

Celălalt bărbat părea să fie de altă părere.

— Candover! exclamă Northwood vesel. Cât mă bucur să te văd. Habar n-am avut că eşti la Paris, însă, bineînţeles, jumătate din lumea bună a venit aici. Am fost izolaţi prea mulţi ani pe insula noastră.

Râse din suflet la gluma lui şi îi întinse mâna, pe care Rafe o acceptă fără prea mare entuziasm.

Celălalt era un bărbat blond şi masiv, de înălţime medie, fiul mai tânăr al lordului Northwood şi aproape o caricatură a nobilului de ţară. În primul an de la întoarcerea lui Rafe în capitală, când prietenii lui cei mai apropiaţi încă se aflau la Oxford, se învârtise în aceleaşi cercuri ca Northwood. Cu toate că nu fuseseră apropiaţi, se înţeleseseră relativ bine, până la rolul dezastruos pe care îl avusese Northwood în ruperea logodnei lui Rafe. Ducele ştia că era iraţional să-l învinuiască pentru ceea ce se întâmplase, însă de atunci făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l evite.

Din păcate, în acel moment nu avea încotro.

— Bună seara, Northwood, răspunse el cu toată răbdarea de care era în stare. Eşti de mult la Paris?

— Am venit aici în iulie, cu delegaţia britanică. Tata s-a gândit că mi-ar prinde bine nişte experienţă

diplomatică. Northwood scutură trist din cap. Vrea să-mi fac o situaţie, să ocup un loc în Parlament şi să mă fac util, ştii tu.

Cercurile diplomatice pariziene erau înguste, aşa că aveau să se întâlnească destul de des. Rafe se resemnă şi încercă să fie politicos.

— E şi soţia ta aici?

Nu era pregătit pentru căutătura urâtă din ochii lui Northwood când se uită în cealaltă parte a camerei.

— A, Cynthia e acolo. O femeie sociabilă ca ea n-ar rata vreo ocazie să… îşi facă atâtea cunoştinţe noi.

Urmărindu-i privirea, Rafe o văzu pe Cynthia Northwood în capătul opus al sălii de bal, discutând cu un maior de infanterie britanic foarte chipeş. Chiar şi de la acea distanţă se observa că erau complet absorbiţi unul de celălalt, ca şi când ar fi fost singuri, nu în mijlocul unei mulţimi.

Stăpânindu-se să comenteze, îl privi din nou pe Oliver Northwood şi se hotărî să facă rost de nişte informaţii.

— Cum merg negocierile?

— Greu de spus, mormăi interlocutorul său ridicând din umeri. Castlereagh ţine totul sub cheie, nu îşi lasă subordonaţii să vadă prea mult, doar cel mult copii după documente. Dar ai auzit precis că prima problemă – ce să facem cu Napoleon – a fost rezolvată. Se gândeau să-l exileze în Scoţia, însă e prea aproape de Europa.

— Sfânta Elena e suficient de departe cât să-i reducă ocaziile de a face rău. Însă nu poţi să nu te gândeşti că ar fi fost mai simplu dacă mareşalul Blucher ar fi putut să-l prindă pe Bonaparte şi să-l împuşte pe loc, aşa cum îşi dorise.

— Cu siguranţă, râse Northwood. Însă odată ce împăratul li s-a predat britanicilor, suntem obligaţi să-i păstrăm în siguranţă pielea tăbăcită.

— Insolenţa lui e de admirat, ca să nu mai zic de viclenie, aprobă Rafe. După ce a numit Marea Britanie cel mai puternic, ferm şi generos dintre inamicii săi, Prinţul

Regent nu mai avea cum să-l arunce în gura lupului, cu toate că majoritatea britanicilor şi-ar fi dorit să-l vadă pe Boney arzând în iad.

— În schimb se retrage pe cheltuiala lor pe o insulă cu climă de vis. Pe de altă parte, dacă ar fi rămas la Elba eu nu aş mai fi fost acum în oraşul luminilor. Northwood chicoti ca de la bărbat la bărbat. Cu siguranţă este adevărat ce se spune despre doamnele din Paris, nu-i aşa, Candover?

— Tocmai am sosit, deci nu mi-am făcut o părere despre subiect, spuse Rafe privindu-l cu răceală.

Fără a suferi după ce fusese pus la punct, Northwood aruncă o privire spre o uşă laterală tocmai când Maggie se întorcea în sala de bal, cu părul auriu strălucind peste rochia verde şi provocatoare. Era imaginea perfectă a femeii uşuratice de condiţie bună. Englezul se holbă îndelung.

— Ce zici de femeiuşcă aceea blondă? Probabil a fost sus cu vreun diavol norocos. Crezi că voi avea succes dacă-i cer un encore?

Rafe avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că Northwood se referea la Maggie. Niciodată nu se gândise la ea ca la o blondă, un cuvânt care-l ducea cu gândul la fecioarele palide şi anemice. Vitalitatea strălucitoare şi aurie a lui Maggie era prea nestăvilită pentru o asemenea descriere insipidă. Când îşi dădu seama la cine se referise interlocutorul său, simţi o dorinţă puternică de a-şi folosi pumnii ca să-i şteargă zâmbetul de pe faţă.

Îşi ţinu răsuflarea până trecu acel impuls, apoi se hotărî să-i răspundă:

— Mă îndoiesc. Am cunoscut-o mai devreme şi mi s-a părut că are gusturi foarte bine definite.

Insulta ascunsă în vorbele lui ricoşă din pielea mult prea groasă a lui Northwood.

— Spune-mi mai multe despre ea. Se încruntă când Maggie dispăru în mijlocul unui grup de ofiţeri austrieci, îmi pare cunoscută, dar nu-mi amintesc exact… Pocni din degete. Asta e! îmi aduce aminte de o englezoaică pe care

am cunoscut-o cu ani în urmă. Margaret, nu, Margot, ceva de genul ăsta.

Rafe simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Te referi la domnişoara Margot Ashton?

— Exact. Şi tu umblai după ea, nu? Era la fel de bună pe cât arăta? Râsul gros nu lăsa vreo îndoială în privinţa relaţiei pe care Northwood presupunea că o avusese Rafe cu Margot.

Ducele trase din nou aer în piept. Oare Northwood fusese întotdeauna atât de vulgar, sau mojicia i se accentuase de-a lungul anilor?

— Nu ştiu, rosti el cu răceală. Nu-mi aduc prea bine aminte de domnişoara Ashton. Parcă a murit la un an şi ceva după debutul în societate. Se prefăcu a o studia pe Maggie. Da, seamănă cât de cât, însă doamna pe care o admiri e unguroaică – Magda, contesă János.

— Unguroaică, ha? N-am avut până acum unguroaice. Mă prezinţi?

Ştiind că dacă nu pleca în următoarele zece secunde avea să-l rănească serios pe Northwood, Rafe se eschivă:

— Din păcate trebuie să plec urgent, dar sunt sigur că vei găsi altă cunoştinţă comună. Îmi permiţi…? Era cât pe ce să scape când cineva îl prinse de braţul drept. Cu un sentiment de inevitabilitate obosită, privi în ochii mari şi căprui ai Cynthiei Northwood.

— Rafel exclamă ea. Cât de bine îmi pare să te văd. Rămâi mai mult la Paris?

Cynthia era o tânără atrăgătoare cu bucle negre, chipul în formă de inimă şi o expresie de inocenţă înşelătoare. Strânsoarea ei îl împiedica pe Rafe să plece. Mai mult, fusese o vreme amanta lui şi se despărţiseră amiabil, aşa că nu prea putea să o respingă.

— Da, am închiriat ceva şi am de gând să stau toată toamna, poate chiar mai mult. Îşi desprinse uşor braţul. Te rog, gândeşte-te şi la valetul meu. Îmi protejează atât de mult hainele, încât mă mir că mă lasă să le port.

— Îmi pare rău, susură ea. E din pricina Parisului, să ştii. Aici oamenii îşi exprimă mult mai deschis

sentimentele. Mi-e teamă că e contagios.

— Asta e scuza ta? întrebă soţul ei cu răutate.

Rafe percepu tensiunea când cei doi făcură schimb de priviri duşmănoase. Ştiind că trebuia neapărat să scape înainte să înceapă o scenă detestabilă, îşi luă rămas-bun şi se strecură în mulţime. De data aceea se asigură că nu-l mai zărea nimeni.

Afară, în aerul cald al nopţii, scoase un oftat de uşurare. Era încă devreme, aşa că trimise trăsura şi merse pe jos până la hotelul său. Era interesant să vadă ce făcuse Napoleon în oraş. Mai important, avea nevoie de timp să-ţi adune gândurile dezorientate.

Întâi Margot – încă îi era greu să o numească Maggie a cărei prezenţă reprezenta un element perturbator şi amintirea unor lucruri pe care ar fi fost mai bine să le uite. Ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns, mai era şi familia Northwood. Se părea că seara aceea fusese pusă la cale de un diavol cu chef de glume.

Însă nu prea avea cum să se distreze la o farsă care îl făcea să se simtă de parcă ar fi primit o lovitură de picior în stomac. În drumul spre Tuileries, întâmplările din urmă cu treisprezece ani îi reveniră în minte de parcă s-ar fi întâmplat în ajun.

O iubise pe Margot Ashton cu o adoraţie necondiţionată, uimit că o fată care l-ar fi putut alege pe cel mai însemnat bărbat din Londra îl alesese pe el. Se purtaseră discret în public, pentru că logodna lor nu fusese anunţată încă, însă petrecuse mult timp cu ea. Păruse la fel de fericită în compania lui pe cât fusese el într-a ei.

Apoi venise petrecerea aceea fatală a burlacilor din iunie. Îşi amintea numele tuturor tinerilor care participaseră, îşi amintea cu o acurateţe zguduitoare cum Oliver Northwood, beat turtă, povestise amănunţit cum o scăpase pe o fată de virginitatea nedorită, într-o grădină, la un bal, cu câteva zile în urmă. Rafe nici nu-i dăduse atenţie, până când, la sfârşit, Northwood rostise numele fetei: Margot Ashton.

Cei mai mulţi dintre tineri erau admiratori de-ai lui

Margot, iar după un moment de tăcere împietrită, unul dintre ei îi ceruse lui Northwood să înceteze, pentru că nu era politicos să vorbească aşa de o domnişoară. Însă răul fusese deja făcut.

Nimeni dintre cei prezenţi nu ştia de logodnă, aşa că Rafe nu le stârnise mirarea când se scuzase şi plecase. Nuanţa verzuie de pe chipul lui fusese pusă pe seama cantităţii de vin roşu pe care o băuse şi toţi uitaseră de el îndată ce părăsise încăperea.

Afară, abia ajunsese în stradă când se prăbuşise în genunchi şi începuse să vomite. Simţind cum îşi varsă toate maţele, îşi imagina trupul lui Margot sub cel al beţivului, buzele ei pline sărutându-le pe ale lui, picioarele ei lungi după talia lui…

Scena îi ardea creierul cu o claritate care îi făcea greaţă. Nu ştia cât timp trecuse când cineva îl întrebase: „Ţi-e bine, copile? Chem o trăsură”. Samariteanul îl ajutase să se ridice în picioare, însă Rafe refuzase orice sprijin suplimentar şi începuse să orbăcăie pe stradă ca şi când ar fi încercat să fugă de propria imaginaţie.

Îşi petrecuse restul nopţii plimbându-se pe străzile Londrei, fără să-şi dea seama încotro mergea. De mai multe ori, tâlharii din umbră fuseseră atraşi de costumul său scump, dar se dăduseră înapoi când îi văzuseră expresia feţei, lăsându-l să-şi vadă de drum. Tânărul gentleman făcea ceva bani, însă ochii lui cenuşii şi morţi anunţau dezastru pentru orice infractor.

Inevitabil, la prima oră a dimineţii următoare se dusese acasă la Margot, chiar înainte ca ea să iasă la plimbarea călare de dimineaţă. Nu aveau o întâlnire planificată, dar mai venise neanunţat şi înainte.

Îl salutase cu bucurie, în ciuda halului în care arătau veşmintele lui. Un văl de culoarea smaraldului flutura peste părul ei auriu ca grâul când venise alergând prin salon ca să-l întâmpine cu un sărut, cu ochii verzi în lumina dimineţii şi chipul vesel şi plin de viaţă.

Rafe o împinsese cu violenţă, nesuportând să o lase să-l atingă. Apoi îi spusese ce aflase, copleşind-o cu tot

felul de acuzaţii. Îi cunoştea firea pasională, şi doar dorinţa lui idealistă de a o aduce virgină în patul conjugal îl împiedicase să ia ceea ce ea îi oferise atât de firesc altui bărbat.

Câţi alţii mai fuseseră? Era atât de căutată; fusese el oare singurul prost care nu se înfruptase din carnea ei ademenitoare? îi acceptase cererea în căsătorie doar pentru că era moştenitorul unui ducat? în timpul acelor plimbări din zori ar fi putut s-o încalece la fel ca pe armăsarul său dacă ar fi avut curajul să-i propună asta?

Margot nici măcar nu încercase să nege. Dacă s-ar fi apărat cât de puţin, ar fi crezut tot ce i-ar fi spus. Dacă ar fi plâns şi i-ar fi cerut iertare, ar fi iertat-o, chiar dacă ar fi ştiut că nu mai putea avea încredere din nou în ea. Pe scurt, ar fi renunţat la mândria de-o viaţă dacă ea i-ar fi oferit cel mai mic motiv să o facă.

Abia îl ascultase, iar pielea ei devenise de un alb cadaveric. Nici măcar nu-i ceruse numele bărbatului care lansase zvonul despre desfrâul ei – poate că fuseseră atât de numeroşi, încât nu mai avea importanţă. Se mulţumise doar să-şi exprime satisfacţia că avuseseră şansa de a-şi descoperi unul altuia adevărata natură înainte să fi fost prea târziu.

Reacţia ei fusese ca un dangăt de clopot funebru, deoarece Rafe nutrea încă speranţa disperată că povestea aceea fusese o scorneală. În acea clipă, ceva din el se veştejise şi murise.

Cu toate că nu fuseseră logodiţi oficial, îi oferise un inel din tezaurul familiei Whitboume, pe care îl purta la gât, un lănţişor. Când terminase de vorbit, îl smulsese dintre sâni rupând zalele de aur în dorinţa ei de a fi liberă. Apoi aruncase bijuteria la picioarele lui Rafe cu o forţă atât de mare, încât piatra mare de opal crăpase.

Murmurând că nu-şi mai putea lăsa calul să aştepte în aerul rece, ieşise cu fruntea sus, fără să trădeze nicio emoţie. De atunci nu o mai văzuse niciodată. După câteva zile, ea şi tatăl ei profitaseră de proaspăt negociata Pace de la Amiens şi plecaseră pe Continent.

Pe măsură ce treceau lunile, furia şi sentimentul de trădare ale lui Rafe erau înlocuite din ce în ce mai mult cu dorul de Margot. Se trezise aşteptând cu speranţă şi durere întoarcerea în Anglia a celor doi Ashton. După aproape un an de agonie, plecase în Franţa, hotărât să o găsească. Dacă reuşea, ar fi implorat-o să se mărite cu el.

Apoi primise la Paris vestea că era prea târziu. Singurul lucru pe care îl mai putuse face ca să-şi răscumpere vina fusese să aducă în Anglia trupul ei şi pe acela al colonelului.

Odată cu trecerea timpului, Rafe ajunsese la concluzia că moartea fetei avusese şi un aspect pozitiv: măcar nu apucase să se înjosească în faţa ei. Gândul de a se însura cu o femeie în faţa căreia fusese atât de neajutorat nu era unul plăcut.

De atunci, sezoanele mondene şi frumuseţile apăruseră şi trecuseră şi doar puţini îşi mai aminteau de minunata Margot Ashton, care fusese un timp atât de scurt atracţia principală a Londrei. Rafe învăţase să-şi primească plăcerea de la femeile măritate, pricepute şi dornice, de acelaşi rang cu el, cu sărutări uşoare şi despărţiri graţioase. Nu-i plăceau situaţiile stridente în care trebuia să scoată păsări ale paradisului din cuibul dragostei când nu aveau chef să plece; nici nu vedea vreun motiv să-şi plătească o amantă când erau atâtea doritoare dispuse să accepte pentru câteva complimente şi câte un fleac din când în când.

Rafe se bucurase în special să-i pună coarne lui Oliver Northwood. Cynthia Browne fusese o fată frumoasă şi fericită, fiica unui boiernaş de ţară prosper. Măritişul ei cu fiul mai mic al unui lord fusese considerat o partidă excelentă. Oliver era un blond atrăgător, iar tânăra nu îşi dăduse seama ce fel de bărbat i se oferise.

După ce aflase de pasiunea pentru jocuri, băutură şi târfe a soţului ei, se hotărâse cu amărăciune să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Cu toate că nu era desfrânată din fire, începuse să aibă şi ea amanţi. Chiar era tragic; dacă ar fi avut un soţ iubitor, ar fi fost o soţie şi o mamă devotată.

Aşa însă, ajunsese să se dăruiască primului venit.

Rafe fusese cât se poate de dornic să-i facă pe plac. Cynthia era atrăgătoare şi, în plus, acea aventură îi satisfăcea impulsul deloc nobil de răzbunare. Deşi Northwood nu avea să afle niciodată că indiscreţia lui îi distrusese viaţa, Rafe tot încerca o anumită mulţumire să i-o plătească fostului său tovarăş culcându-se cu soţia lui.

Aventura nu durase prea mult, căci disperarea Cynthiei devenise stânjenitoare. Ducele se retrăsese cu eleganţă, lucru la care se pricepea de minune. În anii care urmaseră, o mai văzuse în societate şi fusese încântat să vadă că-şi recăpătase echilibrul şi nu se mai dădea atât de ieftin.

În ultima vreme circulau zvonuri cum că era amanta unui militar, probabil a maiorului cu care vorbise la bal. Rafe se întrebă dacă îl iubea sincer sau îl folosea ca armă în războiul pe care încă îl ducea împotriva soţului ei.

Tactica ei părea să funcţioneze. Oliver Northwood părea genul de bărbat care vâna orice purta fustă, însă turba când soţia lui pretindea aceeaşi libertate de a se distra. Probabil că aveau să sfârşească prin a se ucide unul pe celălalt.

În timp ce urca treptele hotelului, îşi jură să nu se lase prins în focul lor. Parisul deja promitea să fie destul de neplăcut şi fără asta.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, chiar înainte să deschidă ochii, Maggie îşi aminti de întâlnirea cu Rafe Whitboume şi se înfioră. Ce bărbat imposibil! De obicei admira calmul specific englezesc, însă exact aceeaşi trăsătură o înfuria la Rafe. Căldura şi spontaneitatea pe care le avusese când era mai tânăr dispăruseră, cu siguranţă, în timp.

Rămase întinsă în pat, ascultând sunetele zorilor – scârţâitul unei căruţe, paşi din când în când, trâmbiţa unui cocoş în depărtare. De obicei, la ora aceea se trezea, bea o ceaşcă de cafea şi mânca un corn cald, apoi ieşea să se

plimbe pe Longchamps. Acum gemu şi îşi trase cuverturile peste cap, îngropându-se şi mai mult între de pene; urma o zi grea din perspectiva spionajului.

Peste o jumătate de oră, Maggie o chemă pe servitoarea ei, Inge, să-i aducă micul dejun. În timp ce sorbea cafeaua franţuzească tare, scrise numele informatorilor pe care dorea să-i contacteze primii.

Deşi se presupunea că o spioană face rost singură de informaţii, Maggie considera acea metodă mult prea limitată, obositoare şi neoriginală. Tehnica ei era diferită şi, din câte ştia ea, unică: alcătuise prima reţea de spionaj feminin din lume.

Bărbaţii cu secrete sunt de obicei precauţi în faţa altor bărbaţi, însă de cele mai multe ori sunt uimitor de naturali în faţa femeilor. Servitoare, spălătorese, prostituate şi alte femei umile erau de multe ori în postura de a afla ce se pune la cale, iar Maggie avea talentul de a le convinge să-i spună totul.

Europa era plină de femei care îşi pierduseră taţi, soţi, fii şi iubiţi în războaiele lui Bonaparte. Multe dintre ele erau fericite să dezvăluie informaţii care ar fi putut contribui la instaurarea păcii. Unele doreau răzbunare la fel de mult ca Maggie; altele erau sărace şi aveau nevoie disperată de bani. Împreună formau ceea ce Robin numea Miliţia lui Maggie.

Documentele vitale puteau fi reconstituite din hârtii rupte şi aruncate în coşul de gunoi, unele acte importante rămâneau uneori în buzunarele hainelor trimise la spălat, mulţi bărbaţi se lăudau cu realizările lor în faţa cuceririlor feminine. Maggie cultiva prietenia unor femei care aveau acces la asemenea date, le asculta bucuriile şi plângerile şi le dădea bani să-şi hrănească pruncii chiar şi când nu existau informaţii de vânzare.

În schimb, ele îi ofereau o loialitate desăvârşită. Niciuna nu o trădase vreodată şi multe îi deveniseră bune prietene.

De când îşi pierduse tatăl, Maggie îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în Paris, deghizată ca o văduvă

umilă în haine cenuşii şi cu o bonetă peste părul strălucitor. Când începuse Congresul de la Viena, îşi reluase aspectul firesc şi plecase în capitala Habsburgilor sub numele de Contesa János, intrând în cercurile diplomatice.

Când Napoleon fugise de pe insula Elba şi îşi revendicase coroana, se întorsese imediat la postul său din Paris pentru a putea trimite informaţii la Londra. După Waterloo, cei mai mulţi diplomaţi şi paraziţi de la Congres se întâlniseră din nou pe malul Senei, aşa că o adusese iarăşi la viaţă pe contesă şi închiriase o casă demnă de rangul ei. Însă deja începea să obosească prea tare să fie în pielea altcuiva.

De-a lungul anilor, Robin Anderson jucase multe roluri. O ajutase să devină expertă în cariera ei sub acoperire şi făcuse rost de banii care îi permiteau să trăiască bine şi să-şi plătească informatorii. Tot el îi crease şi liniile de comunicare, lucru deloc uşor în contextul în care Sistemul Continental al lui Napoleon închisese aproape toate porturile europene pentru britanici. De multe ori, informaţiile fuseseră trimise prin Spania, Suedia, Danemarca şi chiar Constantinopol.

Din necesitate, Robin călătorise foarte mult. Maggie bănuia că uneori ducea mesaje esenţiale în Anglia el însuşi, traversând în secret Canalul Mânecii alături de contrabandişti. Îşi petrecea o parte din timp cu Maggie, iar între perioadele în care se vedeau puteau să treacă luni întregi. Munca lui era mult mai periculoasă ca a ei, iar ea era întotdeauna uşurată când îl vedea reapărând nevătămat.

În cea mai mare parte a acelor ani fuseseră iubiţi. Chiar şi la început, când avea nevoie disperată de bunătatea lui, ştiuse că simţea pentru el doar prietenie şi recunoştinţă, nu dragoste romantică. Însă mersese mai departe, bucurându-se de căldura şi satisfacţia fizică pe care i le oferea Robin. Era cel mai bun prieten al ei, bărbatul în care se încredea cel mai mult, fratele pe care nu-l avusese niciodată.

Apoi, într-o zi, cu trei ani în urmă, se trezise cu ferma convingere că prietenia nu era de ajuns şi că venise timpul să pună capăt relaţiei lor intime. Îi datora atât de mult lui Robin şi ţinea atât de mult la el, încât îi fusese foarte greu să-i spună că nu mai dorea să-i fie tovarăşă de pat.

După ce spusese ce avusese de spus, el rămăsese o clipă împietrit. Apoi răspunsese că da, sigur, nu voia să o oblige la o relaţie care începea să o stânjenească.

Încă erau prieteni, continuaseră să lucreze împreună, şi de fiecare dată când trecea pe la Paris bărbatul locuia la ea. Singura diferenţă era că aveau camere separate.

Faptul că Robin acceptase schimbarea din relaţia lor cu atâta înţelegere îi confirma că şi el o considera mai mult o prietenă decât o parteneră de viaţă. Cu toate că o ceruse de nevastă la scurt timp după ce el îi salvase viaţa, ştia că fusese uşurat când îl refuzase.

Pe de altă parte, deşi nu se îndoia că luase decizia cea mai potrivită, patul ei era rece şi gol. Nu era de mirare de ce Rafe i se păruse atât de atrăgător… îşi alungă imediat acest gând.

Robin ieşise recent din mlaştinile întunecate ale spionajului ca să se alăture ambasadei britanice ca funcţionar. Maggie presupunea că doar lordul Castlereagh îi ştia adevărata identitate, pe când ceilalţi membri ai misiunii se gândeau probabil că era doar un bărbat plăcut, fără vreo abilitate specială.

Era fericită să-l aibă alături, şi nu doar pentru că îi plăcea compania lui. Dată fiind ameninţarea ce plana asupra negocierilor de pace, avea nevoie de talentul său remarcabil.

După ce îşi stabili planul de acţiune, Maggie îmbrăcă ţinuta de văduvă care nu bătea la ochi şi se duse să-şi viziteze informatoarele cele mai utile. Dacă femeile ei ştiau ce să caute, îi puteau îmbogăţi informaţiile sumare. Iar dacă avea noroc, prietena ei Hélène Sorel se întorcea curând la Paris şi avea s-o ajute în misiune.

La o ciorbă de vită, o baghetă lungă şi un urcior cu vin, Maggie şi Robin discutau despre ce aflaseră în

ultimele douăzeci şi patru de ore. Împărţind între ei ce mai rămăsese din licoare, ea spuse:

— Deci suntem de acord?

— Da, cei trei bărbaţi pe care i-am ales sunt cel mai probabil în fruntea conjuraţiei, însă trebuie să-i mai supraveghem pe încă vreo şase. Robin îşi trecu mâna obosită prin părul blond. Chiar şi aşa e posibil să nu avem pe cine trebuie.

— E cam tot ce putem face. Ar fi o idee să-i avertizăm pe cei care se ocupă de paza personalităţilor, dar au avut loc atâtea comploturi, încât deja sunt toţi foarte precauţi.

— Aşa e. Robin îi studie chipul. Sub ochii albaştri-verzui schimbători avea cearcăne, ca şi când ar fi dormit prost. Am o idee care n-o să-ţi placă.

Maggie îşi încreţi gura.

— Nu mi-au plăcut majoritatea ideilor ingenioase pe care le-ai avut de-a lungul anilor, aşa că asta nu poate fi o piedică.

Refuzând să răspundă tachinării ei, continuă:

— Cred că tu şi Candover trebuie să vă prefaceţi că sunteţi iubiţi.

— Poftim? Maggie trânti paharul cu atâta putere, încât vinul sări din el. De ce dracu' ar trebui să fac o nebunie ca asta?

— Ascultă-mă, Maggie. Toţi suspecţii noştri sunt oficiali de rang înalt care îşi împart timpul între certurile pe seama tratatului şi vizitatul saloanelor şi balurilor împreună cu membrii corpului diplomatic. Cea mai bună metodă de a-i aborda este să mergi în aceleaşi locuri.

— Şi nu poţi face tu asta?

— Nu sunt suficient de important. Un funcţionar inferior nu are ce să caute la adunările exclusiviste.

— Şi de ce să nu mă duc singură?

— Maggie, o dăscăli Robin răbdător, nu eşti raţională. A fost destul de rău să te las să mergi singură la balul acela austriac; dacă o faci din nou, toţi vor crede că eşti în căutarea unui iubit. Şi îţi vei petrece timpul respingând bărbaţii interesaţi de tine din motive fără legătură cu

politica.

— Am destulă experienţă ca să fac faţă!

— Candover e escorta perfectă, urmă el, ignorându-i remarca. Este suficient de important cât să fie invitat peste tot, însă nu are o poziţie guvernamentală oficială. Şi, bineînţeles, e prieten cu Strathmore şi e aici să ne ajute să investigăm această conspiraţie. Dacă sunteţi împreună, puteţi să mergeţi oriunde şi să vorbiţi cu oricine fără să daţi de bănuit.

— Robin, chiar consideri că e necesar? vru Maggie să ştie, reprimându-şi o replică de împotrivire.

— Intuiţia ta e cea mai bună armă de care dispunem, îi surprinse privirea, încercând să-i transmită astfel părerea lui despre ea. Din când în când ai simţit că era ceva în neregulă cu vreo persoană pe care eu nu aveam motive să o suspectez şi ai avut dreptate. În absenţa dovezilor clare avem nevoie de toate avantajele de care putem beneficia, ceea ce înseamnă că trebuie să ajungi să-i cunoşti pe suspecţi suficient de bine cât să-ţi faci o idee şi, poate, să culegi nişte indicii. Însă nu poţi face asta decât dacă te apropii de ei.

— Ai dreptate, răspunse ea şovăind. Dacă i-aş fi cunoscut bine nu ar fi avut ce să caute pe lista noastră, pentru că deja mi-aş fi format o părere clară în privinţa nevinovăţiei sau vinovăţiei lor. Însă nu ştiu dacă pot să-i arunc priviri languroase autentice lui Candover. Mai degrabă i-aş arunca un pahar de vin în faţa aia arogantă.

Robin se relaxă, ştiind că deja câştigase.

— Sunt sigur că talentul actoricesc o să te ajute la mimarea relaţiei cu ducele. De fapt, cred că multe femei te-ar invidia pentru misiunea asta. În plus, adăugă el, ignorându-i mârâitul, e posibil ca investigaţia asta să fie foarte periculoasă, mult mai periculoasă decât activitatea pe care o desfăşori în mod obişnuit. Vorbim aici de nişte indivizi disperaţi, pentru care timpul se scurge prea repede. Conducătorii aliaţi sunt toţi nerăbdători să finalizeze tratatul şi să se întoarcă în ţările lor. Negocierile ar trebui să se încheie cel târziu la sfârşitul lui septembrie,

aşa că dacă se va întâmpla ceva, va fi în următoarele două sau trei săptămâni.

— Aşa, şi?

— Dacă cineva te suspectează, viaţa ta poate fi în pericol, o avertiză el fără menajamente. Candover nu e agent profesionist, însă pare genul care ştie să se bată. Din moment ce nu pot fi lângă tine cea mai mare parte din timp, mă simt mai bine să ştiu că e el.

— Şi când ai decis tu că nu sunt în stare să-mi port singură de grijă? pufni ea.

— Maggie, spuse el cu blândeţe, nimeni nu e invulnerabil, oricât de inteligent ar fi.

Aluzia o făcu să pălească. Lui Robin nu-i plăcea să-i aducă aminte de condiţiile în care se întâlniseră prima dată, însă dorea să se asigure că avea să fie precaută. Ştia din experienţă că Maggie era curajoasă până la nesăbuinţă.

— Bine, Robin, încuviinţă ea după o clipă, aruncându-i un zâmbet resemnat. Dacă îl conving pe Candover să coopereze, o să devenim subiect de bârfă. O să fim văzuţi pretutindeni şi vom părea atât de îndrăgostiţi, încât nimeni nu va bănui că prin cap ne trec şi altfel de gânduri.

— Perfect. Se ridică. E timpul să plec. Trebuie să mă văd cu cineva care nu iese niciodată în timpul zilei.

Maggie se ridică şi ea.

— Din moment ce nu prea avem timp, o să-l vizitez pe Candover să-i explic ce soartă îl aşteaptă. Iar dacă refuză, îţi dau ţie sarcina de a-l convinge.

— Cred că e mai bine să nu ştie de legătura dintre noi, spuse Robin scuturând din cap. Aminteşte-ţi de regula numărul unu a spionajului.

— „Nu spune niciodată nimic din ceea ce cealaltă persoană nu trebuie neapărat să ştie”, recită ea. Cred că ai dreptare. Candover e un amator, şi cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine.

— Să sperăm că se dovedeşte a fi un amator talentat. După un sărut uşor, Robin ieşi. Maggie închise uşa după el contrariată. Era îngrijorat pentru siguranţa ei, când ceea

ce făcea el era de două ori mai periculos.

Ridică din umeri şi urcă scările până în dormitor. Dacă ar fi fost o fire agitată, nu ar fi rezistat atât ca spioană. Era mult mai bine să-şi petreacă timpul întrebându-se cum avea să-l tolereze atâta vreme în preajma ei pe Rafael Whitboume.

Într-un Paris înnebunit după arta scenică, teatrele erau un barometru eficient al opiniei publice, aşa că Rafe se hotărî să-şi petreacă seara la un spectacol. Fu o experienţă alarmantă.

Toţi directorii teatrelor primiseră ordin să primească gratuit un anumit număr de militari din armatele de ocupaţie. Din nefericire, intenţia generoasă avusese ca rezultat în noaptea aceea o bătaie pe cinste între francezi şi soldaţii aliaţi. Cu toate că nimeni nu fusese grav rănit, spectacolul fusese întrerupt pentru aproape jumătate de oră. Un englez, obişnuit al teatrelor, îi spusese că asemenea întâmplări nu erau deloc ieşite din comun.

Când se întoarse în camera lui, era în toane proaste. În ciuda temerilor lui Lucien şi Maggie, nu crezuse cu adevărat că naţiunile obosite ale Europei ar fi putut porni din nou la război, însă incidentul de la teatru îl convinsese de contrariu. Simţea că se adunau nori de furtună şi că exista într-adevăr riscul de a se declanşa alt cataclism.

Intră în dormitor pierdut în gânduri. Chiar când se pregătea să-şi sune valetul, din colţul îngropat în umbră se auzi un glas rece:

— Înălţimea Voastră, aş vrea să schimbăm două vorbe înainte să vă retrageţi.

Vocea aceea era inconfundabilă – de miere, cu o uşoară urmă de nisip – şi îşi recunoscu vizitatorul chiar înainte ca privirea lui să se obişnuiască cu lumina slabă a lumânărilor. Maggie stătea tolănită într-un fotoliu, îmbrăcată din cap până-n picioare în haine bărbăteşti închise la culoare, cu părul strălucitor strâns într-o şapcă; pe pat era aruncată o pelerină neagră.

Rafe se întrebă cum naiba intrase, însă refuză să-i dea satisfacţie chestionând-o.

Exersezi să devii o eroină de-a lui Shakespeare? Poate Viola?

De fapt, mai degrabă mă imaginez o Rosalind, răspunse ea râzând.

El îşi scoase haina şi o lăsă pe canapea.

Presupun că motivul pentru care eşti aici e complet diferit de cel la care se aşteaptă de obicei un bărbat care găseşte o femeie în dormitorul său.

Remarca se dovedi o greşeală.

— Presupui corect, răspunse ea aruncându-i o privire ascuţită. Trebuie să discutăm mai multe lucruri, iar acesta r modul cel mai rapid şi mai privat.

— Prea bine. Bei un coniac? Ea dădu afirmativ din cap, iar el turmă câte un pahar pentru fiecare, apoi trase un scaun lângă cel al vizitatoarei neaşteptate. Ce ai descoperit?

Învârti absentă coniacul în pahar.

— Sursele mele indică trei suspecţi principali şi mai mulţi secundari. Toţi sunt bărbaţi de vază, genul pe care nu i-ai bănui de obicei. Toţi au capacitatea şi motivaţia să pună la cale un asasinat.

— Sunt impresionat de eficienţa ta. Sorbi din coniac.

Cine sunt suspecţii?

— Nu neapărat în ordinea asta, e vorba de un prusac, colonelul Karl von Fehrenbach, şi doi francezi, contele de Varenne şi generalul Michel Roussaye.

— Şi care ar fi motivele lor?

— Contele de Varenne e ultraregalist, un apropiat al fratelui regelui Ludovic, contele d'Artois. După cum sunt sigură că ştii deja, d'Artois e un reacţionar fanatic. El şi prietenii lui emigranţi vor să şteargă orice urmă de spirit revoluţionar din Franţa şi să reinstaureze l'Ancien Régime. Bineînţeles, asta e imposibil, urmă ea, făcând un gest de exasperare specific galic. E ca şi cum ai încerca să opreşti fluxul; însă nu vor să accepte asta. Varenne a petrecut ultimii douăzeci de ani furişându-se prin Europa cu treburi regaliste dubioase. Unele dintre proiectele lui din trecut îl aduc direct pe lista noastră.

— Aha. Pomeţii ei înalţi erau spectaculoşi în lumina lumânărilor, iar câteva şuviţe de păr auriu îi ieşiseră din şapcă şi îi sclipeau pe chip, îndulcindu-i sobrietatea veşmântului. Rafe se forţă să se concentreze la cuvintele ei. Dacă acest complot e organizat de ultraregalişti, care crezi că ar fi ţinta?

— Bănuiala poate să pară exagerată, răspunse ea şovăind, însă e posibil ca Varenne să încerce să-l ucidă chiar pe regele Ludovic, pentru a-i permite contelui d'Artois să urce pe tron.

Rafe fluieră uşor. Era o perspectivă sinistră, însă dată fiind instabilitatea curentă a Franţei, bănuia că totul era posibil.

— Şi ceilalţi francezi?

— Roussaye e bonapartist. E fiu de brutar şi, datorită vitejiei arătate în luptă, a devenit unul dintre generalii cei mai importanţi din Franţa. E dur şi curajos şi dedicat lui Napoleon şi revoluţiei. În prezent e în echipa lui Tallerând şi rezolvă probleme legate de armata franceză.

— Care ar fi cea mai posibilă ţintă a lui?

— Din punctul lui de vedere, aproape orice oficial de seamă din tabăra Aliaţilor e bun, răspunse ea ridicând din umeri, pentru că rezultatul ar fi un tratat mult mai dur. Dacă sunt reduse la tăcere vocile de frunte ale moderaţilor, radicalii vor obţine umilirea Franţei, pe care o doresc din răsputeri.

— Iar în Europa ar putea izbucni un nou conflict într-un an, doi. Rafe se încruntă. Wellington e cea mai bună ţintă. Toată lumea îl respectă şi se ştie că nu îşi ia precauţii, pentru că i se pare o dovadă de laşitate să arate că îşi preţuieşte prea mult propria viaţă.

— Chiar şi cei invulnerabili pot rămâne fără noroc, comentă Maggie sec. Dacă i se întâmplă ceva, Marea Britanie o să ceară sânge francez la fel de aprig precum prusacii.

— Că veni vorba de prusaci, ce-mi poţi spune despre colonelul von Fehrenbach?

Maggie îşi termină coniacul, apoi se ridică să umple

din nou paharele. Rafe îi admira pantalonii strâmţi pe şoldurile şi picioarele frumoase. Demult, când ea obişnuia să se îmbrace doar în rochie, Ducele nu fusese conştient cât de mult pierdea.

Fără să-şi dea seama de privirea lui, tânăra femeie se aşează şi continuă:

— Von Fehrenbach e prusacul tipic, ceea ce înseamnă că-i urăşte pe francezi într-un stil pur şi lipsit de complicaţii. Von Fehrenbach a fost aghiotantul mareşalului Blucher şi în prezent e ataşatul militar al delegaţiei prusace.

— Toţi prusacii simt o asemenea ură pentru francezi?

— Britanicilor le e mai simplu să se poarte cu reţinere decât altor Aliaţi. Având în vedere cât au suferit naţiunile europene, nu e de mirare că prusacii, ruşii şi austriecii sunt hotărâţi să facă Franţa să plătească. Franţa a semănat vânt şi acum culege furtună.

— Tu cum crezi că ar trebui tratată? o iscodi Rafe, ştiindu-i motivele personale de ură.

Maggie ridică privirea, cu ochii cenuşii plini de duritate.

— Dacă Napoleon s-ar afla în faţa unui pluton de execuţie, aş apăsa eu însămi pe trăgaci. Însă cineva trebuie să pună capăt urii, căci altfel va continua la nesfârşit. Castlereagh şi Wellington au dreptate: distrugerea mândriei şi puterii Franţei va crea alt monstru care să se ridice şi să lupte din nou. Dacă i se întâmplă ceva oricăruia dintre ei… Scutură demonstrativ din umeri.

Rafe înţelese ce voise să spună.

— Ei şi ţarul Alexandru sunt tot ceea ce stă între Franţa şi o Europă dornică de răzbunare. Crezi că von Fehrenbach ar vrea să-l asasineze pe vreunul dintre cei trei?

— Cred că ar fi mai interesat să lovească în Talleyrand şi Fouch6, opină ea. Amândoi sunt francezi care au servit atât în timpul Revoluţiei, cât şi sub regalişti, iar acum conduc negocierile francezilor în faţa celor patru Aliaţi. Orice prusac de bună-credinţă i-ar dispreţui pentru

cât de cameleonici sunt.

— Acum că mi-ai dat o lecţie cu privire la dedesubturile conferinţei, ce putem face noi?

Maggie simţi cum i se strângea stomacul; ceea ce i se păruse raţional când discutase cu Robin i se părea acum o stupizenie îngrozitoare.

— Investigaţiile se fac în culise, însă e necesar să-i şi observăm pe suspecţi mai de aproape. Am talentul de a-i dibui pe ticăloşi, aşa că dacă am cum să vorbesc cu fiecare dintre ei pot să ghicesc cine e omul nostru. Îşi şterse pe ascuns palma umedă pe coapsă şi urmă: Oricât de dezgustătoare mi se pare ideea, ar fi bine ca noi doi să ne prefacem că suntem împreună. Aşa ne putem amesteca în rândul delegaţilor la evenimentele mondene, unde se duc mare parte din negocierile neoficiale. Tu vei fi invitat pretutindeni, şi mă poţi lua cu tine în calitate de amantă a ta.

Sprâncenele lui negre se ridicară în semn de amuzament.

— Da, chiar are logică, însă crezi că îmi vei suporta atât de mult prezenţa?

— Pot suporta tot ceea ce este necesar, replică ea scurt, indiferent cât de dizgraţios mi se pare.

Atitudinea ei acră nu se schimbă nici când Ducele izbucni în râs.

— Ce lovitură! însă asta îmi arată că am dreptate. Crezi că te poţi stăpâni să nu-ţi înfigi ghearele în carnea mea nedemnă?

Tânăra femeie se ridică în picioare, declarând:

— În public, comportamentul meu va fi cel al unei îndrăgostite prostuţe.

— Şi doar aşa o să fii interesată de mine? Se ridică şi el, cu un zâmbet ascuns în ochii cenuşii. Cum o să fii în intimitate?

Maggie se înjură că lăsase o asemenea portiţă. Încercase să trateze acea discuţie ca şi când amândoi ar fi fost doar nişte spioni profesionişti, fără vreo istorie comună, însă asta nu mai era posibil. Ea şi Rafe se

cunoscuseră cândva dureros de bine, iar amintirea relaţiei lor plutea în aer.

Ar fi vrut să o ia la fugă, căci era conştientă de pericolul pe care-l reprezenta Ducele. Nu fizic, deşi stătea doar la un metru distanţă şi era mai înalt ca ea; ticălosul nici nu avea nevoie să folosească vreodată forţa. Tot ce trebuia să facă era să zâmbească languros şi ispititor, exact ca în acele clipe…

— N-o să existe nicio „intimitate”, spuse ea pe un ton ascuţit. E o relaţie strict profesională.

— Dacă tu crezi că e doar profesională, înseamnă că eşti proastă şi nu pot să cred aşa ceva, răspunse el sec. Fie că-ţi place, fie că nu, trebuie să recunoşti că e ceva între noi. Făcu un pas în faţă şi o trase în braţele lui.

Un amestec de sentimente tulburătoare puse stăpânire pe ea când buzele li se întâlniră – o dorinţă lăuntrică de a fugi şi un instinct şi mai adânc îndemnând-o să se topească în îmbrăţişarea lui.

Iar în colţul cel mai îndepărtat al minţii ei, o voce rece şi raţională îi spunea că Rafe avea dreptate; dacă voiau să-i convingă pe ceilalţi că erau iubiţi, atunci trebuiau să pară autentici. Iar asta nu ar fi fost posibil dacă sărea ca un iepure speriat de câte ori o atingea.

Era scuza de care avea nevoie ca să-l sărute la rândul ei. Îşi strecură braţele pe după gâtul lui şi se lipi de el. În ciuda anilor care trecuseră, căldura şi puterea trupului său dur erau înspăimântător de familiare. Însă atunci era o inocentă. Acum erau amândoi adulţi, cu o experienţă amoroasă considerabilă, iar dorinţa îi lovise precum un fulger.

Bărbatul scoase un geamăt uşor şi îi cuprinse fesele, strângând-o puternic lângă el. O dorea la fel de mult pe cât îl dorea şi ea, dacă nu chiar mai mult. Acel gând îi dădea un sentiment de putere. El începuse, aşa că avea să fie alegerea ei când să pună capăt. Însă nu chiar atunci, nu când atingerea lui îi alunga frigul şi singurătatea.

Icni fără să vrea când el îi mângâie sânul. Sfârcul i se întări, iar un val de căldură îi cuprinse întregul trup. Rafe

începu să-i descheie nasturii cămăşii. Felul în care sânii ei tânjeau după atingerea lui îi spunea că dacă îndrăznea să continue, l-ar fi dus direct în pat. După o clipă în care îşi recăpătă stăpânirea de sine, se desprinse din strânsoare, retrăgându-se câţiva metri înainte ca el să aibă timp să reacţioneze.

Rafe încercă să vină după ea, cu chipul arzând de dorinţă, însă Maggie îl opri imediat cu un semn al mâinii, un gest care fără îndoială era unul de respingere.

— E enervant să fim atraşi unul de altul când nu ne plăcem prea mult, spuse ea pe un ton plin de răceală, însă asta o să fie de folos pentru şarada noastră. Dacă mă priveşti aşa în public, nimeni n-o să-şi dea seama că aventura noastră e o prefăcătorie.

Bărbatul se opri brusc. Cu o clipă înainte să revină la masca lui de calm controlat, ea îi citi în ochi furie şi poate chiar şi o urmă de admiraţie. Însă acele emoţii nu i se citiră în voce când rosti la fel de glacial:

— Iar dacă tu reacţionezi aşa data viitoare când te sărut, aventura noastră va deveni cât se poate de autentică.

— Nu neg că te consider atrăgător, dar nu mă las orbită de pasiune, aşa că ai face bine să te obişnuieşti cu frustrarea. Zâmbi răutăcios. Dacă socoteşti că prezenţa mea îţi va pune la grea încercare stăpânirea de sine, îţi sugerez să aranjezi ceva cu una dintre cameristele de la hotel. Sunt sigură că va exista măcar una care să fie fericită să-ţi rezolve problema.

— Am pretenţii mai mari decât o cameristă, ripostă el. Şi nu-ţi face griji în privinţa modului în care mă stăpânesc. Încă n-am cunoscut-o pe femeia care să mă transforme într-un sălbatic înnebunit de dorinţă.

Hotărând că venise vremea să îşi încheie treaba, ea scoase o hârtie dintr-un buzunar interior şi i-o întinse.

— Aici sunt numele şi descrierile a şapte bărbaţi care sunt posibili suspecţi. Citeşte-o şi distruge-o înainte să ieşi mâine-dimineaţă. Nu i-am menţionat mai devreme pentru că nu vreau să te ameţesc cu prea multe informaţii, însă

toţi trebuie observaţi cu atenţie dacă ai ocazia să-i cunoşti. Rafe aruncă o privire pe foaie. Sorbon, Dietrich, Lemercier, Dreyfus, Taine, Sibour şi Montean. Lăsă lista deoparte, să o studieze mai târziu. Mâine-seară, la Ambasada Britanică o să aibă loc o petrecere în onoarea delegaţiei prusace, continuă Maggie. Von Fehrenbach va fi acolo, deci ar trebui să mergem. Locuiesc pe Boulevard des Capucines la numărul 17. Poţi să mă iei la ora opt?

— Voi fi acolo. Încearcă să fii punctuală. Nu se mai putu abţine şi îi puse o întrebare care îl sâcâia: Aşa, ca fapt divers, ce părere are soţul tău de activităţile tale?

— Cine?

— Contele János, bineînţeles.

Tensiunea din cameră se mai domoli când ochii lui Maggie se luminară de râs.

— O, dragul meu Andrei! Bătu cu palmele locul din dreptul inimii şi clipi nostalgic din gene. Era nepreţuit. Superb în uniforma lui de husar, şi avea nişte umeri!

— Iar nepreţuitul conte se află încă în lumea celor vii?

— Din păcate, şi-a pierdut nobila viaţă în Bătălia de la Leipzig. Sau parcă era Austerlitz.

— Bătăliile alea au avut loc la nouă ani distanţă, remarcă el. Cumva ai greşit locul, sau pur şi simplu ai hotărât că nu vă potriviţi?

Maggie făcu un semn cu mâna şi îşi ridică pelerina, aruncând-o peste umeri.

— Ah, ştii ce se spune, prea mult timp împreună nu face bine căsniciei.

— Serios? zâmbi el. De ce am senzaţia că eşti la fel de contesă ca şi mine?

Spioana se îndreptă spre fereastră, însă îi aruncă un zâmbet drăcesc peste umăr.

— Cel puţin eu am posibilitatea să devin contesă, răspunse ea pe un ton frivol.

— Nu ţi-ar fi mai uşor să ieşi pe uşă? întrebă Rafe când o văzu trăgând draperia.

— Ba da, recunoscu ea, însă am o reputaţie de

păstrat. Noapte bună, înălţimea Voastră. Când silueta ei întunecată se făcu nevăzută în spatele draperiilor, în cameră pătrunse o briză delicată.

Rafe se duse la fereastră şi privi afară. Dispăruse, însă pe zid creşteau plante agăţătoare. Nu era mare greutate să te caţeri pe ele.

Scutură din cap amuzat şi lăsă draperia în jos. Era o vrăjitoare care dorea să-l înnebunească, însă şi el putea juca acelaşi joc. Buzele i se curbară într-un surâs. Poate că se credea prea puternică pentru a se lăsa condusă de pasiune, însă el avea altă opinie.

Se anunţau câteva săptămâni interesante.

Englezul fusese legat la ochi în timpul călătoriei pe străzile Parisului şi bănuia că trăsura se învârtea în cercuri ca să-l încurce. I se strângeau fălcile când se gândea la întâlnirea care îl aştepta. Bărbatul care îl chemase era cunoscut drept Le Serpent. La fel ca şarpele care îi dăduse porecla, era privit cu teamă şi ură de cei câţiva care aveau habar de existenţa lui. Englezul ştia că era periculos să-l cunoască pe Le Serpent, însă fără risc nu exista răsplată.

Birja ponosită se opri cu zgomot. Cât timp se învârtiseră în cerc oare – cincisprezece minute? Treizeci? E greu să-ţi dai seama când eşti neajutorat.

Uşa se deschise, iar în birja urât mirositoare intră aer mai proaspăt. Escorta tăcută îl luă de braţ pe pasager şi îl trase afară, apoi traversă o bucată îngustă de trotuar, fără să-i pese că încărcătura lui legată la ochi se împiedică şi fu cât pe ce să cadă.

Intrară într-o clădire, coborâră o scară închisă, apoi traversară un pasaj îngust în care sunetul paşilor rezona puternic. După o plimbare foarte lungă şi mai multe scări de urcat, însoţitorul se opri. Se auzi un sunet de clanţă, apoi englezul fu azvârlit într-o cameră. Ridică mâna să-şi scoată legătura de la ochi, dar se opri auzind o voce şuierătoare, clar prefăcută.

— Te sfătuiesc să nu faci asta, mon Anglais. Dacă îmi vezi chipul, voi fi nevoit să te ucid. Asta ar fi mare păcat, căci am o întrebuinţare mai bună pentru tine.

Englezul coborî mâna, demoralizat să rămână orb şi singur. Era imposibil să ghicească naţionalitatea angajatorului său; ţinând cont că în acel moment Parisul era gazda unui amalgam de naţii, omul putea veni de oriunde.

— Le Serpent, nu-mi irosi timpul cu ameninţări, se răţoi el, încercând să dea impresia de siguranţă. Probabil îţi plac informaţiile pe care ţi le dau, altfel nu m-ai plăti pentru ele. Şi probabil vrei mai multe, altfel nu ai fi cerut să mă întâlneşti pentru prima dată.

— Firimiturile pe care mi le-ai dat în trecut au fost utile, admise Şarpele cu un chicotit gutural. Însă nu înseamnă nimic faţă de ceea ce îmi trebuie de la tine acum. În următoarele câteva săptămâni vreau informaţii complete despre mişcările pe care le fac lordul Castlereagh şi ducele de Wellington, plus rapoarte zilnice despre activităţile delegaţiei.

— Nu sunt în poziţia din care să ştiu toate astea.

— Atunci caută pe cineva care este, mon Anglais.

Ameninţarea din tonul mieros era cât se putea de evidentă. Nu era prima dată când englezul şi-ar fi dorit să nu se fi băgat în aşa ceva. Însă era prea târziu pentru regrete: Le Serpent ştia mult prea multe despre el.

— O să coste mai mult, îl avertiză el, încercând să iasă cu fruntea sus. Cei mai mulţi refuză să vorbească, iar cei care o fac ţin la preţ.

— Ţi se vor plăti cheltuielile, atâta timp cât sunt legitime. Nu-ţi plătesc târfele şi jocurile de noroc.

Pe sub legătura de la ochi îi apărură picături de sudoare, iar englezul se întrebă dacă nu cumva Le Serpent ştia despre banii sustraşi din suma alocată pentru informatorii mărunţi. Fusese o prostie să-şi însuşească o parte din bani în scopuri personale, însă dacă nu şi-ar fi plătit acea datorie la jocuri şi-ar fi pierdut poziţia în cadrul delegaţiei.

— Nu trebuie să te temi în privinţa asta, replică el.

— Cât de liniştitor, comentă Le Serpent ironic. Trimite rapoartele ca de obicei. Nu uita, vreau informaţii

zilnice, căci ne apropiem de punctul critic. Vei fi anunţat când o să am nevoie să te văd din nou. Acum poţi pleca.

În timp ce escorta îl conduse afară, englezul încerca să îşi dea seama ce se pregătea. Dacă ar fi ştiut ce avea în minte Le Serpent, informaţiile puteau fi foarte preţioase.

Pericolul stătea în faptul că nu ar fi aflat cui să le vândă decât dacă descoperea cine era Şarpele. Însă exista oare profit fără pericol?

Capitolul 5

După ce Inge o îmbrăcase pentru recepţie, Maggie îi dăduse drumul, rămânând să-şi studieze reflexia cu o detaşare rece. Purta o rochie roz frapantă, care cu siguranţă avea să fie remarcată. La gât îi atârnau lănţişoare de aur, în părul strălucitor era răsucit într-un coc elaborat, în vârful capului.

Gândindu-se că ţinuta era prea rigidă, îşi slăbi o buclă şi o lăsă să alunece delicat peste pielea goală a unui umăr, într-o invitaţie subtilă pentru orice bărbat de a se întreba cum ar fi fost să-şi treacă buzele pe-acolo.

Dădu mulţumită din cap; găsise echilibrul perfect între nobleţe şi frivolitate.

Nu era încă ora opt, iar asta îi lăsă timp să se gândească la Rafe. Era important să-şi înţeleagă sentimentele înainte să înceapă şarada, deoarece îşi dădea seama că emoţiile ei fluctuau puternic atunci când era în apropierea lui. Trecea de la exasperare la furie şi amuzament, iar asta era periculos. Proiectul care-i aştepta era prea important ca să fie pus în pericol de chestiuni personale.

Nu trebuia să facă greşeala de a-i mai îngădui să o sărute. Şi, mai ales, trebuia să se stăpânească şi să nu-l mai provoace, căci riposta avea să fie pe măsură. Ar fi fost mai în siguranţă dacă mângâia un tigru.

Într-adevăr, Rafe se purtase foarte urât când rupsese logodna, însă şi ea avusese partea ei de vină. Iar el îşi răscumpărase acel păcat când adusese trupurile

neînsufleţite în Anglia. Fusese un gest ciudat şi generos, făcut pentru o femeie pe care cândva pretinsese că o dispreţuia. Oricum, indiferent care fuseseră motivele lui, acum erau chit.

Avea să pretindă că se cunoscuseră cu numai două zile în urmă. Avea să-l accepte ca pe un bărbat atrăgător şi enigmatic, care avea acelaşi obiectiv, acela de a descoperi un complot periculos: nici mai mult, nici mai puţin. Păcat că era atât de frumos, căci asta complica povestea. Era obişnuit să primească tot ce dorea şi era clar că atunci o voia pe ea. Pe de o parte pentru că era la îndemână, şi pe de altă parte pentru că nu o avusese cu ani în urmă.

Bărbaţii erau ca pescarii; nu uitau niciodată peştele care le scăpase.

De-a lungul anilor se obişnuise cu cei din soiul lui Rafe. Lipsa completă a unui răspuns l-ar fi stârnit, căci era obişnuit ca femeile să-i cadă în braţe. În concluzie, cea mai bună abordare era una prietenoasă, amestecată cu regretul că obligaţiile profesionale o împiedicau să se apropie mai mult de el. Asta avea să-l flateze suficient.

Imaginea ei o privea din oglindă, rece, strălucitoare şi stăpână pe sine. Acea imagine fusese armura ei în războaiele sub acoperire pe care le dusese şi se dovedise foarte eficientă. Cu toate că trăsăturile lor erau identice, acela nu mai era chipul lui Margot Ashton, fiica venerabilului colonel Gerald Ashton şi logodnica lui Rafael Whitbourne.

Maggie simţi un val de tristeţe. Unde dispăruse fata aceea impulsivă, care fusese dezastruos de cinstită şi care nu reuşise să-şi stăpânească furia când fusese cel mai necesar? Dispăruse acolo unde dispare de obicei tot ce e tânăr şi nevinovat.

Din fericire, Inge intră chiar atunci să anunţe sosirea ducelui. Maggie ridică bărbia şi se întoarse cu spatele la oglindă. Trăind atât de mult printre francezi, îşi dezvoltase o înclinaţie deplorabilă către filosofarea ursuză. Slavă Cerului că se născuse englezoaică şi nu-şi pierduse pragmatismul.

Ridicol de arătos, ducele îşi purta hainele de seară croite impecabil cu aceeaşi dezinvoltură graţioasă cu care şi-ar fi purtat cel mai ponosit costum de călărie. Dacă rămăsese impresionat de aspectul strălucitor al lui Maggie, se manifestă doar printr-o ridicare uşoară din sprânceană.

— E cumva acelaşi arici care s-a căţărat pe fereastra dormitorului meu cu o noapte în urmă? murmură el, oferindu-i braţul.

Maggie îl acceptă relaxată. Atâta timp cât Rafe se purta cum trebuia, nu-i era greu să fie amabilă cu el.

— Aveţi arici în dormitor, înălţimea Voastră? îi ştiţi sexul?

În timp ce ieşeau pe uşă, pe buzele lui înflori o urmă de zâmbet.

— Greu de spus. Din păcate, nu am avut ocazia să verific mai atent.

Trăsura lui era minunată, în nuanţe strălucitoare de negru şi vişiniu; cei patru cai negri se potriveau perfect, iar blazonul familiei Candover era pictat pe fiecare uşă. Rafe o ajută pe Maggie să urce, apoi se aşeză pe bancheta din faţa ei şi porniră.

— Ai face bine să mă strigi Magda, îl preveni ea după ce bidiviii o luară la trap. Ai putea folosi şi Maggie, din moment ce eşti englez, dar să nu mă strigi niciodată Margot. Ar putea ridica semne de întrebare, iar asta e periculos.

— O să-mi fie greu să nu te strig Margot, însă mă voi strădui. Zâmbi uşor. E ciudat; când erai englezoaică aveai nume francez. Acum că pretinzi că eşti unguroaică te consideri o Maggie britanică.

— Ar fi bine ca doar alea să fie ciudăţeniile mele, răspunse ea cu un oftat exagerat.

— Să te întreb care sunt celelalte?

— Nu şi dacă vreţi să trăiţi mult, înălţimea Voastră, ripostă ea.

Nu era sigur ce anume îi provocase o asemenea schimbare de atitudine, însă era uşurat că Maggie era

relaxată şi cu chef de glume şi nu se mai zbârlea defensiv.

— Iar tu chiar trebuie să mă strigi Rafe, draga mea, din moment ce se presupune că suntem intimi.

— Nu-ţi face griji. O să fiu atât de convingătoare, încât chiar şi ţie o să-ţi vină greu să crezi că e doar o prefăcătorie. Apoi, schimbând limba, continuă: Acum ar trebui să vorbim în franceză.

— Cumva vorbeşti franceza cu accent maghiar? se interesă Rafe, ciulind urechea.

— Bineînţeles! Doar sunt o contesă unguroaică. Apoi continuă cu alt accent: Sigur, e păcat că trebuie să-mi irosesc accentul parizian pur – schimbă din nou – însă atât timp cât nu vorbesc cu accent englez, n-o să mă fac de râs.

Era uluitor să o audă vorbind cu trei accente diferite. Ducele îşi dădea seama că versiunile cu accent parizian şi englezesc erau perfecte şi putea să jure că şi cel maghiar era la fel.

— Cum naiba faci?

— E un talent înnăscut, e ca un fel de ureche muzicală, explică ea. Pot să reproduc orice accent după ce îl aud. Când încep să-l folosesc, continui să vorbesc aşa până când aleg conştient să folosesc altul. În acest caz o să mă limitez la franceza cu accent maghiar, căci aşa mă ştie lumea.

— E o înzestrare fantastică, spuse el admirativ, iar asta explică de ce un prusac, un italian şi un francez i-au jurat lordului Strathmore că eşti conaţionala lor.

— Serios? râse. Ăsta e dezavantajul înclinaţiei spre limbi străine. Nu e bine să ai prea multe identităţi, căci mereu există riscul să întâlneşti pe cineva dintr-o încarnare anterioară.

Se opriră în capătul şirului de trăsuri care aşteptau să-şi lase pasagerii în faţa clădirii superbe a ambasadei britanice, luminate de torţe. Curând erau deja în mulţimea din rândul de la intrare. Ducele de Wellington cumpărase clădirea cu un an în urmă de la prinţesa Borghese, faimoasa soră a lui Napoleon, Pauline.

În timp ce înaintau, Maggie se ridică pe vârfuri şi îi

şopti seducător la ureche:

— Statuia prinţesei Borghese a fost făcută de marele Canova. Când una dintre prietenele ei a întrebat-o cum de a putut să pozeze nud, ea a zâmbit şi a răspuns că nu a fost nicio problemă, deoarece în atelier era făcut focul.

Hotărât să joace la fel de bine ca Maggie, Rafe îşi strecură braţul pe sub şalul ei şi îi mângâie pielea netedă a braţului, murmurând:

— Toate poveştile despre prinţesă sunt adevărate?

Ea se înfioră într-un asemenea fel, încât el se gândi că nu era simplă prefăcătorie, apoi chicoti şi flutură din gene.

— Foarte adevărate. Se spune că a cucerit la fel de mulţi bărbaţi ca fratele ei, numai că metodele ei au fost, să zicem, mai… intime.

În vreme ce Maggie îşi continua comentariul scandalos, el îi admira ochii strălucitori şi buzele pline şi ispititoare, în ochii tuturor păreau tabloul perfect al îndrăgostiţilor. Era simplu să fie convingători, din moment ce el fierbea de la acel sărut delicios şi înnebunitor din ajun.

Rafe o conduse cu o mână pe talia ei subţire. După ce se salutară cu Wellington, cu soţii Castlereagh şi cu alţi demnitari, se alăturară mulţimii din sala principală de recepţii. Maggie stătea lângă el, ţinându-l de braţ în vreme ce traversau încăperea.

Ducele îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre aristocraţii prezenţi, iar ea părea să-i cunoască pe toţi ceilalţi, căci draga de contesă primi numeroase saluturi şi sărutări. Petrecură aproape o oră salutând lumea şi sorbind din şampanie.

Rafe observă că bărbaţii îl priveau cu invidie şi curiozitate, întrebându-se ce făcuse ca să pună mâna pe o fiinţă atât de fermecătoare. Şi era la fel de amuzant să vadă cum îl studiau femeile, aruncându-i apoi lui Maggie exact aceeaşi privire.

Cum reuşise oare să-şi ia o înfăţişare atât de exotică şi neenglezească? Da, avea pometii înalţi specifici estului

Europei şi îşi folosea mâinile cu verva continentală, însă era mai mult de-atât.

Când se lipi de el în mulţime, îi simţi parfumul, care îi explica parţial acea aură. Miresmele florale delicate ale Angliei nu erau de ea. Purta, în schimb, un amestec complex, oriental, care amintea de Drumul Mătăsii şi de grădinile persane. Parfumul era o formă de identificare primitivă, însă puternică, iar apropierea de ea îl făcea să se gândească la misterele Orientului.

Maggie era convingătoare, aşa cum promisese; aproape că îl făcu şi pe Rafe să creadă că aveau o aventură pasională. Rochia de mătase îi mângâia atât de fermecător trupul splendid, încât şi-ar fi dorit să facă şi el acelaşi lucru. Când ochii ei cenuşii şi veseli îi întâlnea pe ai lui sau când se cuibărea în el, era tentat să-i propună în şoaptă să caute un loc mai ascuns. I-ar fi sugerat asta oricărei femei care-i făcea sângele să fiarbă; de multe ori trebuia să-şi spună că nu era decât o farsă.

Când îndepărtă privirea încercând să-şi răcorească dorinţele bărbăteşti tot mai aprinse, văzu că Maggie nu-l plimba chiar la întâmplare prin salon. Cu toate că se oprea mereu să-l prezinte pe Rafe, se apropiau de fapt de un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă de colonel prusac.

Colonelul stătea nemişcat într-un cerc tăcut, cu spatele la perete. Părul său blond era atât de deschis, încât părea aproape alb în lumina lumânărilor. Ar fi fost chiar frumos dacă pe chip nu i-ar fi fost întipărit dezgustul rece faţă de oamenii din jurul său. Din când în când saluta din cap pe cineva, însă nu se amesteca în frivolitatea din jur.

— Acela e von Fehrenbach? întrebă Rafe încet.

— Da. Când se întoarse să-i răspundă, buzele lor aproape se atinseră, dar Maggie se îndepărtă imediat.

— Îl cunoşti? continuă el, ignorând acea retragere scurtă şi compromiţătoare.

— Nu chiar, l-am fost prezentată odată, însă evită evenimentele sociale. N-ar fi aici în seara asta dacă petrecerea n-ar fi în cinstea mareşalului Blucher. Domnule colonel von Fehrenbach! strigă ea când se apropiară

suficient de mult. Ce plăcere să vă revăd. Întinse mâna: Sunt contesa János. Ne-am cunoscut la ultima trecere în revistă a soldaţilor ruşi, dacă ţineţi minte. Colonelul nu părea să-şi amintească, dar se înclină politicos deasupra mâinii ei. Când se ridică şi îi privi mai atent decolteul rochiei, expresia lui se mai dezgheţă. Rafe fu fericit să vadă că era şi el om. Când Maggie îşi prezentă însoţitorul, militarul se înclină scurt şi rigid. Rafe simţi fiori de gheaţă când privi în ochii albaştri ai lui von Fehrenbach. Acesta arăta ca şi când ajunsese în iad şi nu reuşise să se întoarcă. Tânăra femeie privi în direcţia opusă, către prinţul Blucher. Probabil e un privilegiu să fiţi în slujba domnului mareşal. N-o să mai vedem pe cineva ca el.

— Aşa e, răspunse von Fehrenbach, dând afirmativ din cap. E bărbatul cel mai curajos şi mai onorabil din lume.

— Ce păcat că oamenii nu apreciază aşa cum ar trebui rolul pe care l-a jucat la Waterloo, comentă ea cu naturaleţe. Cu tot geniul lui Wellington, cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă mareşalul Blucher n-ar fi sosit chiar la ţanc?

Rafe se întrebă dacă nu cumva Maggie exagera cu entuziasmul ei, însă von Fehrenbach o privea aprobator.

— Sunteţi foarte perceptivă. Wellington nu îl mai înfruntase până atunci pe împărat, şi nu ar fi fost imposibil ca Napoleon să transforme înfrângerea în victorie.

Rafe simţi o urmă de iritare naţionalistă. Wellington nu fusese înfrânt niciodată în întreaga lui carieră, iar bătălia de la Waterloo deja era ca şi câştigată la şapte seara, când sosise Blucher. Însă avu înţelepciunea să-şi ţină gura închisă.

— Se pare că mareşalului i s-ar fi spus că nu va ajunge la Wellington la timp, continuă Maggie, şi că n-ar trebui nici măcar să încerce.

— Aşa este, confirmă colonelul dând deja semne de înfierbântare. Însă mareşalul a refuzat să asculte asemenea sfaturi. Cu toate că era bolnav, s-a postat în fruntea trupelor, susţinând că îi dăduse cuvântul lui

Wellington şi că nimic nu-l va putea opri din drum.

— Eraţi cu el?

— Am avut acea onoare. Mareşalul, un soldat adevărat şi un bărbat cât se poate de integru, a fost pentru mine un model. Ochii lui von Fehrenbach se răciră. Nu ca mincinoşii de francezi.

— Sigur, nu toţi francezii sunt lipsiţi de onoare, remarcă Maggie.

— Nu? Cu un rege care fuge din propria capitală şi se furişează în vagonul de bagaje al Aliaţilor? Cu nişte conducători care se înclină după cum bate vântul, precum Talleyrand? Cuvintele colonelului începură să se reverse într-un torent de furie. Franţa l-a urmat în totalitate pe corsican când s-a întors de pe Elba, iar pentru asta merită pedepsită. Teritoriul ei ar trebui împărţit între celelalte naţiuni, poporul ei ar trebui umilit, chiar şi numele ei ar trebui ras de pe harta Europei.

Rafe era uimit de patima colonelului. Von Fehrenbach era cu siguranţă un bărbat periculos, capabil să-l distrugă pe orice francez care-i ieşea în cale.

— În două mii de ani oare n-am învăţat nimic? spuse Maggie cu blândeţe. Trebuie să existe doar răzbunare, fără loc de iertare?

— Sunteţi femeie, mormăi colonelul cu un semn dezaprobator. Nu mă aştept să înţelegeţi asemenea lucruri.

— În privinţa asta nu am dezavantajul contesei, se amestecă Rafe, căruia i se părea că tăcuse deja prea mult, dar sunt de acord cu Domnia Sa că răzbunarea nu e cea mai bună metodă. Umilirea unui oponent înfrânt îl poate transforma într-un duşman aprig. Cel mai înţelept e să-l ajuţi să se dezvolte şi să-şi păstreze demnitatea.

Ochii albaştri şi reci ai prusacului trecură de la Maggie la Rafe.

— Voi, englezii, şi obsesia voastră pentru fair-play, spuse el cu dispreţ. Merge foarte bine la box şi la diverse sporturi, însă aici vorbim de război. Francezii au fost cei care i-au învăţat pe compatrioţii mei ceea ce ştiu acum despre sălbăticie şi distrugere, şi e o lecţie pe care o

cunoaştem foarte bine. Aţi mai fi atât de generoşi dacă pământurile voastre ar fi fost arse şi familiile voastre ucise?

Suferinţa lui evidentă îl făcu pe Rafe să nu-i dea replica pe care o pregătise.

— Aş vrea să încerc, însă nu ştiu dacă aş reuşi.

Tensiunea se mai domoli, iar von Fehrenbach se retrase în spatele măştii sale impasibile.

— Sunt mulţumit să constat că aveţi îndoieli. Toţi britanicii din Paris par să creadă că le ştiu pe toate.

Replica lui ar fi putut trece drept insultă, însă Rafe ignoră comentariul. Atinse braţul drept al lui Maggie, întrebând-o tacit dacă venise timpul să plece.

Înainte ca vreunul dintre cei trei să apuce să facă vreo mişcare, lângă ei apăru o femeie. Era scundă, cu un chip dulce şi încadrat în valuri moi de păr castaniu. Trupul ei era mai mult senzual decât elegant, însă rochia ei albastră de satin vădea stilul inconfundabil al franţuzoaicei.

— Hélène, draga mea, ce bine arăţi! Nu ne-am văzut de mult, i se adresă Maggie plină de căldură.

După ce îi aruncă o privire rapidă colonelului, nouvenita o sărută pe Maggie.

— E o plăcere să te revăd, Magda. Tocmai m-am întors în oraş. Vocea îi era la fel de suavă precum chipul. Maggie le-o prezentă celor doi bărbaţi ca Madame Sorel. După ce îi oferi mâna lui Rafe, franţuzoaica se întoarse către prusac.

— Eu şi colonelul von Fehrenbach ne cunoaştem.

Chipul militarului deveni şi mai inexpresiv, dacă aşa ceva era cu putinţă. Pe un ton ce putea fi descris doar ca respingător, afirmă:

— Într-adevăr, aşa este.

Simţind tensiunea, Rafe se întrebă dacă Maggie ştia ce se petrecuse între cei doi.

— Mă scuzaţi, spuse von Fehrenbach înainte ca Madame Sorel să apuce să răspundă, însă trebuie să merg la mareşalul Blucher. Doamnelor, înălţimea Voastră. Dădu

din cap, apoi se îndepărtă.

— Dumnezeule, Hélène, exclamă Maggie privind spatele drept al colonelului pierzându-se în mulţime, ce i-ai făcut acelui om de-a fugit ca din puşcă?

Madame Sorel ridică din umeri, mişcarea ei provocând o unduire fermecătoare de forme.

— Nimic. L-am întâlnit la câteva petreceri. Mereu se uită la mine atât de urât de parcă aş fi Napoleon în persoană, apoi pleacă. Cine ştie ce are în minte? În afară de dispreţul lui pentru tot ce e francez.

— Însă e un bărbat frumos, nu? observă Maggie, studiindu-şi prietena cu o privire îngustă şi vicleană.

— Nu e bărbat, e prusac, replică Hélène cu o voce dură. După ce mai schimbară câteva remarci, îi părăsi cu un zâmbet încântător. Rafe îi privi admirativ mersul legănat. Când se îndepărtă suficient de mult, întrebă:

— Se petrece ceva ce eu n-am reuşit să înţeleg?

— Nu sunt sigură, răspunse Maggie gânditoare, însă aş putea ghici. Apoi ridică privirea spre el. Revin în câteva minute.

În timp ce ea se îndrepta spre sala de toaletă a doamnelor, Rafe îi compară mersul cu cel al doamnei Sorel şi îşi spuse că dacă franţuzoaica oferea o privelişte demnă de urmărit, era uimitor că Maggie nu avea încă hoarde întregi de bărbaţi care să se ţină după ea pe stradă.

Gândurile sale plăcute fură întrerupte de detestabilul Oliver Northwood.

— Felicitări, Candover, te mişti repede. Eşti de trei zile la Paris şi ai şi pus mâna pe contesă. Tonul lui Northwood era vesel, însă pe chipul său gras se citea răutatea. Nu că ar fi prea greu de cucerit dacă propui preţul corect.

— Am crezut că nu o cunoşti pe doamna, răspunse Rafe, aruncându-i lui Northwood o privire rece.

— După ce mi-ai spus cum o cheamă, m-am interesat. Nimeni nu ştie prea multe, doar că e văduvă, e primită peste tot şi are gusturi foarte scumpe. Făcu cu ochiul cu subînţeles. Se pricepe foarte bine să-i facă pe ceilalţi să

plătească pentru plăcerile ei.

Lui Rafe îi venea să-şi înfigă pumnul în stomacul lui Northwood. Însă, spre dezgustul său, se trezi întrebând:

— Şi ce altceva ai mai aflat despre ea?

— Se spune că merită fiecare bănuţ pe care-l cere, însă probabil tu ştii mai bine asta, nu?

Vulgaritatea era cea care îl deranja de fapt, îşi spuse Rafe. La urma urmei, Maggie era spioană, şi ce metodă de a-i face pe bărbaţi să vorbească era mai bună decât împărţirea aşternutului? Trebuia să se întreţină, şi era aproape sigur că guvernul britanic nu îi plătea pentru o casă şi o garderobă de un asemenea nivel. Să se poarte ca o stricată de condiţie bună, care aştepta bijuterii în schimbul favorurilor, era o tactică splendidă pentru a-şi ascunde scopurile adevărate.

În mod ciudat, îi era mai simplu să creadă că Maggie era o târfă decât să o suspecteze de trădare.

Maggie stătea la una dintre măsuţele de toaletă cu oglindă când cealaltă doamnă din încăpere spuse într-o franceză cu accent englezesc:

— Candover e un iubit splendid, nu-i aşa?

Maggie se întoarse brusc, uimită, şi o privi pe tânăra care îşi verifica machiajul lângă ea.

— Poftim? răspunse ea pe un ton rece.

— Îmi pare rău, a fost îngrozitor de direct din partea mea, bătu fata în retragere. Însă v-am văzut cu Candover, şi după felul în care vă purtaţi am crezut că… Termină propoziţia cu un gest vag al mâinii. Chipul i se înroşise, ca şi când abia atunci şi-ar fi dat seama de cât de neadecvat fusese comentariul ei.

Iritarea iniţială a lui Maggie lăsă loc amuzamentului.

— Din comentariul dumneavoastră să înţeleg că aveţi o experienţă personală în privinţa talentelor înălţimii Sale?

Cealaltă dădu afirmativ din cap. Avea pe puţin douăzeci şi cinci de ani, însă aerul ei nevinovat o făcea să pară mai tânără.

— Eu sunt Cynthia Northwood. Rafe a fost… foarte bun cu mine la începutul căsniciei mele, când aveam

nevoie de blândeţe.

— Iar acum căsnicia dumneavoastră s-a îmbunătăţit şi chiar nu mai aveţi nevoie de blândeţe? se interesă Maggie nedumerită.

— Nu, răspunse Cynthia, cu o privire mai dură în ochii căprui, acum căsnicia mea nu mai înseamnă nimic pentru mine, dar am găsit blândeţe în altă parte.

Maggie oftă în sinea ei. Faptul că interlocutorii simţeau nevoia să-i dezvăluie secretele lor cele mai mari era în acelaşi timp un blestem şi o binecuvântare. Chiar şi oamenii complet străini precum acea fetişcană naivă păreau să creadă că avea să le ofere un sfat bun sau cel puţin să-i asculte.

Talentul de a-i face pe oameni să vorbească era un lucru minunat pentru un spion, însă îşi dorea oare să asculte poveşti despre talentul în amor al ducelui de Candover spuse de fosta lui amantă? încercând să afle mai multe, se prezentă:

— Eu sunt Magda, contesa János, însă probabil ştiţi asta deja.

— O, da, toţi par să vă cunoască. Vă admir încă de când aţi intrat. Aveţi o prezenţă impunătoare. Dumneavoastră şi Rafe sunteţi cuplul cel mai frumos de aici. Iar el pare cu totul absorbit de dumneavoastră, ceea ce nu i se întâmplă cu restul femeilor.

Cum putea să se simtă insultată de un compliment atât de naiv? însă Maggie ripostă cu duritate:

— Doamnă Northwood, nu vă daţi seama cât de nepoliticoase sunt asemenea afirmaţii?

— Ce prostie din partea mea! exclamă Cynthia, roşind din nou. Mama mea a murit când eram foarte mică, iar tata m-a încurajat întotdeauna să spun ce gândesc, într-o manieră nepotrivită pentru o doamnă. Iar… prietenului meu, maiorul Brewer, îi place acest lucru. Spune că nu sunt o mironosiţă, precum majoritatea femeilor. Chiar nu am vrut să vă insult, spuse ea cu sinceritate. Însă ţin foarte mult la Rafe şi părea fericit lângă dumneavoastră. Nu cred că e fericit prea des.

Mirată de perspicacitatea ei, Maggie o încurajă să continue:

— Sigur, Candover are tot ce şi-ar dori un bărbat: nume, bogăţie, inteligenţă şi farmec cât cuprinde. Ce vă face să credeţi că nu e fericit?

— Mereu pare uşor plictisit. Perfect politicos, însă nu prea-i pasă de ceea ce face. Sigur, adăugă ea cu tristeţe, probabil era aşa doar cu mine. Ştiu că nu m-a considerat niciodată interesantă, nu eram suficient de inteligentă pentru el. S-a încurcat cu mine pentru simplul motiv că în acel moment nu avea ceva mai bun de făcut.

Maggie ascultă discursul Cynthiei cu fascinaţie şi cu un anumit respect. Poate că era mai inocentă decât crezuse prima dată.

— Doamnă Northwood, chiar nu ar trebui să mărturisiţi asemenea lucruri unui străin.

— Nu, nu ar trebui. Însă fac lucrurile pe dos încă de când am ajuns la Paris, şi am de gând să mă cobor cât mai jos posibil înainte de a începe să mă îndrept. Apoi ridică bărbia şi adăugă: îmi pare sincer rău dacă v-am stânjenit. Sper să mă credeţi că vă doresc numai bine şi dumneavoastră şi ducelui de Candover. Le doresc tuturor binele, mai puţin soţului meu.

Acestea fiind zise, ieşi cu o atitudine demnă.

Maggie scutură din cap şi se gândi la acea conversaţie bizară. Dacă văzuse vreodată o tânără care se îndrepta sigur spre necaz, aceea era Cynthia Northwood.

Capitolul 6

Rafe ar fi fost în stare să găsească o scuză care să-l îndepărteze până şi pe un încăpăţânat ca Oliver Northwood, dar se stăpâni. Northwood aştepta acolo în speranţa de a-i fi prezentat contesei János, iar Rafe avea dorinţa perversă şi bolnavă să vadă cum va reacţiona Maggie când va fi pusă pe neaşteptate faţă în faţă cu primul ei iubit. Asta dacă Northwood chiar fusese primul, după cum pretinsese el.

Având avantajul înălţimii, ducele o vedea pe Maggie croindu-şi drum prin mulţime, oprindu-se din când în când să-şi salute cunoştinţele. Totul mergea firesc, până se opri să discute cu un bărbat blond care se afla în centrul încăperii.

În mod normal, Rafe nu ar fi dat atenţie, însă misiunea lor îi ascuţise percepţia. O clipă, masca socială a lui Maggie căzu, iar chipul ei trăda o concentrare intensă. Apoi îşi văzu de drum.

Blondul stătea cu spatele la Rafe, însă când Maggie se îndepărtă, se întoarse să se uite după ea. Candover fu surprins să-l recunoască pe Robin Anderson, funcţionarul de la ambasada Marii Britanii care-i făcuse cunoştinţă cu misterioasa doamnă spion. Lucien îi spusese lui Maggie să nu aibă de-a face cu nimeni din delegaţia britanică în afară de cei din vârful ierarhiei; atunci de ce vorbea atât de natural cu Anderson?

Rafe şi-ar fi dorit să-şi dea seama de ce Anderson i se părea cunoscut. La prima lor întâlnire nu-i stârnise niciun interes, însă când o privise pe Maggie, pe chipul lui se citea o expresie de abilitate vicleană.

Când Maggie apăru zâmbitoare lângă el, Rafe se întrebă dacă nu cumva, în acea incursiune în spionaj, devenise mult prea circumspect. Curând avea să se îndoiască de oricine şi orice. Nu era de mirare că Maggie fusese acidă şi bănuitoare la prima lor întâlnire. După ani de zile în lumea întunecată a strângerii de informaţii secrete, probabil uitase cum era viaţa normală.

Maggie puse o mână pe braţul lui şi îl fixă cu ochii săi cenuşii.

— Eşti gata de plecare, mon cher? Aici e cam plicticos, iar acasă te pot distra mai bine.

— Merg unde vrei tu, Magda, dragostea mea. Rafe îi acoperi mâna cu a lui. Dar înainte, permite-mi să-ţi prezint un admirator. Iată-l pe Oliver Northwood, din delegaţia britanică. Northwood, Domnia Sa este contesa János.

Controlul lui Maggie era admirabil. Cu toate că Rafe o urmări cu atenţie, singura ei reacţie vizibilă în faţa lui

Northwood fu o strângere uşoară a buzelor. Desigur, probabil ştia că era şi el la Paris şi că mai devreme sau mai târziu aveau să se ciocnească, prin urmare era pregătită mental pentru acea întâlnire.

Sau avusese atât de mulţi iubiţi încât primul nu mai însemna nimic? Foarte puţine dintre fostele amante ale lui Rafe mai stârneau ceva în el. De ce ar fi fost Maggie altfel?

Numai că el îşi dorea din tot sufletul să fie altfel.

Northwood făcu o plecăciune şi rosti pe un ton linguşitor:

— Contesă, îmi face o mare plăcere să vă cunosc, într-adevăr, până acum v-am admirat de la distanţă.

Maggie îi primi cuvintele cu un gest detaşat. Îi trebuiseră câteva momente bune ca să-l recunoască. Avusese un anumit farmec când fusese mai tânăr, însă anii îl înăspriseră. Sau, mai degrabă, acţiunile lui de-a lungul timpului îi schimbaseră trăsăturile. Ochii lui o duceau cu gândul la un melc – rece, umed şi alunecos. Nu îi întinse mâna.

El trebuia să fie soţul Cynthiei Northwood. Biata Cynthia. Probabil fusese prea tânără şi nevinovată ca să-şi dea seama cu ce fel de om se mărita.

— Insuliţa noastră nordică nu poate produce asemenea frumuseţi, urmă Northwood cu o galanterie de un gust îndoielnic.

Din felul în care Rafe îşi strânse buzele, Maggie bănui că se distra pe seama complimentului stângaci.

— Domnule Northwood, răspunse ea zâmbind mieros, sunteţi prea dur cu femeile din ţara dumneavoastră. Tocmai am întâlnit un trandafir englez minunat. Un ten încântător şi o abordare atât de directă! îşi încruntă sprâncenele, apoi adăugă: Sunt sigură că spunea că o cheamă Northwood; Cynthia Northwood.

— Soţia mea e considerată o femeie frumoasă, spuse el cu o expresie acră.

— Sunteţi prea modest în privinţa ei, domnule. A fost o plăcere să vă cunosc, continuă ea, cu un zâmbet strălucitor. Sunt sigură că drumurile noastre se vor mai

încrucişa. Însă acum noi trebuie să plecăm. Îl luă pe Rafe cu agilitate şi părăsiră petrecerea.

— E educativ să te privesc la lucru: ori faci un bărbat să vorbească, ori îi tai aspiraţiile, comentă Rafe amuzat când rămaseră singuri în trăsura lui.

— Domnul Northwood e un bărbat comun. Din păcate, îşi scoase cu grijă mănuşile lungi. Soţia lui m-a felicitat pentru alegerea mea în materie de iubiţi.

Rafe oftă în sinea lui. Cu toate că îi plăcuse întotdeauna caracterul direct al Cynthiei, şi-ar fi dorit ca de data aceea să-şi fi ţinut gura.

— Sunt sigur că a avut intenţii bune. Deja sătul de familia Northwood, schimbă subiectul: Ce-ţi spune intuiţia despre colonelul von Fehrenbach?

În lumina trecătoare al unui felinar de pe stradă putu vedea expresia gravă de pe chipul lui Maggie.

— Ar trebui să fie evident de ce îl considerăm unul dintre suspecţii principali. Ţie ce impresie ţi-a lăsat?

— Sigur, îi urăşte pe francezi suficient de mult cât să fie periculos, iar cu experienţa lui militară poate fi un adversar redutabil. Şi totuşi… Rafe făcu o pauză, încercând să-şi definească părerea… nu încearcă să-şi ascundă sentimentele. După mintea mea, un complotist ar fi fost mai circumspect.

— Poate că da, poate că nu, răspunse ea gânditoare. Poate că pur şi simplu e atât de furios, încât nu-i pasă ce se întâmplă cu el după ce-şi îndeplineşte obiectivul.

— Crezi că el e omul nostru? Tăcerea care se lăsă fu atât de lungă, încât Rafe se întrebă dacă avea de gând să-i răspundă. Cu o urmă de duritate în voce, continuă: Maggie, de dragul misiunii noastre te las să mă târăşti după tine ca pe un nătăfleţ, însă nu mă trata ca pe un copil întârziat mintal când suntem singuri. Îţi place sau nu, suntem băgaţi împreună în asta şi avem şanse mai mari de succes dacă ne împărtăşim informaţiile şi presupunerile.

— E cumva o ameninţare, înălţimea Voastră? Tonul ei era uşor ironic. Cumva dacă nu-ţi spun ce-mi trece prin cap o să mă baţi până mă răzgândesc?

— Am metode mai bune de convingere, replică el cu o ambiguitate voită.

— Dacă Cynthia Northwood ţi-a lăudat pe drept talentele, presupun că vrei să-mi copleşeşti mintea de femeie slabă cu sărutări. Sarcasmul ei era usturător.

— Deloc. Tot ce trebuie să fac este să apelez la simţul tău ai dreptăţii, călcâiul lui Ahile pentru Marea Britanie.

După o clipă de tăcere surprinsă, izbucni într-un hohot de râs.

— Rafe, îţi iroseşti talentele. Ar fi trebuit să devii negociator, precum Castlereagh. Ştii cu siguranţă cum să profiţi de un adversar.

— Nu suntem adversari, îi aminti el. Suntem parteneri.

— Recunosc, mereu uit asta. Făcu o pauză, apoi urmă: în ciuda furiei lui von Fehrenbach, nu cred că el e omul nostru. Nu e genul care să comploteze în secret; i s-ar părea o lipsă de nobleţe. E în stare să se ducă la Talleyrand şi să-l împuşte în inimă, dar nu s-ar coborî atât de jos încât să conspire cu ceilalţi. Colonelul e ca un urs rănit şi periculos, însă nu cred că e cel pe care îl căutăm noi.

— Spune-mi ce e cu Madame Sorel.

— Hélène e văduvă cu două fiice. Soţul ei a fost ofiţer francez şi a murit la Wagram. A rămas cu o avere frumuşică şi e primită în cea mai bună societate pariziană. Suntem prietene de ani de zile şi am încredere în ea.

— De ce crezi că von Fehrenbach a reacţionat aşa în prezenţa ei?

— Cred că motivul e foarte simplu şi nu are legătură cu politica.

Rafe acceptă vorbele ei fără vreun comentariu.

— Dacă ai dreptate în legătură cu von Fehrenbach, atunci unul dintre francezi trebuie să fie ticălosul.

— Dacă am dreptate. Glasul lui Maggie căpătă o nuanţă plină de amărăciune. Dar până acum eu nu m-am înşelat niciodată.

În întuneric poţi face lucruri care pe lumină ar fi

imposibile. Rafe întinse braţul din impuls şi îi luă mâna rece şi încordată într-a lui. Nu ştia şi nu-i păsa ce amintiri îi stârnise acel ton al vocii ei. Tot ce conta era că şi ea ducea poveri, prea grele chiar şi pentru cei mai laţi umeri. Degetele ei se strânseră convulsiv în jurul mâinii lui, însă nu spuse nimic. După câteva momente, palmai se încălzi şi i se mai relaxă. Pentru prima dată, Rafe simţea că barierele dintre ei dispăruseră. Poate că s-ar fi înţeles mai bine dacă n-ar mai fi vorbit unul cu celălalt.

Când ajunseră la casa ei, Maggie îşi desprinse mâna şi îşi aşeză şalul de caşmir pe umeri. În clipa în care ducele o ajută să coboare din trăsură, îşi încreţi buzele.

— Te consideri un nătăfleţ?

— Sau un obiect ornamental inutil, zâmbi el. Se întoarse şi îi dădu drumul vizitiului. Maggie îi aruncă o privire dură când o urmă în casă. Dacă trebuie să dăm impresia că avem o aventură, spuse el înainte ca ea să poată protesta, nu pot să te las la uşă şi să plec. După un anumit interval, o să mă întorc pe jos la hotel. Nu e departe.

Spioana îi acceptă explicaţia cu o lipsă de entuziasm deloc flatantă.

— Da, să zicem că e necesar.

Intrară în salon, iar ea turnă coniac pentru amândoi. Apoi îşi scoase sandalele şi se încolăci pe canapea.

— Poate ar fi trebuit să o întreb pe Cynthia Northwood cât de mult rezişti ca să-ţi menţii reputaţia. Sau ar fi mai bine să-ţi pregătesc un pat într-una dintre camerele de oaspeţi, din moment ce nimeni nu se aşteaptă să te vadă înainte de ivirea zorilor.

— O să mă strecor pe uşa din spate după vreo oră, răspunse ducele, refuzând să intre în jocul ei. La urma urmei, ar fi o lovitură pentru reputaţia amândurora dacă aş pleca prea curând.

Traversă încăperea şi găsi un joc de şah de epocă pe o măsuţă. Piesele aveau forma personajelor unei curţi medievale. Figurinele smălţuite şi netede erau înalte de aproape opt centimetri şi fiecare avea trăsături individuale

pictate de mână.

Rafe ridică regina albă, o doamnă minunată, cu păr de aur, călare pe un buiestraş alb, apoi îi aruncă o privire lui Maggie. Asemănarea era remarcabilă. Regina, cea mai puternică piesă de pe tablă.

Aşează figurina şi ridică regele negru din capătul opus al tablei. Cu un chip întunecat, arogant şi acvilin, monarhul ţinea ostentativ o sabie. Rafe studie o clipă piesa, întrebându-se dacă asemănarea cu el însuşi era doar o închipuire. Regele constituie cel mai important obiectiv în şah, dar singur este lipsit de putere.

Era la fel ca jocul pe care îl practicau el şi Maggie, cu regina albă la comandă şi regele în aşteptare lângă ea. Însă erau de aceeaşi pane, nu?

Ridică regele de alb. Chipul lui era rece şi enigmatic şi nu avea nevoie de prea multă imaginaţie ca să-l recunoască în el pe Robin Anderson. Dacă era un semn, atunci era unul de rău augur.

— Jucăm o partidă? întrebă Rafe aşezând piesele la loc. La petrecere mi-ai promis că o să mă distrezi acasă.

Maggie se ridică graţios şi veni lângă el la tabla de şah.

— Dacă vrei. O să vezi că joc ceva mai bine. Dăm cu banul să vedem cine ia albele?

În mod normal albul mută primul, ceea ce era un avantaj, însă Rafe ridică regina de alb, îi admiră bărbia mândră, apoi i-o întinse lui Maggie.

— Nu poate fi decât a ta.

Se aşezară şi începură. Pe vremuri, Maggie jucase cu o inteligenţă sclipitoare, care din când în când îi aducea victoria, dar de cele mai multe ori o făcea să piardă în faţa stilului cumpătat al lui Rafe. Acum erau la egalitate. Observa că ea juca la fel de îndrăzneţ, însă mult mai atentă la strategie.

Trecu o oră în care singurele cuvinte fură câte un compliment, din când în când, pentru o mutare bună. Când ceasul bătu ora unsprezece, Maggie ridică privirea surprinsă.

— Cu riscul de a fi o gazdă nepoliticoasă, trebuie să te rog să pleci. Putem termina jocul în altă zi. Mă îndoiesc că cineva mă supraveghează, însă, pentru orice eventualitate, te conduc la uşa din spate, pe unde poţi ieşi neobservat.

Rafe o urmă pe coridoare, admirându-i casa. Deşi nu era exagerat de mare, fusese proiectată ca să dea senzaţia de spaţiu şi toate detaliile erau perfecte. Era un mic palat aristocratic, iar asta îi întărea ideea că nu se susţinea din salariul de spioană. Se întrebă cu amărăciune câţi iubiţi contribuiau la întreţinerea acelei case.

Când Maggie se întoarse cu faţa spre el la uşa din spate, rămase surprins să vadă cât de scundă părea în picioarele goale. Creştetul ei abia îi ajungea până la bărbie. Părea foarte tânără şi ispititoare, iar aerul dintre ei era încărcat de posibilităţi.

Cândva, Margot Ashton îl privise cu exact aceeaşi expresie în ochi. Preţ de o clipă, lumea lui Rafe se cutremură, iar prezentul şi trecutul se uniră. O dorea cu toată intensitatea pasională de la douăzeci şi unu de ani; ar fi vrut să-şi îngroape faţa în şuviţele ei aurii, să descopere pe rând misterele spiritului vesel şi subtil al lui Margot şi ale trupului ei voluptuos.

Traversă un moment dureros de dezorientare din care-l salvă doar faptul că Maggie cea din prezent nu-l percepuse. Îl cuprinse un tremur uşor când se împotrivi dorinţei de a o strânge în braţe. Experienţa îi spunea că era mai bine să se menţină într-un joc al răbdării. Şi ea îl dorea; trebuia să aştepte ca dorinţa ei să crească. Dacă se grăbea, ea s-ar fi putut opune.

Îi ură politicos noapte bună, sperând că umbra pe care o văzuse în ochii ei era un semn de dezamăgire. Apoi coborî treptele, traversă curtea grajdurilor şi făcu stânga într-o străduţă îngustă şi pustie.

Era mult prea neliniştit ca să se întoarcă imediat la apartamentele lui. Se gândi să se ducă la Palais Royal să joace cărţi ori să facă rost de o femeie, însă ideea nu prea îl încânta. Se hotărî să se plimbe şi se îndreptă spre Place

Vendôme.

Maggie îi stăruia irezistibil în minte. Chiar şi când avusese optsprezece ani, inocenţa ei existase doar în imaginaţia lui, aşa că n-ar fi trebuit să se mire că intrase în grupul acelor femei care cereau daruri foarte scumpe în schimbul favorurilor lor. Era un fapt obişnuit pentru femeile care erau mai mult frumoase decât bogate. Nu i se părea drept să o considere curtezană; pur şi simplu găsise un mod practic de a combina profesia cu plăcerea.

Măcar avea obiective înalte. Probabil îşi alegea iubiţii atât pentru bogăţia lor, cât şi pentru informaţiile pe care le puteau oferi. În pat cu o femeie ca Maggie, un bărbat putea spune orice fără să-i pese ori să-şi amintească mai târziu.

Intră în Place Vendotne, al cărei spaţiu octogonal era aproape pustiu la acea oră. În centru se afla o coloană foarte înaltă, pe care Napoleon o ridicase pentru a comemora Bătălia de la Austerlitz. Bronzul spiralei care se răsucea pe lungimea stâlpului fusese obţinut prin topirea celor o mie două sute de tunuri capturate de Bonaparte în acea luptă. Nu era deloc surprinzător că prusacii doreau să distrugă monumentul.

Gura i se strânse. Îi era greu să-i pese de politică atunci când mintea îi era slăbită de dorinţă. Trebuia să recunoască faptul că o dorea pe Maggie ca amantă. Deşi se culcase cu femei mult mai frumoase, nu cunoscuse niciuna atât de ispititoare.

În ciuda protestelor ei, nu rămânea indiferentă la farmecele lui, iar în acea seară ostilitatea părea să i se mai fi potolit. Venise vremea să lase deoparte trecutul şi să se bucure unul de celălalt aşa cum erau atunci, fără învinuiri sau complicaţii.

În loc să se certe cu ea avea să-i facă o ofertă directă. Probabil că unul dintre motivele pentru care se încăpăţâna să păstreze distanţa era acela că nu dorea să renunţe la sursa de profit.

Rafe era un bărbat înţelegător şi recunoştea că Maggie trebuia să se întreţină. Cu toate că niciodată nu-şi

plătise vreo amantă, în cazul ei era dispus să facă o excepţie. De fapt, era pregătit să fie extrem de generos. Dacă accepta o relaţie pe termen lung, se gândea chiar la un aranjament financiar permanent, ca să-i asigure viitorul.

Se întoarse hotărât şi se îndreptă din nou spre Boulevard des Capucines. Cu toate că era târziu, coti pe străduţa din spatele casei ei, sperând să vadă un semn că încă era trează, poate la fel de neliniştită ca el însuşi.

În timp ce îi privea atent ferestrele, zări o siluetă care venea pe furiş din direcţia opusă. Rafe intră şi mai mult în umbră, sperând să nu fie văzut.

În loc să treacă mai departe, celălalt bărbat se opri şi privi în jur cu precauţie. Rafe se lipi de zid, bucuros că purta haine închise la culoare.

Aparent mulţumit că nu detectase nimic suspect, străinul urcă scările din spate ale casei lui Maggie şi bătu la uşă. Aceasta se deschise imediat. Maggie stătea în prag, cu faţa luminată de lampa pe care o ţinea în mână. Se schimbase într-o rochie de casă vaporoasă, neagră, iar părul ei auriu îi cădea liber pe umeri, ca al reginei de alb. Vizitatorul se aplecă să o sărute, iar Rafe nu mai rămase să vadă ce urma.

Musafirul ascuns era Robin Anderson, regele de alb însuşi. Nu era de mirare că vorbise cu el atât de intim la petrecere; stabiliseră o întâlnire.

Rafe era extrem de furios, fără să înţeleagă exact de ce. Ştia că Maggie avea iubiţi, aşa că de ce îl enervase atât de mult să-l vadă pe unul dintre ei intrând la ea? Sigur nu era vorba de gelozie; nu mai fusese gelos din pricina unei femei de când… de când avea douăzeci şi unu de ani şi Margot îl înşelase cu Northwood.

Înjură cu voce tare, respingând ideea. Furia lui nu era stârnită de gelozie, ci de îngrijorare pentru misiunea lui. Maggie primise ordin să nu se asocieze cu membrii mai puţin importanţi ai delegaţiei britanice, şi totuşi sfida indicaţiile lui Lucien.

Era o treabă din ce în ce mai periculoasă şi

complicată. Rafe cutreieră străzile cu mult după miezul nopţii, meditând la noile date ale problemei.

Din moment ce Maggie era expertă în spionaj, presupusese că nu avea să comită erori prosteşti de judecată. Asta fusese o dovadă de neglijenţă din partea lui. Deşi tot nu-i venea să creadă că şi-ar fi trădat ţara cu intenţie, în viitor avea să fie mai sceptic în privinţa acţiunilor ei.

Cu toate că relaţia ei amoroasă cu Anderson era irelevantă pentru misiunea lor, nu putea exclude ipotezele cele mai pesimiste. Femeile erau la fel de capabile precum bărbaţii să-şi judece greşit partenerii de pat. Dacă Anderson era trădător, poate că se folosea de Maggie exact aşa cum ea se folosise de nenumăraţi alţi bărbaţi.

Când ajunse la hotel, se hotărî asupra unei strategii. Ştia suficient de multe despre independenţa lui Maggie cât să fie sigur că dacă i-ar fi cerut să nu-l mai vadă pe Anderson, i-ar fi râs în nas. Rafe trebuia să devină amantul ei ca să aibă mai multă influenţă, după care avea s-o scape de Anderson şi de toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi învârtea pe degete.

Dorise să se culce cu ea din motiv strict fizice. Acum dorinţa îi era amplificată de nevoia de a-i asigura loialitatea. De dragul misiunii era pregătit să folosească toate armele de care dispunea ca să aibă control asupra lui Maggie.

Era foarte bine că în cazul de faţă datoria se împletea cu plăcerea.

Nu se îndoia că în cele din urmă avea să reuşească; niciodată nu dăduse greş cu vreo femeie pe care chiar o dorise. Însă trebuia să se mişte foarte atent. Întrucât timpul era esenţial, nu putea să rişte o respingere. În loc să îi facă o ofertă financiară directă, avea să-i îmblânzească rezistenţa cu daruri scumpe.

În plus, hotărî să-şi dezvolte propriile surse de informaţii. Un lord bogat are mulţi angajaţi; Rafe avu nevoie doar de câteva minute să se gândească la doi francezi inteligenţi, discreţi şi de încredere care lucrau

pentru el.

Înainte să meargă la culcare, îi trimise agentului său o scrisoare şi îi chemă pe amândoi imediat la Paris.

Robin părea obosit şi îngrijorat, ceea ce nu-i stătea în obicei; prin urmare, după ce îi dădu un sărut de bun venit, Maggie insistă să i se alăture la cină. Se aşezară la masa din bucătărie şi mâncară pateu, friptură rece de pasăre, fructe uscate şi alte delicatese lăsate de bucătăreasă.

După ce terminară, el împinse resturile deoparte.

— Nimic nu readuce optimismul mai repede ca mâncarea bună. Ai aflat ceva util în seara asta?

Maggie îi descrise întâlnirea cu colonelul von Fehrenbach, exprimându-şi presupunerea că nu era omul din spatele complotului.

— Acum e rândul tău, Robin. Care-i cauza îngrijorării tale?

Îşi trecu neliniştit mâna dreaptă prin păr. Era mai blond decât Maggie, iar în lumina lumânării firele căpătaseră o nuanţă argintie.

— Un informator mi-a spus că cineva tatonează discret, aflându-se în căutarea unui curajos care să-l distrugă pe „cuceritorul cuceritorului lumii”.

Maggie îşi muşcă buza. Parizienii îi puseseră acea poreclă ducelui de Wellington după victoria de la Waterloo. Era cât se putea de corectă, din moment ce Bonaparte prinsese obiceiul de a se considera Cuceritorul Lumii, iar Wellington distrusese acea hiperbolă.

— Deci chiar îl vor pe Wellington, murmură ea deprimată. Nu puteau face o alegere mai bună ca să aţâţe un cuib de viespi. Ai primit vreun indiciu în legătură cu persoana care face cercetările?

— Doar că e francez, ceea ce se potriveşte cu concluzia la care ai ajuns şi tu în seara asta. Robin luă ultima felie de pateu. Cum merge treaba cu Candover?

Maggie ridică din umeri şi trasă un model în cele câteva picături de vin vărsate pe masă.

— Ai dreptate, este o acoperire excelentă pentru investigaţie. Şi e şi foarte perceptiv; a ajuns la aceeaşi

concluzie ca mine în privinţa lui von Fehrenbach. Dar sunt îngrijorată… Se opri.

— De ce?

— Cu toate că până acum a colaborat bine, în seara asta a spus că îl târăsc ca pe un nătăfleţ ca să-mi acopere activităţile. Robin chicoti, dar ea continuă pe un ton serios: Momentan îl amuză să participe la acest joc. Nu mă îndoiesc de patriotismul lui, însă mă tem de ceea ce va face când nu-l va mai amuza.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin îngustând privirea.

— Doar că e obişnuit să conducă şi să facă numai ce vrea. Nu e prost, însă dacă i se urcă la cap când nu e cazul poate da naştere unor probleme grave.

Ochii albaştri ai lui Robin se încreţiră uşor la colţuri.

— Mă bazez pe tine să-l ţii în frâu.

— Dragul meu, îmi supraestimezi abilităţile, răspunse Maggie, rezemându-se obosită de spătar.

— Mă îndoiesc. Îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare. Trebuie să plec. Spune-mi, care e următoarea ta ţintă?

— Sper să-l întâlnesc pe contele de Varenne mâine sau poimâine. Locuieşte în afara Parisului, însă e un obişnuit al curţii regale şi participă la multe evenimente mondene. Ar trebui să am ocazia să discut cu el în curând.

Maggie îl urmă pe Robin la uşa din spate. Când o sărută de noapte bună îl cuprinse cu braţele şi îşi rezemă capul pe umărul lui. Brusc avea o dorinţă intensă de a-l ruga să petreacă noaptea cu ea. Tânjea după căldura şi împlinirea actului de dragoste şi voia din răsputeri să-şi alunge din minte gândul la Rafe.

Totuşi nu spuse nimic, căci ar fi fost de neiertat să-l folosească aşa pe Robin. Şi n-ar fi fost decât un leac temporar pentru durerea ei.

— Când se va termina asta, Robin? întrebă ea cu tristeţe.

Bărbatul fu atins de tonul vocii ei. O clipă, Maggie părea o fetiţă neajutorată, ipostază în care n-o mai văzuse nimeni de prea mulţi ani. O îmbrăţişă strâns, ceva mai

mult decât ar fi fost înţelept să o facă.

— Curând, draga mea. Apoi vom putea merge cu toţii acasă.

— Vrei să te întorci şi tu în Anglia? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

— Poate. O tachină cu un zâmbet. Dar sunt sigur că o să-mi treacă după ce mă odihnesc puţin.

Apoi dispăru. Maggie încuie uşa în urma lui, gândindu-se că era prima dată când Robin arătase vreo dorinţă de a-şi vedea pământul natal. Chiar şi el, cu enorma lui energie şi bunăvoinţă, era probabil obosit de înşelătoria şi tensiunea care-i jalonau existenţa.

În acest caz i se îngăduia să lase câteva lacrimi de oboseală să-i apară în ochi, nu-i aşa? La urma urmei, era doar femeie.

Capitolul 7

După-amiaza zilei următoare se dovedi una toridă, astfel că toate doamnele din societate care veniseră la Saint-Germain stăteau la umbra copacilor, lăsând aleile libere pentru Maggie şi Hélène. Maggie era bucuroasă că prietena ei ceruse acea întâlnire, pentru că aveau multe de discutat.

Petrecură o vreme schimbând amabilităţi, ca două prietene care nu se mai văzuseră de mult. H6 ltne tocmai se întorsese după ce îşi dusese cele două fiice la casa bunicii ei de lângă Nantes, unde rămăsese şi ea câteva săptămâni bune înainte să revină singură la Paris.

Deşi dorea, evident, ca fiicele ei să fie în afara pericolului, Hélène însăşi se simţea obligată să contribuie cum putea la cauza păcii. Informaţiile erau esenţiale până se stabileau termenii tratatului, iar ea se găsea într-o poziţie din care putea auzi zvonuri. Ştia că veştile pe care le afla ajungeau la britanici, iar dragostea ei pentru ţară era atât de puternică încât alesese o cale pe care alţii ar fi considerat-o trădătoare.

Cele două se plimbau pe aleile grădinii în rochiile lor

subţiri de muselină, cu nimic diferite de celelalte doamne din parc. Doar când se asigurară că nu le auzea nimeni, Maggie întrebă:

— Ai descoperit ceva interesant? Biletul tău mi s-a părut urgent.

— Da. Hélène îşi încreţi fruntea. Din câte am aflat, se urzeşte asasinarea lordului Castlereagh.

— De unde vine informaţia? întrebă Maggie, trăgând aer în piept.

— Fratele uneia dintre servitoarele mele lucrează la un tripou de la Palais Royal. Azi-noapte târziu i-a auzit pe doi bărbaţi vorbind, neatenţi de la prea mult vin.

— Omul tău i-a recunoscut?

— Nu, răspunse Hélène scuturând din cap. Lumina era slabă şi a surprins doar o frântură de conversaţie, în timp ce servea la masa alăturată. I s-a părut că unul era francez şi celălalt probabil străin – german sau englez. Francezul a întrebat dacă planul era stabilit, iar celălalt a spus că lordul Castlereagh va dispărea din peisaj în cel mult două săptămâni.

Maggie rămase tăcută, încercând să asimileze ştirea. Oare era acelaşi complot pe care îl urmărea ea sau altul diferit? Se simţea ca şi când ar fi căutat acul în carul cu fân la miezul nopţii. Când intrară pe altă alee, printre straturile colorate de flori, îi povesti pe scurt ceea ce ştia despre conspiraţie.

Chipul lui Hélène se întunecă în timp ce asculta.

— Pare foarte periculos. Cu atât de mulţi soldaţi de toate naţiile, cea mai mică scânteie poate arunca iar Franţa în flăcări.

— Ştiu, răspunse Maggie pe un ton sumbru. Însă celelalte comploturi asemănătoare au dat greş. Cu voia lui Dumnezeu, la fel se va întâmpla şi cu acesta. Schimbând imediat subiectul, adăugă: Ce ştii de colonelul von Fehrenbach?

Chipul uşor rotund al lui Hélène era umbrit de umbreluţa de dantelă, iar vocea nu-i trădă gândurile. Cu toate că cele două femei erau prietene, fiecare avea

secretele ei.

— Nu prea multe. Ne-am întâlnit de mai multe ori la evenimente sociale. E la fel ca majoritatea ofiţerilor prusaci; furios şi hotărât să vadă Franţa în suferinţă.

— Iartă-mă dacă par băgăreaţă, Hélène, spuse Maggie şovăind. E ceva între voi?

— Când mă vede se gândeşte la ceea ce urăşte cel mai mult pe lume, răspunse prietena ei pe un ton neutru. În rest, nimic.

— Crezi că ar putea fi implicat în acest complot?

— Nu, e un bărbat simplu şi nu are ce căuta în aşa ceva. Apoi Hélène completă cu un zâmbet rece: aşa era şi răposatul meu soţ, Étienne, care înainta curajos, fără să se lase influenţat de îndoială sau raţiune. Ai motive să-l bănuieşti pe colonel?

— Nu chiar. Von Fehrenbach ar putea să facă ticăloşii, dar sunt de aceeaşi părere cu tine. Totuşi, dacă îl mai vezi şi observi ceva suspect, îmi spui?

— Bineînţeles. Hélène făcu un semn către banca liberă de sub un castan. Stăm acolo să-mi potoleşti curiozitatea despre englezul minunat cu care erai?

Într-un fel ciudat, Maggie nu dorea să discute cu ea despre Rafe.

— E bogat, plictisit şi în Paris. Momentan mă place, îndepărtă o frunză de pe banca de lemn şi se aşeză. În rest nu e nimic de spus.

— Cum zici tu, replică Hélène, privind-o cu scepticism.

Venise vremea să schimbe din nou subiectul.

— Ştii ceva despre Cynthia Northwood? întrebă Maggie. Soţul ei, Oliver, e membru al delegaţiei britanice.

Fluturând poşeta plată ca pe un evantai, Hélène rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse:

— E una dintre inocentele nepăsătoare. Are o aventură cu un ofiţer britanic, maiorul Brewer din Gardă, şi nu-i pasă că se ştie. După ce l-am cunoscut pe soţul ei am înţeles de ce se poartă astfel, dar nu dovedeşte nici urmă de discreţie. De ce întrebi de ea?

— Nu am un motiv anume, însă ieri mi-a mărturisit o grămadă de lucruri pe care nu le spui de obicei cuiva complet străin. Maggie se încruntă. E imprevizibilă, şi pentru că are legătură cu delegaţia britanică poate ajunge să fie implicată în ceva ce nu înţelege.

— Ai dreptate, doamna Northwood e exact tipul care să dezvăluie secrete fără să gândească. Însă dacă ea şi soţul ei nu au o relaţie pita bună, atunci nu are acces la informaţii importante.

— Aşa e, dar nu ne permitem să ignorăm nicio posibilitate. Poţi afla a cine se învârte, în afară de maior? După ce Hélène fu un semn afirmativ din cap, Maggie continuă: De asemenea, ştii câte ceva despre contele de Varenne?

— Da, şi nimic de bine, răspunse prietena ei, aruncându-i o privire îngrijorată. E un om periculos. E implicat în complotul tău?

— Posibil. Ştii unde aş putea să-l întâlnesc?

— De obicei vini la seratele lui Lady Castlereagh. Ai grijă când te vezi cu el, draga mea prietenă. Se spune că-şi scrie numele o sânge.

În ciuda căldurii din acea după-amiază, Maggie simţi un fior pe şira spinării. Îşi spuse imediat că era doar o reacţie la cuvintele melodramatice ale lui Hélène. Dacă Wellington Castlereagh erau ţintele, Varenne trebuia tăiat de pe lista de posibili candidaţi. Însă, de dragul consecvenţei, darea să-l întâlnească. Rafe o ducea în seara aceea la teatru. După aceea puteau merge la serata de la ambasada britanică, sperând că-l vor găsi acolo pe contele ultraregalist.

Dar dacă Varenne nu era implicat în asta, de ce gândul la el îi stârnea o senzaţie sâcâitoare de pericol?

Când Rafe veni să o ia la teatru, Maggie intră în salon strălucind, îmbrăcată într-o rochie argintie ce reflecta nuanţe de albastru’s verde în faldurile ample. Era atât de încântătoare, încât îl durea s-o privească. Trase adânc şi lent aer în piept. Răbdarea nu era un lucru uşor.

— Îmi pare rău a m-am lăsat aşteptată, înălţimea

Voastră. Mergem? Vocea ei ca mierea era prietenoasă şi intimă.

— Draga mea, arăţi minunat în seara asta, răspunse Rafe, impresionat de propriul său calm. O să fiu invidiat de toţi bărbaţii din Paris.

— Sunt dezamăgită, înălţimea Voastră, spuse ea dând cu tristeţe din cap. Eram sigură că un gentleman cu reputaţia dumneavoastră în materie de alegerea cuvintelor poate oferi un compliment mai original.

— Eu doar am spus adevărul, contesă, o asigură Rafe în timp ce o conducea afară. Complimentele ar fi inutile cu o femeie inteligentă ca Domnia Voastră.

Ea îi aruncă un zâmbet ştrengăresc.

— Îmi cer scuze că te-am subestimat. Eşti un maestru al linguşirii. O femeie care primeşte des complimente pentru aspectul ei fizic preferă să audă minciuni în privinţa inteligenţei ei.

Zâmbind, el o ajută să urce în trăsură. Trebuia să-şi utilizeze fiecare gram de isteţime şi farmec pentru a o seduce; nu se mai simţise atât de viu de ani buni. Faptul că dispunea de atât de mulţi bani şi că atât de multe femei i se aruncaseră la picioare ajunsese să-l plictisească de moarte; cu cât Maggie îl provoca mai mult, cu atât avea să i se pară mai dulce răsplata la final.

În vreme ce trăsura mergea pe Boulevard des Capucines, Maggie vorbi pe tonul ei firesc:

— Iţele sunt tot mai încurcate. Am primit de la cineva de încredere informaţia că va avea loc o tentativă de asasinat la adresa Lordului Castlereagh în următoarele două săptămâni.

— Ce naiba spui acolo? Lăsând la o parte tonul lasciv, Rafe ascultă frânturile aflate de Maggie. Se întrebă o clipă cine fusese informatorul ei – alt patron de tripou, în aşternutul ei, în după-amiaza aceea? –, însă alungă imediat gândul, lăsând loc unora mai serioase. Poate că după ce te las la teatru ar trebui să mă duc la clubul cu pricina, sugeră el.

— Nu cred că o să ajute prea mult. Nu prea poţi să-i

întrebi pe angajaţi cum îi cheamă pe cei doi indivizi care vorbeau azi-noapte de un asasinat.

— Aşa e, însă e posibil ca respectivii să fie clienţi de-ai casei. Dacă fac nişte comentarii critice la adresa lui Castlereagh sau Wellington, e posibil ca unul dintre ei să intre în vorbă cu mine. Nu sunt chiar incapabil de subtilitate, adăugă el, văzând că ea tăcea.

— Probabil că ai dreptate, răspunse ea fără convingere. Evident, trebuie să fii înarmat. Sunt ofiţeri francezi care insultă intenţionat străinii, sperând să provoace un duel. Ca englez, o să fii ţinta lor. Nu la fel de mult pe cât dacă ai fi fost prusac, însă tot eşti o opţiune tentantă pentru un francez cu chef de scandal.

— Sunt emoţionat de grija pe care mi-o porţi.

— Nu vă flataţi singur, înălţimea Voastră, ripostă ea scurt. Pur şi simplu nu-mi place să pierd un partener de şah în mijlocul partidei. Rafe nu-şi dădu seama dacă în vocea ei se simţea sarcasm sau umor. Dacă o să fii târât într-un duel, urmă ea, cea mai bună alegere ar fi pistoalele. Majoritatea ofiţerilor francezi sunt spadasini excelenţi şi foarte puţini sunt străinii capabili să-i întreacă.

Rafe se pregătea să o întrebe de ce avea încredere în talentele lui de trăgător, dar îşi aminti de o după-amiază din urmă cu mulţi ani, când practicaseră tirul cu talere pe domeniul unui prieten. Margot fusese tot atât de bună ca el, singura femeie din câte întâlnise care era în stare să tragă la fel de bine ca un bărbat. Era unul dintre multele lucruri învăţate de la tatăl ei, care o tratase mai degrabă ca pe un fiu. Unul dintre numeroasele lucruri care o făceau atât de diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse.

Trăsura se opri în faţa teatrului, iar Maggie atrase atenţia tuturor când Rafe o ajută să coboare. Tânăra femeie se ridică la înălţimea rolului, aruncând zâmbete jucăuşe în stânga şi în dreapta. Nimeni dintre cei care îi priveau nu ar fi bănuit vreodată că era de fapt un spion cu sânge rece, nu o femeiuşcă fără minte.

O însoţi pe scări până în loja lor privată. Piesa era excelentă şi pentru o vreme Rafe uită de gândurile

serioase, pierdut în umorul lui Molière din Tartuffe.

Însă pe măsură ce spectacolul înainta, devenea tot mai conştient de apropierea de Maggie. După ce începu actul al doilea, îşi lăsă braţul pe spătarul scaunului ei, fără să o atingă, dar suficient de aproape cât să-i simtă căldura pielii.

Fu încântat să o vadă aplecându-se, ca şi când ar fi fost absorbită de piesă. Însă nu Molifere îi aprinsese focul din obraji; era la fel de conştientă de prezenţa lui pe cât era şi el de a ei, iar ducele îşi dădu seama că partenera sa nu-şi dădea voie să renunţe la încordare. Perfect. Degetele lui alunecară pe umărul ei gol.

Maggie se înfiora şi strânse şi mai mult în mână evantaiul închis. Se întrebă cât de departe putea merge înainte ca ea să-l oprească. Bănuia că nu prea mult. Îşi rezemă din nou braţul pe speteaza scaunului. Treptat, ea se relaxă şi se sprijini la rândul ei de spătarul capitonat, îngăduind o atingere uşoară.

Era un joc plăcut. Rafe se gândea să-i mângâie gâtul, când un sunet puternic răzbătu din mulţimea de jos. Devenit brusc atent, îşi retrase braţul şi se aplecă în faţă să privească peste balustrada lojei. Sunetul creştea în intensitate şi văzu că jos se luaseră la bătaie nişte bărbaţi.

Actorii se străduită să-şi strige replicile ca să acopere zgomotul din ce în ce mai puternic, însă lozinca Vive le Roi! era la concurenţă cu Vive l'Empereur! Actorul care încercă să vorbească fu lovit cu fructe până când toată distribuţia părăsi scena.

Unii dintre spectatori ridicară steaguri albe, ceea ce însemna sprijin pentru rege. Când bonapartiştii scoaseră drapelele violete, Rafe îşi dădu seama că va urma o adevărată luptă. Una dintre cele mai înspăimântătoare experienţe ale vieţii lui fusese când rămăsese prins într-o revoltă de stradă la Londra iar mulţimea din stal mergea în aceeaşi direcţie periculoasă.

Regaliştii îi întreceau ca număr pe bonapartişti, iar steagurile violete fură sfâşiate unul câte unul. Un tip solid care purta un drapel cu vulturul imperial se trezi doborât

la pământ, dispărând sub o ploaie brutală de şuturi şi pumni. O femeie urlă, însă fu redusă la tăcere imediat. Strigătele Vive le Roi! Vive le Roi! devenită un fel de imn ameninţător, care făceau pereţii şi tavanul să vibreze.

Rafe privi lângă el şi o văzu pe Maggie holbându-se tăcută în jos. Era impasibilă, doar buzele ei strânse îi dovedeau îngrijorarea. În timp ce îi studia profilul liniştit şi coafura perfectă, avu viziunea bruscă şi oribilă în care Maggie era înconjurată şi doborâtă de nişte bărbaţi neciopliţi. Scena era atât de vie, încât preţ de o clipă estompă realitatea teatrului. Ea se zbătea frenetic, însă erau prea mulţi atacatori; în cele din urmă, dispăru în mâinile lor ticăloase.

Imaginea aceea şocantă îi dădu lui Rafe impulsul de a o scoate pe Maggie de acolo înainte ca violenţa să pună stăpânire pe întregul teatru. O prinse de braţ şi aproape că o săltă de pe scaun.

— Haide, pufni el. Plecăm de-aici.

O trase spre uşa lojei. Tumultul îi acoperea vocea, iar ea la început se împotrivi. Rafe era deja cât pe ce să o înşface fără menajamente şi să traverseze coridorul cu ea, când Maggie îl ascultă.

Ceilalţi spectatori începeau să iasă la rândul lor din loji, însă ducele fu mai rapid. Îşi trecu braţul pe după talia ei şi o împinse în grabă spre cea mai apropiată scară.

La jumătatea drumului spre parter fură opriţi de doi sălbatici care alergau în sus pe scări. Bărbaţii se opriră, cu ochii scânteind la vederea lui Maggie. Fără să mai aştepte să vadă dacă indivizii atacau sau nu, Rafe îl lovi cu pumnul în burtă pe cel mai apropiat, care scoase un horcăit şi se prăbuşi peste prietenul său.

În timp ce agresorii încercau să-şi revină, Rafe o prinse de mână pe Maggie şi trecură pe lângă ei. Fără să mai protesteze, ea îşi ridică rochia cu mâna liberă şi începu să alerge, strângându-i cu putere degetele.

Scările dădeau într-un pasaj pustiu. Sunetele încăierării veneau din dreapta, aşa că o luară la stânga şi merseră până la o ieşire laterală.

Văzură că atât aristocraţii, cât şi oamenii de rând dădeau năvală afară din teatru. Un bărbat alerga pe bulevard urlând după gărzi. Din fericire, trăsura lui Rafe aştepta în apropiere. Îşi urcă partenera înăuntru şi în câteva clipe se îndepărtau deja de teatru.

Rochia lui Maggie foşni când se aşeză într-un colţ al trăsurii. Lui Rafe încă îi bătea inima. Faptul că siguranţa ei fusese ameninţată stârnise în el cel mai primar răspuns protector. Din instinct se duse lângă ea şi o îmbrăţişă, ca să se asigure că era bine.

Ea se înfioră, apoi ridică faţa spre el, căutându-i gura. Limbile li se atinseră şi brusc se treziră sărutându-se cu o intensitate frenetică. Îşi strecură mâinile pe sub haina lui şi începu să-i mângâie spatele, înfigându-şi unghiile adânc în muşchii lui.

Rafe îşi dădu vag seama că acea întâlnire cu pericolul stârnise ceva în ea, acea trăire întunecată şi elementară care stătea la baza agitaţiei lui. Se afundară în bancheta căptuşită cu velur. Parfumul ei exotic îi umplea nările, îl intoxica. Îşi îngropă faţa în curba caldă a gâtului ei, simţindu-i pulsul rapid. Sunetul respiraţiei ei accelerate umplea trăsura.

Amintindu-şi că ea avusese întotdeauna urechi minunate şi sensibile, o sărută pe linia pometţilor până ajunse să-i prindă uşor lobul urechii între dinţi. Ea scoase un ţipăt şi deveni rigidă; lăsă capul pe spate şi despărţi picioarele, lăsându-i genunchiul să alunece între ele. Se răsuciră unul în celălalt, căci trupurile lor căutau din instinct o apropiere imposibilă în spaţiul acela strâmt.

Gurile li se întâlniră din nou şi împărtăşiră aceeaşi răsuflare fierbinte şi flămândă. Sânii ei se striviră de pieptul lui, moi şi voluptuoşi. Rafe îşi trecu palmele peste talia ei subţire, peste plinătatea delicioasă a coapselor ei.

Trăsura se zgudui când dădură de o groapă, cât pe ce să-l arunce la podea. Se ridică uşor, sprijinindu-şi umărul de panoul lateral şi un picior de baza banchetei din faţă. Ea se potrivi pe noua lui poziţie, apăsându-şi pelvisul de al lui.

Coapsa ei era fermă şi bine conturată, iar când o mângâie în jos descoperi că rochia îi ajunsese până peste genunchi. Auzi foşnetul mătăsii când îşi trecu degetele peste glezna ei delicată. Dacă ar fi gândit raţional, s-ar fi mişcat mult mai încet, însă nu mai era în stare să judece. Avansă peste panglica jartierei până la carnea dezgolită şi caldă a interiorului coapsei.

Maggie îşi ţinu răsuflarea, apoi îşi îndepărtă capul de al lui.

— Ajunge!

Când privi în ochii ei goi, Rafe rămase nemişcat. Lumina unui felinar de stradă îi arăta că pe chipul ei încă exista dorinţă, dar pasiunea dezlănţuită îi pierise.

Acelaşi lucru se întâmplase şi cu el. Cu toate că încă ardea de patimă – o, Dumnezeule, cum ardea! –, nebunia trecuse. Era speriat să-şi dea seama cât de repede îşi pierduse stăpânirea de sine.

Se retrase din instinct. Cu toate că trupul său tânjea să termine ceea ce începuseră, nu încercă să o convingă să continue. Se ridică încet şi se aşeză pe bancheta din faţă. Muşchii săi vibrau încordaţi.

Maggie se îndreptă şi ea şi îşi trase rochia peste picioarele goale.

— Asta ce-a mai fost? Tonul ezitant dădea alt sens cuvintelor banale.

— Întâlnirea cu pericolul provoacă de multe ori o dorinţă intensă de a sărbători viaţa, remarcă Rafe, încercând să pară detaşat, ca şi când n-ar fi fost cât pe ce să-şi sfâşie hainele de pe ei. Era recunoscător că întunericul îi ascundea excitaţia stânjenitor de evidentă.

— Pericolul nu a fost chiar atât de mare. Mulţumită că rochia stătea cum trebuia, îşi verifică părul. Asemenea scene nu sunt deloc neobişnuite. Regaliştii încearcă să intimideze restul Franţei acum, că sunt în avantaj. Se cheamă Teroarea Albă. Dacă am fi rămas în lojă şi am fi fluturat batiste albe, am fi fost în siguranţă.

— Chiar dacă îţi admir curajul, nimeni nu e complet în siguranţă în timpul unei revolte, replică el. Imaginea

oribilă cu Maggie atacată îi apăru din nou în minte şi îi dădu fiori. Dacă ai fi fost singură, o batistă albă ar fi constituit o armă mult prea slabă împotriva unor bărbaţi precum cei de pe scări. Din moment ce se pare că ai mai mult curaj decât raţiune, mă simt responsabil să te păstrez nevătămată, cel puţin până îl găseşti pe asasin.

Ea scoase o agrafă şi îşi prinse o buclă răzleaţă.

— Păcat că pierdem finalul unei piese atât de bune. Din fericire am mai văzut Tartuffe, iar faptul că plecăm devreme înseamnă că ajungem la timp la Lady Castlereagh.

Lui îi venea să râdă în faţa felului absurd în care ignorau amândoi acea izbucnire spectaculoasă de patimă.

— Cum, fără aere feciorelnice?

— Ar fi complet nepotrivite, din moment ce nu sunt fecioară, răspunse ea ascuţit. Trase adânc aer în piept, apoi continuă: Din câte am aflat, contele de Varenne vine des la seratele lui Lady Castlereagh. Cu toate că este puţin probabil ca un ultraregalist să fie în spatele complotului nostru, tot aş vrea să-l cunosc. După ce se gândi o clipă, adăugă: Am fost avertizată că e un bărbat periculos.

— O să ţin minte. E posibil să mă provoace la duel?

— Nu, cred că e mai degrabă genul care să înfigă cuţitul pe la spate.

— Pare un tip fermecător. Adu-mi aminte să stau cu spatele la zid dacă îl vedem acolo. Neliniştea pe care o simţise Rafe când îşi pierduse stăpânirea de sine începea să dispară, lăsându-l încântat de progresul pe care îl făcea. Maggie se apropia tot mai mult de momentul cedării; era sigur că foarte curând avea să-l accepte. Şi imediat după aceea intenţiona să se descotorosească de toţi ceilalţi iubiţi ai ei.

Satisfăcut de concluzie, îşi întinse picioarele lungi cât de mult îi permitea spaţiul acela strâmt.

— Mă las pe mâna ta. Sper că Lady Castlereagh va oferi o cină bună. Nimic nu-ţi stârneşte mai mult pofta de mâncare decât o revoltă.

Capitolul 8

În vreme ce trăsura traversa bulevardul spre ambasada britanică, Maggie îşi strângea atât de tare mâinile în poală, încât probabil degetele i se albiseră în mănuşi. Se întrebă dacă vocea ei trădase panica pe care o simţise în timpul revoltei de la teatru.

Episodul îi adusese în memorie cele mai urâte coşmaruri ale ei, în cele mai hidoase detalii, şi fusese atât de paralizată de frică, încât abia se putuse mişca atunci când Rafe o târâse afară din teatru. Probabil nu existase un pericol real – de obicei avea în poşetă batiste şi albe şi violete, pentru orice eventualitate – însă panica era imună în faţa raţiunii.

Cu toate că ar fi preferat să rămână în teatru în loc să cedeze în faţa fricii, se simţise uşurată să plece împreună cu Rafe. De cele mai multe ori, Maggie se împotrivea din toate puterile dacă un bărbat încerca să o oblige să facă ceva, însă nu şi în seara aceea, în faţa unei încăierări de nebuni.

Fusese foarte liniştitor să-i simtă braţul puternic în jurul ei şi o adevărată plăcere să-l vadă doborându-i cu atâta agilitate pe cei doi ticăloşi. Bineînţeles, nu fusese prea greu pentru ducele de Candover. Nu rămăsese nici măcar cu o cută pe costumul său croit perfect şi nu fusese cu nimic mai îngrijorat în faţa revoltei decât dacă o căruţă i-ar fi blocat trăsura.

Maggie îi admira stăpânirea de sine. De cele mai multe ori şi ea era la fel, însă nu şi atunci când o gloată îi aducea în minte scena oribilă în care muriseră tatăl ei şi Willis, scenă care ei îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Încercă să nu se gândească la îmbrăţişarea lor pasională, cu toate că tot trupul îi tremura de frustrare. Atracţia pe care o simţise întotdeauna pentru Rafe ajunsese la punctul culminant şi produsese, împreună cu frica, o nevoie distrugătoare. Cu toate că el răspunsese pe măsură, când se desprinseseră unul de celălalt o privise lung, ca şi când ar fi fost o străină. Dumnezeule, oare ce

credea despre ea?

Gândul îi aduse pe buze un zâmbet de gheaţă. Părerea lui despre ea era deja atât de proastă, încât comportamentul ei uşuratic nu făcuse vreo diferenţă. Bine că fuseseră într-o trăsură strâmtă, altfel Dumnezeu ştie cum s-ar fi sfârşit.

Dezastruos, aşa s-ar fi sfârşit.

Mâinile ei se opriseră din tremurat când ajunseră la ambasada britanică din Rue du Faubourg-St Honore. Când Rafe o ajută să coboare din trăsură, ea zâmbi şi spuse cu accentul ei unguresc cel mai fermecător:

— Seratele lui Lady Castlereagh sunt superbe; aici ai parte de cele mai bune conversaţii din Paris şi de crema societăţii pariziene.

La intrare fură întâmpinaţi de Lady Castlereagh în persoană. Emily Stewart nu era renumită pentru frumuseţe sau înţelepciune, însă era o femeie blândă, iar ea şi soţul ei minunat erau devotaţi unul altuia.

— Bună seara, Candover, cât de mult mă bucur să te văd. Întinse mâna. Sper că Magda te-a făcut să te simţi bine-venit la Paris.

— Într-adevăr, răspunse el, aplecându-se asupra mâinii doamnei. În seara asta contesa mi-a făcut rost chiar şi de o revoltă la teatru, aşa că sunt foarte informat în privinţa evenimentelor din Paris.

— Sunteţi nedrept, înălţimea Voastră, se indignă Maggie. Dumneavoastră aţi ales teatrul. Şi m-am gândit că poate aţi pus la cale revolta ca o alternativă la piesă.

— Din păcate nu trebuie să cauţi prea mult scandalurile, spuse Lady Castlereagh cu tristeţe. Încăierări de noapte în grădinile Tuileries, dueluri aproape zilnice între francezi şi ofiţerii aliaţi. La toate cele patru teatre la care am lojă au avut loc bătăi, şi acelea sunt cele mai sigure teatre din Paris. Privi spre uşă şi văzu alţi musafiri sosind. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar sper să mai avem prilejul să stăm de vorbă. Căutaţi pe cineva anume? E destul de aglomerat în seara asta.

— Emily, contele de Varenne e aici? se interesă

Maggie.

Lady Castlereagh încruntă foarte uşor sprâncenele, însă răspunse:

— Aveţi noroc, a ajuns cu doar câteva minute în urmă. E acolo, în colţul acela, vorbeşte cu ofiţerul rus. Dădu din cap şi plecă să-şi îndeplinească atribuţiile de gazdă.

Sala superbă de recepţii era plină de oameni şi se auzeau cel puţin douăsprezece limbi, însă franceza predomina. Lordul Castlereagh şi ambasadorul britanic, Sir Charles Stuart, făceau parte dintr-un grup care îi includea şi pe prinţul Hardenburg, ministrul de Externe prusac, şi pe Francisc I, împăratul Austriei.

Negocierile se aflau într-o fază critică, iar personalităţile importante se chinuiau zi şi noapte să ajungă la o înţelegere. Cu sprijinul lui Wellington, planul lordului Castlereagh în privinţa unei armate de ocupaţie începea să fie acceptat încet-încet de către Aliaţi.

Privirea lui Maggie se opri o clipă asupra lui Castlereagh. Era un bărbat înalt şi frumos, rezervat în public, însă generos şi modest în privat. Ministrul de Externe era renumit pentru inteligenţa şi integritatea ireproşabilă, iar moartea lui ar fi fost o pierdere imensă.

Chipul i se încordă; omul de stat nu avea să cadă victimă terorii politice dacă ei îi stătea în putere să împiedice asta. Îşi privi însoţitorul şi observă că ducele se uita în aceeaşi direcţie, iar pe chipul lui se citeau gânduri asemănătoare cu ale ei. Simţindu-i privirea, se întoarse spre ea şi, preţ de o clipă, ochii lor se întâlniră într-un acord perfect.

Erau prezenţi mai mulţi britanici, iar Rafe îi cunoştea pe toţi, aşa că le fu simplu să înainteze indirect spre ţinta lor în timp ce se salutau cu invitaţii. Când se apropiară mai mult, Maggie îl studie pe conte. Avea spre cincizeci de ani, era un bărbat cu o constituţie puternică, de înălţime medie, cu o eleganţă desăvârşită şi un aer autoritar.

Repetă în gând ceea ce ştia despre el. Ultimul descendent al unei familii vechi, fusese implicat în

tentativele regaliste de a obţine controlul asupra Franţei încă din timpul Revoluţiei. Circumstanţele îl transformaseră într-un om periculos şi perfid şi, fără îndoială, ştia prea bine cum să organizeze o conspiraţie.

În ultimii zece ani fusese guvernatorul unei provincii ruseşti în numele ţarului. Înfrângerea lui Napoleon îl adusese acasă, iar acum îşi restaura proprietatea din afara Parisului. Fiind unul dintre cei mai influenţi ultraregalişti, era considerat candidat sigur pentru un post important în guvern.

Când se apropiară de conte, Maggie rămase încântată să vadă că rusul cu care vorbea era prinţul Orkov, pe care îl întâlnise de mai multe ori înainte. Trecându-şi mâna pe sub cotul lui Rafe, îl trase după ea spre omul lor, apoi gânguri:

— Prinţe Orkov, cât de mult mă bucur să vă revăd. Ultima oară a fost la baroana Krudener?

Ochii prinţului Orkov se aprinseră cu o plăcere bărbătească sinceră.

— Contesă, a trecut mult prea mult timp, răspunse el, apoi se aplecă peste mâna ei întinsă.

Se făcură toate prezentările, dar zâmbetul strălucitor al lui Maggie îngheţă când ochii ei îi întâlniră pe cei ai contelui de Varenne. Cei mai mulţi bărbaţi o priveau cu o apreciere evidentă. Din când în când asta o enerva, însă dorinţa era ceva firesc, iar pasiunea era flatantă. Privirea lui Varenne era rece ca gheaţa, evaluarea rece şi lipsită de compasiune a unui cumpărător care analizează o posibilă achiziţie.

O clipă se simţi dezechilibrată. Putea să facă faţă unor nuanţe diverse de patimă, de la dragoste sau furie până la ură – îl plăcuse pe Rafe mai mult în zilele în care avusese şi el emoţii –, însă contele părea să nu fi încercat vreodată asemenea slăbiciuni umane.

Nesigură în privinţa metodei optime de abordare, începu cu un zâmbet.

— Am auzit multe despre Domnia Voastră. Probabil că sunteţi foarte fericit să vă întoarceţi în ţară după atâţia

ani de exil.

El făcu o pauză, cu ochii negri perfect opaci, apoi spuse pe un ton întunecat, abia şoptit:

— Sigur, sunt satisfăcut. Însă fericit este un cuvânt prea mare.

— Franţa pare schimbată, din păcate, remarcă ea, dând înţelegător din cap, însă acum dumneavoastră şi compatrioţii dumneavoastră regalişti aveţi ocazia să reconstruiţi ceea ce s-a distrus.

— Nu vom reuşi niciodată să facem asta în întregime, spuse el strâmbând din buze, căci în ultimii douăzeci şi şase de ani s-au schimbat prea multe. Idealismul greşit al radicalilor a distrus Franţa. Burghezii recent îmbogăţiţi se dau drept aristocraţi, iar adevărata nobilime a fost decimată sau sărăcită. Chiar şi regele însuşi e doar o umbră a iluştrilor săi strămoşi. Cum ai putea să-l priveşti pe Ludovic al XVIII-lea şi să-l vezi în ei pe Regele Soare?

Vocea lui moale era ciudat de impunătoare, iar Maggie se întrebă dacă nu cumva tonul uşor ameninţător fusese doar rodul imaginaţiei ei.

— Păreţi destul de pesimist pentru un bărbat din tabăra puterii. Credeţi că situaţia e chiar atât de disperată?

— E dificilă, contesă, însă nu disperată. Am aşteptat mult timp să ne cerem patrimoniul înapoi. Nu avem de gând să-l mai pierdem. Privirea lui o cercetă din nou, cu o respingere rece. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar sunt aşteptat în altă parte. Dădu politicos din cap spre ceilalţi, apoi părăsi grupul.

Rafe şi prinţul Orkov discutaseră despre cai, un subiect de interes universal şi nesfârşit pentru majoritatea bărbaţilor. Când se întoarse spre ei, ducele spuse:

— Prinţul ne-a invitat la un bal pe care îl organizează peste două zile. Putem accepta?

Gândindu-se că poate cineva de pe lista de invitaţi prezenta un anumit interes pentru ei, Maggie răspunse prietenos:

— Acceptăm cu plăcere, înălţimea Voastră. Daţi nişte

petreceri minunate.

Prinţul îi luă mâna şi i-o mângâie într-un fel care o avertiză pe Maggie să nu rămână vreodată singură cu el.

— Contesă, prezenţa dumneavoastră va da o strălucire şi mai mare întregii adunări.

Maggie îşi retrase mâna cu o oarecare dificultate, apoi plecă împreună cu Rafe. Mai discutară cu alţi invitaţi, ca să nu dea de înţeles că le pierise cheful după ce vorbiseră cu Varenne, însă după o jumătate de oră erau deja pe drumul înapoi spre Boulevard des Capucines.

— Ce impresie ţi-a lăsat contele? întrebă Rafe când rămaseră singuri.

— Sunt fericită că ţintele alese îl exclud de pe lista de posibili conspiratori, pentru că pare necruţător, la fel de periculos pe cât îi e reputaţia. Amintindu-şi acea privire întunecată, îşi stăpâni un fior rece. Cine mai vine la balul lui Orkov?

— Generalul Roussaye, suspectul nostru bonapartist. Rafe îi aruncă un zâmbet languros. Îmbracă-te cu rochia aceea verde, dacă nu cumva îţi strică reputaţia să fii văzută din nou în ea prea curând.

— Cred că reputaţia mea va rămâne intactă. Sunt doar o biată văduvă unguroaică. Oamenii vor înţelege.

Rafe o conduse în casă, de data asta fără să-şi trimită trăsura. O clipă, în aer pluti incertitudinea, ca şi când el s-ar fi gândit dacă să o sărute sau nu.

Neîndrăznind să stea să afle, Maggie se întoarse în grabă şi se îndreptă spre tabla de şah, unde continuară jocul început. Se întrebă dacă era cineva în tot Parisul care să creadă că îşi petrecea momentele private cu Rafe jucând şah. Până şi ei i se părea aiuritor.

Jocul se derulă cu pauze lungi şi aşteptări încordate şi se încheie cu pat. Se gândi că simbolismul era cât se poate de potrivit, întrucât rezuma perfect povestea relaţiei lor.

După ce terminară partida, Rafe se ridică în picioare.

— Mă duc la Palais Royal să văd dacă îl găsesc pe conspiratorul misterios. Conversaţia aceea a fost auzită la

Cafe Mazarin?

Maggie dădu afirmativ din cap şi îl urmă către uşa din faţă. Rafe o domina, puternic, încrezător şi stăpân pe sine. Fără îndoială, s-ar fi simţit insultat dacă ea şi-ar fi trădat neîncrederea în abilităţile lui. Cu toate acestea, avea dorinţa absurdă de a-i spune să fie prudent.

Într-un fel foarte straniu, Rafe părea să-i citească gândurile.

— Nu-ţi face griji, n-o să stârnesc viespile din cuib. Îi ridică mâna dreaptă şi i-o sărută, nu cu atingerea protocolară, abia simţită, a gurii, ci vârtos, cu buzele calde şi senzuale lipite de degetele ei.

Apoi dispăru. Maggie îşi făcu involuntar mâna pumn, ca şi când ar fi vrut să îndepărteze plăcerea pe care o stârnise acel sărut în braţul ei. Acea mângâiere îi trezise din nou dorinţa care aproape o copleşise mai devreme, în trăsură.

Îşi reaminti cu amărăciune că el probabil fusese nevoit să îşi cresteze stâlpii patului ca să ţină socoteala femeilor cu care se culcase. Probabil că nici nu mai avea loc de o nouă scrijelitură. Cu chipul încordat, urcă scările spre camera ei. Când venea vorba de Rafe, simţul umorului nu-i funcţiona niciodată.

Palais Royal avea o istorie lungă şi pestriţă. Cardinalul Richelieu construise o parte din el, iar rudele regelui locuiseră acolo. Cu puţin timp înainte de Revoluţie, ducele de Chartres ridicase un corp suplimentar uriaş în jurul grădinilor şi închiriase parterul pentru magazine şi etajul ca apartamente.

În acel moment, Palais Royal era inima vieţii de noapte franceze, cu toate viciile disponibile pentru cei care roiau pe-acolo. La exterior era singurul loc bine luminat din Paris, iar pierde-vară de toate naţiile puteau fi văzuţi alunecând pe sub arcade şi adunându-se lângă coloane.

Singurele femei vizibile erau prostituatele, iar una dintre ele se apropie de Rafe îndată ce acesta coborî din trăsură. Se întrebă cu interes ce anume îi ţinea decolteul să nu cadă. Bine că afară era cald, altfel s-ar fi putut

îmbolnăvi de pneumonie.

Practica meseria de suficient timp ca să-şi dea seama imediat ce naţionalitate avea un bărbat şi cât de bogat era.

— Domnul englez a venit în căutare de plăcere? întrebă ea pe un ton răguşit, cu un accent provincial. Machiajul strident nu-i putea ascunde ridurile de pe faţă

Rafe nu lăsă să i se vadă dezgustul. Era o fiinţă aspră şi neatrăgătoare, iar bărbaţii care îi încercau farmecele riscau să ia sifilis, însă nu era nici bună, nici mai rea decât celelalte cincizeci de femei care bântuiau arcadele şi grădinile. Şi nu era cu mult diferită nici de doamnele din societate, cu excepţia preţului, care era mai mic şi mai cinstit.

— Mă simt norocos în seara asta, răspunse el politicos, înţeleg că se joacă bine la Cafe Mazarin.

— Cafeneaua e acolo. Înclinând cochet capul, prostituata adăugă: Poate mai târziu veţi avea nevoie de o tovarăşă cu care să sărbătoriţi sau să plângeţi?

— Poate. Făcându-şi loc printr-un grup de ofiţeri aliaţi, Rafe găsi imediat semnul pentru Cafe Mazarin. La parter se afla un magazin de bijuterii încă deschis, în speranţa că vreun jucător norocos ar fi dorit să cumpere un fleac pe care să-l dăruiască doamnei lui.

Lângă magazin, o scară slab luminată ducea la cafenea. O femeie îmbrăcată ţipător stătea în spatele unei tejghele, ochii ei negri cercetându-i cu viclenie pe noii clienţi. Îi plăcu ce văzu la Rafe, aşa că ieşi să-l întâmpine personal.

— Bună seara, domnule. Aţi veni să luaţi cina, să jucaţi sau poate să mergeţi sus?

Sus l-ar fi aşteptat femei ceva mai răsărite decât cele de pe trotuarul de afară. Cu puţin noroc, nu aveau sifilis şi nu furau portofelul clienţilor.

— Mi s-a spus că se joacă bine aici, doamnă. Poate că mai târziu o să iau şi cina.

Femeia dădu din cap şi îl conduse prin sala de mese în salonul de jocuri. Arăta exact ca restul tripourilor în care mai fusese Rafe. Într-un colţ se afla o masă de roşu şi

negru, iar în altul – o ruletă. Alte mese erau pentru jocuri de cărţi precum faraon şi whist.

Văzu clienţi de toate soiurile, de la porumbeii neştiutori până la rechinii care profitau de ei; tensiunea din atmosferă era amplificată de nervozitatea jucătorilor fanatici. Murmurul vocilor era întretăiat de zgomotul de zaruri şi de sunetul moale al cărţilor lăsate pe stofa verde. Era o vizuină tipică a păcatului, un loc pe care Rafe nu-l considerase vreodată prea atrăgător.

Însă era acolo pentru informaţii, nu pentru plăcere, aşa că petrecu următoarele două ore jucând la diferite mese. Whistul era singurul joc care-i plăcea, căci era mai mult un test de abilitate decât noroc, aşa că evită masa de whist ca să nu fie prea absorbit. La zaruri, cărţi şi ruletă avu discuţii fireşti cu ceilalţi jucători, mai mult ascultând decât vorbind.

Deloc surprinzător, o mare parte din conversaţii aveau teme politice, însă nu erau cu nimic diferite de cele pe care le auzea oriunde în Paris. Era înconjurat de un amestec de francezi şi străini, însă dacă existau extremişti, aceştia îşi ţineau gura închisă.

La o oră după miezul nopţii, Rafe se pregătea deja să plece şi să ia aer curat, când atenţia îi fu atrasă de un bărbat înalt, brunet, de la masa de roşu şi negru. Necunoscutul câştigase mai devreme, însă norocul se întorsese împotriva lui, iar banca îi luase toţi banii. Cicatricea mare de pe obrazul său strălucea livid în lumina lumânărilor când vârî mâna în buzunar să scoată ultima sa miză. Lăsă sfidător un teanc de bancnote pe rombul de roşu.

În tăcerea care se lăsă în încăperea aglomerată, se părea că toată lumea se uita la el. Rafe era mult prea departe să-i vadă cărţile, dar bărbatul cu cicatrice răcni într-un semn evident de victorie.

Asta n-ar fi însemnat nimic dacă francezul de lângă Rafe n-ar fi comentat:

— Se pare că Lemercier e iar în bani. Omul ăla are norocul dracului.

Numele îi era familiar, iar după o clipă Rafe îşi dădu seama de ce. Pe lista de suspecţi secundari pe care i-o dăduse Maggie se găsea un Lemercier, ofiţer bonapartist, dacă îşi amintea bine. 11 studie pe bărbatul cu cicatrice după ce se ridică de la masa de roşu şi negru. Avea o postură militară; acum trebuia să verifice dacă într-adevăr era căpitanul Henri Lemercier.

Când respectivul traversă încăperea, Rafe îl opri cu naturaleţe.

— Îmi permiteţi să vă ofer ceva de băut ca să vă felicit că aţi bătut banca?

— Sigur că da. Aţi pierdut şi dumneavoastră câte ceva, nu?

Li se aduse o sticlă de vin roşu prost în cafeneaua stabilimentului. Rafe descoperi că bărbatul chiar era căpitanul Henri Lemercier, iar vinul acela nu era pentru el prima băutură din acea seară.

Pe măsură ce nivelul sticlei scădea, Rafe află că militarul îi dispreţuia pe toţi germanii, ruşii şi englezii, cu excepţia celui de faţă, şi că era un adevărat diavol. Curând ajunse să se laude cu numeroasele ocazii în care tupeul lui de fier îl făcuse să câştige acolo unde alţi bărbaţi s-ar fi retras din joc.

Nu era o conversaţie înălţătoare, însă Lemercier dezvălui măcar informaţia că era un client de-al casei. („Cel puţin aici au mese cinstite de obicei, prietene englez.”)

Lemercier avea privirea ascuţită şi gesturile agitate ale unui copoi. Rafe îşi dădu seama că era un cartofor inveterat, genul acela care ar face orice pentru bani. Dacă avea convingeri politice, acelea se supuneau cu uşurinţă interesului personal. Foarte probabil, el fusese francezul pe care îl auzise persoana de contact a lui Maggie cu o noapte în urmă. În acest caz, cine era străinul cu care vorbise căpitanul?

După o jumătate de oră în care ascultă bolboroselile bărbatului, Rafe trase concluzia că nu avea cum să afle mai multe. Plecă, nu înainte de a-l asigura de stima lui şi

de a-şi exprima speranţa într-o viitoare întâlnire la Cafe Mazarin. Îşi spuse că dacă avea să-l mai caute pe Lemercier trebuia să o facă seara devreme, când exista şansa să-l prindă treaz. Nu era un beţiv interesant. Rafe îi plăti vinul femeii încărcate cu bijuterii de la tejghea. Înainte să coboare, aruncă o ultimă privire în cameră. Îngustă ochii când zări un bărbat blond aşezându-se pe scaunul liber din faţa lui Lemercier. În ciuda fumului şi întunericului din cameră şi a stilului vestimentar tipic francez, Rafe îl recunoscu imediat pe nou-venitul care vorbea atât de natural cu Lemercier.

Era Robin Anderson, subordonatul omniprezent din delegaţia britanică. Iubitul lui Maggie.

Englezul era tensionat, cu toate că mai făcuse o dată acea călătorie legat la ochi. Chemarea lui Le Serpent fusese concisă, fără să explice de ce era nevoie de prezenţa lui. Din nou înconjură Parisul într-o birjă, alături de o escortă care refuză orice conversaţie. Însă de data asta, când ajunse în prezenţa lui Le Serpent, vocea şuierătoare îi spuse să-şi scoată legătura de la ochi.

Englezul simţi o urmă de spaimă – nu cumva ordinul acela însemna că nu avea să mai plece viu de acolo? – dar un chicotit aspru îi domoli temerile.

— Nu-ţi face griji, mon Anglais, nu mă vei recunoaşte. Pentru ceea ce îţi voi spune în noaptea asta ai nevoie de simţul văzului.

Se trezi într-o cameră obscură, luminată de lucirea slabă a unei lumânări, în care singurele piese de mobilier erau un birou şi două scaune. Le Serpent stătea în spatele biroului, cu chipul acoperit de o mască şi cu o pelerină neagră ascunzându-i trupul atât de bine, încât vizitatorului îi era imposibil să-şi dea seama dacă era înalt sau scund, gras sau slab.

Trecând peste introduceri, începu direct:

— Desenează-mi o schiţă detaliată a grajdurilor ambasadei britanice. S-au făcut nişte schimbări de când prinţesa Borghese i-a vândut clădirea lui Wellington, şi am nevoie să ştiu care sunt. Mă interesează să aflu mai ales

unde îşi ţine Castlereagh caii. Vreau să-mi descrii exact animalele lui, atât ca aspect, cât şi în privinţa comportamentului.

— Complotezi împotriva lui Castlereagh? întrebă englezul, făcând ochii mari. Dacă i se întâmplă ceva, scandalul va fi imens. Wellington e cel mai bun prieten al lui, şi o să pună toată armata britanică să-i caute pe asasini dacă va fi nevoie.

Iar o investigaţie aprofundată ar fi putut scoate la iveală anumite lucruri în detrimentul englezului. Doar lipsa totală a bănuielilor în direcţia lui îi permisese să transmită mai departe atâtea informaţii.

Citindu-i din nou gândurile, Le Serpent zâmbi cu răutate.

— Nu trebuie să te temi pentru pielea ta nevrednică. Ceea ce i se va întâmpla lui Castlereagh va părea un simplu accident. Curând, nici ilustrul duce însuşi nu va mai fi în poziţia de a face vreo investigaţie.

În timp ce englezul schiţa planul curţii şi grajdului, mintea îi mergea încontinuu. Se părea că gazda lui dorea să-i elimine pe ambii oficiali britanici de vârf, fapt care dădea naştere unor ramificaţii interesante. Mai fuseseră organizate tentative stângace de asasinat împotriva lui Wellington şi înainte, dar încercarea lui Le Serpent era departe de a fi opera unui amator. Întrebarea era cum putea întoarce acea informaţie în favoarea lui.

Le Serpent îi puse mai multe întrebări despre activitatea grăjdarilor, cerându-i musafirului său să găsească răspunsuri la tot ce nu ştia el deja, după care trecu la obiceiurile de zi cu zi ale lui Castlereagh şi Wellington.

— Ştii, desigur, că ducele preferă o companie restrânsă, spuse nervos englezul, epuizat de interogatoriu; nici măcar nu locuieşte la ambasadă. Cum aş putea să-i cunosc toate mişcările?

— Ştiu prea bine că Wellington stă la Hotelul Ouvrard, se răsti Le Serpent. Însă e aproape tot timpul la ambasadă, iar ca să afli ce vreau eu îţi trebuie doar un

creier de rozător. În următoarele patruzeci şi opt de ore aştept un raport cu răspunsurile pe care nu le-ai putut da în seara asta.

— Şi dacă mă hotărăsc să nu mai fiu angajatul tău? Nu era cel mai bun moment pentru sfidare, însă englezul era prea obosit şi iritat ca să mai fie înţelept.

— Atunci eşti distrus, mon Anglais, şuieră Le Serpent pe un ton ameninţător. Pot să pun să fii asasinat sau să îl fac pe Castlereagh să afle de duplicitatea ta, caz în care te vor nimici ai tăi. În public, pentru ca absolut toate rudele şi prietenii, dacă ai aşa ceva, să afle de umilirea ta. Să nu crezi că îţi poţi salva viaţa informându-i pe alţii despre mine, căci nu ştii nimic. Bătu cu palma în masă şi se ridică. Tu trăieşti din îngăduinţa mea, nenorocitule. Eşti al meu, şi ai noroc că sunt un om de onoare. Dacă m; 1 slujeşti cum trebuie o să prosperi, asta dacă nu cumva est i prins din cauza prostiei tale. Dacă încerci să mă trădezi, eşti mort. Astea sunt singurele tale opţiuni.

Englezul coborî privirea, încercând să-şi ascundă teama. Acel gest constitui dramul lui de noroc; mâna pe care o pusese inamicul său pe birou avea un inel de aur masiv cu un blazon complicat. Ştia că nu trebuia să se uite prea mult, însă privirea lui rapidă observase că simbolul din centru era un şarpe cu trei capete.

Avea nevoie de timp ca să-l identifice pe posesor, însă cel puţin avea un indiciu. Plecându-se cu un sentiment prefăcut de înfrângere, mârâi:

— O să vă slujesc aşa cum trebuie, în sinea lui tresălta de fericire. Pentru numele lui Dumnezeu, una să afle cine era Le Serpent, iar atunci ticălosul avea să-şi regrete insultele. Dacă îşi juca bine cărţile, avea să iasă din acea poveste ca un erou – un erou bogat.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, Maggie primi de la Hélène Sorel un bilet prin care o informa că un ofiţer francez nemulţumit întrebase la o cafenea dacă vreunul dintre

clienţi dorea să câştige un ban în plus împuşcându-l pe ducele de Wellington. Pentru că idiotul făcuse oferta în faţa a vreo doisprezece martori, fusese arestat în câteva minute.

Maggie zâmbi cu amărăciune şi lăsă foaia deoparte, în oraş erau mulţi nemulţumiţi, dar cei mai mulţi erau inofensivi. Nu bărbaţii precum prostuţul de ofiţer francez reprezentau o problemă.

Amuzamentul ei pieri când îşi dădu seama cât de puţin înaintase ea însăşi. Robin trecuse pe la ea în ajun, dar nu ajunseseră la nicio concluzie nouă. Era enervant. Prea multe posibilităţi şi prea puţin timp…

Petrecu întreaga zi gândindu-se intens, punând cap la cap informaţiile pe care le avea şi încercând să găsească un numitor comun, însă în zadar. Nu-i rămânea decât să continue după metoda ei şi să spere că generalul Roussaye avea cheia.

În timp ce se îmbrăca pentru balul prinţului Orkov, nici măcar rochia ei preferată din satin verde nu-i ridică moralul. Tăcea, în timp ce Inge îi aranja părul într-un val de bucle blonde. În sinea ei se întreba cât de mare era contribuţia lui Rafe la încordarea pe care o simţea.

Cu toate că bunele lui intenţii erau incontestabile, încrederea ei se oprea acolo. Ca spion era un amator fără experienţă. Pe plan personal, era ca un tun dezlănţuit pe puntea unei corăbii: necontrolat şi periculos. Maggie putea să se prefacă foarte bine că se juca de-a dragostea fără să se ardă, dar ştia cât de periculos de subţire era faţada ei. Pentru ea, lipsa sentimentelor profunde era o minciună. Pentru Rafe Whitboume era adevărul.

Când Inge anunţă că sosise ducele, Maggie îşi luă un aer încântat şi se duse să-l întâmpine. La intrarea în salon, atenţia el fu distrasă de la grijile spionajului de către expresia admirativă a lui Rafe.

— Eşti absolut superbă. Îţi mulţumesc că porţi rochia asta. Se potriveşte foarte bine.

— Se potriveşte foarte bine cu ce?

— Cu astea, răspunse el întinzându-i o cutie de

catifea.

Maggie o deschise, apoi îşi ţinu răsuflarea când văzu colierul şi cerceii cu smaralde de o frumuseţe uluitoare. Monturi delicate din aur îngemănate cu pietre şlefuite perfect, creând o bijuterie care părea uşoară ca fulgul şi, în acelaşi timp, indecent de luxoasă.

— Rafe, pentru numele lui Dumnezeu, pentru ce sunt astea?

— Pentru tine, desigur.

— Nu pot să accept ceva atât de valoros. Oamenii vor crede că… Se opri.

— Că eşti amanta mea? Asta e şi ideea, iubito.

Vocea lui era puternică şi mângâietoare, şi preţ de o clipă riscantă se întrebă cum ar fi fost să fie amanta lui şi în realitate. Imediat însă, trăsăturile i se încordară.

Cu toate că era cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, nici prin gând nu-i trecea să se lase cucerită de nobilul acela nestatornic, oricât de mult le-ar fi plăcut asta amândurora. Cucerirea rămânea tot cucerire, iar ea nu era trofeul nimănui.

Închise cutia şi i-o dădu înapoi.

— Înălţimea Voastră, în şarada pe care o jucăm, regina nu trebuie răscumpărată cu pietre preţioase.

— Ba da, stărui ducele. Jumătate din societatea londoneză este acum la Paris, iar obiceiurile mele nu sunt tocmai un secret. Mereu le-am oferit tot soiul de fleacuri doamnelor mele. Oamenilor li s-ar părea ciudat dacă n-aş face la fel şi cu tine.

— Fleacuri! spuse ea exasperată. Cu valoarea ăstora poţi cumpăra jumătate dintr-un comitat englez.

— Draga mea, exagerezi. Cel mult un sfert, şi asta doar dacă e un comitat mic.

Maggie nu putu să nu râdă cu el.

— Bine, dacă insişti, voi accepta să le iau cu împrumut până când jocul nostru se termină. Apoi le poţi pune deoparte pentru următoarea ta amantă autentică.

Rafe îi luă cutia din mână, apoi o împinse până la o oglindă montată între cele două ferestre. Rămase în

spatele ei şi îi desfăcu agil colierul simplu de jad.

— Dar smaraldele astea nu i se potrivesc oricărei femei. Cel mai bine îi stau uneia cu ochi verzi, ca să se asorteze. Scoase colierul din cutie. Sunt pentru o persoană care are stilul şi postura adecvate pentru a purta ceea ce tu numeşti preţul de răscumpărare al unei regine fără să se lase dominat de el. Şi nu îmi vine în minte altă femeie mai potrivită ca tine.

Îi puse colierul la gât, mâinile lui calde contrastând cu răceala bijuteriilor. Rochia ei de bal avea un decolteu adânc, lăsând să i se vadă gâtul, umerii şi o parte spectaculoasă din piept, iar ea se simţi brusc goală când degetele lui îi atinseră pielea. Dorinţa se încolăcea în ea, încordată şi dominatoare. Când avea optsprezece ani, explorase limitele sexualităţii cu acelaşi bărbat imposibil şi atrăgător, iar timpul nu făcuse altceva decât să o facă să tânjească şi mai mult.

Privirea ei o întâlni în oglindă pe cea a lui Rafe. Mâinile lui i se opriră pe umerii goi, iar când vorbi, tonul său era cât se putea de serios.

— Margot, de ce să nu dăm uitării toate complicaţiile trecutului şi să nu fim noi înşine? Eşti femeia cea mai irezistibilă pe care am cunoscut-o vreodată. Iar să fiu atât de aproape de tine fără să te ating mă înnebuneşte. Începu să-i mângâie uşor ceafa cu degetul mare. Te vreau şi cred că şi tu mă vrei pe mine. De ce nu putem fi iubiţi de-adevăratelea?

Nu mai era ducele maliţios care îi întindea nervii, ci tânărul franc de care se îndrăgostise. Inima ei tânjea după ce avuseseră cândva şi pierduseră. Chinuindu-se să-şi păstreze mintea întreagă, răspunse încet:

— Ar fi o greşeală.

Se aplecă şi îi sărută marginea urechii, acolo unde ieşea din părul auriu, apoi coborî pe gât. Mâinile lui trecură ca un fulg peste braţele ei goale, apoi îi cuprinseră talia şi o lipiră de el. Maggie scoase un ţipăt şi încercă să ignore reacţia puternică pe care i-o stârnise atingerea lui.

— Suntem amândoi suficient de maturi cât să ştim ce

vrem, şopti el cu o voce puternică şi catifelată. Nimeni nu va fi rănit şi sunt sigur că vom găsi o plăcere rară împreună. Mâinile lui urcară şi îi prinseră sânii. Îi frecă încet, iar ea simţi cum sfârcurile i se întăresc în palmele lui.

Fără să vrea îşi frecă şoldurile de pelvisul lui. Când simţi apăsarea unei bucăţi tari de carne, încercă să rămână nemişcată.

— Nu, să te ia naiba! spuse ea, aproape fără suflare. Nu e chiar atât de simplu.

Mâna lui dreaptă îi alunecă în corset şi începu să-i mângâie sfârcul. În acelaşi timp, mâna stângă îi coborî între coapse.

— Ba da, murmură el pe când mâinile sale pricepute îi găseau locurile cel mai sensibile. Cuvintele spun una, dar trupul tău spune altceva.

Perfect adevărat, iar focul din trupul ei era la fel de puternic precum confuzia din minte. Bineînţeles că îl dorea. Era slabă în faţa patimii, însă n-ar fi recunoscut în veci cât de aproape era să dea naibii şi trecutul şi viitorul şi să-l lase să facă dragoste cu ea într-un prezent ameţitor.

Pe de altă parte, învăţase la cea mai dură şcoală ce însemna autocontrolul şi ştia că Rafe nu avea dreptate când spunea că nimeni nu avea să fie rănit de ceea ce făceau. Ea avea să fie mai mult decât rănită; avea să fie devastată dacă se îndrăgostea din nou de el. Faptul că îl pierduse o dată aproape o distrusese, iar câteva zile ca amantă a lui nu meritau chinurile pe care le-ar fi provocat acea intimitate.

În timp ce ea încerca să găsească puterea de a se desprinde, bărbatul murmură:

— Îţi promit că o să ai şi avantaje din asta, Margot. Smaraldele sunt doar începutul.

Dorea să fie târfa lui.

Asta îi dădu furia de care avea nevoie ca să se împotrivească. Se smulse de lângă el şi ridică fără să vrea un braţ în semn de apărare.

— Nu înseamnă nu! Dacă ar fi însemnat da, aş fi spus

da! Se întoarse, iar cotul ei îi lovi plexul solar cu o forţă care-l lăsă fără aer. Rafe icni şi se clătină. Maggie îl privi îngrozită, retrăgându-se până la masa de lângă oglindă, îmi pare rău, rosti ea cu o voce înăbuşită, nu am vrut să te lovesc.

El se îndreptă, încercând să-şi recapete suflul. Ochii lui cenuşii nu mai erau reci; ardeau de furie şi ceva în plus. Lui Maggie nu-i fusese niciodată frică de Rafe, însă acum îi conştientiza acut înălţimea şi constituţia atletică, îi rănise mândria, iar aceea era o lovitură mult mai gravă decât un cot accidental.

Clipele de care avu nevoie să-şi recapete suflarea îi dădură timp lui Rafe să se adune.

— Ai noroc că am fost învăţat să nu lovesc niciodată o femeie, o informă el glacial. Dacă ai fi fost bărbat, ţi-aş fi dat o lecţie pe care să n-o uiţi niciodată.

— Dacă aş fi fost bărbat, nu ar mai fi existat o asemenea situaţie, replică ea tremurând.

— Nu presupun că nu, spuse Rafe, a cărui furie începuse să se mai domolească. Am preferinţe destul de convenţionale.

Ea îi aruncă un zâmbet nesigur.

— Mă ierţi dacă îţi promit că nu te mai lovesc niciodată decât dacă o vreau realmente?

— Eşti iertată, răspunse el zâmbind.

Maggie coborî privirea, apoi îşi trase mănuşile. Candover îşi dădu seama că fusese foarte afectată de tratamentul care i se aplicase, iar asta era promiţător. Totuşi, se simţea vinovat că era nefericită din cauza lui.

Strategia şi analiza la rece dispărură când ea îşi ridică ochii verzi-cenuşii într-ai lui. În ei citi un curaj şi o vulnerabilitate fără margini şi, cu o emoţie care îl zgudui, Rafe îşi dădu seama că nu o dorea pe contesa ispititoare care i se refuza. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să o aibă înapoi pe Margot Ashton.

În acel moment ar fi renunţat la titlu şi la jumătate din avere ca să dea înapoi timpul până la dragostea simplă pe care o împărtăşiseră când fuseseră mai tineri. Cu toate

că asta era imposibil, fata pe care o iubise încă mai trăia ascunsă în doamna spion. Dacă era omeneşte cu putinţă, avea s-o readucă pe Margot la suprafaţă.

Oarecum surprins, îşi dădu seama că în mintea lui fusese întotdeauna Margot când se gândise la ea aşa cum era sau aşa cum dorea el să fie.

— De ce nu-ţi place să fii strigată Margot? se interesă el.

Tânăra femeie îl scrută vreme îndelungată, cu o privire imposibil de citit în ochii schimbători. Vorbind ca şi când cuvintele i-ar fi fost smulse cu cleştele, răspunse:

— A durut prea mult să fiu Margot.

Replica ei spunea totul şi nimic, dar intuiţia îl avertiza că nu venise momentul să ceară explicaţii mai elaborate.

— Trebuie să mergem la balul prinţului Orkov, spuse el după o pauză. Avem de vânat un general.

— Adevărat. Maggie se răsuci spre oglindă şi înlocui cerceii de jad cu smaraldele. În ziua în care misiunea noastră se va sfârşi, îţi vei primi înapoi „fleacurile”. Îşi aşează pe umerii goi şalul lung de caşmir, apoi se întoarse spre el, redevenind contesa János. Mergem?

Rafe îi oferi braţul, încântat că nu cedase în faţa dorinţei aproape copleşitoare de a o îmbrăţişa din nou. Însă, când o ajută să urce în trăsură, se trezi întinzând mâna să-i atingă din nou părul auriu. Firele mătăsoase îi alunecară peste degete precum borangicul, stârnindu-i pofta de a-şi îngropa mâinile în ele.

O dorea mai aprig ca oricând, dar provocarea era mult mai redutabilă decât se aşteptase el. Se gândise că va ceda pasiunii momentului, la fel ca frumuseţile mondene pe care le cunoscuse, dar se înşelase.

Rafael Whitboume nu era obişnuit să piardă şi nu avea să accepte înfrângerea nici atunci. Trebuia să existe o cale să o seducă şi, orice ar fi fost, intenţiona s-o descopere.

Sala de bal a prinţului Orkov era decorară cu o splendoare orientală barbară, având inclusiv lachei

îmbrăcaţi în uniformă de eunuci otomani, iar o dansatoare din buric egipteană îşi etala rotunjimile într-o cameră alăturată. Chiar şi cei mai pretenţioşi membri ai societăţii pariziene trebuiau să recunoască ineditul acelui loc.

În ciuda frustrării aduse de lipsa lor de progres în descoperirea complotului, Maggie se simţea bine. Gazda îi luă mâna şi o privi în ochi cu o expresivitate slavă, dar, din fericire, prinţul era prea ocupat ca să se ţină după ea.

În prima parte a serii, Rafe rămase lângă Maggie, jucând rolul iubitului devotat, ca şi când scena tulburătoare de mai devreme nici nu s-ar fi petrecut. Însă poate pentru el nu fusese deloc tulburătoare. Existau destule femei gata să-i satisfacă nevoile fizice mai târziu în noaptea aceea.

O secundă se gândi să-l lase să o aibă, ca să nu-i mai stârnească dorinţa comportându-se ca o redută inexpugnabilă. După o noapte sau două avea să se plictisească, fără îndoială, şi să-şi încerce norocul în altă parte.

Zdrobi acel gând imediat ce ieşi la suprafaţă, căci recunoscu în el un raţionament revoltător. Indiferent de motivele pe care le-ar fi născocit ca să-l primească în patul ei, repercusiunile emoţionale ar fi fost dezastruoase. O tulbura destul şi aşa. De câte ori îl privea, îi simţea buzele mişcându-se senzual pe gâtul ei, iar genunchii îi cedau. Era greu să fie atentă la treabă în seara aceea.

Cu toate că generalul Roussaye ar fi trebuit să fie acolo, nu-l găsiră în mulţime, iar Maggie începea să se teamă că nu vor reuşi să dea de el. După o oră, ea şi Rafe se hotărâră să se despartă şi să spere la un rezultat pozitiv.

Trecu de miezul nopţii, se servi cina, reîncepu dansul, iar ea încă nu-şi găsise ţinta. Enervată, intră în sala în care dansatoarea orientală dădea o reprezentaţie pentru câţiva oaspeţi.

Femeia se unduia în văluri şi brăţări, în vreme ce trei muzicieni din spatele ei interpretau o muzică ce părea ciudată în urechile europenilor. Când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, Maggie îşi dădu seama că îl găsise pe

omul ei. Deşi nu-i fusese prezentată până atunci generalului, cineva i-l arătase odată, astfel că îl recunoscu imediat.

Michel Roussaye avea sub înălţimea medie şi era slab, amintindu-i la prima vedere de colonelul von Fehrenbach. Prusacul cel blond era un aristocrat crescut în spiritul războiului, în timp ce francezul brunet era un om de rând care ajunsese în rangul său prin merit. Însă chiar şi în lumina aceea slabă era clar că cei doi erau colegi de breaslă, având întipărită pe chip vigilenţa dură a războinicului profesionist.

Oare Roussaye clocotea de aceeaşi furie ca von Fehrenbach? Dintre cei trei suspecţi, bonapartistul avea cele mai bune motive să producă necazuri.

Maggie traversă camera să se aşeze lângă militar, întrebându-se cum să intre în vorbă cu el din moment ce nu era nimeni care să le facă cunoştinţă. Generalul era atent la dansatoare, iar ochii ei îi urmară pe ai lui.

Până atunci nu mai văzuse dansatoare orientale, căci femeile nu aveau acces în cele câteva locuri unde se produceau. Priveliştea o făcu să clipească uimită. Oare chiar puteau să-şi mişte sânii în direcţii diferite? Oricât de imposibil ar fi părut, dovada era chiar în faţa ochilor ei. Ciucurii care se învârteau sporeau efectul. După standardele europene, femeia era destul de masivă, însă cele mai multe părţi ale trupului ei erau vizibile şi minunat conturate.

Probabil că Maggie scosese un sunet de surpriză, căci o voce de tenor spuse:

— O dansatoare foarte talentată, nu-i aşa?

Se întoarse şi îl văzu pe Roussaye privind-o amuzat, într-adevăr, domnule, răspunse ea, nu credeam că e posibil ca trupul uman să facă asemenea lucruri.

— Deşi Orkov a angajat-o ca pe o curiozitate, continuă el făcând un semn spre scenă, e o artistă foarte abilă.

— Măiestria artistică e ceea ce vede un bărbat într-o dansatoare orientală?

— Poate că nu acela e primul gând care trece prin mintea majorităţii bărbaţilor, recunoscu el cu o urmă de zâmbet, însă eu am petrecut destul de mult timp în Egipt şi ştiu să apreciez această artă la adevărata ei valoare.

Ea îşi aminti că prima experienţă militară a lui Roussaye fusese în campania egipteană a lui Napoleon din 1798, când era doar un băieţandru. Un bărbat formidabil. Păstrându-şi un ton vesel, aprobă:

— De data asta, valoarea e mai presus de orice îndoială. Muzica încetă, iar dansatoarea acoperită de sudoare făcu o plecăciune şi se retrase să ia o pauză. Restul spectatorilor plecară şi ei, iar Maggie rămase singură cu Roussaye. Cum a fost în Egipt? îl iscodi ea.

— Remarcabil, răspunse el cu un zâmbet mai cald. Nici nu-ţi vine să crezi că templele acelea există, chiar dacă sunt în faţa ta. Privim o catedrală de cinci sute de ani şi o considerăm antică. Templele lor au de nu ştiu câte ori vârsta aia. Iar piramidele… O clipă, generalul păru pierdut în amintire. Bonaparte şi-a petrecut noaptea în cea mai mare dintre ele. În dimineaţa următoare, când a fost întrebat ce văzuse, a spus doar că nimeni nu l-ar crede. Apoi adăugă cu tristeţe: în istoria Egiptului, scurta perioadă de ocupaţie franceză e cât un fir de praf. În istoria Franţei, Napoleon va avea, probabil, aceeaşi importanţă.

— Poate că peste o mie de ani oamenii vor avea detaşarea asta, replică Maggie. În vremea noastră totuşi, Napoleon e socotit deopotrivă cel mai mare şi mai detestabil bărbat al epocii.

Roussaye deveni rigid, iar ea se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Dorea să provoace nişte răspunsuri din partea lui, însă era o greşeală să-l îndepărteze complet.

— Doamnă, nu sunteţi franţuzoaică, spuse el cu răceală. Nu mă aştept să-l vedeţi aşa cum îl vedem noi.

— Şi cum anume îl văd francezii pe Bonaparte? întrebă ea, dorind să ştie ce anume îl motiva. Eu sunt una dintre cei mulţi care au plătit un preţ mare pentru ambiţia

lui. Mă puteţi convinge că a meritat?

Ochii negri ai generalului se fixară într-ai ei.

— Aveţi dreptate să afirmaţi că e cel mai mare om al epocii noastre. La începutul carierei lui, să fii lângă el era… era ca şi cum ai fi simţit bătaia unui vânt puternic, împăratul avea mai multă forţă şi vitalitate decât orice bărbat pe care l-am cunoscut, mai multă putere şi mai multă viziune. Nu va mai exista cineva ca el.

— Slavă Cerului, completă ea, neputând să-şi stăpânească amărăciunea.

— După Revoluţie, rosti el apăsat, aplecându-se spre ea, toate celelalte naţiuni din Europa se ridicaseră împotriva noastră. Franţa ar fi trebuit să fie distrusă, dar n-a fost. Bonaparte ne-a restituit puterea şi mândria. Am fost victorioşi peste tot.

— Dar spre sfârşit împăratul vostru a pierdut armate întregi, ripostă Maggie. Sute de mii de soldaţi şi nenumăraţi civili au murit pentru gloria Franţei. Cândva spunea că viaţa unui milion de bărbaţi nu însemna nimic pentru el. Când Bonaparte s-a întors de pe Elba, aţi fost printre cei care şi-au uitat jurămintele făcute lui Ludovic şi v-aţi urmat conducătorul?

— Da, răspunse generalul încet, după o tăcere lungă.

Ea trase aer în piept, conştientă că trebuia să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Credeţi că a fost o alegere bună?

— Nu, murmură el, spre surprinderea ei. Nu cred că a fost o alegere bună, însă asta nu avea importanţă. Napoleon era împăratul meu, şi l-aş fi urmat până şi în iad.

— Atunci vi s-a îndeplinit dorinţa. Se spune că Waterloo a fost imaginea foarte apropiată a iadului.

— Împăratul nu mai era bărbatul de odinioară, iar cincizeci de mii de soldaţi au plătit pentru asta. Poate că aş fi fost unul dintre ei, însă Dumnezeu avea alte planuri pentru mine. Expresia lui Roussaye se mai îmblânzi. Cu toate că e o salvare pe care nu o merit, am aflat că există viaţă şi după război.

O remarcă stranie, aproape mistică, din partea unui

războinic. Maggie fu salvată de alte comentarii când două persoane intrară în încăpere. Ridică privirea şi îl văzu pe Rafe însoţit de o femeie scundă şi frumoasă, cu părul negru şi silueta umflată a sarcinii la jumătate de drum. Roussaye se ridică, iar expresia lui serioasă fu înlocuită de un zâmbet.

— Magda, draga mea, spuse Rafe, permite-mi să ţi-o prezint pe Madame Roussaye. Mi-a arătat tablourile gazdei. Suntem cumva veri, căci e din Florenţa, iar familia ei e înrudită cu bunica mea italiană.

Femeia brunetă o salută cu căldură pe Maggie. Judecând după felul în care cei doi Roussaye se priveau unul pe celălalt, era simplu de ghicit că soţia lui reprezenta salvarea la care se referise; legătura dintre ei era aproape tangibilă. Oare generalul era un bonapartist suficient de înfocat cât să-şi rişte fericirea personală într-un complot de trădare?

Din păcate, Maggie se temea că răspunsul era afirmativ.

Intensitatea discuţiei anterioare se topi în conversaţia generală. Toţi patru împărtăşeau un interes serios pentru artă şi, înainte de a-şi lua rămas-bun, cele două cupluri stabiliră să viziteze Luvrul împreună, peste trei zile.

În sala principală de bal se cânta un vals. Rafe o luă pe Maggie la dans fără să-i mai ceară permisiunea. În timp ce se învârteau, ea îşi spuse cu tristeţe că totuşi cârcotaşii de modă veche aveau dreptate. Cu toate că o ţinea la o distanţă corespunzătoare, valsul tot era mult prea erotic ca să fie decent. Îi simţea şi mai puternic prezenţa din cauza întâmplării de la începutul acelei seri şi era simplu de observat cât de mult se asemănau apropierea şi ritmurile dansului cu actul dragostei fizice.

Nu fu chiar o uşurare să descopere că motivul lui fusese strict unul profesional.

— Ce părere ai despre generalul Roussaye? vru el să ştie.

Ea şovăi timp de trei rotiri, apoi răspunse:

— Este devotat Franţei şi împăratului şi cred că e în stare să ia parte la un complot care să-l readucă pe Bonaparte pe tron. Are motivele cele mai întemeiate dintre toţi suspecţii noştri, la care se alătură inteligenţa şi convingerea.

— Însă ai rezerve, constată Rafe, citindu-i gândurile.

— Pur şi simplu mi-a plăcut omul, oftă Maggie. A pornit de foarte jos şi şi-a obţinut rangul doar prin meritele proprii. Dincolo de talentele sale militare, are gusturi bune şi sensibilitate. Mi-aş fi dorit ca Varenne să fi fost ticălosul nostru, însă cel mai probabil e Roussaye.

— Dacă e aşa, atunci verişoara mea va deveni văduvă în scurt timp, spuse Rafe cu o privire gravă. Din moment ce Roussaye a încălcat deja jurământul făcut lui Ludovic, cea mai mică dovadă că e implicat într-un complot l-ar aduce într-o celulă lângă mareşalul Ney, unde să-şi aştepte execuţia.

— Bărbaţii sunt nişte proşti! izbucni Maggie exasperată. Are o soţie frumoasă care îl adoră, a obţinut cinstit o avere suficient de mare cât să trăiască bine şi totuşi e gata să renunţe la tot.

— Şi mie mi-a plăcut. Eşti sigură că e omul nostru?

Ea dădu din cap cu tristeţe, privind în gol.

— Nu pot să fiu sigură, dar simt că generalul ascunde ceva. Poate că nu e implicat în complotul nostru, însă mă tem că şansele sunt mici.

În asemenea momente ura spionajul. Dacă se înşela, putea contribui la distrugerea unui om nevinovat. Toţi bonapartiştii importanţi călcau pe o gheaţă periculos de subţire, iar cea mai mică urmă de suspiciune le putea aduce ruina, poate chiar execuţia.

Îşi spuse cu amărăciune că miza era mult mai mare decât viaţa unei singure persoane; asasinarea unui lider al Aliaţilor putea arunca Europa în alt război.

— Ar trebui să transmitem cât mai rapid speculaţiile noastre. Se poate ca lordul Strathmore să ştie nişte amănunte în plus.

— Voi trimite în noaptea asta un curier la Lucien, dar

cred că a venit timpul să vorbim cu lordul Castlereagh.

Obişnuită să lucreze indirect, Maggie rămase o clipă uimită. Însă ministrul de Externe îi cunoştea activitatea şi avea motive să se încreadă în bănuielile ei. Dacă ea şi Rafe discutau cu el personal, aveau o posibilitate să-i expună gravitatea situaţiei.

— Va trebui să-l întâlnim într-un cadru care să nu stârnească discuţii.

— Asta este simplu, o asigură Rafe. Lordul şi Lady Castlereagh primesc de multe ori musafiri britanici distinşi, categorie în care, cu toată modestia, mă aflu şi eu. Ca tovarăşă a mea şi ca femeie pe care ei deja o cunosc, vei fi la fel de bine-venită. O să-l contactez şi o să-i cer permisiunea de a-l vizita la micul dejun sau la prânz.

— Ai face bine să reuşeşti cât mai repede, rosti ea pe un ton sumbru. Simt că în curând se va întâmpla ceva.

Muzica se opri, iar ei se îndreptară spre marginea ringului de dans. Chiar când se pregătea să sugereze plecarea, orchestra începu alt vals, iar Robin se apropie de ei. Îl salută cu amabilitate pe Rafe, apoi făcu o plecăciune în faţa lui Maggie.

— Contesă János, îmi faceţi onoarea acestui dans?

În ciuda privirii de oţel a lui Rafe, lui Maggie nici nu-i trecea prin cap să refuze. În public, ea şi Robin erau doar cunoştinţe, iar el nu ar fi invitat-o la dans dacă nu avea ceva urgent de discutat. Zâmbi şi îi întinse mâna.

— Aş fi încântată, domnule Anderson.

Îi aruncă un sărut lui Rafe, iar Robin o cuprinse în braţe şi o purtă în piruetele rapide ale valsului.

În toţi anii de când se cunoşteau şi oricât de intimi fuseseră, nu dansaseră niciodată vals împreună. Ea nu fu deloc surprinsă să descopere că era un dansator excelent sau că se ştiau atât de bine, încât nu mai era nevoie să se concentreze la paşi.

— S-a întâmplat ceva, Robin? întrebă ea, cu un zâmbet vesel pe faţă.

— Am auzit ceva interesant, poate ţi-e de folos. Ochii albaştri şi gravi contrastau cu expresia lui frivolă. Unul

dintre informatorii mei din lumea interlopă mi-a dat un nume pentru cel care se află în spatele conspiraţiei. Din păcate nu e un nume adevărat, dar e un început. Bărbatul are porecla de Le Serpent.

— Le Serpent? îşi încreţi gânditoare fruntea. Nu-mi sună cunoscut.

— Nici mie. În lumea interlopă pariziană nu există nimeni cu porecla asta. Informatorul meu nu poate spune nici măcar dacă e francez sau străin. Se pare că Le Serpent recrutează criminali care să ducă la îndeplinire un complot împotriva unor lideri ai Aliaţilor.

Ea se gândi o clipă, dar informaţiile nu se legau de nimic din ce ştia ea.

— O să mă interesez dacă vreuna dintre femeile mele a auzit de el. Mai sunt şi alte indicii?

— Nu chiar. Însă mă întreb… Robin tăcu şi o îndepărtă cu abilitate din calea unui ofiţer rus beat, al cărui entuziasm era mai mare decât talentul său la dans. E posibil ca numele să provină de la un blazon de familie? continuă britanicul când se aflară într-o zonă mai sigură. Bărbatul pe care îl căutăm noi e cu siguranţă o persoană cu putere şi rang înalt; cel mai probabil are un blazon de familie.

Simţi furnicături auzindu-i cuvintele. În felul lui, Robin avea o intuiţie la fel de mare ca a lui Maggie şi nu ar fi fost prima dată când o informaţie nesemnificativă provoca un salt mental la o idee complet diferită. Când îl lovea inspiraţia, de obicei avea dreptate.

— Foarte posibil, răspunse ea. O să mă interesez să văd ce blazoane au şerpi pe ele. Nu pot să fie prea multe. E bine să avem ceva concret de investigat după atâtea zile de frustrare.

În ultima parte a dansului îi descrise întâlnirea cu generalul Roussaye şi bănuielile ei.

Robin o ascultă atent, apoi, după ce termină, spuse:

— O să văd dacă în istoria lui există vreun şarpe. Cred că suntem aproape să dăm lovitura. Însă, Maggie, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă. Informatorul meu

pare să creadă că acest Le Serpent e un reprezentant direct al Satanei. Oricine ar fi, individul e periculos.

Muzica se sfârşi. Robin se mişcase în aşa fel încât ultimele măsuri să-i aducă la ducele de Candover. I-o dădu graţios pe Maggie înapoi lui Rafe, le ură noapte bună şi dispăru urmărit de privirea îngrijorată a tinerei femei. Robin era probabil la fel de obosit ca ea, dar, cunoscându-l bine, ştia că avea să-şi petreacă restul nopţii în bodegile şi tripourile pariziene căutând alte urme ale Şarpelui. Şi îi spusese ei să aibă grijă! Cu gândurile la prietenul ei, nu observă privirea întunecată de pe chipul lui Rafe, care îi simţea îngrijorarea.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, când se trezi, Maggie îşi începu cercetarea despre şerpi şi alte animale heraldice înrudite cu o vizită la locuinţa din Faubourg St. Germain a unei bătrâne fragile. Madame Daudet îşi pierduse în războaiele napoleoniene toţi descendenţii de sex masculin şi îşi dorea pacea mai mult ca orice. În plus, cunoştea istoria, arborele genealogic şi blazoanele tuturor familiilor importante din Franţa. După ce ascultă cererea lui Maggie, promise că în patruzeci şi opt de ore avea să-i ofere o listă detaliată cu posibilităţi din rândul aristocraţiei franceze, incluzându-i aici şi pe cei înnobilaţi după finalul Revoluţiei. Cu puţin noroc, avea să găsească nişte indicii.

În jurul prânzului primi un bilet prin care Rafe îi transmitea că a doua zi urmau să ia masa cu soţii Castlereagh. Maggie dădu din cap mulţumită, apoi se pregăti să o viziteze pe o femeie cu înclinaţie spre bârfă, expertă în nivelurile superioare ale societăţii bonapartiste. Poate că şi ea era bine informată în privinţa şerpilor.

Fu însă nevoită să-şi întârzie plecarea când majordomul îi aduse cartea de vizită a unui musafir neaşteptat. Doamna Oliver Northwood.

Curioasă în privinţa motivului pentru care îi călca pragul Cynthia Northwood, îi spuse majordomului să o

primească. În momentul în care intră, tânăra era încordată, iar chipul ei frumos era palid, în contrast cu buclele negre.

— Îmi pare bine să vă găsesc, în sfârşit, acasă, contesă, spuse ea într-o franceză elaborată. Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Sigur că da, draga mea, răspunse Maggie în engleză. Vrei o cafea? Musafira dădu afirmativ din cap, iar Maggie îi transmise cererea majordomului, apoi se aşeză şi îi făcu semn Cynthiei spre o canapea de lângă fereastră, de unde îi era mai uşor să-i citească expresia. Gazda făcu remarci generale şi primi răspunsuri monosilabice până când fură aduse cafeaua şi prăjiturile. Dacă vrei să mă rogi ceva, o abordă ea după ce rămaseră singure, poate ar fi mai bine să-mi spui direct.

Cynthia îşi îndreptă ochii mari şi căprui în altă direcţie.

— E mai greu decât credeam. Abia mă cunoaşteţi şi nu aveţi de ce să-mi ascultaţi necazurile. Însă… însă aveam nevoie să vorbesc cu o femeie.

— Şi m-ai ales pe mine din cauza relaţiei noastre comune cu Candover?

Cynthia păru surprinsă, apoi zâmbi vag.

— Poate că de asta. Din moment ce avem un… prieten comun şi aţi avut bunătatea să mă ascultaţi o dată, m-am gândit că aş putea vorbi cu dumneavoastră. Se ridică de pe canapea cu un efort vizibil. În prima noastră discuţie v-am spus că am o căsnicie nefericită.

— În acea seară, când l-am cunoscut pe soţul dumitale, am înţeles şi de ce, zise Maggie pe un ton încurajator. De ce te-ai căsătorit cu el?

Cynthia ridică braţele într-un gest de disperare.

— Bineînţeles, am crezut că îl iubeam. Oliver era frumos şi strălucitor şi trăia o viaţă extrem de palpitantă comparativ cu a mea din Lincolnshire, unde am crescut. Mătuşa care m-a prezentat rămăsese impresionată că era fiul unui lord şi îmi spunea ce cucerire minunată făcusem. Nu m-am uitat dincolo de arborele genealogic şi de haine.

Cu şapte ani în urmă era frumos, înainte ca excesele să-şi spună cuvântul. Eu aveam optsprezece ani şi eram uimită că un asemenea bărbat îmi face mie curte. Nu m-am gândit niciodată să-i analizez personalitatea. Ridică din umeri. Am primit ce-am meritat. E incredibil cum ne alegem partenerul de viaţă după doar câteva întâlniri, de obicei în contextele cele mai artificiale. Din moment ce Oliver provenea dintr-o familie nobilă, tatăl meu nu vedea vreun motiv pentru care să-l refuze. Eram atât de încântată de norocul meu, încât nu am întrebat niciodată ce vedea la mine.

— Dai dovadă de prea multă asprime. Eşti o femeie foarte atrăgătoare, de care s-ar putea îndrăgosti orice bărbat.

— Poate, răspunse Cynthia, fără să se îmbuneze. Însă motivul era că aveam o zestre frumoasă. Ca fiu mai mic, Oliver trebuia oricum să aleagă o însurătoare avantajoasă, însă datoriile lui la jocurile de noroc au făcut ca situaţia să devină urgentă. Oftă. Mi-a luat foarte puţin să-mi dau seama ce greşeală făcusem. Provin dintr-o familie simplă de la ţară, care crede în lucruri de modă veche precum fidelitatea. N-o să vă plictisesc acum povestindu-vă cum am aflat de amantele lui, dar asta mi-a spulberat orice iluzie. Când am încercat să-l înfrunt, şi-a bătut joc de mine şi mi-a spus că sunt doar o prostuţă de provincie. Vocea Cynthiei se frânse. Întotdeauna practică, Maggie îi turnă din nou cafea. Fata se înecă după ce sorbi din lichidul fierbinte, apoi îşi continuă povestea tristă: Atunci am decis să-i plătesc cu aceeaşi monedă. Se înroşi şi privi în ceaşcă. A fost o prostie. Femeile nu sunt ca bărbaţii, şi s-a dovedit o formă proastă de răzbunare. Cu excepţia lui Rafe, am prea puţine amintiri plăcute din acea perioadă. El a fost întotdeauna bun şi mi-a spus că ar trebui să mă pun mai bine în valoare. La început nu ştiam ce voia să spună, zise ea ridicând din nou privirea, dar în cele din urmă am înţeles. Am început să mă port într-un fel care să nu-l facă pe tatăl meu să se ruşineze şi mi-a fost mult mai uşor să mă accept.

— Şi totuşi s-a întâmplat ceva de ai ajuns aici.

— M-am îndrăgostit şi eram mai fericită ca niciodată, dar acum totul e mult, mult mai rău. Ochii Cynthiei erau întunecaţi şi nefericiţi. Michael Brewer e tot ce căutam eu într-un soţ, însă am fost prea proastă să apreciez asta. E bun, de încredere şi onorabil. Şi, mai presus de orice, mă iubeşte în ciuda tuturor greşelilor pe care le-am făcut. Maggie o privi plină de compasiune. Nu era de mirare că biata fată părea atât de tristă. Şansele unui final fericit al poveştii erau minime. Cynthia lăsă jos ceaşca şi începu să se joace agitată cu verigheta. Vreau să mă căsătoresc şi să mă stabilesc undeva la ţară cu Michael şi să cresc mulţi copii şi să mă îngraş şi să îmi încălzesc picioarele pe spatele lui iarna. Şi asta vrea şi el. Urăşte lipsa de sinceritate a relaţiei noastre.

— Însă atâta timp soţul tău trăieşte, nu e cu putinţă, în Anglia, divorţurile sunt practic imposibile. Chiar dacă ai bani şi influenţă să obţii un act de divorţ de la Parlament, o să fii o proscrisă.

— Nu am timp de aşa ceva, murmură Cynthia abătută. Sunt însărcinată.

— Şi nu e al soţului tău? întrebă Maggie, trăgând aer în piept.

— N-am mai fost soţ şi soţie de ani de zile. Din nefericire, chiar dacă nu mă vrea pentru el însuşi, nu vrea nici ca alţii să pună mâna pe mine. Cynthia se înfioră. Sunt speriată de ce-ar putea face când va vedea că mă umflu.

— Şi nu prea poţi ascunde asta mult timp, remarcă Maggie. Ce părere are maiorul tău?

— Nu i-am spus, scânci Cynthia frecându-şi mâinile. Dacă aş face-o, ar insista să-l părăsesc pe Oliver şi să mă mut cu el.

— Va ieşi cu scandal, însă nu e nici pe departe singurul. Poate că asta ar fi soluţia cea mai bună.

Pentru prima dată, vocea Cynthiei începu să tremure.

— Nu-l cunoaşteţi pe soţul meu. Oliver e teribil de răzbunător, şi ar putea să-l dea în judecată pe Michael pentru adulter. Michael nu e un om bogat, o să-l ruineze.

Cariera lui militară se va sfârşi, iar familiile noastre vor cădea în dizgraţie. Şi asta i-ar frânge inima tatălui meu, adăugă ea aproape şoptind. Îşi îngropă chipul în mâini şi începu să plângă. Şi, îngăimă ea printre sughiţuri, cel mai rău mă tem că Michael mă va urî pentru că i-am distrus viaţa.

Maggie veni imediat pe canapea lângă musafira ei şi o cuprinse cu braţul, încercând să o aline. Rosti cuvinte mânioase despre legile inflexibile ale căsătoriei, care îi ţineau legaţi pe soţi indiferent cât de puţin se înţelegeau.

Când Cynthia se mai linişti din plâns, Maggie îi întinse o batistă curată şi spuse:

— Nu ai prea multe opţiuni. Poţi ori să rămâi lângă soţul tău, ori să pleci. Dacă pleci, poţi să te întorci la tatăl tău, să locuieşti cu maiorul sau poate chiar să fii independentă.

Tânăra îşi îndreptă spatele şi îşi şterse ochii cu batista.

— Pare simplu când o spui aşa. Da, vreau să plec, însă va fi foarte dificil. Oliver va fi rănit nu doar în orgoliu, ci şi la buzunar, căci trăim din banii tatălui meu. Bineînţeles, zestrea mea s-a dus de mult, însă tata trimite o sumă lunară pentru cheltuielile casei. Dacă plec, acea sumă nu va mai veni. La cât pierde Oliver la jocurile de noroc, n-ar fi în stare să ţină casa dacă n-aş fi eu. Ridică mâna agitată, să-şi îndepărteze o şuviţă răzleaţă de păr. Cu toate că pare să se descurce. Nu ştiu de unde, dar mereu are bani.

În mintea lui Maggie sună un clopoţel. Northwood era un jucător împătimit cu resurse financiare neaşteptate? Se concentraseră asupra investigării complotului de asasinat deoarece era urgent, însă mai era şi problema posibilului spion din delegaţia britanică. Dacă această persoană chiar exista, atunci poate că misteriosul Le Serpent îi folosea serviciile. Cum îl dispreţuia din suflet pe Oliver Northwood, nu-i venea greu să-l vadă în această postură. Iar dacă ţinea legătura cu şeful conspiratorilor…

Controlându-şi agitaţia, rosti pe un ton firesc:

— Poate că îl ajută salariul său de la Ministerul de Externe.

— E praf în ochi, doar două sute de lire pe an, răspunse Cynthia ridicând indiferentă din umeri. Sau poate că a devenit un jucător mai iscusit. Dacă nu şi-ar fi plătit datoriile, probabil că nimeni n-ar continua să joace cu el.

— Oare e posibil ca soţul dumitale să fie implicat în ceva ce n-ar trebui?

— Ce vreţi să spuneţi?

— E doar o speranţă, murmură Maggie, luându-şi o expresie nevinovată. Dacă Northwood are un secret, poate fi mai uşor de convins să te lase să pleci fără să provoace necazuri. Zâmbi viclean. Presupun că, în parte, motivul pentru care doreai să vorbeşti cu mine era să primeşti idei de la o europeană şi beată care nu a fost crescută cu simţul dreptăţii specific britanicilor.

Uimirea de moment a Cynthiei se transformă imediat în stânjeneală.

— Poate că da, fără să-mi dau seama. Expresia îi deveni încordată, gândindu-se la ceea ce îi spusese gazda ei. Poate că într-adevăr ascunde ceva. Pare să se fi schimbat de când a intrat în Ministerul de Externe, şi asta e mai evident de când am ajuns la Paris. Şi tot de atunci are şi mai mulţi bani. Mai mulţi decât i-ar fi adus salariul, adică.

— Crezi că ia mită?

— Nu are ce influenţă să vândă, răspunse Cynthia cu îndoială.

— Poate pretinde că are mai multă decât are de fapt, îi sugeră Maggie. Corupţia era ceva comun, şi mulţi oameni care acceptau mită nu se gândeau să spioneze împotriva Sării lor. Poate că şi Northwood era din acea categorie, însă acea pistă merita o investigaţie mai atentă.

— Cu câteva săptămâni în urmă, când scriam nişte scrisori, am rămas fără hârtie şi am căutat în biroul lui Oliver. S-a întâmplat să intre chiar atunci şi s-a înfuriat când a văzut ce făceam. Chiar m-a lovit. Atunci nu prea am

dat atenţie, din moment ce de felul lui e imprevizibil, însă de atunci îşi încuie documentele. Credeţi că are vreo importanţă?

— Poate că da, poate că nu. Unii bărbaţi au firi ascunse de la natură. Însă dacă are vreun secret murdar pe care l-ai putea descoperi, asta îţi poate oferi muniţia de care ai nevoie ca să te aperi. Maggie o ţintui cu privirea şi declară cu sobrietate: nu e prea frumos ce spunem acum. Eşti dispusă să te porţi atât de dezonorant?

Cynthia trase adânc aer în piept, însă privirea ei era hotărâtă.

— Da. Noi, femeile, avem puţine arme la dispoziţie, şi aş fi proastă să irosesc una. Poate că în felul ăsta aş opri o tragedie şi mai mare, un duel, de exemplu. Nu cred că Oliver ar îndrăzni să-l provoace pe Michael, însă poate mă înşel. Se înfioră, ca şi cum ar fi atins-o un curent rece. N-aş putea îndura ca Michael să-şi rişte viaţa din cauza mea.

— E bine, dacă eşti sigură, răspunse Maggie mulţumită. Crezi că poţi descuia biroul soţului tău ca să-i studiezi documentele personale?

Cynthia îşi muşcă buza, însă dădu afirmativ din cap.

— Trebuie să fii foarte precaută; să acţionezi când el nu e acasă şi, mai mult, să nu laşi nicio urmă. Soţul tău are un temperament violent, iar dacă îi stârneşti bănuieli ţi-ar putea face rău. Acum nu mai e doar viaţa ta la mijloc. Maggie încercă să pară cât mai sinceră. Deşi nu era prea mândră că-i cerea unei soţii să-şi spioneze bărbatul, ocazia era prea bună s-o lase să-i scape. Mai mult, dacă Oliver Northwood chiar era spion, Cynthiei avea să-i fie mai uşor să scape de el.

— Promit să fiu atentă. Îşi strânse buzele. Ştiu mai bine ca oricine de ce e în stare Oliver.

— Dacă descoperi ceva suspect, vino întâi la mine. Am destulă experienţă de viaţă şi pot înţelege despre ce e vorba.

Cynthia dădu din nou din cap şi se ridică.

— Contesă, nu ştiu cum să vă mulţumesc. M-a ajutat enorm să vorbesc cu dumneavoastră.

Maggie se ridică şi ea.

— Poate ar trebui să mă strigi Magda, din moment ce o să fim împreună în asta. Sau Maggie, dacă preferi.

— Mulţumesc, Maggie. Şi, te rog, spune-mi Cynthia. Se întinse şi o îmbrăţişă cu căldură.

După ce o avertiză din nou pe Cynthia să fie foarte precaută, Maggie o conduse afară. Apoi se aşeză să reflecteze la ceea ce tocmai aflase.

Pe lângă dezgustul ei personal faţă de Oliver Northwood, instinctul îi spunea că era capabil de trădare. Nu excludea nici varianta nevinovăţiei lui, după cum şi un caz de corupţie minoră era plauzibil. Însă, dată fiind situaţia volatilă din Paris, informaţiile erau extrem de valoroase. Un bărbat slab putea să cedeze foarte uşor tentaţiei.

Problema următoare era dacă să-i spună sau nu lui Rafe. Se încruntă. Cu toate că ducele şi Northwood nu erau prieteni apropiaţi, se cunoşteau de-o viaţă şi în tinereţe făcuseră parte din aceleaşi cercuri. Lui Rafe avea să-i fie greu să creadă că un membru al acelui grup de englezi deschişi şi sinceri pactizase cu duşmanul. Era mult mai simplu să-l bănuiască pe un străin decât pe un cunoscut.

Maggie se hotărî să nu-i comunice bănuielile ei decât dacă Cynthia descoperea vreo dovadă concretă. De dragul tuturor spera ca asta să se întâmple cât mai curând.

În acea seară, Rafe se duse la Salon des Étrangers, localul parizian cel mai asemănător cu un club britanic. Era un loc de întâlnire pentru jucătorii inveteraţi şi mulţi dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi bărbaţi din Paris erau clienţi obişnuiţi. Cu toate că se dusese de mai multe ori acolo sperând să audă ceva util, până atunci nu avusese succes. Pe de altă parte, era mai bine să acţioneze decât să stea cu mâinile în sân.

De la intrarea în sala principală, cercetă mulţimea în căutarea unor chipuri familiare. Salonul era mult mai mare şi mai somptuos decât modesta Cafe Mazarin, însă febra jocurilor era aceeaşi.

Proprietarul, marchizul de Luvru, veni spre el. Aristocratul semăna remarcabil cu Prinţul Regent, amândoi având o ţinută impunătoare.

— Cât de încântat sunt să vă văd aici în seara aceasta, înălţimea Voastră, spuse el zâmbind graţios. Ce anume preferaţi?

— Aştept să văd ce masă mă atrage, răspunse Rafe.

Marchizul dădu din cap, obişnuit cu clienţii ce căutau semne magice care să le arate că norocul era în favoarea lor. După ce îi ură lui Rafe distracţie plăcută, se duse să întâmpine un grup de austrieci.

Ducele luă un pahar de vin roşu excelent de la un lacheu şi începu să se plimbe prin mulţime. Cu un sentiment de inevitabilitate, îl zări pe Robin Anderson la o masă de faraon. Bărbatul cel blond avea talentul de a apărea în cele mai neaşteptate locuri. Era foarte probabil ca şi Anderson să fie băgat în mlaştina informaţiilor secrete.

În acest caz, pentru cine lucra? Răspunsul logic ar fi fost că stătea cu urechile ciulite în numele delegaţiei britanice. Însă Rafe se îndoia.

Ascuns după o coloană în stil corintic, sorbi din vin şi îl studie pe tânăr. Avu aceeaşi senzaţie că îl cunoaşte de undeva, dar nu reuşi să-l identifice.

Încercările lui de a-şi aminti fură întrerupte de un salut jovial.

— Bună seara, Candover. Mă bucur să te revăd.

Rafe se întoarse să-l salute fără entuziasm pe Oliver Northwood. Rămase surprins să-şi vadă vechea cunoştinţă într-un asemenea loc, deoarece bărbaţi cu averi mult mai mari decât a lui Northwood fuseseră ruinaţi la Salon des Étrangers.

În timp ce discutau banalităţi, Rafe îl urmărea pe Anderson, care tocmai împingea fisele din faţa lui în cealaltă parte a mesei, după ce pierduse un pariu, la fel de imperturbabil în înfrângere ca şi în victorie. Părea la fel de blond şi angelic precum un băiat din corul bisericesc. Oare asta vedea Maggie la el, chipul acela frumos? Sau credea

că îl iubeşte? Ce naiba avea Anderson şi el nu?

Rafe rămase uimit de accesul violent de gelozie care pusese stăpânire pe el. Era o emoţie necunoscută şi deloc plăcută. Mereu fusese gata să se despartă cu graţie de femeile care dezvoltau alte preferinţe, mai puţin când venea vorba de Margot. Chiar şi după treisprezece ani dispreţuia plin de amărăciune relaţia intimă pe care o avusese Northwood cu ea, iar furia pe care o simţea amintindu-şi cum Anderson se strecurase pe uşa din spate a lui Maggie constituia o lovitură serioasă la adresa propriei imagini de bărbat civilizat.

Încercând să-şi stăpânească acele emoţii primitive, îşi spuse că Anderson era doar unul dintre ceilalţi bărbaţi din viaţa lui Maggie. Nu avea rost să fie gelos doar pentru că ticălosul acela era un iubit de-al ei pe care Rafe îl cunoştea.

Acel gând nu reuşi deloc să-l liniştească.

Hotărându-se să profite de ocazie ca să afle mai multe despre rivalul său, rosti:

— Colegul tău Anderson îmi aminteşte de cineva, însă nu-mi dau seama de cine. Care-i povestea lui?

— Nu are aşa ceva. Northwood îşi goli paharul cu vin. Omul abia a apărut la Paris în iulie, iar Castlereagh l-a luat în delegaţie. Probabil a avut scrisori de recomandare, însă nu ştiu de la cine. Spune că nu este rudă cu niciun Anderson din câţi cunosc eu. Îi făcu semn unui lacheu şi îşi schimbă paharul cu unul plin. Vine des aici.

— Serios? înseamnă că familia din care provine este foarte înstărită.

Northwood se încruntă, dând senzaţia unui om care e pe cale să ia o decizie.

— Candover, poate n-ar trebui să-ţi spun asta, însă este ceva în neregulă cu Anderson. A apărut din senin, îşi bagă nasul în treburi care nu-l privesc, apoi dispare ca o pisică fără stăpân. Şi are mai mulţi bani decât ar trebui.

— Interesant. Rafe încercă să-şi reprime bucuria meschină. Ai vorbit cu Castlereagh despre bănuielile tale?

După ce privi în jur ca să se asigure că nu îl auzea

nimeni, Northwood murmură:

— Am vorbit cu Castlereagh, da. De asta sunt aici; ministrul de Externe m-a rugat să stau cu ochii pe Anderson. Neoficial, ştii tu. Apoi, văzând privirea iscoditoare a lui Rafe, adăugă: Să văd dacă vorbeşte cu cineva suspect. N-ar trebui să-ţi dezvălui asta, dar ştiu că eşti de încredere şi vreau să te pun în gardă. Ştii cum stau lucrurile aici, la Paris. E nevoie de vigilenţă maximă. Northwood arăta ca şi când cântărea dacă să continue sau nu; în cele din urmă spuse pe un ton abia auzit: Din delegaţia britanică s-au scurs informaţii confidenţiale. Nu vreau să acuz un om nevinovat, însă îl urmărim îndeaproape pe Anderson.

Rafe nu îl văzuse niciodată pe Northwood atât de serios, şi se întrebă dacă nu cumva îşi judecase greşit vechiul coleg de şcoală. Poate că purtarea lui uşuratică era doar o faţadă. Îl studie încercând să fie obiectiv.

Deşi îi detesta comportamentul vulgar, nu avea de ce să nu se încreadă în el. Cumva gelozia îi întuneca raţiunea? Fără îndoială.

Aceeaşi gelozie îl făcea să creadă tot ce era mai rău despre Anderson. Rafe îşi spuse că totuşi venise la Paris ca să-şi ajute ţara, nu să urmărească intrigi personale. Însă dacă bărbatul cel blond era trădător al Angliei, pentru el avea să fie o adevărată plăcere să-l vadă prins şi pedepsit.

— O să fiu atent, poate o să-mi amintesc de ce mi se pare cunoscut Anderson. Ar putea fi important, conchise el.

După ce dădură amândoi din cap, se îndepărtă de Northwood şi ajunse la masa de roşu şi negru. Era un joc care presupunea mai mult noroc decât abilitate, aşa că Rafe putu să urmărească ce se întâmpla în restul încăperii. Observă că generalul Michel Roussaye se aşezase pe un scaun liber de la masa de faraon chiar lângă Anderson; cei doi erau prinşi într-o conversaţie intensă, care poate nu avea nimic de-a face cu jocul de faraon. Remarcă toate astea şi se încruntă.

Capitolul 11

A doua zi, Maggie şi Rafe erau amândoi tăcuţi în drumul spre ambasada britanică, unde urmau să ia masa cu soţii Castlereagh. Se gândi o clipă să-i spună de bănuielile ei în privinţa lui Oliver Northwood, dar în acea zi juca rolul aristocratului rece şi distant, iar chipul său frumos era detaşat.

Mâncară într-un salonaş privat, iar prânzul excelent fu servit chiar pe platoul personal al Paulinei Bonaparte, pe care îl cumpărase Wellington cu un an în urmă, împreună cu imobilul. Arătând exact aşa cum trebuia să arate amanta unui duce, Maggie era îmbrăcată într-o rochie albastră, iar la pălărie avea pene de struţ asortate. Lordul Castlereagh era relaxat şi glumeţ, astfel că masa se derulă într-o atmosferă plăcută.

Conversaţia nu luă o întorsătură serioasă decât atunci când pe masă fu adus un ibric de cafea din argint, iar Lady Castlereagh le făcu semn servitorilor să se retragă. Ministrul de Externe începu discuţia:

— Aţi auzit ultimele veşti de la Tuileries? Amândoi oaspeţii clătinară din cap. Curtea regelui francez de la Tuileries era un adevărat vârtej de zvonuri şi bârfe, căci facţiunile regaliste se luptau între ele pentru supremaţie, dar în ultima vreme nu răzbătuse nimic serios de acolo. Fouché a fost obligat să iasă din guvern, urmă Castlereagh, iar Talleyrand va pleca şi el în câteva zile. În ochii lui apăru o scânteie de amuzament. De câte ori prinţul Talleyrand se confruntă cu critici dure, îşi oferă demisia cu aplomb. Spre surprinderea lui însă, de data asta regele s-a decis să o accepte.

Maggie îşi muşcă limba, gândindu-se la implicaţii, apoi îi aruncă o privire lui Rafe. Ochii lui erau sobri. Cu toate că Talleyrand era dificil şi imprevizibil, fusese şi o personalitate strălucitoare şi o adevărată forţă pentru moderaţi. Plecarea lui le slăbea poziţiile acestora din urmă.

— A fost ales deja alt prim-ministru? se interesă ea.

— Ţarul i-a sugerat regelui să-l desemneze pe unul dintre cei doi regalişti francezi care au guvernat pentru el în Rusia, ducele de Richelieu sau contele de Varenne. Ludovic a acceptat să-l aleagă pe Richelieu. În mediile diplomatice se consideră că nu va rezista mai mult de câteva săptămâni.

— Nu fiţi atât de sigur de asta, domnule, spuse Maggie. L-am cunoscut şi cred că are nişte surprize pregătite.

Castlereagh o privi cu viclenie; sperase să audă asemenea informaţii.

— Ce părere ai dumneata despre Richelieu?

— E de o integritate absolută, ştie să forţeze lucrurile dacă e necesar, răspunse ea fără să ezite. Va fi un avocat puternic al Franţei, dar cred că vă veţi înţelege cu el.

— Asta îmi confirmă propriile impresii, răspunse Castlereagh, dând uşor din cap. Negocierile merg bine, iar monarhii ar trebui să se întoarcă în ţările lor peste vreo două săptămâni. Îi aruncă o privire liniştitoare soţiei sale. În următoarele câteva luni mai sunt anumite detalii de pus la punct, însă cred că ce e mai rău a trecut.

— Sper să aveţi dreptate, interveni Rafe, însă mă tem că următoarele două săptămâni vor fi foarte periculoase pentru dumneavoastră personal. Îi descrise pe scurt zvonurile pe care le strânseseră el şi Maggie şi bănuielile lor.

Ministrul de Externe ascultă calm.

— Lordul Strathmore m-a informat deja de asta. Îmi dau seama că există pericole, dar nu e prima oară când sunt ameninţat şi cred că nu va fi nici ultima.

Maggie se gândi cu exasperare că stoicismul era foarte bun, însă un pic de teamă nu strica. Aruncă o privire spre gazda ei şi văzu încordarea de pe chipul rotund al lui Lady Castlereagh, ale cărei degete se strânseseră în jurul unei linguri de argint. În vreme ce soţul ei se purta eroic, Emily era speriată de moarte. Însă era soţie de politician de prea mult timp ca să se manifeste în faţa tuturor, astfel că doar Maggie îi observă neliniştea.

Mai vorbiră preţ de câteva minute, până când ceasul bătu de ora două.

— Acum trebuie să plec la o întâlnire cu francezii şi ţarul la Tuileries, îi informă lordul Castlereagh. Mă aştept să fie destul de agitată.

El şi Rafe vorbiră despre Sfânta Alianţă a ţarului în timp ce se îndreptau spre grajduri, unde trăsura ducelui aştepta lângă caii ambasadei. Lady Castlereagh îşi însoţi oaspeţii la uşa din spate, iar Maggie rămase în urmă o clipă şi spuse:

— Emily, există un pericol, dar sunt sigură că îl va depăşi.

— Nu pot decât să sper că şi soţul meu are aceeaşi abilitate magică de a evita gloanţele precum Wellington, răspunse Emily, încercând să facă o glumă. Am vorbit să punem paznici la toate uşile ambasadei. Acum o să insist în privinţa asta. Îşi privi soţul cel chipeş. Abia aştept să se termine totul şi să ne întoarcem la Londra. Uneori îmi doresc ca Robert să se fi mulţumit să rămână în Irlanda şi să crească oi. Ar fi fost mai simplu pentru nervii mei.

— Fără îndoială, admise Maggie, însă dacă ar fi făcut asta n-ar mai fi fost bărbatul care e acum.

— Aşa este. Îmi spun tot timpul ăsta. Cu un efort vizibil, se strădui să îşi ia expresia unei gazde calme. Mi-a făcut plăcere să vă văd şi pe dumneavoastră şi pe Candover, Lady János. Trebuie să ne revedem curând. Apoi intră din nou în ambasadă.

Când coborî scările până în curtea dintre grădină şi grajduri, Maggie se afla la oarecare distanţă de cei doi bărbaţi. Fusese chemată trăsura lui Candover, împreună cu un armăsar neliniştit pe care Castlereagh urma să-l călărească spre întâlnire.

Maggie se încruntă, deoarece instinctul o avertiza asupra pericolului. Scrută atentă curtea şi ferestrele care dădeau spre ea, însă nu zări nimic suspect.

Privirea i se întoarse în curtea grajdurilor şi văzu calul lui Castlereagh agitându-se şi dând nervos din cap. Animalul părea prea neîmblânzit ca să fie călărit prin oraş,

şi se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să fie ţinut acasă.

Rafe şi Castlereagh ajunseră deja lângă bidiviu, însă erau prea prinşi în discuţie ca să observe comportamentul animalului. Ochii lui Maggie se opriră asupra grăjdarului, care stătea pe partea cealaltă a calului. Era un bărbat brunet cu o cicatrice pe faţă şi un aer suspect.

În timp ce ea încerca să-şi dea seama de ce grăjdarul i se păruse ciudat, patrupedul necheză brusc, ecoul ridicându-se cu putere dintre clădirile de piatră. Necheză din nou, se ridică pe picioarele din spate şi îl împinse pe grăjdar, apoi îşi lăsă capul între picioarele din faţă şi lovi cu cele din spate.

Rafe şi lordul Castlereagh stăteau prea aproape ca să se poată feri, iar copitele dezlănţuite, cu potcoave de fier, se izbiră în ministrul de Externe. Sub ochii îngroziţi ai lui Maggie, Castlereagh fu azvârlit în Rafe şi amândoi se prăbuşiră la pământ.

Ea se repezi pe scări, strigând după ajutor. Prins în colţul curţii, calul nu putea să fugă prea uşor, aşa că nu-i rămânea decât să lovească necontenit în trupul fără cunoştinţă al demnitarului.

Rafe se ridică şi îl prinse pe Castlereagh de subsuori, în timp ce încerca să-l scoată pe ministru din calea pericolului, calul lovi din nou. De data aceasta, una dintre copite aproape îl lovi pe Rafe în cap. Reuşi să se ferească, dar copita îi izbi umărul şi îl dezechilibră. După o clipă îl apucă din nou pe Castlereagh şi îşi continuă retragerea.

Maggie înjură cu voce tare când ajunse lângă ei. Unde naiba dispăruse grăjdarul? Bărbatul intrase în pământ imediat ce calul scăpase de sub control. Scoţându-şi pălăria cu pene de struţ de pe cap, o flutură spre armăsarul înnebunit, încercând să-l îndepărteze de Rafe şi Castlereagh.

Calul necheză din nou violent, dând ochii peste cap şi făcând spume. Maggie rămase nemişcată, pălăria înaltă pe care o flutura făcându-l pe armăsar să stea departe de ea. În clipa în care ajunse lângă zidul grajdurilor, dinspre

ambasadă se auziră strigăte frenetice.

Bidiviul începu să alerge sălbatic prin curte. Un grăjdar tânăr cu părul roşu ieşi alergând din grajduri şi încercă să-l prindă la colţ.

Maggie aruncă pălăria şi se întoarse spre Rafe, care îngenunchea lângă ministrul de Externe.

— În ce stare este? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, prăbuşindu-se pe pietriş. Castlereagh îşi pierduse cunoştinţa, iar la tâmplă avea o rană sângerândă, însă respira.

— Nu sunt sigur, răspunse Rafe sumbru. Prima lovitură l-a prins din plin în coaste, iar cealaltă copită i-a atins capul. În timp ce vorbea, verifica rănitul cu pricepere.

Oamenii dădeau năvală afară din ambasadă; printre ei se afla şi Lady Castlereagh, albă la faţă. Rafe preluă automat comanda, cerând o targă şi trimiţând un lacheu după un medic.

Maggie se ridică în picioare şi o cuprinse cu braţul pe Emily.

— A fost un accident urât, dar o să fie bine, sunt sigură.

Cu toate că Lady Castlereagh dădu afirmativ din cap, ochii ei erau îngroziţi. Doi lachei se întoarseră cu o targă improvizată în grabă şi îl aşezară uşor pe ministrul de Externe pe ea, apoi îl duseră în clădirea ambasadei. Soţia lui îi urmă, iar Maggie se duse cu ea să o susţină în timp ce îl aşteptau pe medic.

Când grupul intră în ambasadă, Rafe se întoarse la grajduri. Tânărul grăjdar roşcat prinsese armăsarul şi îl băgase într-o boxă. Calul se mişca frenetic, având şaua încă pe el, în vreme ce rândaşul aştepta precaut în faţă.

— Eu sunt Candover, se recomandă Rafe. Calul lordului Castlereagh a fost mereu atât de sălbatic?

Tânărul îi aruncă o privire îngrijorată. Ca tot personalul ambasadei, era britanic şi răspunse cu un accent vestic puternic.

— Nu, înălţimea Voastră. Samson are personalitate,

însă n-aţi văzut un animal mai blând. Domnul e rănit grav?

— Vom şti abia după ce îl va vedea un medic, dar cred că-şi va reveni.

— Îl vor… îl vor omorî pe Samson, înălţimea Voastră?

— Nu ştiu. Rafe văzu sânge în spuma de la gura armăsarului. Deschise uşa boxei, intră şi se apropie încet de animal. O să mă uit la el mai atent.

Amintindu-şi de învăţămintele ţigăneşti aflate de la prietenul său Nicholas, Rafe încercă să fie cât mai calm. În clipa când Samson dădu capul pe spate şi îşi umflă nările, ducele murmură un şir de cuvinte fără sens. Calul începu să se relaxeze şi curând îl lăsă să-i mângâie gâtul.

După câteva minute bune de mângâiat, îi suflă în nări, alt şiretlic ţigănesc. Calul îşi domoli respiraţia agitată şi rămase nemişcat. Rafe adusese cu el un pumn de ovăz în boxă şi în curând Samson îi mânca din palmă la propriu.

După ce patrupedul termină ovăzul, Rafe scoase căpăstrul cu grijă. Găsi exact ceea ce bănuise: zăbala era tăioasă, şi cea mai mică presiune pe gura lui Samson îi provoca armăsarului o durere considerabilă.

Tânărul grăjdar se uită la zăbală, apoi la Rafe, cu ochii mari şi întrebători.

— De ce să-i faci aşa ceva unui cal atât de blând, înălţimea Voastră? Ar fi un lucru urât chiar şi pentru un cal sălbatic.

— Pot să ghicesc, dar n-o voi face. Rafe studie din nou armăsarul. Zăbala explică de ce s-a zbătut Samson, însă nu avea cum să lovească atât de furios doar dintr-atât. Să vedem ce mai găsim.

Desfăcu precaut chingile, apoi ridică şaua. Samson se răsuci speriat, aşa că Rafe îşi trecu mâna peste gâtul transpirat al calului până când acesta se linişti din nou.

Cercetă zona aflată sub şa şi nu rămase deloc surprins să găsească un obiect mic de metal în pielea bidiviului. Acesta zvâcni când i-l scoase, iar pe pielea maronie se scurse un firicel de sânge.

Obiectul pe care îl scosese Rafe din rană avea patru ţepi uniţi în centru, ca o versiune miniaturală a

instrumentelor folosite pentru schilodirea cailor în război. I1 arătă grăjdarului, care trecu de la surprindere la furie.

— Cineva a vrut să-l rănească pe domnul. Tonul băiatului era dur. Puştiul nu era prost, şi probabil ştia câte ceva despre situaţia politică tensionată din Paris.

— Cine are grijă de obicei de calul lordului Castlereagh?

— Grăjdarul-şef, domnul Anthony, însă acum nu e aici. S-a dus la Saint Denis de dimineaţă.

— Ştii cine l-a înşeuat azi pe Samson?

Grăjdarul căzu pe gânduri, apoi scutură din nou din cap.

— Nu chiar, domnule. Eu făceam curăţenie şi nu am văzut. N-am ştiut că se întâmplă ceva decât atunci când l-am auzit pe Samson nechezând.

— Ai putea să ghiceşti? A trecut cineva suspect pe la grajduri?

— Nu pot să bag mâna-n foc că era el, însă mai e un grăjdar francez care lucrează aici pentru că ducem lipsă de personal. Unul dintre grăjdarii noştri a trebuit să se întoarcă în Anglia pentru că i-a murit tatăl, iar altul a fost bătut într-o luptă de stradă şi nu poate lucra câteva zile. Probabil francezul a fost cel care l-a înşeuat şi l-a scos azi pe Samson.

— Cum arată?

— Înălţime medie, brunet, cu o cicatrice pe faţă. Băiatul căzu din nou pe gânduri. Cred că are ochi căprui. Era destul de retras şi n-am prea vorbit cu el. Îl cheamă Jean Blanc.

Descrierea se potrivea cu înfăţişarea căpitanului Henri Lemercier. Rafe îl privi cu duritate pe tânărul grăjdar ca să-l intimideze.

— Să nu fii surprins dacă nu-l mai vezi pe Jean Blanc altă dată. De asemenea, să nu spui nimănui ce am găsit. O să vorbesc eu personal cu lordul Castlereagh. Ai înţeles?

Băiatul dădu afirmativ din cap, iar Rafe părăsi grajdurile şi se duse la Maggie şi Lady Castlereagh.

Medicul avu nevoie de o oră ca să-i poată stabili

diagnosticul ministrului de Externe, însă veştile erau bune. Cu toate că avea mai multe coaste lovite şi o comoţie minoră, Castlereagh era conştient şi deja plănuia să-şi ţină întâlnirile în dormitorul său, spre exasperarea soţiei.

Lady Castlereagh le mulţumi din suflet lui Maggie şi Rafe pentru contribuţia pe care o avuseseră la împiedicarea unui accident mai grav, după care Candover îşi duse doamna prăfuită şi murdară la trăsură.

La început, Maggie nu scoase niciun cuvânt; pur şi simplu stătea rezemată de banchetă, cu ochii închişi. La jumătatea drumului spre casă, deschise ochii şi murmură:

— Ar fi putut fi ucis chiar sub ochii noştri.

— Ştiu, răspunse Rafe sumbru. Nu dă prea bine pentru imaginea noastră de spioni şi paznici.

— Ce-ai găsit la grajduri?

Rafe descrise zăbala, cuiul din pielea lui Samson şi pe misteriosul grăjdar francez, Jean Blanc.

— Presupun că Blanc a tras de căpăstru şi i-a tăiat gura lui Samson, opină Maggie. Când calul s-a lăsat pe spate, Blanc l-a lovit cu palma pe şa şi a împins cuiul. Apoi a fugit.

— Poate a fugit pentru că noi eram acolo şi lucrurile nu mergeau conform planului. Dacă ministrul ar fi fost călcat sub copite, ar fi fost ucis pe loc. Apoi s-ar fi iscat asemenea vâlvă, încât Blanc ar fi putut rămâne suficient de mult cât scoată zăbala şi cuiul, iar moartea ar fi părut un simplu accident.

— Mi s-a părut că e ceva în neregulă cu acel grăjdar. Maggie încercă să şi-l amintească. Nu avea aerul unui servitor. Arăta mai degrabă a soldat, însă asta nu înseamnă mare lucru din moment ce mulţi francezi au fost soldaţi în armata împăratului.

— Eu nu l-am văzut, însă din descrierea care mi s-a făcut poate fi unul dintre suspecţii noştri secundari, căpitanul Henri Lemercier. L-am întâlnit în noaptea în care am fost la Cafe Mazarin.

— Şi nu mi-ai spus, chit că aici e vorba de un complot de asasinat? întrebă Maggie cu răceală.

Rafe nu menţionase acea întâlnire pentru că Lemercier sfârşise seara cu Robin Anderson, însă era un subiect pe care dorea să-l evite. Dacă nu avea o dovadă clară a vinovăţiei lui Anderson, nu avea rost să o înfrunte pe Maggie în privinţa lui.

— Nu ţi-am spus pentru că Lemercier era beat şi nu am scos de la el nimic interesant, răspunse el cu blândeţe.

Maggie îl privi bănuitoare, însă nu continuă. Rafe şi-ar fi dorit să ştie ce gânduri se aflau în spatele ochilor acelora mari şi verzi. Părul ei auriu era încurcat după incidentul din curtea grajdurilor, iar rochia cu decolteu adânc îi mângâia trupul senzual care se pricepea atât de bine să întunece judecata oricărui bărbat. Dacă ar fi fost realmente amanta lui, ar fi avut-o chiar atunci, în trăsură.

Se strădui să recapituleze ceea ce ştia. Acea întâmplare care ar fi putut să fie dezastruoasă îl zguduise şi îi arătase limpede ca bună ziua primejdiile meseriei de spion.

Venise vremea să pună sub semnul întrebării şi loialitatea profesională a lui Maggie, căci asocierea cu Anderson era o dovadă izbitoare împotriva ei. Anderson cel blond şi delicat, care arăta ca un băiat de la cor sau ca un Lucifer căzut, era aproape sigur agent al duşmanilor Marii Britanii. Oare Anderson fusese cel care pusese la cale „accidentul” lui Castlereagh în noaptea în care se întâlnise cu Lemercier la Cafe Mazarin? Şi ce anume discutase cu generalul Roussaye când se întâlniseră la Salon des Étrangers?

Lucrul cel mai important, oare Maggie era instrumentul neştiutor, sau complicea lui Anderson? îl ajutase să-i salveze viaţa lui Castlereagh în acea după-amiază, însă asta nu însemna că nu vindea informaţii sau nu complota împotriva ţării ei. Poate că se scurseseră prea mulţi ani între Margot Ashton şi Magda János ca să mai aibă încredere necondiţionată în ea. Poate chiar era o mercenară şi lucra pentru oricine o plătea sau Anderson o convinsese să lucreze împotriva intereselor britanice.

Dintr-un anumit punct de vedere, nu conta. Rafe o

dorea, indiferent cine era sau ce făcea. Dacă el scotea la lumină conspiraţia, iar Maggie se dovedea o trădătoare, poate i s-ar fi oferit alegerea între el şi spânzurătoare. Ar fi preferat să îl accepte de bunăvoie, însă dacă era necesar avea de gând să folosească toate mijloacele, mai puţin violenţa.

Nu era un gând cu care să se mândrească.

Englezul începuse să se deprindă cu excursiile la Le Serpent şi nu îşi mai făcea griji ca prima dată. Totuşi, când intră în camera întunecată unde aştepta stăpânul său, se gândi că părul său blond îl făcea o ţintă sigură chiar şi în lumina aceea slabă. Dacă ar fi ştiut pe ce căi întunecate avea să se bage, ar fi avut inspiraţia să se fi născut brunet.

Eşecul atentatului asupra lordului Castlereagh îl făcuse pe mascat să pară mai puţin înspăimântător. Englezul era de părere că existau metode mai sigure de a ucide pe cineva decât cu un cal. Şi făcu greşeala de a-i comunica opinia sa gazdei.

— Îndrăzneşti să mă critici? Tu, care n-ai idee cine sunt şi care îmi sunt obiectivele? Eşti un prost. Vocea şuierată se auzea precum vântul pe gheaţă. Apoi continuă pe un ton răutăcios: ar trebui să fii mulţumit, mon Anglais, să afli că planul următor nu mai e atât de mult la voia întâmplării. Începând de mâine, din cauza rănilor sale, şedinţele diplomatice importante se vor ţine în dormitorul lui Castlereagh. O să am nevoie de planul detaliat al clădirii pentru acea parte din ambasadă. Toate camerele, coridoarele şi dependinţele, cu măsurători perfecte pentru fiecare. Plus informaţii despre personal şi mişcările lor.

— Doar atât? întrebă englezul cu un sarcasm ascuns.

Luând întrebarea de bună, Le Serpent răspunse:

— Mai vreau să ştiu şi cine participă la fiecare sesiune. Trebuie să ştiu asta neapărat, cel târziu cu o seară înainte. Se ridică, o siluetă impunătoare în lumina slabă. Iar tu, mon petit Anglais, îmi vei spune. În fiecare seară, negreşit.

Englezul dădu şovăitor din cap. Deja era băgat mult prea adânc ca să se retragă. Însă avea nevoie de timp ca

să dea de urma blazonului pe care îl zărise la mâna Şarpelui şi să abată bănuielile de la propria lui persoană. Se hotărî să ofere o informaţie pe care o ţinuse de rezervă.

— Aţi auzit de contesa János, care a alungat calul de lângă lordul Castlereagh salvându-l pe acesta?

— Am auzit. Păcat că ea şi iubitul ei erau acolo, însă nu putem planifica chiar totul. Le Serpent ridică uşor din umeri, dând de înţeles că acele piedici minore puteau să-l întârzie, nu să-l şi înfrângă. O femeie foarte frumoasă. Nimeni nu se compară la pat cu unguroaicele.

— Nu e unguroaică, îl corectă englezul. Este o englezoaică pe nume Margot Ashton, o impostoare, o târfă şi o spioană.

— Serios? Vocea lui şuierată era ameninţătoare, însă nu la adresa musafirului său. Mă uimeşti, mon Anglais. Spune-mi tot ce ştii despre acea femeie. Dacă lucrează pentru britanici, poate că va fi necesar să… ne ocupăm de ea.

Englezul îi povesti pe scurt tot ce ştia despre Magda, contesa János, care cândva fusese cunoscută sub numele de Margot Ashton. Păcat că trebuia să sacrifice o femeie atât de minunată, dar interesul propriu era întotdeauna cel mai important.

Capitolul 12

În dimineaţa următoare, Maggie şi Hélène Sorel se duseră acasă la Madame Daudet, care alcătuise o listă a tuturor blazoanelor franceze conţinând şerpi. După o jumătate de oră de stat la ceai, vizitatoarele primiră lista respectivă, scrisă cu litere la fel de fragile ca bătrâna însăşi. Apoi plecară împreună la bibliotecă.

Cele două femei căutară numele în volume masive, cu peceţi aurii, care închideau între copertele lor imagini colorate de mână cu simboluri heraldice şi blazoane de familie. Copiară cele mai promiţătoare blazoane pe pergamentul transparent pe care îl adusese Maggie. Cu toate că nu le interesau balaurii şi creaturile medievale de

provenienţă obscură, examinară tot ce aducea clar a şarpe, inclusiv hidrele cu trei capete care apăreau pe stema familiei d'Aguste.

Avură nevoie de patru ore ca să-şi ducă la bun sfârşit căutarea, iar la sfârşit erau obosite şi aproape adormite de la acrul stătut din bibliotecă. Însă, chiar când se pregăteau să plece, Hélène observă o carte în care era vorba despre aristocraţia prusacă.

Când deschise la „von Fehrenbach", franţuzoaica rămase atât de împietrită, încât Maggie veni să se uite peste umărul ei. Ceea ce văzu o alarmă imediat. Stema familiei von Fehrenbach era un leu care ţinea o suliţă pe care era încolăcit un şarpe.

Fără să trădeze vreo emoţie, Hélène traduse mottoul din latină:

— Viclenia unui şarpe, curajul unui leu.

— Dintre toate variantele, îşi aminti Maggie tulburată, cea mai puţin probabilă era colonelul von Fehrenbach.

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Hélène uşor tăios. Am copiat alte douăsprezece steme cu aceeaşi probabilitate.

— Însă niciuna nu aparţine suspecţilor noştri. Maggie făcu o pauză, apoi adăugă: Hélène, te-am întrebat înainte şi te întreb şi acum. E ceva între tine şi colonelul von Fehrenbach?

Hélène se lăsă într-un fotoliu de piele, fără să o privească în ochi pe prietena sa.

— Nu e nimic, doar o… atracţie. Ne-am întâlnit de mai multe ori, întotdeauna în public, şi nu am spus nimic din ce nu să nu poată fi auzit şi de alţii.

Maggie se aşeză la rândul ei, trecându-şi prin păr degetele prăfuite de la cărţile vechi. La fel ca ea, H6 lăne acţionase din instinct, de obicei o metodă mai de încredere decât logica.

— Crezi că acel colonel poate fi implicat într-un complot împotriva Franţei?

— Nu, replică ferm Hélène. Ridică privirea spre

Maggie. O să-l cercetez mai îndeaproape, pentru tine.

Maggie se aplecă în faţă, nehotărâtă.

— Hélène, ce ai de gând să faci? Dacă într-adevăr colonelul este Le Serpent, e un bărbat periculos. De fapt, oricum, tot periculos este.

— Nu o să fac nimic care să pună în pericol viaţa mea sau investigaţia ta, îi promise Helăne cu un zâmbet vag. Văzând expresia revoltată de pe chipul prietenei ei, adăugă: Să ştii că nu mă poţi opri. Nu sunt angajata ta, ci un agent liber, şi lucrez cu tine pentru că împărtăşim aceleaşi scopuri.

Maggie oftă, privind atent trăsăturile frumoase şi chipul blând al lui Hélène. Cu toate că părea blândă ca un mieluşel, era puternică şi inteligentă. Dacă era hotărâtă să-l abordeze pe von Fehrenbach, Maggie nu putea decât să aştepte şi să spere că avea să iasă ceva bun din asta.

La chemarea lui Maggie, Robin veni târziu în acea noapte să o viziteze acasă. Luna era doar pe jumătate plină, dar suficient de luminoasă pentru ca bărbatul care urmărea de la fereastra clădirii de peste drum să-l recunoască uşor. Blond şi frumos ca Lucifer, exact aşa cum îl descrisese ducele.

Urmăritorul se aşează din nou pe scaun cu un aer filosofic, mulţumit că avea un post comod. Era puţin probabil ca un musafir nocturn al încântătoarei contese să se grăbească să plece.

Nici prin cap nu-i trecea că din aceeaşi casă mai urmăreau alţi doi ochi ascunşi.

După plecarea lui Robin, Maggie dormi foarte rău. El analizase schiţele stemelor găsite şi afirmase că intenţiona să le arate lumii interlope pariziene, sperând că cineva avea să-şi dea drumul la gură. Nu-i oferise însă nicio informaţie nouă, iar asta o neliniştea pe Maggie, căci bănuia că îi ascundea ceva. Puteau exista o mie de motive solide, însă cel mai probabil încerca să o protejeze, fapt care întărea ideea că era o treabă periculoasă. Ea îşi dorea cu disperare ca tratatul să fie semnat, ca să se poată întoarce în Anglia la pace, linişte şi siguranţă.

Deschise ochii şi privi în beznă. Ideea unei căsuţe în Anglia i se părea mai puţin tentantă decât i se păruse cu câteva săptămâni în urmă. Cu toate că îşi dorea linişte, zilele se întindeau în faţa ei goale şi plictisitoare. Putea să se plimbe şi să citească, să-şi facă prietene pe care să le viziteze dimineaţa… zi după zi, lună după lună, an după an…

Ideea nu o prea încânta. Ar fi fost mult prea singură în acea viaţă respectabilă după care tânjise. Nu aveau să mai existe bărbaţi ca Rafe cu care să se dueleze verbal sau care să-i facă propuneri dizgraţioase.

Acel gând o făcu să râdă uşor. Judecând după istoria ei personală, nu avea să ducă lipsă de bărbaţi care să-i facă oferte, însă nu l-ar fi acceptat pe niciunul. De fapt, aceea era rădăcina neliniştii ei.

Rafe Whitboume era cel mai fascinant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, inteligent, arogant, când blând, când enigmatic. Şi enervant, înnebunitor de atrăgător. Vrăjise femei încă din leagăn, aşa că nu era deloc surprinzător că şi ea făcea parte din oastea lui de admiratoare.

Din punctul de vedere al femeii de treizeci şi unu de ani, îşi dădea seama ce norocoasă fusese că nu se căsătoriseră. Pe atunci erau amândoi nişte copii. Iar ea era atât de îndrăgostită de Rafe, încât nu-i trecuse niciodată prin cap că putea avea amante, ca aproape toţi ceilalţi bărbaţi de rangul său. Probabil că prima dată când s-ar fi întâmplat asta ar fi fost distrusă, aşa cum se întâmplase cu Cynthia Northwood.

În Loc să devină şi ea o desfrânată, Maggie ştia că s-ar fi transformat într-o scorpie furioasă, care nu ar fi fost dispusă nici să renunţe la Rafe, nici să-i accepte infidelităţile. Rafe ar fi reacţionat cu uimire şi stânjeneală, regretând că nu-şi luase o soţie mai sofisticată, care să înţeleagă cum mergeau lucrurile în lumea bună.

Cu cât ar fi luptat mai mult Maggie, cu atât mai distant ar fi devenit el. Dragostea dintre ei ar fi murit şi amândoi ar fi fost foarte nefericiţi. Totul era tragic de clar.

Din moment ce tocmai îşi dovedise cu argumente cât de norocoasă fusese că Rafe rupsese logodna, de ce concluzia n-o făcea deloc fericită?

Disperată, îşi duse braţul la ochi, într-o încercare zadarnică de a opri imaginea lui Rafe şi amintirea felului în care atingerea lui topea în ea orice urmă de raţiune şi autocontrol.

Era doar o alinare slabă să ştie că ocupa un loc special în viaţa lui prin faptul că era singura femeie pe care o dorise şi care nu îl acceptase. Însă chiar era asta mai bine decât nimic?

Vizita făcută de Maggie şi Rafe la Luvru împreună cu familia Roussaye se dovedi una neaşteptat de educativă. Napoleon furase comori de artă din toate locurile prin care trecuse, apoi le adusese în vechiul palat. Acesta fusese denumit Musée Napoleon, iar în galeriile minunate se organizaseră recepţiile de stat.

Arta devenise un subiect important de controversă în timpul negocierilor tratatului. Naţiunile cucerite îşi doreau, pe drept, picturile şi sculpturile înapoi, în vreme ce regaliştii şi bonapartiştii francezi se uniseră în dorinţa lor de a păstra fructele cuceririi. Problema rămăsese nerezolvată, dar Aliaţii aveau să câştige; singurul suveran care acceptase ca francezii să îşi păstreze prada de război era ţarul rus, care nu pierduse niciun obiect de artă.

Când cele două cupluri se opriră în faţa unui Tiţian magnific, Roussaye făcu o aluzie la dispută:

— Ar trebui să admirăm aceste lucruri cât mai putem. Niciodată nu s-a mai văzut o asemenea colecţie şi probabil că nu va mai fi nicicând alta pe măsură.

Priveau cu respect pânza superbă, când din spatele lor se auzi o voce neaşteptată.

— Aveţi mare dreptate, domnule general. Acest muzeu e unul dintre fructele cele mai frumoase ale imperiului.

Vocea sumbră şi hârşâită o făcu pe Maggie să se înfioare. Se întoarse şi îl văzu pe contele de Varenne.

— Sunt surprins să aud că un regalist aprobă o faptă

a lui Bonaparte, replică Michel Roussaye cu răceală.

— Sunt regalist, nu prost, domnule general, zâmbi contele. Împăratul a fost colosul epocii noastre, şi doar un prost ar încerca să nege asta. Cuvintele sale produseră o schimbare vizibilă în trăsăturile generalului. La fel ca dumneavoastră, continuă Varenne, am venit să-mi iau rămas-bun de la unele dintre tablourile mele preferate.

Abia termină de rostit acele cuvinte, când din capătul mai îndepărtat al galeriei se auzi zarvă. Printre strigătele francezilor, sunetul de picioare în marş anunţă intrarea unui pluton de soldaţi. Maggie recunoscu uniforma prusacă. Sub ochii uimiţi ai vizitatorilor, militarii începură să coboare tablourile de pe pereţi.

Generalul Roussaye se duse imediat la ei şi întrebă furios:

— Ce autoritate aveţi să faceţi asta?

Comandantul prusac se întoarse, iar Maggie îl recunoscu pe colonelul von Fehrenbach.

— Autoritatea pe care ne-o dă faptul că suntem proprietarii lor, răspunse colonelul cu o expresie rigidă de satisfacţie. Din moment ce negociatorii s-au apropiat mai mult de o înţelegere decât o făcuseră în iulie, Prusia ia înapoi ce-i aparţine.

Dornică să observe fiecare cuvânt şi fiecare nuanţă din această confruntare, Maggie îl urmă pe Roussaye în galerie. Rafe o prinse de mână şi o opri.

— Nu te băga, murmură el pe un ton care nu lăsa loc de împotrivire.

Maggie se gândi să-l sfideze, însă raţiunea o făcu să renunţe şi să rămână lângă el.

Contele de Varenne se dusese să-şi susţină conaţionalul. Cu toate că tonul său era mai puţin aprins, declară la fel de ostil:

— Congresul de la Viena i-a permis Franţei să-şi păstreze comorile şi nu e deloc sigur că acea decizie va fi anulată. Ce faceţi voi se cheamă hoţie.

— Spuneţi ce vreţi, ripostă prusacul cel înalt fără să dea înapoi, însă eu sunt aici din ordinul regelui meu. De

partea noastră avem puterea şi dreptatea, şi nu permitem nimănui să se bage.

Soldaţii începură să aşeze tablourile în cutiile de lemn pe care le aduseseră. O mulţime de francezi se adunaseră în jurul certăreţilor. Maggie se întrebă o clipă dacă ar fi putut să se ia la bătaie cu soldaţii, însă privitorii rămaseră pasivi.

— Domnule colonel, prea vă daţi corecţi, continuă vocea şuierătoare a lui Varenne. Multe dintre lucrările de artă pe care Aliaţii le cer înapoi au fost la rândul lor luate cu japca. De exemplu, caii de bronz de la San Marco, pe care veneţienii i-au furat de la Constantinopol.

— Nu neg asta, răspunse von Fehrenbach cu un amuzament cinic, însă definiţia jafului sfidează morala de doi bani.

— Toate naţiunile sunt prădătoare, interveni Roussaye, însă Franţa este singura ţară care a făcut ca aceste frumuseţi să poată fi admirate de toată lumea. Chiar şi cei mai săraci dintre săraci pot veni aici să se bucure de privelişte.

— Aşa este, francezii au fost hoţii cei mai eficienţi din istorie, aprobă colonelul. Aţi studiat ghidurile şi aţi trimis artişti să vă asiguraţi că furaţi tot ce e mai bun. Împăratul chiar a obligat Vaticanul să plătească transportul operelor până la Paris. Însă nu uitaţi ce a spus Wellington: prada de război e ceea ce luaţi cu propriile mâini şi păstraţi. Von Fehrenbach se întoarse către oamenii săi, adăugând peste umăr: Iar Franţa sub nicio formă nu poate păstra asta.

Din fericire pentru el, colonelul adusese un grup destul de mare de soldaţi, astfel că vorbele lui stârniră un murmur de furie neputincioasă din partea privitorilor.

După o clipă de împietrire, generalul Roussaye se întoarse către tovarăşii săi.

— Cred că am face bine să plecăm acum. Îşi luă soţia de braţ şi o conduse prin galerie, departe de prusaci, urmaţi în tăcere de Maggie, Rafe şi Varenne.

Vestea asaltului de la Luvru se răspândise rapid, iar afară, în Place du Carrousel, se adunase deja mulţimea.

Sub umbra marelui arc de triumf pe care se aflau caii de bronz de la San Marco, Maggie şi ceilalţi priviră cum Venus de Medici era scoasă cu picioarele înainte, urmată de Apollo Belvedere.

În apropiere, un tânăr cu un şorţ murdar de vopsea scoase un strigăt de disperare.

— Of, dacă Wellington ar fi comandat ca acţiunea asta să se fi făcut noaptea, am fi fost scutiţi de oroarea de a le vedea smulse de lângă noi!

Cu toate că suferinţa artistului era autentică, Maggie nu putu să nu se gândească plină de luciditate că veneţienii, prusacii şi celelalte victime ale lăcomiei lui Napoleon simţiseră aceeaşi durere.

— Păcat că Wellington e învinuit pentru asta, şopti Rafe în spatele ei. Popularitatea lui în rândul francezilor o să piară repede.

Roussaye se întoarse spre el în timp ce soţia lui îl strângea de braţ, cu o durere vizibilă în ochii mari şi negri.

— Mă tem că nu pot fi o companie prea plăcută o vreme, spuse generalul, cu o stăpânire de sine admirabilă. Vă rog să mă iertaţi, însă plecăm acum.

— Sigur, domnule general, verişoară Filomena, răspunse Rafe politicos. Poate ne vom revedea în contexte mai puţin controversate.

— Nimic în Franţa nu e lipsit de controversă, replică generalul zâmbind fără veselie.

Varenne vorbi şi el, pentru prima dată după ce plecaseră de lângă prusaci.

— Toată Franţa vă împărtăşeşte furia, domnule general.

Văzându-i pe cei doi francezi periculoşi şi capabili schimbând o privire de înţelegere reciprocă, Maggie avu gândul tulburător că Franţa avea să redevină cea mai periculoasă ţară din Europa dacă regaliştii şi bonapartiştii s-ar fi unit. Slavă Cerului că între cele două facţiuni era prea multă ură pentru că aşa ceva să se întâmple prea curând.

După ce familia Roussaye plecă, Varenne li se adresă

lui Maggie şi Rafe:

— Îmi pare rău că aţi asistat la o asemenea scenă. Auzisem zvonuri că prusacii încep să se agite ca să accelereze mersul negocierilor, însă nimeni nu se aştepta să se mişte atât de repede.

— Mă tem că lucrurile tind să se înrăutăţească, spuse Rafe. Controversa în privinţa obiectelor de artă devine un simbol al tuturor disputelor de la conferinţa de pace.

— Situaţia e foarte volatilă, aprobă Varenne. După cum probabil ştiţi, guvernul regelui e în haos, şi din păcate Richelieu nu e suficient de puternic încât să reinstaureze liniştea. Apoi, lăsând la o parte tonul sumbru, îi zâmbi lui Maggie. N-ar trebui să discut despre asemenea lucruri în faţa unei doamne.

Maggie se gândi că o considera mult prea proastă ca să înţeleagă politica. Însă cu cât o credea mai puţin inteligentă, cu atât mai bine. Clipi din gene şi gânguri:

— Totul e îngrozitor. Din moment ce războaiele s-au sfârşit, te gândeşti că nu vor mai fi probleme.

— Mă tem că lucrurile nu sunt chiar atât de simple, răspunse Varenne cu o lucire sarcastică în ochii negri. Abia aştept ziua în care o să mă pot retrage pe moşie să-mi văd de treburile mele, însă asta n-o să vină prea curând.

— Proprietatea dumneavoastră e lângă Paris? întrebă Maggie, cu toate că ştia deja răspunsul din cercetările pe care le făcuse.

— Da, aproape de casa împăratului de la Malmaison. Probabil că Chantueil e cel mai frumos castel medieval din Franţa.

— Pare minunat de romantic.

— Chiar este. Varenne îi aruncă un zâmbet care ar fi putut fi fermecător dacă ochii lui n-ar fi fost atât de calculaţi. Aş fi încântat să vi-l arăt. Poate săptămâna viitoare?

Maggie nu apucă să răspundă, căci Rafe îi cuprinse talia cu braţul.

— Poate mai târziu. Eu şi contesa avem multe de făcut în viitorul apropiat.

Aparent amuzat de acea dovadă de posesivitate din partea ducelui, Varenne luă mâna lui Maggie şi i-o sărută uşor.

— Înălţimea Voastră şi încântătoarea contesă sunteţi bine-veniţi oricând la Chantueil.

Apoi dispăru în grupul de parizieni furioşi. Maggie îi privi cu nelinişte spatele lat în timp ce se retrăgea. Contele se purtase ca şi când ar fi flirtat, dar îşi dădu seama că în realitate persoana ei nu-l interesa.

— Contesă, e vremea să plecăm, spuse Rafe brusc, nelăsând-o să-şi analizeze îngrijorarea. Mulţimea asta ar putea deveni periculoasă.

Cuvintele lui o făcură să fie atentă la murmurele furioase şi simţi acea frică pe care i-o provocau întotdeauna grupurile dezorganizate. În timp ce oamenii treceau pe lângă Rafe, era recunoscătoare pentru prezenţa lui. Oricine ar fi stat să se gândească de două ori înainte să-l acosteze pe ducele de Candover, nu doar din cauza bogăţiei lui evidente, ci şi a aerului său ameninţător.

După ce scăpară din mulţime, Rafe chemă o birjă care să-i ducă pe Boulevard des Capucines. În intimitatea acelui spaţiu, remarcă:

— A fost interesant să-i văd împreună pe toţi cei trei suspecţi, însă nu pot spune că acum mi-am dat seama cine e vinovat şi de ce anume. Tu ce crezi despre asta?

Ea se încruntă în timp ce îşi examină în gând impresiile despre confruntarea din muzeu.

— Acelaşi lucru ca înainte, doar că e mai clar. Colonelul von Fehrenbach îi dispreţuieşte pe francezi şi se bucură să-i vadă umiliţi. Cu toate că tot nu-l văd în fruntea unui complot, e posibil să fie folosit de cineva cu un temperament malefic.

— Iar generalul Roussaye?

— S-a purtat cu o reţinere neobişnuită. Era atât de furios pe invazia de la Luvru, încât n-aş fi fost surprinsă să văd că trece în fruntea gloatei de francezi ca să-i atace pe prusaci.

— N-ar fi riscat aşa ceva în prezenţa soţiei lui.

— Sunt sigură că şi ăsta a fost un motiv, aprobă ea. De asemenea, e un bărbat inteligent şi probabil şi-a dat seama că nu rezolva nimic dacă-i alunga pe prusaci de acolo. Însă e războinic, şi am avut senzaţia că îi era foarte greu să se stăpânească. Îţi aminteşti că l-am bănuit că putea fi implicat în ceva secret? Poate că a plecat ca nu cumva să se poarte într-un fel care să pună în pericol alt proiect. Aş băga mâna-n foc că unele aspecte ale vieţii lui sunt înfricoşătoare.

— Dar Varenne şi castelul său atât de romantic? se interesă Rafe, cu o notă de sarcasm în voce.

— N-aş avea atâta încredere în acel bărbat încât să-i trec pragul. Cred că e atât de ticălos, încât e imposibil să-ţi dai seama dacă e complotist sau pur şi simplu ascuns de la natură.

Fără să răspundă tonului ei vesel, Rafe rosti sumbru:

— Mă simt aşa cum te simţi înaintea unei furtuni, când se adună norii. Aş da orice să ştiu din ce direcţie bate vântul.

Pe baza experienţei câştigate cu greu, Maggie îi spuse:

— Nu cunoştinţele sunt cele care te salvează de furtună, ci flexibilitatea. Cei care nu pot să se îndoaie, se rup.

— Cumva e un comentariu la adresa sufletelor rigide ca mine? întrebă el, ridicând sprâncenele negre. Nu uita că florile care se îndoaie în furtună sunt sfâşiate şi ele, iar petalele lor sunt împrăştiate în cele patru vânturi.

— Înălţimea Voastră, nu împingeţi analogia prea departe. Poate că arăt ca un trandafir cu petalele smulse, însă am supravieţuit unor furtuni mai puternice decât v-aţi imagina vreodată.

Birja se opri în faţa casei lui Maggie şi coborâră. Din moment ce sfârşitul prematur al expediţiei îi adusese înapoi mai devreme cu câteva ore bune, el o urmă înăuntru.

— N-am mai jucat şah de ceva vreme, spuse ea, văzând că Rafe era încă prea sobru. Ne terminăm partida?

El acceptă, dar amândoi erau atât de distraşi, încât nu-şi dădeau seama cine joacă mai neatent. Maggie abia băgă de seamă ce mutări făcea, până când îl auzi spunând:

— Şah.

Văzând că un nebun de negru îi ameninţa regele, pară cu un cal de alb. Rafe putea să-i ia calul, însă atunci Maggie ar fi putut să-i ia nebunul, restabilind echilibrul, şi să-şi salveze regele.

— Îmi plac caii, mărturisi ea. Se mişcă într-un fel atât de înşelător!

— La fel ca Domnia Voastră, contesă?

Surprinsă de tonul aspru al vocii lui Rafe, răspunse:

— Presupun că da. La urma urmei, spionajul e o artă a înşelătoriei.

— Iar regina de alb se va sacrifica pentru regele de alb?

Ochii cenuşii ai lui Rafe se aţintiră asupra ei, iar ea îşi dădu seama că nu mai vorbea despre şah. Chipul său neted era încordat şi tot trupul său emana tensiune.

Gura ei se strânse. Bănuise că la un moment dat lucrurile aveau să devină dificile, şi se părea că acel moment sosise.

— Rafe, ce anume încerci să-mi spui?

În loc să răspundă, îşi trecu regele de negru peste tablă şi luă regina de alb.

— Ştii foarte bine că asta nu e o mişcare permisă, spuse ea enervată. Ce aluzie obscură încerci să faci?

Rafe luă de pe tablă regina de alb şi regele de negru.

— Doar atât, Maggie: n-o să te las să te sacrifici pentru regele de alb. Cu sau fără acordul tău, o să te scot din joc.

Capitolul 13

Maggie îl privi lung, întrebându-se ce nebunie pusese stăpânire pe el.

— Să mă scoţi din joc? repetă ea consternată. Trebuie să-mi explici mult mai clar.

Cu o singură mişcare furioasă a braţului, Rafe aruncă toate piesele de pe tablă. Figurinele smălţuite căzură pe covorul oriental în toate direcţiile, lovindu-se una de alta.

— Vorbesc de Robin Anderson, pufni el. Iubitul tău, care e spion şi trădător.

Maggie se ridică atât de brusc, încât scaunul ei căzu pe spate.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti!

Rafe se ridică şi el, dominând-o. Bărbatul politicos şi distant dispăruse – ardea de furie.

— O, ba da, ştiu, doamna mea cea uşuratică. Ştiu că vine aici noaptea târziu, chiar dacă Lucien ţi-a spus să nu vorbeşti cu nimeni din delegaţia britanică.

Refuzând să se întoarcă din faţa privirii lui arzătoare, Maggie murmură:

— Practic jocuri periculoase de mult mai multă vreme ca înălţimea Voastră. Şi lucrez cu oamenii în care mă pot încrede.

— Chiar dacă sunt trădători? Iubitul tău a fost văzut pe ascuns cu generalul Roussaye. Eu însumi l-am văzut vorbind cu Henri Lemercier la Cafe Mazarin, probabil plănuind tentativa de asasinat asupra lui Castlereagh.

Pentru prima dată simţi nelinişte, însă rămase pe poziţii:

— Asta nu dovedeşte nimic. Spionii trebuie să discute cu toată lumea, nu doar cu cetăţenii respectabili.

Rafe ocoli masa până când ajunse la doar câţiva centimetri de Maggie.

— Deci recunoşti că e spion?

— Bineînţeles că este! Lucrăm împreună de ani de zile.

— Deci eşti amanta lui de ani de zile, conchise Rafe, cu o privire de gheaţă. Ştii pentru cine lucrează?

— Pentru britanici, bineînţeles. Robin e la fel de englez ca mine.

— Chiar dacă asta e adevărat, naţionalitatea nu înseamnă nimic pentru un mercenar. Probabil se vinde celui care oferă preţul cel mai mare, iar pe tine te

foloseşte. Rafe îşi miji ochii. Eşti sigură că e englez?

— Prost ignorant ce eşti! explodă Maggie. Acuzaţiile tale sunt absurde, şi n-am de gând să le ascult.

Se îndepărtă de el, însă Rafe o prinse de braţ.

— Absurde? De unde îţi vin banii? Cine plăteşte pentru rochiile tale de mătase, pentru trăsură şi pentru casa din oraş?

Ea se smulse din strânsoare.

— Eu, cu ceea ce primesc de la guvernul britanic.

— Eşti plătită direct?

— Banii îmi vin prin Robin, răspunse Maggie după o pauză.

Era exact aşa cum se aşteptase Rafe.

— I-am scris lui Lucien să-l întreb câţi bani ţi-a dat guvernul în ultimii doisprezece ani. Suma e de cinci mii de lire, care nu ţi-ar ajunge nici măcar un an să trăieşti într-un asemenea stil.

Ea făcu ochii mari, însă refuză să cedeze.

— Poate că doar atâta a plătit lordul Strathmore, însă mai sunt şi alte agenţii britanice care au nevoie de informaţii. Robin lucrează probabil pentru mai multe.

Cu toate că vorbele ei erau sfidătoare, el văzu că informaţia pe care i-o dezvăluise o tulburase. Folosindu-se de acel avantaj, insistă:

— Îţi admir loialitatea. Însă e posibil ca Anderson să fie spionul din delegaţia britanică, şi e aproape sigur implicat în conspiraţia împotriva lui Castlereagh. Singura întrebare e dacă tu eşti complicea sau pionul lui.

— Nu cred aşa ceva! răspunse ea furioasă. Robin e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, iar dacă ar trebui să aleg între a te crede pe tine sau pe el, l-aş alege pe el. Ieşi afară!

Până atunci, Rafe se limitase la a-i comunica bănuielile lui în privinţa loialităţii lui Anderson, însă refuzul lui Maggie de a crede ceva rău despre iubitul ei îi distruse orice urmă de control. Îi înşfăcă umerii şi o întrebă pe un ton poruncitor:

— De ce el, Margot… de ce el şi nu eu? Cumva e un

partener de pat de neîntrecut? Ai impresia că îl iubeşti, sau îi eşti recunoscătoare pentru că te-a ţinut în lux? Degetele i se strânseră pe braţele ei. Dacă vrei bani, o să-ţi dau cât ceri, indiferent de sumă. Dacă vrei sex, dă-mi o noapte şi apoi o să vezi cine e mai bun. Iar dacă îl aperi din loialitate oarbă, continuă el, trăgând nesigur aer în piept, gândeşte-te dacă un trădător merită o asemenea credinţă, însă ea îi râse în faţă.

— Îndrăzneşti să întrebi de ce îl prefer pe Robin? El a fost cel care mi-a salvat viaţa şi mi-a dat un motiv să merg mai departe. Dumnezeu mi-e martor, prefer să fiu pionul unui trădător decât amanta unui bărbat care m-a acuzat şi m-a judecat fără dovezi, a cărui gelozie nebunească l-a făcut pe tatăl meu să mă ducă departe de Anglia. Vocea i se frânse, iar el îi citi pe chip o furie care-i îngheţă oasele. Tatăl meu n-ar fi fost ucis de francezi dacă n-ai fi făcut ce-ai făcut, Rafe. Pentru asta nu te pot ierta niciodată. Cât despre egocentrismul tău masculin, nu-mi pasă dacă ţi-ai dezvoltat talentele la pat cu toate târfele din Europa.

Eu n-o să mă dau niciodată, fără dragoste, unui bărbat, iar tu nu eşti în stare să iubeşti pe cineva. Eşti un desfrânat egoist, arogant şi încrezut, şi nu vreau să te mai văd niciodată. Acum dă-mi drumul!

Ridică braţele şi încercă să se smulgă din strânsoare, însă Rafe era mult mai puternic decât ea. Îşi strecură o mână pe după ceafa ei şi o întoarse cu faţa la el.

— Dumnezeule, Margot, spuse el aspru, nu te certa cu mine. Vreau doar să te ştiu în siguranţă.

O sărută sălbatic, sperând că pasiunea avea să-i dizolve împotrivirea. Ca de fiecare dată când erau îmbrăţişaţi, între ei se aprinse o căldură imposibil de ignorat.

La început ea se zbătu cu violenţă, însă el o ţinea prea strâns; în curând se lăsă în voia lui şi îi răspunse cu o intensitate la fel de mare. Limba lui i se strecură în gură, iar mâna ei alunecă pe trupul lui, căutând.

Când îl atinse, Rafe scoase un geamăt şi se întări sub

mângâierea ei. Aşa trebuia să fie… să se iubească, nu să se certe. El îşi slăbi strânsoarea şi îşi coborî mâinile pe coapsele ei.

Maggie profită de relaxarea lui şi ridică genunchiul, pregătindu-se să-l lovească cu sălbăticie, ca un bătăuş de pe stradă. Înfiorător de conştient că pasiunea ei fusese o cacealma, abia avu timp să se ferească. Lovitura aterizã pe coapsa lui în loc să-i zdrobească organele genitale, dar bărbatul fu nevoit să-i dea drumul.

Îndată ce se eliberă din îmbrăţişarea lui, Maggie alergă în partea opusă a camerei până la măsuţă şi scoase din sertar un pistol pe care îl aţinti spre Rafe.

— Ieşi afară şi nu te mai apropia vreodată de mine! Dacă faci vreo mişcare care să-l rănească pe Robin, te ucid. Cu toate că îi tremura vocea, pistolul pe care îl ţinea cu ambele mâini avea o siguranţă letală.

— Maggie… spuse Rafe privind neîncrezător pistolul.

— Rămâi acolo unde eşti! Trase cocoşul pistolului. Te avertizez, dacă îl răneşti pe Robin, o să mori, chiar dacă asta înseamnă să mor şi eu cu tine. Ştiu cum să pun la cale un asasinat, şi nu o să te poţi ascunde nici în gaură de şarpe. Acum ia-ţi talentele stângace de spion amator, şi gelozia, şi acuzaţiile absurde şi întoarce-te în Anglia!

Era sigur că se prefăcea. Poate că arma nu era nici măcar încărcată.

Făcu un pas spre ea, moment în care apăsă pe trăgaci.

Zgomotul fu asurzitor în spaţiul acela închis. Rafe simţi vibraţia glonţului care trecu pe lângă el, iar aşchiile îi loviră glezna.

La început crezu că abilităţile lui Maggie se mai tociseră. Apoi clipi şi văzu că trăsese în regele de negru, care zăcea pe covor lângă piciorul lui. Glonţul sfărâmase piesa de colecţie în mii de fragmente. O mostră de tragere la ţintă demnă de admiraţie; era clar că putea la fel de bine să tragă fix în ochiul lui.

Când ridică privirea, ea deja reîncărcase arma şi îl viza din nou.

— După cum vezi, n-am uitat cum se trage la ţintă, rosti ea sumbru. Dacă încerci ceva, următorul glonţ va intra direct în tine.

El cântări care ar fi fost şansele să-i poată lua pistolul, dar între ei era o distanţă destul de mare, iar ochii lui Maggie emanau ferocitate. Se blestemă că fusese atât de idiot încât să-l atace aşa pe Anderson. Chiar şi în cele mai bune situaţii ar fi fost dificil să o convingă de duplicitatea iubitului ei. Pe deasupra însă, murdărise dovezile cu gelozie, aşa că pierduse orice şansă de a o face pe Maggie să creadă altceva.

Cu tot calmul şi persuasiunea pe care le putea avea atunci, făcu o ultimă încercare:

— Maggie, pentru binele tău, nu te încrede în Anderson. Chiar dacă eu sunt un prost gelos, ţi-am spus adevărul în privinţa lui. Vrei să moară Castlereagh şi poate şi alţii doar pentru că eşti prea încăpăţânată să-l vezi pe Anderson aşa cum e el de fapt? E singura pistă pe care o avem pentru conspiraţie, şi ar trebui să-i spunem lui Wellington să-l aresteze pentru interogatoriu.

— Nu m-aţi convins, înălţimea Voastră, replică ea, cu o privire la fel de ostilă precum vorbele. După cum am spus, spionii trebuie să vorbească cu toată lumea, mai ales cu suspecţi precum Lemercier şi Roussaye. Cât despre bani, poate sunteţi prea bogat să vă daţi seama, dar cei mai mulţi dintre noi trebuie să fim practici cu astfel de lucruri sordide. Să vindem aceleaşi informaţii mai multor duşmani ai lui Napoleon înseamnă o afacere bună, nu trădare.

— Însă nu eşti sigură, nu-i aşa? spuse Rafe încet, simţind că zelul cu care Maggie îi luă apărarea lui Anderson se întemeia pe bravadă.

Tânăra femeie se încordă la cuvintele lui, făcându-l să se întrebe cât de mobil era trăgaciul pistolului. Simţi o urmă de amuzament la gândul că nobilul duce de Candover risca să fie ucis într-o ceartă vulgară de îndrăgostiţi, cu ironia că nici măcar nu erau amanţi.

Cu pieptul ridicându-se şi coborând din cauza

agitaţiei, răspunse:

— Dacă vii cu dovezi de necontestat şi cu zeci de martori de încredere care să spună că Robin e trădător, atunci poate – doar poate – te cred, însă tot n-aş ajunge în patul tău. Pleci singur, sau să sun după servitorii mei să te arunce afară?

Rafe văzu cu disperare că dăduse greş, iar asta înrăutăţise lucrurile. Deşi Maggie era încăpăţânată când venea vorba de loialitatea ei faţă de Anderson, tot îi era imposibil să creadă că ea ar fi fost părtaşă la un complot de asasinat. Acum că o provocase Rafe, avea să fie şi mai chitită să scoată conspiraţia la lumină, fie doar şi pentru a-i arăta că se înşelase în privinţa lui Anderson. Asta ar fi putut s-o pună într-un pericol uriaş, iar el nu avea să fie lângă ea s-o protejeze.

Pistolul îl urmări fără să şovăie în timp ce traversă încăperea spre uşă. Se opri cu mâna pe clanţă şi privi în urmă. Nici măcar arma îndreptată spre inima lui nu-i diminuase dorinţa.

— Nu plec din Paris până nu se termină toate astea, rosti el rar. Dacă ai nevoie de ajutor, oricând, pentru orice, ştii unde să mă găseşti.

Apoi plecă, închizând uşa în urma lui.

Maggie lăsă arma pe măsuţă, apoi căzu în genunchi pe podea. Revăzând întreaga scenă îngrozitoare cu ochii minţii, îşi cuprinse stomacul cu braţele, luptându-se cu greaţa.

Se întrebase de multe ori ce se ascundea în spatele detaşării reci a lui Rafe. Acum ştia şi şi-ar fi dorit să nu fi aflat. Cu toate că el mereu îi arătase că o dorea, nu bănuise că simţea o gelozie atât de violentă. Sigur, se purtase aproape la fel şi cu treisprezece ani în urmă. La acea vreme se gândise că era din dragoste, dar se părea că adevăratul motiv erau mândria şi posesivitate lui.

Cumva minţise în privinţa lui Robin? Deşi informaţiile lui Rafe erau neliniştitoare, nu puteau fi considerate dovezi de joc dublu. Da, Robin nu-i menţionase nimic despre întâlnirile cu Roussaye sau Lemercier, însă asta nu

însemna mare lucru, căci rar vorbea în detaliu despre activităţile lui. Din acelaşi principiu, nici ea nu-i spunea chiar tot ce făcea.

Însă era mult mai greu să uite dezvăluirile lui Rafe în privinţa banilor. Cu toate că Maggie nu trăise chiar în lux în ultimii ani, Robin îi dăduse cu mii de lire în plus faţă de suma cu care spusese Strathmore că fusese plătită. O parte din bani mergeau la informatoarele ei, alţii se duceau pe cheltuieli zilnice, iar restul erau depuşi la Zürich, de unde obţinea o dobândă suficientă cât să-şi permită să se retragă în Anglia.

Nu pusese niciodată sub semnul întrebării suma de bani pe care o primea, presupunând că era salariul normal al unui spion. Oare Robin chiar avea mai mulţi stăpâni? Mereu îi dăduse de înţeles că toţi banii erau britanici.

Se strădui să se gândească la problema naţionalităţii lui Robin. Când se întâlniseră prima oară, îi spusese că era englez, însă nu-i vorbise niciodată despre trecutul său. Îşi dădu seama cu nelinişte că putea să fi crescut oriunde, căci avea acelaşi talent pentru limbi străine ca şi ea. De fapt, chiar Robin fusese cel care o învăţase secretele ascultării care îi permiteau perfecţionarea oricărui accent.

Deşi cea mai mare parte a vieţii lui era un mister, Maggie nu se îndoise niciodată că era sincer cu ea în privinţa lucrurilor importante. Acum nu mai putea fi atât de sigură. Cu doar două săptămâni în urmă îi spusese să nu se încreadă în nimeni, nici măcar în el. La vremea aceea îi luase comentariul drept o glumă, însă acum îi reveni în minte.

Se ridică în picioare tremurând, apoi se duse la dulap şi scoase urciorul de coniac. După ce îşi turnă un pahar, dădu jumătate din el pe gât dintr-o înghiţitură. O încălzea, dar nu-i sugera nicio soluţie.

Poate că Rafe înnebunise de dorinţă nesatisfăcută sau mândrie rănită, însă era convins de teoria pe care i-o expusese. Şi totuşi cum să nu se încreadă în Robin, cel mai bun prieten al ei, care îi salvase viaţa şi mintea?

Termină orbeşte restul de coniac, fără să-i pese că-i

ardea gâtul. Era ciudat ce influenţă avea Rafe asupra ei, în ciuda ticăloşiilor şi trădărilor din trecut. Îi putea stârni în adâncul sufletului emoţii diferite de prietenia solidă şi caldă pe care o împărtăşea cu Robin.

Ce păcat că Rafe folosea acea putere doar ca să o rănească.

Le Serpent primi de la englez informaţiile pe care i le ceruse despre ambasada britanică, obţinute cu riscuri destul de mari. De două ori aproape că fusese prins de alţi membri ai personalului, şi i se păruse că fusese privit cu suspiciune când se afla în locuri în care n-avea ce căuta. Însă nimeni nu-i pusese vreo întrebare ciudată, iar pentru acele riscuri primise o sumă frumoasă.

De data aceea lumina era ceva mai puternică, aşa că Le Serpent putu examina planurile clădirii. După câteva minute, scoase un mormăit de triumf.

— Perfect, absolut perfect. Le bon Dieu a proiectat clădirea pentru scopurile mele.

Neavând vreo dorinţă să afle mai multe despre planul lui, englezul se ridică să plece.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine…

Le Serpent se îndreptă şi el, cu ochii sclipind în spatele măştii.

— Încă nu ţi-am dat voie să pleci, mon petic Anglais. Planul meu are nevoie de participarea ta directă. Vezi dependinţa aceasta? Degetul său bătu pe coala de hârtie.

— Da, răspunse englezul, coborând privirea. Ce este cu ea?

— Se află chiar sub dormitorul lui Castlereagh. Mi-ai spus că e folosită foarte rar şi că e în permanenţă încuiată. Dacă e umplută cu praf de puşcă, apoi aprinsă, o să transforme în moloz acea parte a ambasadei.

— Eşti nebun! strigă englezul, înţelegând de ce dorise Le Serpent să afle cine venea la şedinţe. Dacă alegea ziua potrivită, Wellington şi toţi miniştrii aliaţi puteau fi nimiciţi alături de Castlereagh.

— Nici vorbă, îl contrazise calm bărbatul cu glugă. Planul meu e îndrăzneţ, însă perfect realizabil. Partea cea

mai dificilă e să băgăm praful de puşcă în ambasadă, dar din moment ce eşti angajat acolo, problema poate fi rezolvată.

— Şi cum vrei să pui la cale explozia? întrebă englezul, cumplit de sigur că ştia deja răspunsul.

— O lumânare e perfectă. O lumânare din ceară dură, care arde încet, având nevoie de ore bune ca să se topească. Ai suficient timp să te retragi şi nimeni nu te va bănui.

— Nu vreau să iau parte la nebunia asta! Dacă liderii aliaţi sunt ucişi, o să aibă loc o vânătoare cum n-a mai văzut Franţa.

— O, da, va ieşi scandal, însă Aliaţii fără lideri vor fi ca nişte găini fără cap. Când o să se aştearnă praful – Le Serpent făcu o pauză dramatică înainte să-şi termine fraza –, în Franţa se va stabili o nouă ordine.

— Ce-mi pasă mie de Franţa? N-o să-mi pun gâtul la bătaie pentru ea!

Englezul încercă să se îndepărteze, însă Le Serpent întinse mâna şi îl prinse cu putere de încheietură, apoi sâsâi pe un ton desprins parcă dintr-un coşmar:

— Îţi mai spun o dată, mon ami, nu ai de ales. Să mă sfidezi pe mine înseamnă să mori. Pe de altă parte, cooperarea ta e esenţială pentru acest proiect, iar eu îmi răsplătesc foarte generos angajaţii. După câteva clipe adăugă mai blând: După cum vezi, nu am încercat să-ţi cumpăr loialitatea, pentru că ştiu că nu ai aşa ceva. Pentru fiinţe ca tine, lăcomia e cea mai bună pârghie, aşa că îţi promit ceva: dacă mă ajuţi şi reuşesc, vei fi mai bogat şi mai puternic decât ai visat vreodată.

Englezul nu era sigur dacă soluţia cea mai bună era să lucreze cu Le Serpent, să-l deconspire pe ticălos sau să fugă din Franţa. Era conştient că în următoarele câteva zile era obligat să aleagă şi că dacă alegerea lui se dovedea greşită, avea să moară.

Desigur, murea şi dacă îl dădea în vileag pe Le Serpent, şi dacă britanicii îi descopereau trădarea. Cooperarea era cea mai bună opţiune şi, de asemenea, era

cea mai profitabilă.

— Din nou, logica ta e cât se poate de convingătoare, conchise el.

— Foarte bine. Le Serpent îi dădu drumul. Îmi plac cei care învaţă repede. Acum stai jos, am mai multe întrebări pentru tine. Sunt nişte agenţi britanici care-mi suflă în ceafă şi trebuie eliminaţi din calea mea. Spune-mi tot ce ştii despre aceşti oameni.

Două dintre numele date de Le Serpent erau de aşteptat, însă al treilea veni ca o surpriză. Una plăcută şi chiar logică, dacă stătea bine să se gândească.

Englezul îşi suprimă un rânjet de satisfacţie; nu se putea gândi la un om pe care să-şi fi dorit mai mult să-l vadă eliminat.

Capitolul 14

Personalul se retrăsese de mult, iar Maggie stătea de ore întregi în bucătărie, având-şi pisica drept unic partener de discuţie. Robin spusese că avea să treacă pe la ea dacă apărea ceva nou de raportat, însă n-ar fi venit atât de târziu.

Simţea o nevoie disperată să stea de vorbă cu el, să-i audă răspunsurile la chestiunile pe care le menţionase Candover. Precis exista o explicaţie plauzibilă…

Iar dacă o minţea, avea să-şi dea seama.

Nu putea adormi cu atâtea treburi rămase nerezolvate, cu îndoielile la adresa lui Robin, cu ecourile certei oribile cu Rafe. Din impuls, îşi spuse că dacă Robin nu venea la ea, atunci avea să se ducă ea la el. Locuia aproape de Place du Carrousel, lângă Luvru şi Tuileries. Dacă nu era acasă, avea de gând să-l aştepte până se întorcea. N-ar fi fost prima oară când ieşea pe străzile Parisului după lăsarea întunericului.

Se schimbă rapid în haine bărbăteşti, mulţumită că noaptea de septembrie era suficient de răcoroasă cât să justifice pelerina închisă la culoare care-i ascundea silueta. Ca de fiecare dată când mergea singură undeva, avea cu

ea pistolul şi un cuţit. Cu toate că prefera să o ţină departe de necazuri, Robin avusese grijă să o înveţe să lupte.

Robin. Mereu Robin. Avea nevoie disperată să creadă în el.

Dacă nu îl avea pe el, atunci pe cine?

— Mereu ai fost tu, Rafe, murmură Margot, cu ochii înceţoşaţi de dorinţă. În toţi aceşti ani am aşteptat să mă găseşti. De ce n-ai venit mai curând?

Îi sărută şi îi descheie cămaşa, apoi îşi lipi buzele fierbinţi de baza gâtului său. Hainele lui păreau să se topească, iar părul ei auriu ca grâul copt îi mângâia ispititor pielea. Mâinile ei agile alunecară pe torsul lui, ademenindu-l, stârnindu-l până la nebunie…

Cu inima bătând şi întreg trupul pulsându-i, Rafe se trezi în realitatea neplăcută. Nu dormise mult; suficient cât visele lui fierbinţi să-l tulbure. Se întorsese la hotel după cearta cu Maggie, scrisese un raport pentru Lucien, apoi se dusese la culcare. Însă ea îl urmărea chiar şi în somn.

Obosit, se hotărî să facă şi ultimul pas către absurd. După ce se schimbă în hainele sale cele mai simple, se întoarse pe Boulevard des Capucines, unde unul dintre oamenii săi supraveghea casa lui Maggie dintr-o cameră pe care o închiriase vizavi.

Îl postase acolo cu câteva nopţi în urmă. În afară de vizitele lui Anderson în două ocazii diferite, iscoada nu văzuse nimic interesant şi probabil şi în noaptea aceea avea să fie la fel. Totuşi, pentru că nu putea sta deoparte, Rafe îl expedie pe omul lui şi îi preluă el însuşi însărcinările.

Ar fi trebuit să se întoarcă la Londra îndată ce aflase că nenorocita de spioană a lui Lucien era Margot Ashton. Călătoria lui la Paris nu fusese de niciun ajutor pentru ţara lui şi îi adusese un adevărat dezastru în viaţa lui cea ordonată.

Îşi dădu seama cu amărăciune că dragostea simplă de şcolar pe care o simţise pentru Margot fusese înlocuită de o obsesie întunecată. Era singura fiinţă care îi putea distruge detaşarea pentru care era atât de admirat; o ura

pentru asta, chiar şi atunci când îşi imagina cu frenezie cum ar fi fost să facă dragoste cu ea. Deja îi cunoştea gustul buzelor, iar imaginaţia îi sugera fără pudoare cum ar fi arătat, cum s-ar fi simţit în ea, cum i-ar fi răspuns…

Îşi alungă din nou gândurile nesănătoase. Forţa dorinţei lui era atât de intensă, încât pentru prima dată în viaţă se întrebă dacă ar fi fost capabil de viol dacă ar fi avut ocazia. Fugi imediat de acel gând, căci se temea că ştia răspunsul.

Maggie îl acuzase că o dorea pentru că nu era disponibilă, iar el ştia că, în parte, avea dreptate. La urma urmei, era doar o femeie, şi toate femeile erau cam la fel. Şi mai ştia din experienţă că cele mai frumoase femei rar erau amante bune; femeile mai puţin binecuvântate de la natură se străduiau de obicei mai mult. Dacă ar fi putut să facă dragoste o singură dată cu Maggie, avea să se elibereze de obsesia înrădăcinată în amintirile lui din tinereţe.

Însă nu exista şansa să se întâmple aşa ceva. Ar fi fost în stare să tragă un glonţ în el dacă se apropia prea mult.

Avea noroc că Anderson nu venise la Maggie în noaptea aceea. Rafe ar fi fost tentat să-l omoare pe loc, iar bărbatul cel blond era mult mai util viu. A doua zi avea să-l informeze pe Wellington de bănuielile lui şi să-i sugereze interogarea lui Anderson, dar în noaptea aceea avea de gând să-şi vadă de supravegherea morbidă.

Casa era cufundată în beznă, cu excepţia luminii de la bucătărie. Se întrebă dacă Maggie dormea sau era la fel de neliniştită ca el. Acuzaţiile împotriva lui Anderson o supăraseră şi probabil că-i stârniseră unele îndoieli. Spera din tot sufletul să se fi întâmplat astfel.

Foarte târziu văzu o siluetă întunecată strecurându-se afară din casă, cu discreţia şi graţia unei pisici. Ştiu imediat că era Maggie. Curios în privinţa misiunii ei, îşi părăsi postul şi ieşi, la rândul său, afară.

Îndată ce ajunse în stradă, văzu că din clădirea din stânga lui mai iese cineva, luând-o pe urmele lui Maggie.

La naiba, cine o mai supraveghea? Cumva propriii lui oameni, sau era vorba de altceva? Brusc se simţi fericit pentru impulsul de a o urmări el personal în seara aceea. Dacă dădea de necaz, cel puţin avea să fie acolo. Avea încredere mai mare în propria lui abilitate de a o proteja decât în cea a angajaţilor săi.

Maggie îi atrase într-o urmărire ameţitoare. Rafe admira viteza cu care mergea, reuşind în acelaşi timp să fie aproape invizibilă. Evita bulevardele puternic luminate, transformându-se într-o umbră pe străduţele înguste. Din când în când arunca o privire în spate, însă nu avea motiv să creadă că era urmărită, iar bezna care o ascundea pe ea îi ascundea şi pe urmăritorii ei.

Deja prins în acel joc, Rafe privi la rândul său în urmă să se asigure că nu era nimeni în spatele lui, însă părea să fie ultimul din şir.

Când se apropiară de Place du Carrousel, îşi dădu seama cu spaimă că se îndrepta spre locuinţa lui Anderson, aflată în apropiere. Oare era o vizită planificată, sau se ducea să-i ceară explicaţii pentru ceea ce aflase de la Rafe? încă un lucru pe care nu era sigur că dorea să-l ştie.

În faţă o văzu pe Maggie oprindu-se la capătul unei străzi care dădea spre piaţă. Dincolo de ea se zărea marele arc de triumf construit de Napoleon, încununat cu cei patru cai de bronz luaţi de la San Marco din Veneţia. În jurul monumentului ardeau torţe, iar lumina lor se răsfrângea asupra muncitorilor aflaţi în vârf. În zgomotul de daltă şi ciocan care se auzea în toată piaţa, văzu un supraveghetor în uniformă de ofiţer britanic. Se părea că Wellington se hotărâse să cruţe sentimentele francezilor şi să ia în timpul nopţii acele mostre vizibile ale jafului de război. Rafe spera ca bătrânul Ludovic să poată dormi. Lucrările se desfăşurau la propriu chiar sub fereastra regelui de la Tuileries. Maggie şovăia, ca şi când se gândea dacă să traverseze piaţa sau să ocolească.

În spatele lui Rafe se auzi un zgomot. Se întoarse şi zări un detaşament al Gărzii Naţionale Franceze ieşind de

pe o străduţă laterală şi îndreptându-se spre Place du Carrousel. Îşi dădu seama că auzise strigăte de ceva vreme, dar străduţele medievale încurcate făcuseră ca sunetele să pară îndepărtate.

Ţâşni pe nişte trepte de piatră din apropiere şi se adăposti în pragul adânc al unei uşi. Gărzile trecură pe lângă el, urmate de un grup de parizieni furioşi. Toate gloatele erau la fel: scoteau urletele unui animal vorace dezlănţuit. Nimeni nu-i dădu atenţie lui Rafe, ascuns în locul său sigur deasupra vârtejului mulţimii.

Văzând gărzile şi gloata, bărbaţii de pe arc îşi abandonară uneltele şi se retraseră în grabă. După ce ajunseră pe pământ, se duseră în goană spre Tuileries, unde se deschise o poartă pe care se strecurară înăuntru. Înţelept din partea oamenilor lui Ludovic să nu-i lase pe muncitori să fie sfâşiaţi; Wellington n-ar fi reacţionat prea bine dacă regele ar fi permis uciderea unor soldaţi şi cetăţeni britanici.

În momentele în care fusese atent la ce se întâmpla în piaţă, Rafe o pierduse din ochi pe Maggie. De teamă să nu cumva să fie prinsă în agitaţie, coborî în grabă scările şi îşi făcu drum prin mulţime spre locul în care o zărise ultima oară. Îl căută precaut din priviri pe bărbatul care o urmărise, dar nu încercă să se mai ascundă. În hainele sale modeste nu era decât alt membru al gloatei furioase.

Se auziră strigăte de la capătul unei străduţe din stânga, urmate de răcnetul unei voci franceze familiare.

— Aici este un spion englez, unul dintre hoţii lui Wellington!

Frustraţi că muncitorii fugiseră, cei din gloată care se aflau suficient de aproape cât să audă o luară într-acolo în căutarea unei prăzi noi. Apoi, strigătul îngrozit al unei femei acoperi zgomotul general.

Maggie.

Însufleţit de spaimă, Rafe alergă spre ea, folosindu-şi fără milă dimensiunea şi abilităţile de boxer ca să dea din coate şi din picioare şi să-şi facă loc cât mai repede. Cu toate că stârni în urma sa înjurături şi lovituri, abia le băgă

de seamă.

Când se apropie de centrul zarvei, auzi sunetul de material textil sfâşiat. Apoi, glasul acela familiar strigă agitat:

— Oho, e o femeie!

Vocea animalică a mulţimii căpătă o tonalitate rău prevestitoare.

Rafe îi dădu în lături pe doi tineri beţi şi văzu scena pe care şi-o imaginase în timpul revoltei de la teatru transformată într-o realitate oribilă.

Maggie fusese doborâtă la pământ, dar se zbătea cu furie, răsucindu-se şi lovind cu picioarele şi cu cuţitul. Umărul şi o parte din pieptul ei se vedeau prin stofa ruptă a hainelor, iar în lumina neclară chipul ei era distorsionat de frică, aşa cum Rafe nu-l mai văzuse vreodată.

Un muncitor îmbrăcat zdrenţăros încercă să-i prindă încheietura. Ea îi înfipse vârful cuţitului în mână. Individul scoase un ţipăt, iar din rana lui ţâşni sânge.

Cu o duritate şocantă, o cizmă grea ateriză în tâmpla lui Maggie, care încetă să se mai zbată. Îşi pierdu cunoştinţa, iar cuţitul căzu dintre degetele ei amorţite.

Bărbatul care o lovise o ridică şi o strânse la piept, prinzându-i cu sălbăticie într-o mână sânul ieşit. Rafe îi privi chipul şi recunoscu faţa cicatrizată şi triumfătoare a lui Henri Lemercier.

— Va trebui să staţi la rând, mes amis, spuse căpitanul. Eu am văzut-o primul, dar nu vă îngrijoraţi, sunt destule.

Încercă să o târască spre străduţă. Dându-şi seama de imposibilitatea ca mai mulţi bărbaţi să violeze în acelaşi timp o femeie, ceilalţi se dădură înapoi, făcându-le loc lui Maggie şi răpitorului ei.

Îndrăzneala era singura speranţă. Rafe ţâşni din mulţime, îl lovi pe Lemercier în gât şi o înşfăcă pe Maggie când strânsoarea francezului slăbi.

În clipa în care o ridică, simţi în buzunarul pelerinei ei forma inconfundabilă a unui pistol. Un glonţ n-ar fi ajutat-o împotriva acelei gloate, însă i-ar fi putut fi de folos

lui. Îi trecu trupul fără cunoştinţă peste umărul stâng şi vârî pistolul în propriul său buzunar. Apoi alergă pe străduţă departe de piaţă, rugându-se ca mulţimea să reacţioneze cu întârziere.

Nu apucă să facă nici zece metri, că în spatele lui se auzi un muget.

— Încă un spion de-al lui Wellington! strigă Lemercier pe un ton gâtuit. Omorâţi-i pe amândoi!

O piatră nimeri umărul lui Rafe şi îl dezechilibră. În timp ce îşi revenea, privi înapoi şi văzu că Lemercier îi urmărea în fruntea mulţimii.

Încetinit de greutatea lui Maggie, Rafe nu putea să fugă de masa umană care se apropia tot mai mult. Avea o singură speranţă. Scoase pistolul din buzunar şi ridică trăgaciul cu o mână. O fracţiune de secundă îi trecu din nou prin minte acea imagine cumplită în care ea era în mâinile mulţimii şi se gândi să tragă singurul glonţ în inima ei.

Gândul dispăru la fel de rapid pe cât îi venise; n-ar fi putut s-o rănească pe Margot, nici măcar ca să o salveze de o moarte cumplită. Înălţă arma şi ţinti cu aceeaşi hotărâre ca atunci când practica tirul sportiv.

Se auzi un zgomot ciudat, şi preţ de o clipă încordată crezu că pistolul nu trăsese. Apoi arma îi tresăltă în mână. Timpul părea să fi încetinit şi aproape că vedea glonţul răsucindu-se prin aer până când îl nimeri pe Lemercier între ochi şi îl lăsă mort.

În aceeaşi mişcare lentă sinistră, expresia francezului se schimbă de la pofta vicioasă la şoc şi uimire. Ţâşni din el un mic jet de sânge şi os, iar forţa glonţului îl aruncă pe Lemercier în braţele gloatei. Odată cu pierderea liderului, coeziunea lăsă loc confuziei.

Rafe nu mai pierdu timpul. O luă din nou pe Maggie în braţe, se întoarse şi dispăru în labirintul de străduţe care înconjurau piaţa, făcând la stânga, apoi la dreapta, apoi din nou la stânga. Glonţul neaşteptat încetinise mulţimea suficient de mult cât să-i permită să scape.

După cinci minute de alergat fără vreun semn că era

urmărit, se opri. O plăcea pe Maggie exact aşa cum era, însă nu era deloc uşoară, iar plămânii lui ardeau de la efort.

Gâfâind, o lăsă pe pavaj şi o examină rapid. Era prea beznă ca să vadă prea multe, însă părea că respiră bine, iar bătăile inimii ei erau stabile.

În depărtare încă se auzeau strigătele din Place du Carrousel. Îndată ce îşi recăpătă suflarea, o ridică în braţe şi pomi mai departe. În cele din urmă ieşi la un bulevard şi opri o birjă, cerându-i vizitiului să-i ducă la Hotel de la Paix.

În intimitatea umedă a trăsurii o ţinu la piept, pelerina ei acoperindu-i pe amândoi. Cu toate că îşi pierduse pălăria în piaţă, părul ei blond încă era ascuns într-un batic negru. Îl dezlegă, apoi pipăi cu grijă zona în care fusese lovită cu piciorul, rugându-se ca cizma grea să nu-i fi făcut prea mare rău. Spre uşurarea lui, se părea că buclele dese amortizaseră impactul.

Tot restul drumului o strânse în braţe, încercând să-i încălzească trupul îngheţat. Părul ei mai păstra o urmă de parfum exotic, care amintea de contesa cea strălucitoare. Şi totuşi, cu o uşoară surprindere, îşi dădu seama că în acel moment blândeţea luase locul dorinţei.

Când ajunseră la Hotel de la Paix, coborî din trăsură, îi dădu o monedă de aur birjarului şi urcă scările cu Maggie fără să privească în urmă. Portarul rămase uimit, însă nu spuse nimic. Nu-i puneai întrebări unui duce, nici măcar unuia care ţinea în braţe o femeie cu hainele rupte şi fără cunoştinţă.

Lovitura cu piciorul în uşa apartamentelor lui îl aduse imediat pe valetul său. Intrând cu Maggie înăuntru, Rafe îşi lansă ordinele:

— Spune-i administratorului să trezească o servitoare şi să o trimită aici cu o cămaşă de noapte curată. Apoi caută un doctor. Vreau să vină unul în jumătate de oră, chit că trebuie să-l ameninţi cu pistolul.

Apartamentul era mic, fără cameră de oaspeţi, aşa că Rafe o duse în dormitorul său. Silueta ei înfăşurată în

pelerina neagră părea atât de mică în patul cu baldachin.

I se părea ironic; o visase în aşternutul lui, însă nu aşa. Dumnezeule mare, niciodată aşa.

Aprinse lumânările dintr-un sfeşnic şi îl aşeză pe noptieră. Chipul palid şi murdar al lui Maggie rămase ciudat de liniştit când îi trase cămaşa sfâşiată peste sânul expus.

O servitoare intră căscând, cu un veşmânt alb pe braţ.

— Îţi cumpăr cămaşa aceea de noapte, spuse Rafe ridicând privirea. Dezbrac-o pe doamna şi îmbrac-o în ea.

Servitoarea clipi. Când domnii veneau acolo cu femei, de obicei preferau să le dezbrace singuri. Ridicând din umeri într-un stil foarte francez, se puse pe treabă.

Rafe părăsi încăperea. Cei care îl ştiau drept un afemeiat ar fi râs la un asemenea gest, însă după toate prin câte trecuse Maggie i s-ar fi părut o violare de neiertat a intimităţii ei dacă ar fi rămas să se uite sau dacă ar fi dezbrăcat-o el însuşi.

După câteva minute servitoarea se întorcea la culcare, cu ochii somnoroşi măriţi la vederea bacşişului generos pe care i-l oferi ducele.

Când intră din nou în camera lui, Maggie zăcea sub cuverturi ca şi când ar fi dormit, singurul semn al întâmplărilor petrecute fiind o zgârietură pe obrazul stâng. Servitoarea o pieptănase, iar părul îi curgea pe umeri în valuri aurii. Broderia delicată încadra gâtul cămăşii de noapte moi din muselină; arăta ca o şcolăriţă, mai puţin că şcolăriţele nu aveau forme ca ale ei.

Doctorul sosi rapid, după o muncă stăruitoare de convingere sau la ameninţările valetului lui Rafe. I se spuse doar că pacienta fusese prinsă într-o luptă de stradă şi începu s-o examineze în vreme ce Rafe se plimba agitat prin salonul încărcat de mobilă.

După un interval ce păruse nesfârşit, medicul ieşi anunţând:

— Tânăra a avut mare noroc. În afară de câteva zgârieturi şi o durere de cap, o să fie bine. Nu are oase

rupte sau semne de răni interne. Apoi, privindu-l pe ducele răvăşit, adăugă: Să vă consult şi pe dumneavoastră? Nu păreţi să fi ieşit nevătămat din asta.

Rafe făcu un gest nerăbdător din mână.

— Eu n-am nimic. Sau cel puţin nimic grav, răspunse el. Acum că neliniştea i se mai domolise, deveni conştient că avea dureri şi vânătăi pe tot corpul. Era ca atunci când fusese aruncat de pe cal în timpul unei curse cu obstacole şi jumătate dintre concurenţi galopaseră peste el.

Îşi trimise valetul la culcare, făcu focul în micul şemineu, apoi îşi scoase haina şi cizmele şi se aşeză pe un scaun lângă pat, cu un pahar de coniac în mână. Nu dorea ca Maggie să se trezească într-un loc străin şi fără să vadă o faţă cunoscută, aşa că avea de gând să stea lângă ea până îşi revenea în fire. Îşi întinse picioarele lungi spunându-şi că, deşi îl ura, măcar era un chip familiar pentru ea.

Sorbi din coniac, dorind să uite imaginea glonţului care se izbise în craniul lui Lemercier. Pentru că nu putea, se forţă să accepte faptul că ucisese un om. Oare dacă l-ar fi împuşcat pe francez într-un loc mai puţin letal, rezultatul ar fi fost la fel de eficient? în acel moment acţionase din instinct şi, în mod clar instinctele lui erau nemiloase, cel puţin când venea vorba de Margot. Dacă ar fi avut un tun, ar fi tras în toată gloata ca să o salveze.

Îşi frecă obosit tâmplele. Fusese necesar să tragă, iar dacă situaţia s-ar fi repetat ar fi făcut exact acelaşi lucru. Şi totuşi, să ia o viaţă nu era un gest peste care putea să treacă uşor. Poate că într-o zi avea să-l întrebe pe prietenul său, Michael Kenyon, care fusese soldat, dacă vreodată te puteai obişnui să ucizi. Sau mai bine să nu întrebe. Se părea că existau multe întrebări la care nu dorea să afle răspunsul.

Abia aţipise când o mişcare uşoară, neliniştită, îl trezi. Se îndreptă de spate şi o văzu pe Maggie foindu-se în pat, cu faţa cuprinsă de spaimă şi răsuflarea accelerată. Sub ochii lui se răsuci violent şi începu să ţipe, acelaşi ţipăt de groază pe care îl scosese în piaţă.

Rafe se dezmetici brusc şi sări de pe scaun, aşezându-se pe marginea patului.

— Maggie, totul e bine! rosti el apăsat. Aici eşti în siguranţă.

Deschise ochii, însă erau în ceaţă, iar ea nu părea să recunoască nimic. Când îşi ţinu respiraţia să ţipe din nou, o scutură de umăr.

— Maggie, trezeşte-te. Nu ai de ce să te temi.

Îşi aţinti încet privirea asupra lui.

— Rafe? îngăimă ea nesigură. Se ridică anevoie în capul oaselor.

— Da, draga mea. Nu-ţi face griji, în afară de un cucui nu ţi s-a întâmplat nimic. I se adresa pe un ton domol, însă cuvintele lui îi amintiră probabil de gloată. Începu să plângă în hohote, ghemuindu-se.

Rafe o luă în braţe, iar ea se agăţă de el ca o femeie pe cale să se înece. Într-un colţ îndepărtat al minţii lui era uşor surprins de cât de speriată era. Contesa tare ca piatra păruse indiferentă la orice.

Însă aceea nu era contesa, era Margot, şi suferea îngrozitor. Îi strânse la piept trupul străbătut de convulsii, murmurând necontenit cuvinte banale de alinare. Când se mai linişti, îi spuse:

— Lemercier a fost cel care a întors gloata împotriva ta. L-ai văzut?

Ea dădu din cap, cu chipul ascuns.

— Dacă te face să te simţi mai bine, s-a făcut dreptate destul de rapid.

Ridică privirea uimită.

— L-ai…?

— Cu pistolul tău. Îi descrise pe scurt ce se întâmplase şi cum reuşise să o scoată de acolo.

Pe chipul ei se citi o urmă de satisfacţie, care însă dispăru imediat.

— Imaginea lor îmi stăruie în minte, şopti ea. Toate acele chipuri şi mâini care vor să mă prindă… Oricât aş încerca, nu pot să scap. Şi apoi, apoi… îşi îngropă din nou faţa în pieptul lui.

— Maggie, s-a terminat, o asigură Rafe mângâindu-i părul, iar tu eşti în siguranţă. N-o să las să ţi se întâmple absolut nimic.

Ea ridică fruntea şi îl privi, cu pupilele atât de dilatate, încât ochii ei păreau negri.

— Rafe, spuse ea tremurând, vreau… vreau să faci dragoste cu mine.

Capitolul 15

Într-o zi plină de întâmplări dramatice, nimic nu îl uimise mai mult decât cuvintele lui Maggie.

— Îţi dai seama ce spui? întrebă Rafe neîncrezător.

Cu toate că genele ei lungi erau pline de lacrimi, ochii îi erau conştienţi.

— Ştiu ce îţi cer şi ştiu că nu e drept faţă de tine, însă vreau să… am nevoie să… uit.

Vocea i se frânse şi începu să tremure; închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou ca să-şi reînnoiască rugămintea.

— Rafe, dacă vreodată ai ţinut la mine…

El încă nu se mişca. În ciuda fanteziilor sale, nu dorea să o aibă aşa, când era rănită şi îngrozită. Ar fi vrut ca şi ea să-l dorească la fel de mult pe cât o dorea el, nu să-l vadă doar ca pe un instrument prin care să uite o amintire de nesuportat.

Ea întinse mâna şi îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, cu o expresie dezolată.

— Te rog, te implor…

Rafe nu putea îndura să-i vadă mândria aceea aprigă frântă. Îşi întoarse obrazul şi îi sărută palma, şoptind:

— Dumnezeule, Margot, am aşteptat atât de mult. Atât de mult…

Dorinţa care îl măcina de zile întregi se aprinse într-un foc mistuitor şi preţ de o clipă vederea i se tulbură. Îşi dorea mai mult decât orice pe lume să se îngroape în ea, să se piardă în pasiune. Însă nu era momentul pentru un act sălbatic şi necontrolat; dacă voia să o ajute, atunci

trebuia să fie mai puternic şi mai calm decât ea.

Îi prinse umerii şi o trase spre el să o sărute. Îndată ce o atinse, ea începu să tremure.

— E dorinţă, sau teamă? întrebă el, rămânând complet nemişcat.

— Puţin din amândouă, răspunse ea, fără să-l privească în ochi.

Cât de ciudat i se părea că doar cu o seară în urmă se întrebase dacă ar fi fost în stare de viol; însă doar gândul că Margot ar fi putut să se teamă de el era ca un vătrai încins în stomac.

În timp ce Rafe se gândea la ce să spună, ea ridică mâna şi şi-o trecu agitată prin păr. Mâneca alunecă uşor şi îi dezveli o vânătaie urâtă de pe braţ.

Când văzu pata violet-albăstruie, îşi luă mâinile de pe umerii ei. Faptul că nişte străini o răniseră îl făcuse capabil de crimă.

— Nu e o idee prea bună, rosti el gâtuit. Nu vreau să faci ceva de care să-ţi pară rău mai târziu.

— Nu voi regreta asta. Îi luă mâna şi i-o duse la inimă. Trebuie să-mi amintesc că… nu toţi bărbaţii sunt nişte bestii brutale.

Fără să-şi poată înfrâna o urmă de asprime din voce, îi replică:

— Dat fiind că sunt un desfrânat egoist, arogant şi încrezut, eşti sigură că reprezint alegerea perfectă ca să-ţi recapeţi încrederea în bărbaţi?

— Îmi pare rău pentru ce am spus, murmură ea înroşindu-se. Nu… nu am vrut să te rănesc.

— Ba da, ai vrut şi pe bună dreptate. Sunt într-adevăr egoist, cu siguranţă arogant şi foarte posibil încrezut, îşi luă un aer meditativ. Nu prea sunt sigur dacă e bine să-mi recunosc desfrânarea; îmi place să cred că îmi practic viciile într-o manieră civilizată.

— Atunci o să retrag acea insultă. Zâmbi nesigură. Pace?

El dorise să o facă să râdă, însă când îi privi ochii cenuşii văzu în ei distrugere. Înfiorat, îşi dădu seama că

singurul lucru care o mai ţinea întreagă era puterea voinţei, dar până şi cea mai puternică voinţă avea limitele ei. Dacă nu era adusă înapoi de pe marginea prăpastiei, avea să cadă în abisul spaimei.

— Pace, draga mea. O luă din nou în braţe şi îşi aplecă fruntea spre a ei. Când buzele li se atinseră simţiră un mic cutremur, ca scânteile care apar, de obicei, pe vreme rece. În parte era din pricina atracţiei care vibrase întotdeauna între ei, însă de data aceea se simţeau şi anumite unde tulburătoare.

Pe măsură ce răspundea la sărutul lui, rigiditatea ei începea să cedeze, însă fu o îmbunătăţire de scurtă durată, închise ochii brusc şi rămase din nou nemişcată. Apoi începu să-i tragă stângaci cămaşa din pantaloni.

Rafe îi prinse mâinile şi o imobiliză.

— Avem câteva ore bune până în zori şi am de gând să folosesc fiecare clipă, spuse el blând. Linişteşte-te, acceptă şi bucură-te. Îţi promit că, după ce terminăm, ceea ce s-a întâmplat în Place du Carrousel ţi se va părea doar un coşmar îndepărtat.

— Iartă-mă, Rafe, gemu ea, muşcându-şi buza. De câte ori închid ochii văd acele mâini şi feţe. E… e ca şi când aş fi alergată de lupi. Trase aer în piept. Nu-mi pot controla spaima, şi singurul lucru pe care îl ştiu mai puternic decât teama e pasiunea.

— E adevărat că pasiunea te poate face să uiţi de orice altceva, cel puţin o vreme, aprobă el. Era însă conştient că lui Maggie avea să-i fie foarte greu să se piardă în dorinţă, când emoţional se găsea atât de aproape de limită. Apoi îşi dădu seama cum trebuia să se poarte. Nu-l numise nici măcar o dată „înălţimea Voastră” cu sarcasmul ei tăios. La fel, pentru el, contesa cea formidabilă dispăruse, înlocuită de Margot Ashton. Avem nevoie de mai mult decât un armistiţiu, Margot, spuse el încet. Hai să încercăm să ne întoarcem la ceea ce eram cândva, la o vreme de dinainte ca viaţa să fie atât de dureroasă şi complicată. Uită de gloata din seara asta şi de orice alt episod care ţi-a lăsat urme şi te-a făcut cinică. Să

ne prefacem că tu ai optsprezece ani, eu douăzeci şi unu, iar lumea e un loc al promisiunilor infinite.

— Nu ştiu dacă pot, răspunse ea, cu vocea tremurând. Dacă am putea chiar să ne întoarcem în trecut…

— Te-aş duce înapoi în trecut dacă aş fi în stare, însă mă tem că asta e peste puterile mele. Îi mângâie cu blândeţe o şuviţă strălucitoare de pe obrazul zgâriat. Totuşi, preţ de câteva ore, putem să recreăm ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă lumea ar fi fost un loc mai simplu şi mai bun.

— Lumea nu e nici simplă, nici bună, îl atenţionă ea cu amărăciune.

— În noaptea asta va fi. Îi ridică mâinile şi i le sărută ca şi când ar fi fost făcute din porţelan fin. Nutreşte credinţa asta, Margot, chiar dacă e vorba doar de câteva ore.

Degetele ei încordate se relaxară brusc.

— O să încerc.

El o sărută din nou, concentrându-şi intenţionat toată atenţia asupra unirii senzuale a buzelor lor. Noaptea aceea era noaptea nunţii la care visase când fuseseră logodiţi. Nimic nu mai avea importanţă în afară de buzele ei moi pe ale lui, de textura aspră şi umedă a limbii ei, de căldura sânilor ei lipiţi de pieptul lui.

La optsprezece ani Margot fusese o inocentă, însă în egală măsură năvalnică şi dornică de noi experienţe. Cu toate că, la douăzeci şi unu de ani, Rafe avea destulă experienţă cât să se asigure că totul va merge bine, avea şi suficient optimism tineresc încât să creadă în finaluri fericite.

O clipă, realitatea urâtă a factorului care distrusese acel optimism pătrunse în imaginaţia lui, dar o îndepărtă imediat. Noaptea aceea era ceea ce ar fi trebuit să fie şi, în gând, îşi jură ca toate trucurile erotice subtile pe care le învăţase de-a lungul timpului să constituie darul lui pentru ea.

Aşa cum făcuse când liniştise calul înspăimântat al

lui Castlereagh, se linişti întâi el, pentru a-i transmite şi lui Margot senzaţia de calm. Teama ei dispăru treptat, iar tensiunea se scurse din ea precum nisipul dintr-o clepsidră.

Când trupul îi deveni mai flexibil, începu să o sărute de-a lungul obrajilor. Ajunse la ureche şi îi linse formele drăgălaşe şi complexe.

Ea scoase un mic oftat de plăcere şi lăsă capul pe spate. Rafe se gândi cu modestie de câtă încredere avea nevoie cineva ca să-şi ofere gâtul vulnerabil altei persoane. Era ciudat că, în ciuda tuturor bănuielilor şi conflictelor care fuseseră între ei, Maggie încă avea încredere în el când era complet lipsită de apărare.

Îşi apăsă gura pe pielea fragilă de sub obrazul ei, simţindu-i sângele care pulsa în vene şi vibraţia abia şoptită a respiraţiei. Sprijinindu-i spatele cu o mână, începu să descheie nasturii mici şi rotunzi ai cămăşii de noapte.

Când pielea ei albă ieşi la iveală, buzele lui alunecară acolo, încet şi meticulos. Micul joc potrivit căruia noaptea aceea era un moment din trecut îi dădea o senzaţie delicioasă de imoralitate, în timp ce cobora tot mai jos. Când suflă uşor în valea umbroasă formată de sânii ei, ea se înfioră şi începu să-i mângâie spatele cu vârful degetelor.

Cămaşa nu se descheie mai mult de şase nasturi, aşa că duse mâna la tiv să o scoată cu totul. Însă când ridică materialul până la jumătatea coapselor ei, se opri. Un bărbat îmbrăcat care făcea dragoste cu o femeie goală sugera putere şi dominaţie, şi nu dorea ca Margot să simtă asta. Trebuiau să fie expuşi la fel de mult.

Se dădu jos din pat şi îşi scoase rapid hainele, apoi se urcă din nou lângă ea, care tocmai se întreba unde plecase. Pometii ei înalţi păreau sculptaţi în lumina lumânării şi încă se citea o urmă de spaimă pe chipul ei.

— Nu te-am părăsit, Margot, murmură el. Sunt aici atât la timp cât vrei tu să fiu, nu mai mult. Însă dacă i-ar fi cerut să se oprească, nu ştia dacă era capabil să îndure.

De data aceea ea se duse spre el şi îi cuprinse talia goală cu braţele ei zvelte şi puternice, apoi îşi apăsă buzele pline pe gura lui. Rafe îşi dădu seama că în noaptea aceea nu avea să spună prea multe, aşa că trebuia să-i intuiască dorinţele.

În sărutul profund şi lent care urmă, îi trase cămaşa de noapte peste formele ispititoare ale trupului. Materialul subţire rămase mototolit vreme de câteva minute bune pe umerii ei, căci niciunul nu se îndura să se despartă suficient cât să-i scoată peste cap veşmântul delicat.

În cele din urmă, el îl trase şi îl aruncă în cameră. O cercetă cu privirea şi îşi ţinu răsuflarea fără să vrea. Ce prost fusese să creadă că toate femeile erau la fel! în ochii lui, Margot era însăşi esenţa misterului feminin, şi îl stârnea aşa cum nu o făcuse vreodată altă femeie.

— Eşti la fel de frumoasă pe cât am ştiut întotdeauna că vei fi, rosti el emoţionat.

Ea zâmbi uşor, apoi îşi îngropă chipul în umărul iubitului său, ca mireasa feciorelnică din imaginaţia lui.

— E frumos să ne prefacem. Că începem din nou, şopti ea, răsuflarea ei mângâindu-i gâtul.

— Mai mult decât frumos. Minunat. Îi mângâie părul, răsucind pe degete şuviţele lucioase. Magic.

Respiraţia ei de plăcere îi mişcă ispititor sfârcurile pe pieptul lui. Trupul lui se încordă dureros, mai puţin dornic decât mintea lui să accepte răbdarea.

O clipă oscilă periculos între dorinţă şi reţinere. Poate că era pregătită…

Nu. Era prea curând. De-a lungul anilor, visele sale fierbinţi cu ea fuseseră produsul dorinţei sale eterne, însă în noaptea aceea nevoile lui trebuiau să treacă pe locul al doilea.

După ce se stăpâni, o lăsă uşor pe perne. Era moale ca o salcie, ca fetiţa încrezătoare care fusese cândva. I se părea remarcabil că măcar pentru acea noapte reuşise să uite de independenţa ei încăpăţânată în favoarea unei supuneri feminine dulci.

Vânătăile respingătoare pătau perfecţiunea albă a

trupului ei. Îşi atinse instinctiv buzele pe o pată violetă de pe braţul ei, apoi îşi dădu seama că trebuia să fie mai atent.

— Te-a durut?

— Nu. Degetele ei se prinseră de cuvertură. O, nu.

Luând asta ca pe o încurajare, îi mângâie uşor cu limba fiecare semn. Umăr, cot, şold; coaste, abdomen şi coapsă. Schimbările din ritmul respiraţiei ei îi urmăreau înaintarea ca un contrapunct muzical.

După ce atinse toate vânătăile, îi prinse sânii voluptuoşi în mâini şi îşi îngropă faţa în despicătura netedă dintre ei. Inima ei bătea în obrazul lui, puternică, şi caldă, şi vie.

Dacă lucrurile ar fi decurs altfel, dacă pistolul nu ar fi tras, acea inimă îndărătnică ar fi tăcut pentru totdeauna.

Dornic să uite de acel gând, întoarse capul şi începu să-i sugă sânul. Ea scânci şi îşi arcui trupul, iar sfârcul se întări pe cerul gurii lui.

Coapsele ei începură să se mişte cu nerăbdare, aşa că Rafe îşi coborî ambele mâini, cuprinzând în palme şoldul bogat. Părul roşiatic dintre coapsele ei era cu o nuanţă mai închis decât cel de pe capul ei, mai degrabă ruginiul frunzei de stejar la vreme de toamnă decât auriul verii.

În timp ce lingea suprafaţa convexă a pântecului ei, palma îi alunecă între genunchi. Ea scoase un ţipăt acut, care nu era unul de plăcere, şi îşi strânse picioarele.

— Ai încredere în mine, Margot, murmură el. E firesc să-ţi fie teamă prima dată, însă jur că nu-ţi fac vreun rău.

Tânăra femeie scoase un sunet ce părea smuls din adâncurile sufletului. Apoi, cu un efort evident, se strădui să se liniştească din nou.

Rafe îi mângâie membrele încordate până când o simţi relaxată cu adevărat. În acelaşi timp şi mişcându-se în acelaşi ritm, îi sărută sânii şi abdomenul. Când mâna lui ajunse în partea de sus a coapselor, ea radia deja de căldură şi dorinţă. Îşi trecu degetele prin buclele moi şi roşiatice până la misterele ascunse dedesubtul lor.

Când o atinse, ea ţipă uşor. Coapsele i se răsuciră spasmodic, apăsând în mâna lui. El mângâie mai adânc, găsind cutele delicate şi foarte umede de came care pulsau pe vârful degetelor lui.

În timp ce continua să o mângâie cu abilitate, unghiile ei se înfipseră dureros în umerii lui.

— A… acum? întrebă ea febril.

— Curând, draga mea, curând. Nu se opri decât atunci când îşi dădu seama că era gata să atingă punctul culminant. Apoi, pulsând de o dorinţă dureroasă, se aşeză deasupra ei. Intră încet, iar îmbrăţişarea strâmtă şi primitoare a trupului el fu mai mult decât ceea ce visase el vreodată. Ştiind că era cât pe ce să explodeze, rămase nemişcat, toată fiinţa lui bătând cu o insistenţă care îngropa toată lumea în afară de ea.

Maggie se aşteptase să se simtă ciudat când aveau să-şi unească prima dată trupurile străine, însă nu se întâmplă asta. Probabil fuseseră proiectaţi de natură ca parteneri ideali, astfel că se simţi mai împlinită ca niciodată. Fără să vrea, pelvisul ei se strânse pe cel al lui Rafe.

— G… Gata acum, icni el. Era deasupra ei, cu umerii săi laţi accentuaţi de lumină şi trăsăturile enigmatice în penumbră. Avea la fel de multe vânătăi ca ea, şi Maggie rămase uimită de curajul şi puterea pe care le afişase salvând o femeie pe care o dispreţuia.

Era minunat, plin de putere şi graţie masculină, iar ea avea de gând să savureze fiecare clipă a împreunării lor.

Într-un colţ ascuns al conştiinţei ştia că avea să plătească un preţ usturător pentru acea bucurie, însă refuză să se gândească la asta acum. Pentru că dorea cât mai mult din el, îl cuprinse cu braţele şi îl strânse lângă ea, bucurându-se de presiunea trupului său masiv care o împingea în salteaua de puf.

Norii se adunaseră în jurul lor încă de când sosise Rafe la Paris, iar când intră în ea începu furtuna. O absorbi cu furie, îi gonea prin vene, alungând teama şi îndoiala. Fulgerele loveau în toate celulele trupului ei. Gemu şi se

agăţă de el, ca şi când ar fi fost singurul lucru sigur în acel uragan.

Tumultul se domoli, lăsându-i trupul tremurând şi conştiinţa risipită. Doar după o vreme îşi dădu seama că el încă era tare în ea. Îşi trecu mâinile peste spatele lui acoperit de sudoare.

— Tu n-ai…

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, o întrerupse el. Noaptea e de-abia la început.

Cu toate că asta nu era adevărat, nu se deranjă să-l contrazică. Era de-ajuns să fie unită cu el. Se simţea în siguranţă.

Şi totuşi dorinţa încă mocnea în ea. Rafe îi înţelegea trupul mai bine ca ea însăşi, căci începu să se mişte din nou. Primele lui gesturi fură abia simţite, însă îi provocată o căldură uimitoare. Ea se potrivi după ritmul lui şi, pe măsură ce accelerau, se aprindeau unul pe celălalt. Intimitatea dintre ei era arzătoare, o goliciune a minţii şi a trupului care era înspăimântătoare prin intensitatea sa.

Îşi mişca frenetic capul înainte şi înapoi, în vreme ce trupurile lor se topeau unul în altul cu o forţă uluitoare. Ceea ce se întâmplase înainte nu fusese decât un prolog, o simplă uvertură la o foame mult mai mare decât cunoscuse ea vreodată. De data aceea furtuna nu era vânt, ci un foc care îi ardea raţiunea, transformând-o într-o flacără vie. Nu mai existau teamă şi prudenţă, furie şi ură; rămăsese doar gândul înălţător că bărbatul pe care îl iubea o învăluia cu pasiune şi blândeţe.

Ajunse la o împlinire zguduitoare şi se lăsă consumată pe de-a-ntregul. Fără să-şi mai poată stăpâni cuvintele, spuse oftând:

— Te iubesc.

Furtună şi foc. Dezintegrare şi renaştere. Iar în acea bătălie îl auzi gemând:

— O, Dumnezeule… Dumnezeule, ajută-mă.

Se retrase brusc, strângând-o în braţe, pulsând lângă pântecul ei. Iar după câteva mişcări violente, sămânţa lui ţâşni între ei.

Îl strânse cu toată puterea, cu ochii plini de lacrimi. Din nou, Rafe o proteja de un potenţial dezastru.

Pe vremea când ea şi Robin fuseseră iubiţi, avuseseră mare grijă să nu apară o sarcină nedorită, pentru că în viaţa lor periculoasă nu era loc pentru o familie. Ştia că asta încă era adevărat, dar o parte dintre lacrimile ei erau pentru pierderea copiilor pe care ea şi Rafe i-ar fi putut avea în ultimii doisprezece ani, dacă s-ar fi căsătorit; pentru copilul care ar fi putut fi conceput în tandreţea din acea noapte. Totul dispăruse în vânt, ca toate celelalte vise ale ei.

Rafe se dădu jos de pe ea şi îi folosi cămaşa de noapte ca să-i şteargă pe amândoi. Apoi o luă din nou în braţe şi amândoi aţipiră fără să mai scoată o vorbă.

Nu existau cuvinte care să poată descrie trăirile lui Maggie din acele clipe.

Maggie se trezi din coşmar cu un oftat îngrozit. Spaima, durerea, distrugerea – temerile familiare declanşate de incidentul din Place du Carrousel i se învălmăşeau în minte.

Tremurând, se lipi şi mai mult de Rafe. Emana siguranţă chiar şi în somn. Aproape impulsiv, îi mângâie pieptul, netezind firele negre de păr pe care le simţea atât de senzual lângă sânii ei.

Când ritmul respiraţiei lui începu să se schimbe, se opri, căci nu dorea să-l trezească. Însă îşi dădu seama că nu-şi putea ţine mâinile departe de el. Iubea căldura netedă a pielii lui, contrastul atât de evident în lumina lumânării între culoarea lui închisă şi nuanţa ei palidă.

O mişcare uşoară sub cearşaf îi dădu de înţeles că măcar o parte din el se trezea. Ca şi când ar fi avut o voinţă proprie, mâna ei trase cearşaful şi îl atinse. Bărbăţia fierbinte se desfăşură în palma ei.

Rafe rămase cu ochii închişi, însă ridică mâna şi începu să-i mângâie gâtul. Tot corpul îi fu cuprins de căldură şi îi venea să toarcă precum o pisicuţă. Mai mult, dorea să ragă ca o leoaică.

Începu să-l sărute, ocolindu-i gura în favoarea unor

locuri mai sensibile. Îmbinarea dintre maxilar şi gât; golul de deasupra claviculei; sfârcurile lui aplatizate şi închise la culoare; adânciturile suple dintre coapsele lui musculoase şi abdomenul plat.

Cu toate că rămase întins pe spate, respiraţia i se acceleră, iar mâna lui dreaptă mângâie toate părţile trupului ei care îi erau la îndemână. Jurând ca de data aceea să-l ducă la nebunie, se aplecă şi îl sărută în cel mai sensibil loc, folosindu-şi gura şi limba ca să arate ceea ce nu putea rosti cu voce tare.

Rafe îşi ţinu răsuflarea şi începu să tremure. Ea îşi dublă efortul, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra lui. De data aceea şi el avea să fie prins în furtună la fel de mult ca ea.

Scoase un sunet gutural şi îşi îngropă pumnul în saltea. Înainte ca ea să-l aducă în punctul culminant, Rafe îşi abandonă brusc poziţia pasivă şi o rostogoli pe spate, inversându-şi poziţiile. Îi stârni plăcere cu abilitatea unui expert, gura lui fierbinte aprinzând-o şi pe ea, ţinând-o la limita extazului, până când începu să gâfâie cu o nevoie frenetică.

Într-un final se împreunară precum două cinele într-un concert. Nu mai era nevinovăţia amintită a tinereţii, ci senzualitatea arzătoare a experienţei – pricepere şi cunoaştere fără vreo urmă de timiditate.

Şi totuşi, în ciuda plăcerii care îi întuneca mintea, ştia că el era implicat complet doar cu trupul. Mintea şi sufletul lui nu erau acolo, lăsând o urmă de singurătate în miezul intimităţii lor.

Chiar şi când tremură convulsiv în momentul de extaz, aproape că plângea. Era un amant minunat, însă făcuse totul fără dragoste.

Margot dormi în braţele lui, nemişcată şi extenuată, cu părul răvăşit pe pieptul lui gol. Rafe era atât de obosit, încât abia găsi putere să ridice mâna ca să-i dea firele aurii din ochi şi să-i mângâie oasele frumoase ale feţei. Însă nu putea să doarmă.

Oricine ar fi zis că fusese norocos, căci soarta îi

dăduse ocazia să se elibereze de obsesie, oferindu-i acel interludiu pasional cu femeia care-l subjugase.

S-ar fi înşelat însă amarnic. Cu toate că reuşise să o facă să uite pe moment amintirile acelea înspăimântătoare, pentru el fusese o victorie fără substanţă.

Ani întregi visase ca Margot să vină la el cu vorbe dulci de dorinţă şi invitaţii ispititoare. În noaptea aceea, o parte din visul său se îndeplinise, însă descoperise adevărul amar că invitaţia era goală, fără vorbe dulci.

Dacă între ei ar fi fost doar tăcere, ar fi reuşit să păstreze iluzia că erau iubiţi în realitate. Însă Margot se pierduse atât de mult, încât îi scăpaseră cuvinte de dragoste. Acea declaraţie îl rănise mai adânc decât ar fi visat vreodată, pentru că ştia că era adresată altui bărbat. Anderson era cel care-i stăpânea inima. Doar întâmplarea o adusese în patul lui, când îşi dorea cu disperare să uite.

Şi totuşi, în ciuda durerii, îşi dorea ca acea noapte să nu se mai sfârşească niciodată. O dorise înapoi pe Margot Ashton şi, prin trădarea dulce-amară cu care zeii răspundeau rugăciunilor umane, o şi primise. Ceea ce nu intuise Rafe fusese că dacă o regăsea pe Margot, avea să se îndrăgostească de ea la fel de orbeşte şi de complet ca la douăzeci şi unu de ani.

Obsesia pe care o simţise faţă de contesa János era doar un alt nume pentru acea dragoste, însă fusese prea cinic pentru a le spune acelor emoţii pe adevăratul lor nume. În întunericul brăzdat de lumina palidă a zorilor care intra pe fereastră recunoscu, în sfârşit, că nu încetase niciodată s-o iubească pe Margot. Indiferent de trădările şi minciunile ei, indiferent prin câte paturi trecuse, o iubea; dincolo de raţiune, de mândrie, de viaţa însăşi.

Iar de dimineaţă ea avea să-l părăsească. A doua zi, toate barierele dintre ei aveau să fie la locul lor, poate cu un strat suplimentar de ruşine din partea ei, pentru ceea ce făcuse cu atâta nonşalanţă.

Ironia era zdrobitoare. Rafael Whitboume, al cincilea duce de Candover, fusese iubit de zei, binecuvântat cu sănătate, inteligenţă, farmec şi bogăţie dincolo de orice

imaginaţie. Cei care îl cunoşteau îl priveau cu admiraţie şi respect.

Şi totuşi îşi blestema cu o furie neagră şi disperată soarta; această femeie, care conta pentru el mai mult decât orice altceva, nu-l putea iubi. Da, ţinuse la el când fusese mai tânără, însă nu suficient de mult cât să-i fie credincioasă în cele câteva luni ale logodnei lor. Niciodată nu fusese pe primul loc pentru ea, nici atunci şi nici acum, când un spion trădător era mai important.

Cu privirea pierdută în întunericul care începea să se risipească, Rafe se întrebă ce defect profund îl făcea să nu poată iubi nicio femeie în afară de aceea care nu-i putea împărtăşi iubirea.

Avea suficient timp să se gândească la asta în ziua următoare. Acum dorea să savureze acele câteva clipe lângă singura femeie pe care o iubise vreodată. Cu tristeţea de dincolo de speranţă, ştia că acelea erau singurele de care avea să beneficieze vreodată.

Capitolul 16

Maggie se trezi foarte odihnită, deşi unghiul în care cădea soarele îi arăta că încă era devreme. În lumina limpede a zilei îi venea greu să creadă că avusese îndrăzneala să-i ceară lui Rafe să facă dragoste cu ea. Şi totuşi trupul său cald întins lângă ea era dovada de necontestat a celor întâmplate.

Ca orice femeie, se gândise că nu avea de ce să o refuze; pentru intimitate, femeile au nevoie de un motiv, în vreme ce bărbaţii doar de un loc. Ea avusese motiv, iar Rafe… însă ceea ce se petrecuse între ei depăşise orice imaginaţie şi avea să-i rămână întipărit în minte pentru totdeauna.

Întoarse uşor capul şi studie trupul adormit al lui Rafe. Vânătăile lui căpătaseră o nuanţă melodramatică de negru. Doar Dumnezeu ştia cum o scosese din acea gloată. Dacă-i luai titlul, bogăţia şi influenţa, tot rămânea bărbat între bărbaţi; puternic, curajos şi incredibil de frumos,

într-o manieră extraordinar de masculină.

Maggie închise ochii cu tristeţe. Ştiuse întotdeauna că dacă deveneau intimi avea să se îndrăgostească de Rafe şi chiar aşa se întâmplase. Dragostea fusese întotdeauna acolo, încă de când îl văzuse prima dată, cu treisprezece ani în urmă. Poate că de aceea nu reuşise să-l iubească pe Robin atât de mult pe cât ar fi meritat.

Nu, problema nu era cât îl iubea pe Robin, ci cum îl iubea. Ţinea la amândoi mai mult decât putea spune în cuvinte, însă pe Rafe îl iubea cu îndărătnicie, dar şi cu armonie, cu provocare, dar şi cu înţelegere.

I se părea ciudat că aspectele cele mai dure ale relaţiei lor erau cele care dădeau sentimentelor ei o asemenea profunzime şi intensitate. Cu Robin existase întotdeauna armonie, iar dragostea dintre ei era a unor prieteni, aproape fraţi. Pe Rafe îl dorea ca partener, ca pe masculul arhetipal care o făcea să se simtă atât de profund femeie.

Îşi înghiţi nodul din gât şi se strecură de pe braţul lui Rafe, atentă să nu-l trezească. Cu toate că nu-şi dorea nimic mai mult decât să-şi petreacă restul vieţii în patul lui, asta era imposibil. Conspiraţia şi moartea încă pluteau în jurul lor, iar Robin fusese acuzat.

Într-un fel sau altul totul urma să se sfârşească, după care nu avea să-l mai vadă niciodată pe Rafe. Din cauza focului sexual dintre ei, probabil avea s-o mai dorească pe post de amantă, dacă mândria nu-i era prea rănită de felul în care îl folosise ea. Însă ea n-ar fi îndrăznit vreodată să accepte. Amintirea pasiunii din acea noapte o împiedica pur şi simplu să-şi imagineze viaţa fără el. Dacă deveneau iubiţi cu adevărat, n-ar fi putut supravieţui după sfârşitul aventurii lor.

În momentele finale, Rafe avea să fie fermecător, bineînţeles, blând şi uşor plictisit. Deja îşi imagina.

Maggie îi atinse uşor obrazul cu palma şi îşi luă în tăcere rămas-bun de la cele câteva ore de intimitate, rezistând tentaţiei de a-l mai săruta o dată.

Se îmbrăcă uşor, căci hainele ei erau împăturite

frumos pe un scaun, dar vânătăile o făcură să tresară de durere. O cusătură destul de prost executată izbutise să-i repare cât de cât hainele sfâşiate, aşa că arăta destul de decent, cu excepţia faptului că purta o ţinută bărbătească.

Se îndreptă spre canapeaua de lângă fereastră şi se ghemui cu genunchii la piept, aşteptând să se trezească Rafe.

După vreun sfert de oră se răsuci şi el în aşternuturi. Prima lui mişcare fu către partea de pat pe care o ocupase Maggie. Nu găsi nimic şi se trezi brusc, ridicându-se într-un cot; căută în cameră cu privirea până când o zări lângă fereastră.

Se relaxă o clipă şi privi spaţiul dintre ei cu o expresie imposibil de citit. Atenţia lui Maggie fu distrasă de modelul elegant format de părul lui negru pe pieptul gol. Cu o noapte în urmă îi încercase textura, însă acum vederea lui îi oferea o plăcere diferită.

— Bună dimineaţa, spuse ea şovăind, sperând ca ceva din intimitatea nopţii trecute să fi supravieţuit luminii zilei.

El o privi cu ochii cenuşii şi reci.

— E o dimineaţă bună?

N-avea de gând să o lase prea uşor. Maggie îşi coborî picioarele pe podea şi se strădui să-l privească în ochi.

— Trăiesc, iar pentru asta sunt extrem de recunoscătoare. N-ar mai fi rămas mare lucru din mine după ce terminau. După un moment scurt de panică la acel gând, continuă: Nu există cuvinte suficient de puternice prin care să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— Nu te obosi să încerci, zise el, cu ochii ca două bucăţi de gheaţă. Nu am făcut-o pentru că voiam recunoştinţă.

Ea îşi dădu seama îngrozită că se referea la ceea ce se întâmplase în acea noapte. Dacă nu zicea nimic, atunci ar fi făcut-o el, şi se temea de ceea ce ar fi putut spune.

— Şi, de asemenea, îţi datorez scuze, adăugă ea nesigură. Mi-ai salvat viaţa, iar eu te-am folosit într-o manieră de neiertat. Să-ţi cer să faci aşa ceva a fost… o ofensă la adresa onoarei şi bunului-simţ. M-ai ajutat să

supravieţuiesc unui coşmar şi sper să găseşti în sufletul tău puterea de a mă ierta.

— Nu vă gândiţi prea mult la asta, contesă, rosti Rafe pe un ton aspru. Sunt sigur că o femeie cu experienţa dumneavoastră ştie că bărbaţilor le place de obicei să le servească pe doamnele aflate în nevoie. Şi sunteţi remarcabil de pricepută. A fost un privilegiu să vă încerc talentele.

Maggie se simţi ca şi când ar fi plesnit-o. Bănuise că va fi furios, însă era mult mai rău decât îşi imaginase. Nici unui bărbat nu-i plăcea să fie folosit ca un calmant împotriva durerii, iar el era cel mai puţin potrivit pentru un asemenea rol. Mândria era fără îndoială sentimentul său cel mai profund, şi ea îl rănise grav.

Cel puţin nu o luase peste picior în privinţa cuvintelor de dragoste care îi scăpaseră când rămăsese complet fără apărare şi inima ei vorbise necenzurată. Dacă şi-ar fi bătut joc de declaraţia ei, durerea ar fi fost de neîndurat. Şi totuşi, în sinea ei, Maggie nu putea regreta ceea ce se întâmplase, cu toate că ştia cât de mult avea s-o coste asta în viitor.

— Îmi pare rău, repetă ea încet, apoi se ridică şi dădu să plece.

— Unde dracu’ crezi că te duci? tună vocea lui.

Ea se opri, însă nu se întoarse.

— Acasă la Robin, bineînţeles. Trebuie să vorbesc cu el.

— Vrei să spui că am reuşit să stârnesc anumite îndoieli în mintea ta iraţională de femeie?

— Da, să te ia naiba, ai reuşit, ripostă ea, cu faţa spre Rafe. Acum trebuie să-i dau şansa să se dezvinovăţească.

El se ridică în capul oaselor, cu bustul gol şi privirea aţintită spre ea.

— Şi dacă nu are o explicaţie satisfăcătoare?

— Nu ştiu, răspunse ea cu umerii căzuţi. Pur şi simplu nu ştiu.

— Sună pentru micul dejun când intri în salon. Vin şi eu în cincisprezece minute.

Când Maggie încercă să protesteze, o întrerupse.

— Nu pleci de aici fără să mănânci. După aceea te duc eu personal la Anderson.

Ea încercă să bolborosească ceva, nesigură dacă să fie amuzată, îngrijorată sau furioasă pe aroganţa lui.

— Dacă ai impresia că te las să te plimbi de una singură pe străzi arătând aşa, spuse Rafe fixând-o cu o privire sfredelitoare, înseamnă că piciorul pe care l-ai primit în cap ţi-a făcut mai mult rău decât a crezut doctorul.

În fiecare seară sunt ucişi bărbaţi pe străzile Parisului – chiar cu două nopţi în urmă au fost găsite două cadavre aproape de Place du Carrousel. Şi că tot vorbeam de doctori… luă o sticluţă şi i-o aruncă. Doctorul ţi-a lăsat asta pentru că, după cum m-a asigurat, o să ai o durere groaznică de cap. Acum te rog frumos să mă laşi să mă îmbrac.

Fără să aştepte să iasă, se dădu jos din pat, etalându-şi trupul magnific. Conştientă că dacă nu pleca în acea secundă va fi rentată să-l târască înapoi în aşternuturi, îşi întoarse imediat privirea şi se îndreptă spre uşă.

Îndată ce Rafe pomenise de eventualitatea unei dureri de cap, îşi dădu seama că îi pulsau tâmplele. Odată ce se află în siguranţa salonului, înghiţi o pastilă lăsată de medic.

Ce păcat că durerea din suflet nu putea fi tratată la fel de uşor…

Prea nervos ca să-şi aştepte valetul, Rafe începu să se bărbierească singur, clocotind în sinea lui. Scuzele şi recunoştinţa nu erau chiar ceea ce dorise de la Margot. În prostia lui supremă, şi-ar fi dorit să se îndrăgostească de el ca prin farmec, dar când se trezise şi o găsise ghemuită pe canapeaua de lângă fereastră, ţepoasă ca un arici, se lămurise că nu se petrecuse vreo transformare miraculoasă a sentimentelor ei.

Cu mâna încleştată involuntar pe mânerul briciului, simţi o durere ascuţită la baza obrazului. Înjură, văzând cum sângele curgea în vasul din porţelan, Iisuse, dacă nu

era atent putea să-şi taie singur gâtul din greşeală. Apăsă un prosop pe tăietură să oprească sângerarea, întrebându-se ce naiba se întâmpla cu el.

Margot, asta se întâmpla. Se mândrise până atunci cu atitudinea sa perfect raţională şi manierată. În Camera Lorzilor şi printre prietenii lui era renumit pentru abilitatea sa de a determina grupuri diferite să găsească un punct comun.

Şi totuşi, în momentul în care intrase în cămăruţa aceea din ambasada austriacă şi o recunoscuse pe Margot, întregul edificiu începuse să se clatine. În ultimele două săptămâni îşi pierduse cumpătul şi raţiunea mai des decât într-un deceniu întreg. Devenea clar că singurul motiv pentru care căpătase reputaţia de bărbat reţinut era că în viaţa lui nu dăduse peste cineva care să-l facă să-şi piardă controlul.

Nu putea da ochii cu Margot într-o asemenea stare, aşa că începu să respire încet şi adânc. Ea fusese cât se putea de sinceră şi îi spusese de ce dorise să facă dragoste; prin urmare, nu avea niciun drept să fie furios. De dragul mândriei sale trebuia să înceteze să se mai poarte ca un şcolar răsfăţat.

Ridică prosopul de pe tăietură şi văzu că sângerarea încetase. Margot reuşise să se adune după teroarea prin care trecuse cu o noapte în urmă, aşa că nici el nu trebuia să se lase mai prejos. Dimpotrivă, trebuia să se simtă mândru că strădaniile lui avuseseră un efect atât de benefic.

Şi chiar se simţea. Al naibii de mândru.

Când termină să se îmbrace şi i se alătură lui Margot pentru micul dejun, Ducele era deja stăpân pe sine. După ce îi aruncă o privire plină de precauţie, ea se linişti, iar el fu fericit că încă putea păstra aparenţele.

Nu vorbiră prea multe nici cât băură cafeaua şi îşi mâncară cornurile, nici în prima parte a drumului spre locuinţa lui Anderson. Apoi, trăsura lor ajunse lângă Place du Carrousel şi fu oprită de o gloată agitată.

Când vizitiul întoarse prin manevre prudente, Rafe şi

Maggie văzură că piaţa era închisă de mii de soldaţi austrieci, iar soarele se răsfrângea pe uniformele lor albe şi pe tunurile de alamă. Cu o asemenea protecţie, înlăturarea cailor de bronz de la San Marco putea decurge fără incidente.

În momentul în care primul cal fu ridicat de pe arc, soldaţii austrieci începură să chiuie, iar gloata de francezi să urle de supărare. De data asta, prada lui Napoleon pleca pentru totdeauna.

Rafe zâmbi cu tristeţe.

— Probabil Wellington a fost furios să audă ce s-a întâmplat astă-noapte şi a hotărât să-şi arate puterea. Poate că Parisul nu îl iubeşte acum, însă pentru Dumnezeu, o să-l respecte!

Vocea sobră a lui Maggie îl readuse cu gândul la implicaţii.

— Să sperăm că lipsa tot mai mare de popularitate nu-i va spori şansele să fie asasinat.

Nu mai scoaseră nicio vorbă pe tot parcursul călătoriei. Ocoliră Place du Carrousel şi Luvrul şi ajunseră la micul hotel la care locuia Robin. Rafe aşteptă în trăsură în timp ce Maggie urcă, avertizând-o că dacă lipsea mai mult de zece minute venea după ea.

Nu fu nevoie de aşa ceva, căci se întoarse imediat, cu o expresie îngrijorată.

— Am bătut degeaba la uşa lui Robin, spuse ea, urcând în trăsură. Recepţionerul mi-a spus că n-a mai trecut de două zile pe acasă.

Rafe se încruntă.

— Poate a petrecut noaptea la ambasadă pentru că a avut prea mult de lucru?

— Nici delegaţia britanică nu ştie unde este. Ieri au trimis un lacheu să întrebe dacă Robin era acasă.

Se aşeză pe bancheta luxoasă, cu stomacul strâns într-un nod agonizant. Dacă Robin aflase că era suspectat şi fugise, atunci vinovăţia lui era clară. Dacă ar fi fost inocent, nu ar fi părăsit niciodată Parisul fără să-i spună.

Prin urmare, din moment ce dispăruse fără urmă, era

fie vinovat, fie mort.

Rafe rămase tăcut pe drumul spre casa lui Maggie, cu sprâncenele încruntate. Ea se bucura că se stăpânise să-i arunce în faţă un „ţi-am spus eu”.

Îndată ce ajunse acasă, îi trimise un mesaj lui Hélène Sorel, pe care o invită la prânz. Pentru că deja se declanşase o criză, avea nevoie de un aliat care să poată vedea lucruri care ei îi scăpaseră.

Apoi se retrase două ore în camera ei, ca să se gândească în linişte în timp ce se plimba încoace şi încolo. Ţinea prea mult la Robin ca să-l prefere în postura de patriot mort decât în aceea de trădător viu, însă dacă îşi trădase ţara nu mai voia să-l vadă în vecii vecilor.

Hélène sosi imediat, cu o uşoară îngrijorare pe chip. Îndată ce îşi terminară masa, Maggie o puse la curent cu ultimele evenimente, inclusiv cu dispariţia lui Robin.

Prietena ei ascultă atentă. Cu părul castaniu prins într-un conci modest, ar fi arătat ca orice altă franţuzoaică tânără şi frumoasă dacă n-ar fi pus toate acele întrebări precise şi inteligente.

— E un tablou mai amplu şi mai întunecat decât credeam, observă Hélène după ce Maggie termină de povestit. Cu Talleyrand înlăturat de la putere şi Castlereagh ţintuit la pat, s-ar părea că Wellington e ţinta cea mai probabilă pentru asasini, n’est-ce pas?

— Mă tem că da. Candover s-a dus să stea de vorbă cu Wellington pentru a-l preveni. Se ştiu, aşa că e posibil să-l asculte, însă Wellington e renumit pentru felul în care ignoră pericolul. Nu ştiu dacă un avertisment o să-l determine să se protejeze.

— A venit timpul să reducem numărul de suspecţi, o atenţionă Hélène. Mi-am terminat cercetările în privinţa colonelului von Fehrenbach, iar în seara asta mă voi duce să-l vizitez. După asta cred că nu va mai fi pe lista suspecţilor.

— Nu-mi permit să pierd şi mai mulţi prieteni, spuse Maggie pe un ton sobru. Candover îi va cere lui Wellington să-i pună la dispoziţie nişte soldaţi, aşa că te rog, de dragul

siguranţei, ia o escortă cu tine.

— Voi face asta dacă insişti, însă trebuie să mă aştepte afară şi să nu intre decât dacă sunt chemaţi. Ochii căprui ai lui Hélène păreau amuzaţi în timp ce lua o prăjitură de pe măsuţa dintre ele. Nu va fi nevoie de ei.

Maggie şi-ar fi dorit să fi împărtăşit încrederea prietenei sale. Dacă era posibil să se înşele amarnic în privinţa lui Robin, Hélène putea cu siguranţă să se înşele în privinţa unui om pe care abia îl cunoştea.

— Dacă von Fehrenbach e eliminat de pe listă, suspectul principal rămâne generalul Roussaye, oftă Maggie. Ar fi vrut să se retragă în camera ei şi să doarmă la nesfârşit în loc să dea ochii cu o lume în care îl pierduse pe Robin, în care Rafe o dispreţuia şi în care soarta păcii europene putea sta pe umerii ei obosiţi. Îşi sprijini coatele de măsuţa lustruită de mahon, îşi îngropă faţa în mâini şi îşi frecă fruntea, spunându-şi să termine cu melodramele.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi în cameră intră majordomul urmat de o femeie.

— Doamnă, ştiu că nu vreţi să fiţi deranjată, se scuză el, însă doamna Northwood spune că e o chestiune urgentă.

— Foarte bine, Laneuve, spuse Maggie, ridicându-se în picioare.

Majordomul se dădu la o parte şi îi făcu loc musafirei, iar Maggie scoase un ţipăt când văzu chipul plin de vânătăi al Cynthiei.

— Nu ştiam unde să mă duc, îngăimă fata cu vocea tremurând.

— Draga mea copilă! îngrozită, Maggie se duse spre ea şi o cuprinse în braţe.

Cynthia rămase lipită de ea câteva clipe, apoi se desprinse cu hotărâre.

— Îmi pare rău, n-am vrut. Trebuie să vorbesc cu tine. O privi cu îndoială pe HŁlbne, care umplu un pahar de coniac şi i-l întinse.

— Nu-ţi face griji, spuse Maggie, poţi vorbi liber în faţa lui Madame Sorel. Suntem prietene apropiate şi poţi

avea încredere în ea. Spune-mi ce ţi s-a întâmplat.

Acceptând atât asigurarea, cât şi coniacul, Cynthia se aşează într-un fotoliu şi lăsă jos micul geamantan pe care îl ducea cu ea.

— Am reuşit să caut în biroul soţului meu.

— Te-a prins şi te-a bătut? exclamă Maggie, simţindu-se îngrozitor de vinovată pentru că o pusese pe Cynthia să facă aşa ceva.

— Nu, m-a bătut din alte motive, răspunse ea cu amărăciune. Ieri când am căutat în birou, am avut destul timp să găsesc un sertar secret, să copiez tot ce am găsit în el şi să las documentele exact aşa cum le-am găsit. Scoase un teanc de hârtii din geamantan şi i le întinse lui Maggie. Nu am îndrăznit să aduc originalele, însă m-am gândit că o să înţelegi ceva şi din astea.

Maggie lăsă hârtiile deoparte ca să le examineze mai târziu.

— Dacă Northwood nu ştia de căutarea ta, de ce te-a bătut?

— În sfârşit, m-am hotărât să plec. Devenise insuportabil să rămân, iar Michael jură că e dispus să suporte consecinţele, indiferent de ce ar vrea să facă Oliver. Însă Michael a fost trimis la fortăreaţa de la Huninguen şi se întoarce abia peste câteva zile, aşa că am fost nevoită să aştept. Din păcate, faptul că luasem o hotărâre aproape că m-a ameţit de bucurie, şi cred că Oliver bănuia că pregăteam ceva. Îşi privi mâinile cu unghii roase. În dimineaţa asta, Oliver a intrat pe neaşteptate în camera mea când mă îmbrăcam şi a văzut imediat că îmi crescuse burta. Ştia că nu avea cum să fie copilul lui şi a fost furios. A dat-o afară pe servitoarea mea şi m-a bătut şi mi-a adresat cuvinte îngrozitoare; mi-a spus că speră să pierd acest copil mizerabil şi, cu puţin noroc, să mor şi eu. Apoi m-a încuiat în cameră. Începu să plângă, dar reuşi să îngaime printre lacrimi: Nu mă pot întoarce acolo, o să mă omoare! Te rog, Maggie, pot să stau la tine până se întoarce Michael?

— Sigur că poţi, răspunse Maggie cu multă căldură.

N-o să te găsească niciodată aici. Dar cum ai scăpat din camera încuiată?

Cynthia zâmbi cu o uşoară urmă de mândrie.

— În copilărie eram destul de băieţoasă. După ce a plecat el la slujbă, am legat cearşafurile şi am coborât pe ele, apoi am venit aici cu birja.

— O metodă foarte ingenioasă, spuse Maggie cu un respect sincer. Însă acum ar trebui să te odihneşti, probabil eşti frântă de oboseală.

Maggie o instală într-o cameră de oaspeţi şi trimise după un doctor care să verifice rănile fetei, după care se aşeză cu Hélène în salon să cerceteze hârtiile aduse de Cynthia. Cele mai multe erau fraze criptate, notiţe pe care le fac de obicei oamenii în timp ce se gândesc la un anumit lucru şi care sunt aproape imposibil de descifrat pentru ceilalţi. Era şi o listă de însemnări legate de jocuri de noroc şi o alta cu sume detaliate în franci, probabil câştiguri sau pierderi.

Cu toate că era dezamăgită, Maggie presupuse că nici măcar un neghiob ca Northwood n-ar fi lăsat la vedere ceva prea incriminator, asta în cazul în care se făcea vinovat de ceva mai mult decât de ticăloşiile obişnuite. Compartimentele secrete erau fireşti pentru orice birou şi printre primele locuri unde ar fi căutat un curios. Şi biroul lui Maggie avea un sertar secret; îl umpluse cu scrisori de dragoste arzătoare, însă contrafăcute, care să-i susţină reputaţia de frivolă fără minte dacă cineva dădea peste ele. Ea şi Robin muriseră de râs când le scriseseră…

Amintirea aceea o duru, aşa că dădu pagina. Îi sări în ochi o frază scrisă în mijloc: „Anderson – spion? Posibil pericol”.

Ea şi Hélène o zăriră în acelaşi timp.

— Asta nu dovedeşte nimic despre Robin, rosti Maggie cu vocea gâtuită.

— Nu, nu dovedeşte, aprobă Hélène. Încă crezi în nevinovăţia lui, nu-i aşa, mon amie?

— Da, răspunse Maggie pe un ton mohorât. Cred că a dispărut pentru că s-a apropiat prea des şi prea mult de

foc. O usturau ochii când dădu ultima foaie de hârtie.

Desenul de pe ea le luă pe ambele femei prin surprindere, căci era unul dintre blazoanele pe care le cercetase Maggie la Madame Daudet: şarpele cu trei capete al familiei d'Aguste. Dedesubt era scris „Le Serpent" şi un „Evrika!" triumfător.

— Se pare că Northwood chiar e implicat în ceva treburi secrete, comentă Maggie după o tăcere lungă. Însă întrebarea e: Pentru cine?

— Şi ce anume înseamnă acel blazon pentru el? Dacă acesta este, într-adevăr, blazonul lui Le Serpent, puzzle-ul e rezolvat când ne vom da seama de cine se leagă, adăugă Hélène gânditoare.

— Poate că, în sfârşit, înaintăm, răspunse Maggie. Însă mă simt mai degrabă ca şi când am deschide cutiuţe chinezeşti şi fiecare conţine o alta şi mai complicată.

În acel moment, majordomul anunţă sosirea doctorului. Hélène se ridică să plece şi promise să revină în acea seară după confruntarea cu colonelul von Fehrenbach.

Maggie se rugă ca iniţiativa prietenei ei să le aducă mai aproape de obiectiv înainte să se întâmple altă nenorocire.

Capitolul 17

Hélène se îmbrăcă atent pentru confruntarea cu militarul prusac, alegând o rochie albastră feminină, însă neprovocatoare. Cu toate că avea două motive pentru care dorea să-l viziteze, niciunul nu era seducţia la sensul propriu.

Candover o duse la von Fehrenbach în trăsura lui. De asemenea, aranjase ca patru soldaţi britanici să-i întâmpine la casa colonelului, unde urmau să aştepte în spate în caz că avea nevoie de ajutor.

În timpul călătoriei, Rafe îi oferi lui Hélène un pistol suficient de mic cât să-i încapă în poşetă. Respinse propunerea cu dezgust. Ca să-l mai liniştească, acceptă să

ia un fluier al cărui sunet putea răzbi prin câţiva pereţi, dacă era necesar.

Se gândi la Maggie şi Rafe. Simţea tensiunea dintre ei şi se întrebă dacă era oare din cauză că se doreau, însă nu făcuseră nimic în privinţa asta, sau din cauză că făcuseră…

Gândul la el fu o schimbare bine-venită de la propriile ei griji, pentru că, în ciuda încrederii pe care o afişase, perspectiva întâlnirii cu ofiţerul prusac o îngrozea.

Trăsura se opri în faţa reşedinţei din cartierul Marais, nu departe de casa lui Madame Daudet. Clădirea era împărţită în apartamente, iar colonelul locuia doar cu un servitor, care cel mai probabil nu era seara acasă. Pentru că von Fehrenbach evita tentaţiile vieţii de noapte pariziene şi ieşea doar când îi cerea datoria, Hélène era sigură că-l va găsi singur.

Candover coborî şi se duse în spate să-şi întâlnească soldaţii, intrând în clădire pe acolo. După ce îşi atinse părul cu mâna uşor agitată, Hélène coborî şi ea din trăsură. Înăuntru, recepţionerul o îndrumă către etajul al doilea, apartamentul din faţă.

Clădirea fusese construită la începutul secolului al optsprezecelea şi păstrase mult din grandoarea iniţială, în faţa uşii de la intrarea în locuinţa lui von Fehrenbach, Hélène privi pe coridor către uşa care îl ascundea pe însoţitorul ei, apoi bătu.

După câteva clipe, colonelul deschise el însuşi, confirmându-i părerea că servitorul era în oraş. Deşi nu era în uniformă, postura dreaptă a lui von Fehrenbach îi trăda ocupaţia. Părul lui blond-deschis strălucea argintiu în lumina lămpii; era un bărbat foarte frumos, ca un prinţ de gheaţă.

Se priviră în tăcere, în vreme ce între ei se simţea o atracţie feroce, primordială. Aşa fusese de când se văzuseră prima dată, însă niciunul nu o recunoscuse.

Cu şocul întipărit clar pe chip şi cu un amestec complex de alte emoţii, spuse cu răceală:

— Madame Sorel. Ce plăcere neaşteptată. Ce vă

aduce aici în seara asta?

— O chestiune urgentă. Trebui să lase capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. Dacă mă leg să nu vă compromit, mă lăsaţi să intru ca să vă spun despre ce e vorba?

Obrajii lui se colorară foarte uşor; după o scurtă ezitare, se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre. Femeia înclină capul în semn de mulţumire, apoi păşi în salon şi se aşeză pe scaunul oferit de el.

Camerele erau bine proporţionate şi impecabil de curate, dar în afară de biblioteca ticsită, în jur atmosfera era austeră şi neprimitoare. Era exact aşa cum se aşteptase HŁlbne; starea interioară a unei persoane se reflecta în mediul său înconjurător, iar colonelul purta iama în suflet.

Fără să se deranjeze să-i ofere ceva de băut, von Fehrenbach se aşeză la o oarecare distanţă de ea şi rosti aspru:

— Deci, madame?

Înainte să răspundă, Hélène îi studie o clipă chipul, simţind tensiunea din spatele expresiei sale impasibile, într-un acces de îndoială, se întrebă dacă nu cumva se înşelase în privinţa acelei tensiuni. Poate chiar urzea planuri periculoase să-i rănească pe ceilalţi. Brusc se simţi fericită că avea fluierul în poşetă.

Trecând peste amabilităţile tipice, răspunse direct:

— Se pune la cale o conspiraţie care să întrerupă pacea conferinţei printr-un asasinat. Accidentul care l-a trimis la pat pe Castlereagh a fost de fapt o tentativă de crimă, iar Wellington poate fi următoarea ţintă.

Von Fehrenbach ridică uşor din sprâncene.

— Parisul este plin de comploturi. Dar ce legătură au cu mine?

Ea îşi încleştă mâinile în poală, pentru că urma să spună ceva cumplit.

— Sunt motive care să ne facă să credem că puteţi fi în spatele acelei conspiraţii.

— Poftim? Colonelul sări furios în picioare,

pierzându-şi calmul. Cum îndrăzniţi să mă acuzaţi de aşa ceva? Ce perversiune a logicii ar face pe cineva să mă suspecteze pe mine? Cu o lucire albastră în ochi, adăugă pe un ton coborât şi ameninţător: şi de ce aud asta tocmai de la dumneavoastră?

Hélène rămase nemişcată.

— Sunt trei întrebări şi la toate răspunsul e complicat. Dacă vă aşezaţi şi mă ascultaţi câteva minute, o să vă explic. Văzându-l şovăind, adăugă: Este în interesul dumneavoastră să auziţi.

— Cumva mă ameninţaţi, madame? întrebă el, îngustând privirea.

— Deloc, domnule colonel. Ce ameninţare aş putea să vă aduc eu? Sunteţi un militar victorios, un bărbat bogat şi cu o poziţie socială înaltă, în vreme ce eu sunt o biată văduvă a unei naţiuni înfrânte. Nu eu sunt cea care vă ameninţă. Prusacul rămase în picioare, încă nesigur, iar ea adăugă: Sunt sigură că nu vă temeţi de mine. Nu vă costă nimic să mă ascultaţi.

El se aşeză pe un scaun mai aproape de Hélène, spunând aproape şoptit:

— Aici vă înşelaţi, Madame Sorel. Chiar mă tem de dumneavoastră.

Cu un sentiment ameţitor de uşurare, ştiu că avusese dreptate; acel schimb de replici dintre ei avusese loc pe mai multe niveluri. Totuşi, înainte să-şi urmeze propriile obiective, trebuia să rezolve problema care o adusese acolo.

— S-a făcut un efort considerabil pentru investigarea acestui complot şi s-a ajuns la concluzia că dumneavoastră vă număraţi printre cele câteva persoane care au inteligenţa, abilitatea şi motivul să pună la cale aşa ceva.

— Mă simt flatat de felul în care îmi evaluaţi abilitatea, replică el ţeapăn. Acum explicaţi-mi de ce aş face aşa ceva.

— Sunteţi renumit pentru ura pe care o aveţi faţă de Franţa şi tot ce e francez. Aţi ucis doi ofiţeri francezi în duel. De asemenea, aţi spus de multe ori că acordul propus

e prea moderat. Dacă Wellington sau Castlereagh sunt uciși, ce se va întâmpla cu tratatul care este gata să fie acceptat?

Colonelul îşi arcui surprins sprâncenele.

— Încep să înţeleg. Dacă oricare dintre ei e asasinat, vocile moderate vor fi reduse la tăcere şi toată Europa va cere represalii. Franţa ar fi dezmembrată şi sărăcită.

— Iar gândul acesta nu v-ar încânta, domnule colonel von Fehrenbach?

— Poate că m-ar încânta, dar sunt soldat, nu asasin. Am ucis doi ofiţeri francezi ticăloşi care pândeau să omoare nişte ofiţeri aliaţi de rang inferior. De aici până la a complota împotriva ţării dumneavoastră e cale lungă. Datoria mea e să urmez ordinele suveranului meu, nu să fac politică.

— Vă cred, şi acesta este unul dintre motivele pentru care mă aflu aici. Rămase nemişcată, fără să clipească, în timp ce el o analiza cu un interes nou. Începea s-o asculte cu adevărat, iar asta era exact ceea ce-şi dorise.

— Mai există şi alte motive pentru care sunt bănuit? întrebă el. Nu sunt nici pe departe singurul ofiţer aliat care urăşte Franţa.

— Mai e şi alt motiv, o chestiune de detaliu, însă importantă. Am aflat că bărbatul din spatele complotului îşi spune Le Serpent.

— Din nou vă întreb, ce legătură are asta cu mine?

— „Viclenia unui şarpe, curajul unui leu”, recită ea, urmărindu-i atent reacţia.

El îşi ţinu răsuflarea.

— Sigur, mottoul familiei mele. Interesant, însă, după cum aţi spus, e doar o chestiune de detaliu. Multe blazoane de familie au şerpi. De fapt, adăugă el după ce se gândi o clipă, poate nici măcar nu se referă la un blazon. E un general francez poreclit Le Serpent, ba, din câte ştiu, chiar şi regele hoţilor din Paris are aceeaşi poreclă.

Ignorându-i ultimele cuvinte, Hélène întrebă cu o nerăbdare bruscă:

— Despre ce general e vorba?

— Michel Roussaye, răspunse colonelul, aruncându-i o privire dură. Un prieten de-al meu a încercat să-l prindă pe el şi un mic grup de soldaţi francezi după Bătălia de la Leipzig. Roussaye i-a scăpat tot timpul printre degete, la fel ca un şarpe. E un soldat bun.

— Generalul Roussaye e alt suspect important.

— Şi el ce-ar avea de câştigat dacă Franţa va fi ciopârţită prin acordul de pace? întrebă von Fehrenbach exasperat. Vă faceţi vinovată de o mare lipsă de logică.

— Un revoluţionar poate profita de un acord de pace care să înfurie Franţa până în punctul în care să ridice din nou armele.

Efectul cuvintelor rostite de H6 lŁne asupra colonelului fu unul imediat. Închise ochii şi păru să uite că se afla şi ea acolo. În cele din urmă o privi lung.

— De ce aţi venit aici să-mi spuneţi asta? Dacă mă număr printre suspecţi, de ce Wellington nu m-a arestat pur şi simplu?

— Există anumite considerente politice. Mareşalul Blucher s-ar înfuria dacă un ajutor nepreţuit de-al lui ar fi arestat cu dovezi atât de puţine. Într-adevăr, în afară de probabilităţi nu există nicio dovadă concretă. Acela este motivul pentru care suntem cât mai discreţi cu putinţă. Dacă acest complot ajunge să fie cunoscut, efectul ar fi aproape la fel de tragic precum asasinatul propriu-zis.

— Poate că da, aprobă colonelul. Însă, după cum spuneţi, nu există dovezi reale, ceea ce e nu e deloc surprinzător din moment ce n-am făcut nimic. Ce vă face să credeţi că, există într-adevăr un complot?

Hélène ridică din umeri.

— Zvonuri şi contradicţii mărunte care n-ar sta niciodată în picioare la tribunal. Singura dovadă solidă e atacul asupra lordului Castlereagh, pus la cale încât să pară un accident. De asemenea, e posibil ca un agent britanic să fi fost ucis pentru că s-a apropiat prea mult de Le Serpent.

— Sau pentru că s-a bătut pentru o femeie – nu am auzit vreodată de un spion onorabil. Von Fehrenbach o

ţintui cu privirea. Şi aşa ajungem la dumneavoastră, Madame Sorel. Mi-aţi răspuns la toate întrebările, însă nu m-aţi lămurit de ce tocmai dumneavoastră, dintre toţi francezii, aţi venit să mă acuzaţi.

Acum discuţia începea să devină dificilă.

— Am o legătură neoficială cu serviciile de informaţii britanice, explică Hélène cu palmele umede, şi sunt implicată în investigaţie.

— Deci doamna e spioană, constată el cu dezgust. Sau cumva asta e o contradicţie de termeni? Spionajul e doar o altă formă de prostituţie, şi înţeleg că femeile-spion se vând din multe puncte de vedere.

Ştia dinainte că va spune aşa ceva, însă tot o durea.

— Nu m-am vândut niciodată în niciun mod, domnule colonel, şi nu accept bani pentru ceea ce fac, ripostă ea dur. Ar fi putut să vină altcineva să vă ia la întrebări, însă am vrut să o fac eu.

— De ce? Se aplecă spre ea cu o privire ostilă. Din nou, de ce dumneavoastră?

— Ştiţi de ce, domnule colonel. Se uită la el cu toată căldura şi sinceritatea de care era în stare.

Cu toate că ochii lui aveau albastrul rece al gheţii nordice, ea văzu în adâncurile lor o durere profundă şi mistuitoare. Murmurând o înjurătură în germană, îşi îndepărtă privirea de la ea şi se ridică, apoi se întoarse spre bibliotecă. De unde stătea ea, vedea câteva titluri. Majoritatea erau de filosofie şi istorie, iar câteva erau texte în latină şi greacă. Colonelul avea preocupări extinse.

— Vorbiţi în ghicitori, Madame Sorel, spuse el, fără să o privească.

— Vorbesc foarte clar, cu toate că e o limbă care nu vă place. Se ridică şi traversă încăperea, oprindu-se la câţiva paşi de el. Chiar dacă nu recunoaşte-ţi, între noi e ceva încă de când ne-am văzut prima oară.

Militarul se întoarse cu faţa la ea, iar calmul său fu înlocuit de furie.

— Bine, voi recunoaşte. Mă stârniţi aşa cum o iapă în călduri stârneşte un armăsar. Aşa simţiţi şi

dumneavoastră, altfel nu v-aţi etala pe aici. Au murit toţi francezii de căutaţi armăsari pe alte câmpuri? Să vă iau aici, pe covor, şi să vă fac ceea ce aş vrea să-i facă Franţei Aliaţii?

Chipul lui Hélène se albi. Se aşteptase să i se împotrivească şi îşi dădu seama că acea cruzime reflecta impactul vorbelor ei. Chiar şi aşa, cuvintele lui o duruseră prea mult ca să le ignore.

— Dacă nu voiam altceva decât actul în sine, puteam să mă descurc cu uşurinţă, fără să fie nevoie să vin la un bărbat care mă insultă.

— Atunci de ce sunteţi aici, madame? Glasul îi era mohorât, însă nu la fel de mohorât precum ochii lui tulburi.

— Vreau să vă uitaţi la mine măcar o dată, răspunse Hélène tăios, fără să vă gândiţi că eu sunt franţuzoaică şi dumneavoastră prusac.

Colonelul o privi lung, iar pe sub pielea lui albă de nordic pulsa vizibil o venă. Apoi se întoarse cu spatele la ea.

— Madame, asta e imposibil. Când între ei distanţa fu suficient de mare, se întoarse să-i mai arunce un şuvoi de imprecaţii. Vă privesc şi văd în dumneavoastră căminul meu ars şi pe soţia, fiul şi sora mea ucişi. Ucişi de francezi, madame, de poporul dumneavoastră, poate de fratele sau soţul dumneavoastră. Nu pot uita că suntem duşmani.

— Nu vă sunt duşman, spuse ea blând.

El o fixă cu o expresie încordată.

— Ba da, îmi sunteţi. Singurul duşman mai mare sunt eu însumi, căci mă las atras de o femeie a cărei rasă o urăsc şi o dispreţuiesc. Mi-aţi provocat multe nopţi nedormite, madame. Vă face plăcere să ştiţi cât de mult am scăzut în propriii ochi din cauza dumneavoastră?

Hélène nu încercă să se apropie de el. Rămase în picioare în faţa bibliotecii, micuţă, cu forme uşor rotunde. Blândă, însă hotărâtă.

— Durerea altuia nu m-a bucurat niciodată. M-am implicat în spionaj ca să aduc o contribuţie oricât de mică la pace. Da, domnule colonel, am avut fraţi. Unul a murit în

timpul retragerii din faţa Moscovei, iar celălalt torturat de partizanii spanioli. Mi s-a spus că a avut nevoie de două zile ca să moară. E vorba de fratele meu mai mic, Pierre, care îşi dorea să devină pictor. Şi am avut şi un soţ, ucis la Wagram cu două luni înainte să se nască fiica mea mai mică. Dumneavoastră aţi luptat la Wagram, domnule colonel. Poate chiar soldaţii dumneavoastră l-au ucis.

— Splendid, Madame Sorel, am suferit amândoi. Vocea lui avea un ton de amărăciune profundă. Aveţi permisiunea mea să-i urâţi pe prusaci la fel de mult pe cât îi urăsc eu pe francezi. Vă satisface asta?

— Nu! strigă ea, durerea învingând în cele din urmă seninătatea obţinută cu greu într-o viaţă plină de pierderi. Vreau să punem capăt urii. Dacă Prusia ar fi fost agresorul în locul Franţei, oare bărbatul meu ar fi fost în viaţă acum? Vreau ca fiicele mele să trăiască într-o lume în care soţii lor vor îmbătrâni alături de ele, unde băieţii ca fratele meu să picteze flori şi fete frumoase şi să scrie poezii de dragoste prostuţe în loc să moară urlând. Îl privi rugătoare, întrebându-se cum să topească gheaţa care-i acoperea inima. Sunt creştină şi am fost învăţată să urăsc păcatul, dar să-l iubesc pe păcătos. Urăsc războiul şi răul imens pe care îl aduce cu el; dacă nu învăţăm să ne iubim unii pe alţii, suntem sortiţi să luptăm şi să murim la nesfârşit.

— Şi credeţi că dacă aş putea să vă iubesc, războiul s-ar sfârşi? Cu toate că tonul lui era batjocoritor, în el se simţea şi urma dorinţei aprige de a crede.

— Nu ştiu dacă ne putem iubi unul pe celălalt, poate că între noi nu e altceva decât atracţie fizică, spuse Hélène, cu ochii plini de lacrimi. Deşi vedea că vorbele ei îl afectaseră, se temea că nu erau de ajuns. Trăise prea mult în agonie ca să rişte să simtă din nou viaţa. Dacă doi indivizi nici măcar nu se obosesc să încerce, continuă ea cu vocea frântă, omenirea nu mai are speranţă. Vom fi condamnaţi să suferim mereu de pe urma greşelilor noastre.

Von Fehrenbach înaintă câţiva paşi, cu umerii

încordaţi. Se opri lângă o masă pe care un mic portret într-o ramă de argint se afla lângă o Biblie închisă. În tablou era o blondă frumoasă, cu un copil în braţe.

— Sunteţi o femeie curajoasă, spuse el răguşit. Poate că femeile au mai mult curaj decât bărbaţii. Dacă un trup e rănit prea grav, moare, însă dacă inima e rănită, trupul suportă dureri fără sfârşit.

Atinse cu blândeţe chipul femeii din portret, apoi ridică privirea spre Hélène, plin de tristeţe.

— Îmi cereţi prea mult, Madame Sorel. Puterea mea nu e egală cu a dumneavoastră.

Eşuase. Stăpânindu-şi lacrimile, mărturisi abătută:

— Domnule colonel, femeile nu sunt mai curajoase, ci mai prostuţe.

Se întoarse şi căută prin poşetă până găsi o batistă. Acţiuni atât de triviale precum ştersul lacrimilor şi suflatul nasului îi dădeau şansa să îşi recapete autocontrolul deja fragil. Apoi traversă salonul spre vestibul.

— Ce le veţi spune şefilor dumneavoastră despre mine? vai el să ştie.

— O să le spun că nu cred că sunteţi implicat în vreun tel. Veţi fi urmărit îndeaproape până la sfârşitul conferinţei; prin urmare, chiar dacă m-aş înşela, ocaziile să înfăptuiţi ceva rău vor fi mult mai puţine. Prinse clanţa uşii. Adio, domnule colonel von Fehrenbach. Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată.

Spre surprinderea ei, prusacul veni lângă ea şi o privi întrebător, ca şi când ar fi încercat să-şi întipărească în minte chipul ei.

— Într-adevăr, sunteţi o femeie foarte curajoasă. Apoi îi ridică mâna şi i-o sărută, nu romantic, ci cu un soi de respect trist.

În timp ce colonelul îi ţinea uşa, Hélène reuşi să iasă cu capul sus, însă după ce o închise se rezemă de zidul lambrisat. Era atât de obosită…

Într-un final se îndreptă, apoi se duse spre uşa de la capătul coridorului şi o deschise. Patru soldaţi jucau cărţi pe podea. Se ridicară în grabă când apăru Hélène. Păreau

atât de tineri! Le zâmbi, iar tânărul locotenent roşi şi plecă fruntea.

— A decurs bine întâlnirea, Madame Sorel? întrebă Rafe, vizibil uşurat că nu i se întâmplase nimic.

— La fel de bine pe cât ne aşteptam, răspunse ea oftând.

În apartamentul său auster, Karl von Fehrenbach se plimba agitat; ridica şi aşeza obiecte, scoase un volum de Fichte şi îl puse la loc fără să-l deschidă, apoi deschise, la întâmplare, un volum de Virgiliu. Citi: Omnia vincit Amor: et nos cedamus A mori. Dragostea învinge totul: să ne lăsăm în voia ei.

Închise volumul şi îl aşează înapoi pe raft atât de violent, încât zgârie legătura de piele. Rezemându-şi fruntea de cărţi, se gândi cu durere la Hélène Sorel, care stătuse exact acolo unde stătea el atunci, micuţă şi dulce şi feminină. Oare era un înger venit din rai să-l mântuiască, sau un demon din iad care să seducă ce mai rămăsese din sufletul lui nemuritor? Orice ar fi fost femeia aceea, avusese curaj să se expună unei respingeri usturătoare.

Se duse lângă portretul lui Elke şi Erik şi îl ridică să le studieze chipul drag. Soţia lui, care avusese darul râsului, şi fiul lui, care moştenise statura tatălui şi veselia mamei. Elke îi trimisese imaginea cu trei luni înainte ca ea şi Erik să fie ucişi. Casa luase foc cu ei cu tot. Von Fehrenbach se ruga să fi murit sufocaţi, nu arşi de vii.

În el se adună o suferinţă cumplită, care dărâmă tot zidul pe care şi-l construise împotriva durerii. Deschise

Jisperat Biblia şi aruncă o privire în ea, sperând să găsească un sfat.

Versetul pe care îi căzură ochii era: „Păcatele ei multe sunt iertate, căci a iubit prea mult”.

Dacă era un mesaj de la Dumnezeu, era prea dureros ca să-l poată îndura. Căzu în genunchi lângă fotoliul Ludovic XV acoperit cu brocart şi îşi îngropă fruntea în mâini, dând frâu suspinelor unui bărbat care nu învăţase niciodată să plângă.

Capitolul 18

De data aceasta, vizita la Le Serpent fu una scurtă. Englezului nu-i mai păsa că fiorosul lui stăpân era mascat; acum îi cunoştea identitatea, iar la momentul potrivii avea s-o facă publică.

— Praful de puşcă e pus bine în dependinţă? întrebă Le Serpent aspru.

— Da, l-am adus în urmă cu câteva zile şi e puţin probabil să-l descopere cineva din întâmplare. Chiar dacă s-ar uita în dulap, praful e în cutii care nu stârnesc bănuieli.

— Foarte bine. Mascatul dădu satisfăcut din cap. Joi e ziua cea mare.

— Poimâine? întrebă englezul uimit; i se păru brusc mult prea aproape.

— Exact. Praful de puşcă trebuie să explodeze cât mai aproape de ora patru. Lumânarea pe care ţi-am dat-o ar trebui să ardă vreo opt ore, aşa că aprinde-o la opt dimineaţa. Sper că asta nu e o problemă.

— Ar putea fi dificil. În ultimele zile n-am prea stat la vedere, iar dacă apar la ambasadă şi încă atât de devreme, ceilalţi ar putea fi suspicioşi.

— Nu mă interesează complicaţiile pe care ţi le aduce viaţa personală, se răsti Le Serpent. Eu te plătesc pentru rezultate. După ce aprinzi lumânarea poţi fugi cât de departe vrei, însă explozia trebuie să se producă joi. Este singura zi în care şi regele însuşi li se alătură celorlalţi miniştri în dormitorul lui Castlereagh. Acesta se va pune curând pe picioare, şi poate nu va exista altă ocazie să-i prindem pe toţi într-un loc accesibil.

— Nu-ţi face griji, mă descurc. Englezul era uimit de cât de mare era distrugerea pe care o plănuia. Da, trebuia să îşi încerce norocul cu Le Serpent. Puterea şi îndrăzneala viziunii conspiratorului îl puteau duce chiar în vârf în timpul haosului care urma exploziei, iar cei care îl ajutau urcau cu el. Era o perspectivă ameţitoare. Însă voia să discute cu el şi alt subiect, deloc vital pe termen lung,

însă care prezenta un interes personal. În legătură cu spionii britanici…

Le Serpent îl privi nerăbdător de la biroul său.

— Se ocupă cineva de ei. Nu-ţi face griji.

— Mă interesează femeia, contesa János.

Mascatul se rezemă de spătar şi îşi încrucişă braţele.

— O vrei pentru tine, mon petit Anglais? spuse el amuzat. Recunosc, e o femeiuşcă frumoasă.

— Da, o vreau, măcar o vreme.

— Pentru că ţi-ai făcut bine treaba, te las să o iei ca premiu. Acum lasă-mă, am multe de făcut.

Englezul ieşi, scrâşnind de nerăbdare. Nu o iertase niciodată pe Margot Ashton pentru că îşi bătuse joc de el. Acum avea să plătească pentru asta şi pentru toate celelalte umilinţe pe care le îndurase din cauza femeilor. „Va plăti, va plăti, va plăti”, repetă el în gând.

Hélène şi Rafe se întoarseră acasă la Maggie, apoi vorbiră ore întregi. După ce discutară despre întâlnirea franţuzoaicei cu militarul prusac, încercară să hotărască ce era de făcut în continuare. Toţi simţeau că situaţia era într-un punct critic şi că trebuiau să se poarte mai îndrăzneţ decât o făceau de obicei spionii.

În acea seară, Maggie trimise un bilet la o informatoare şi primi imediat confirmarea că Roussaye fusese poreclit Le Serpent. Îşi muşcă buza când citi răspunsul, căci sperase pe jumătate ca von Fehrenbach să fi inventat povestea. Dacă Robin îl vizita pe furiş pe Roussaye, părea foarte probabil să fie tovarăşi de uneltiri. Dintr-o anumită perspectivă, generalul putea fi considerat patriot, cu toate că acţiunile lui erau greşite, însă colaborarea lui Robin nu putea fi văzută altfel decât ca trădare. Emoţiile lui Maggie se împotriveau acelei concluzii, însă raţiunea nu putea trece peste dovezile care se adunau împotriva lui.

În mod evident, următorul pas era să-l înfrunte pe generalul Roussaye. Pentru asta, Rafe îi trimise un bilet francezului cerându-i permisiunea să îi facă o vizită cât mai curând. Roussaye trimisese un răspuns politicos,

propunând ora unsprezece a dimineţii următoare.

Când sosi mesajul de la general, Hélène se ridică obosită să se întoarcă acasă. Rafe sări în picioare şi se oferi să o conducă, însă din expresia lui Maggie înţelese că de fapt nu voia să rămână singur în compania ei demnă de dispreţ.

Acceptă cu tristeţe gândul că acea căldură care existase între ei dispăruse. Putea spera doar că iţele complotului aveau să fie dezlegate cât mai curând, pentru a nu mai fi nevoiţi să se vadă vreodată.

Maggie îşi începu ziua următoare cu o oprire pe la ambasada britanică. Cu toate că părea o simplă vizită de curtoazie la Lady Castlereagh, adevăratul ei scop era să-i transmită un raport în privinţa bănuielilor pe care le avea la adresa lui Oliver Northwood. Îi explică totul lui Emily, implorând-o să-i transmită cât mai repede informaţiile soţului ei.

Îngrijorată, Lady Castlereagh promise să se conformeze imediat, apoi îi spuse că Northwood nu mai trecuse de două zile pe la serviciu. Trimisese un bilet în care anunţa că făcuse o intoxicaţie alimentară şi se va întoarce cât mai curând.

Maggie se gândi atent în drum spre casă. „Intoxicaţia alimentară” a lui Northwood coincidea cu data în care îşi atacase soţia. Temându-se de ceea ce ar fi putut spune Cynthia despre el, oare se hotărâse să fugă atunci când descoperise că soţia lui evadase din închisoarea conjugală? Sau o căuta personal, hotărât să o oblige să se întoarcă la el? Slavă Cerului că Cynthia venise la Maggie; atâta timp cât stătea ascunsă, fata era în siguranţă.

Trăsura o lăsă în faţa casei ei, apoi îşi continuă drumul către grajdurile din spate. În mai puţin de jumătate de oră, Rafe trebuia să o ia pentru vizita la generalul Roussaye, iar gândurile lui Maggie se îndreptară spre acea întâlnire în timp ce urca scările de marmură.

Se întoarse auzind o trăsură care opri în spatele ei. Se gândi că Rafe venise mai devreme, însă vehiculul luxos, albastru-închis, îi era necunoscut. Altfel stăteau lucrurile

cu bărbatul care coborî din ea.

— A, contele de Varenne, bună dimineaţa! exclamă ea zâmbind larg. Dacă aţi venit să-mi faceţi o vizită, mă tem că sunt nevoită să vă dezamăgesc; trebuie să plec aproape imediat.

Silueta masivă a lui Varenne era înveşmântată cu eleganţa lui discretă obişnuită, însă răceala din privirea lui o făcu pe Maggie să se dea cu câţiva paşi mai în spate fără să vrea.

— Când v-am văzut, m-am decis brusc să vă invit să-mi vizitaţi proprietatea de la Chanteuil, răspunse el. Grădinile nu-şi vor mai păstra mult timp frumuseţea.

— Îmi pare rău, dar…

— Sincer, draga mea, o întrerupse contele cu veselie, nu accept refuzuri. Nu facem mai mult de o oră de aici, şi îţi garantez o vizită interesantă. Îi puse mâna pe talie cu un gest natural, ca şi când ar fi vrut să o ajute să urce în trăsura lui. Maggie îngheţă. Varenne avea în mână un cuţit pe care îl lipise de ea cu atâta putere, încât vârful lui trecu prin rochia verde din muselină şi i se înfipse în came. Văd că trebuie să insist, mârâi el.

Dacă ar fi încercat să strige servitorii, cuţitul i s-ar fi înfipt în coaste înainte să apuce să scoată un sunet. Cu chipul împietrit, Maggie urcă în trăsură, unde un bărbat ofilit, îmbrăcat ca un funcţionar, stătea cu spatele la cai.

Încă ţinând cuţitul lipit de ea, contele se aşeză, apoi uşa se închise şi trăsura plecă. Întregul episod dură mai puţin de un minut.

Nici măcar femeia care privea de la geam nu zări nimic în neregulă.

Contele retrase cuţitul îndată ce trăsura porni.

— Sunteţi o femeie prudentă, contesă János; nu v-ar fi prins prea bine să încercaţi să faceţi o scenă. Îi aruncă un zâmbet ameninţător. Sau ar trebui să vă strig domnişoara Ashton?

— Strigaţi-mă cum doriţi, spuse Maggie, furioasă că se lăsase prinsă atât de uşor. Văd că instinctele mele au fost corecte. Era clar de la bun început că sunteţi un om

infam, însă nu mi-am putut imagina vreun motiv pentru care un ultraregalist ar complota împotriva conducerii britanice.

— Lipsa de imaginaţie e un defect periculos, iar dumneavoastră veţi afla asta foarte curând. Varenne făcu un semn către funcţionar, care picură pe o eşarfă câţiva stropi dintr-un lichid mult prea dulce. Vă rog să-mi iertaţi lipsa de politeţe, domnişoară Ashton, însă vă respect foarte mult abilităţile şi nu vreau să păţiţi ceva înainte de vreme. V-aţi descurcat foarte bine în Place du Carrousel, dar eforturile nu v-ar fi ajutat cu nimic dacă n-ar fi apărut iubitul dumneavoastră cel musculos. Funcţionarul se aplecă şi puse cârpa pe nasul şi gura lui Maggie, iar cu cealaltă mână îi prinse ceafa ca să nu se poată întoarce. Când încercă să se zbată, Varenne o ţinu cu o forţă de neînvins, în timp ce-şi pierdea cunoştinţa, îl auzi pe conte spunând: Candover m-a costat serviciile lui Lemercier, ceea ce nu pot ierta prea uşor. Dar sunt un om flexibil. Din moment ce aţi supravieţuit din acea mică îngrămădeală, v-am găsit o utilizare perfectă. O să vă dau unui asociat de-al meu. Vă admiră carnea încântătoare şi nu-i pasă dacă îl acceptaţi sau nu.

Ultimele lui cuvinte stârniră un val de groază în Maggie, însă muşchii nu mai răspundeau voinţei ei. Se prăbuşi, înspăimântată, în beznă.

Rafe era la limita răbdării când ajunse la casa de pe Boulevard des Capucines, nesigur dacă era mai supărat de gândul că urma să-l înfrunte pe generalul Roussaye sau că trebuia să petreacă timp cu Margot. Nu se mai putea gândi la ea ca la Maggie; numele acela aparţinea contesei înşelătoare şi înnebunitoare. În timpul momentelor lor intime devenise în întregime Margot Ashton pentru el, şi refuza să renunţe la asta.

Amintirea nopţii pe care o petrecuseră împreună părea deja incredibil de îndepărtată, ca şi când s-ar fi întâmplat cu ani, nu cu doar o zi în urmă. Se întrebă dacă exista vreo şansă ca Margot să-l vrea pe el în cazul în care Anderson ieşea complet din viaţa ei. Poate că o să aibă

nevoie de mult timp, însă era gata să aştepte. Dumnezeu îi era martor, aşteptase deja treisprezece ani.

Încruntându-se când majordomul îl anunţă că stăpâna sa încă nu se întorsese, Rafe aşteptă neliniştit un sfert de oră, apoi o chemă pe Cynthia Northwood. Deşi Margot îi explicase de ce stătea fata acolo, Rafe tot fu uimit când văzu cât era de rănită.

— Cum te simţi, Cynthia?

— Nu m-am simţit de foarte, foarte mult timp atât de bine, Rafe, răspunse ea cu tristeţe. Mi-aş fi dorit să am curajul de a-mi lua soarta în mâini mai devreme.

— Probabil ai avut nevoie oricum de foarte mult curaj ca să pleci, o lăudă Rafe, mulţumit că părea întreagă la minte. Cu toate că aventura lor se încheiase de ani buni, încă ţinea la Cynthia şi la spiritul ei uneori nesăbuit. Avea nevoie de toată energia pentru scandalul care avea să urmeze; spera că maiorul Brewer avea să se dovedească la fel de puternic. Îmi pare rău să te deranjez, continuă el, însă mă întrebam dacă nu cumva contesa ţi-a spus dacă mai merge şi în altă parte în afară de ambasadă. Avem o întâlnire urgentă şi mă surprinde că nu e aici.

— Maggie s-a întors cu jumătate de oră în urmă de la ambasadă, însă a plecat din nou fără să mai intre în casă, îl informă Cynthia. S-a întâmplat să mă uit chiar atunci pe fereastră şi am văzut un bărbat cu o trăsură. Au vorbit un pic, apoi au plecat împreună.

Rafe simţi cum i se face rău la stomac.

— Îl cunoşti pe Robin Anderson de la delegaţie. El era bărbatul?

— Nu, era un tip brunet, nu cu mult mai înalt decât Maggie, spuse ea fără să ezite. Cred că era francez.

Rafe se strădui să-şi stăpânească gelozia care îl măcina şi să gândească clar. Era de înţeles dacă Margot ar fi fugit aşa cu Anderson, însă părea puţin probabil ca altă persoană să o convingă să renunţe la vizita la Roussaye. Aşa că era posibil să nu se fi dus de bunăvoie.

— Cynthia, spune-mi exact ce ai văzut; toate detaliile pe care ţi le aminteşti.

Însă nu află mare lucru în afară de culoarea trăsurii, căci perdelele de la fereastră ascunseseră detaliile. Descrierea făcută de ea s-ar fi potrivit pentru jumătate dintre bărbaţii din Franţa.

Întâi dispăruse Anderson, acum Margot. Rafe începu să simtă pentru prima dată frică, iar cel mai bun antidot pentru asta era acţiunea. Era mai important ca oricând să discute cu Roussaye. Dacă generalul o răpise pe Margot…

Se ridică anunţând scurt:

— Va trebui să mă duc singur în acea vizită. Trimite-i un bilet lui Madame Sorel şi spune-i să vină să ne întâlnim aici. Ar trebui să mă întorc într-o oră şi ceva, şi e urgent să vorbim.

Apoi plecă, lăsând-o pe Cynthia Northwood îngrijorată în urma lui.

În drum spre casa lui Roussaye, Rafe se hotărî că cea mai bună strategie era să-l şocheze pe general cu acuzaţii directe, în speranţa că bărbatul avea să se dea de gol dacă era vinovat. În starea în care se afla, Ducelui îi era foarte uşor să adopte un ton inchizitorial.

Roussaye îl primi cu amabilitate, din spatele mesei de lucru din biroul său, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna.

— Bună ziua, înălţimea Voastră. Vă mulţumesc că mă vizitaţi, dar îmi pare rău că nu vă însoţeşte şi contesa János. Soţia mea spera să o vadă.

— Roussaye, asta nu e o vizită de curtoazie, răspunse Rafe aspru. Conduc o investigaţie secretă pentru guvernul britanic şi am venit să-ţi spun că jocul tău s-a sfârşit. Nici măcar Le Serpent nu mai poate scăpa acum.

Alb la faţă, generalul se lăsă din nou în scaun. După un moment de împietrire, duse mâna la un sertar.

Rafe scoase imediat din haină un pistol încărcat.

— Nu încerca să faci asta, Roussaye, îl avertiză el, cu mâna sigură pe trăgaci. Eşti arestat. Afară mă aşteaptă soldaţi britanici. Chiar dacă mă împuşti, n-o să scapi.

— Ce curaj, comentă generalul cu o urmă de amuzament amar. Voiam doar să-mi iau un trabuc. Dacă

sunt arestat, poate că asta este ultima mea şansă să profit de plăcerile lumii civilizate. Vreţi unul?

Cu mişcări de o atenţie exagerată, scoase o cutie din lemn de nuc şi o lăsă pe masă, apoi luă un trabuc din ea. Îi tăie capătul şi îl aprinse cu o graţie naturală, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume. Era o demonstraţie impresionantă de calm venind de la un om căruia tocmai i se năruiseră planurile şi care foarte probabil avea să-şi piardă şi viaţa.

Rafe refuză trabucul şi se aşeză în faţa biroului, cu pistolul încă îndreptat spre Roussaye. Avea destul timp să-şi cheme soldaţii. Înainte de asta, generalul trebuia să-i răspundă la nişte întrebări.

Roussaye trase fumul în piept, apoi îl eliberă cu un oftat.

— Candover, aş vrea să îţi cer un lucru, ca de la gentleman la gentleman. Jur că soţia mea nu ştie nimic de asta Te rog să faci tot ce poţi ca ea să nu sufere pentru păcatele mele. Cercetând chipul aspru al musafirului său, generalul adăugă: Filomena e rudă cu tine. Asta ar trebui să însemne ceva, chiar dacă cineva dintr-o familie atât de nobilă ca a t; şi nu îl poate considera gentleman pe un bărbat ca mine.

Rafe îşi subţie buzele la ironia lui.

— O să-mi folosesc influenţa pe care o am. Spre deosebire de tine, eu nu mă războiesc cu femeile.

— Asta a fost nedreaptă, Candover, spuse Roussaye pe un ton uşor ascuţit. Chiar dacă ofiţerii nu au cum să-şi oprească soldaţii, am făcut tot posibilul să micşorez numărul atrocităţilor care se întâmplă mult prea des în război.

— Nu mă refeream la război, ci la ziua de azi şi la contesa János. Rafe se ridică şi se aplecă peste masa de lucru, silueta lui înaltă debordând de un aer ameninţător. A dispărut, probabil a fost răpită. Dacă i se întâmplă ceva şi tu eşti de vină, jur că nu vei mai apuca să ajungi la plutonul de execuţie.

Generalul scoase trabucul din gură şi îşi privi uimit

musafirul.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi. De ce aş vrea să-i fac rău contesei? Pe lângă faptul că e o femeie încântătoare, acum interesul meu e să protejez vieţi, nu să le distrug.

— Ce cuvinte frumoase, generale, spuse Rafe cu amărăciune. După ce îmi spui ce ai făcut cu Margot, poate îmi explici şi ce rol are asasinatul în protejarea vieţii.

Roussaye îşi studie atent oaspetele.

— Încep să cred că discutăm de lucruri complet diferite. De ce anume mă acuzaţi mai exact şi de ce e şi doamna dumneavoastră e implicată în asta?

Rafe începu să urască tot acel calm pe care până arunci îl admirase. O secundă se întrebă dacă nu cumva propriul său control imperturbabil îi enervase la fel de mult pe alţii de-a lungul anilor.

Lăsând naibii discreţia, îi răspunse:

— Contesa e agent britanic şi a avut un rol esenţial în descoperirea conspiraţiei tale. Presupun că ţi-ai dat seama cu ce se ocupa de fapt şi te-ai hotărât să o elimini, însă e prea târziu. Deja ştim de încercarea de asasinat asupra lui Castlereagh şi că Wellington era următoarea ta ţintă. După ce îmi spui ce ai făcut cu ea, vreau să ştiu şi ce aveai de gând în acest complot. L-am împuşcat pe complicele tău Lemercier şi jur pe Dumnezeu că, dacă e nevoie, înfig şi în tine un glonţ!

Roussaye dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Asta ar fi de-a dreptul amuzant, cu excepţia faptului că probabil aş sfârşi la fel de mort ca şi în cazul în care inaş face realmente vinovat de ceea ce mă acuzaţi. Mai trase o dată din trabuc. Ticăloşia mea, de care se pare că nici nu ştiaţi, a fost încercarea de a-mi ajuta câţiva dintre distinşii colegi pe care regele Ludovic i-a trecut pe lista morţii a regelui Ludovic. Rafe îl privi lung, iar generalul explică: Haideţi, Candover, ştiţi sigur de lista morţii – numele multora dintre cei mai importanţi comandanţi din armata imperială sunt pe ea. E doar o chestiune de timp înainte ca mareşalul Ney şi alţi câţiva să

fie executaţi. Sunt consideraţi „trădători”. Am un noroc chior că nu sunt în închisoare lângă ei. Privi cenuşa de la capătul trabucului, cu o expresie gânditoare. De obicei, trădarea e doar o chestiune de date. Cei condamnaţi erau cu toţii soldaţi onorabili; singura lor crimă este că au servit în tabăra perdanţilor. Sperasem că îi pot ajuta pe câţiva dintre ei să fugă. Chiar şi câţiva dintre compatrioţii dumneavoastră sunt de acord că represaliile regelui sunt revoltătoare. Iar un britanic m-a şi ajutat. Expiră un fir subţire de fum. Nu vă voi da numele lui, aşa că nu vă obosiţi să mă ameninţaţi. Deşi presupun că guvernul dumneavoastră nu va executa un conaţional britanic pentru că a luat parte la un complot de fugă sub acoperire.

— Cumva e vorba de Robin Anderson? întrebă Rafe cu gura uscată.

Roussaye făcu o pauză, apoi spuse încet:

— Sunteţi bine informat.

Uimit, Rafe trecu din nou în revistă tot ceea ce ştia. Dacă Roussaye spunea adevărul, atunci o dovadă importantă a trădării lui Anderson se ştergea. Mulţi oameni, inclusiv Rafe, nu erau de acord cu răzbunările crunte ale regaliştilor. Poate că banii lui Anderson ridicau semne de întrebare, însă, după cum sugerase şi Margot în apărarea lui, iubitul ei vindea probabil informaţiile în mai multe locuri fără să îşi trădeze ţara.

Cât despre general, porecla de Le Serpent putea fi o simplă coincidenţă; la urma urmei, stema şarpelui cu trei capete găsită între hârtiile lui Northwood încă nu fusese explicată şi putea fi un simbol al adevăratului Serpent. Singura altă legătură posibilă era între Lemercier şi Roussaye, iar faptul că amândoi erau ofiţeri bonapartişti nu însemna că erau amândoi conspiratori.

— Henri Lemercier lucra şi el cu dumneavoastră? se interesă Rafe.

Generalul îşi încreţi nasul, ca şi când prin fumul trabucului ar fi pătruns un miros urât.

— Mă insultaţi. Lemercier e un şacal, cel mai rău gen de ofiţer. N-ar ridica niciodată un deget în ajutorul cuiva

dacă nu e bine plătit. Dacă îi dai preţul corect ar fi în stare să-şi sugrume propria bunică şi să o facă tocăniţă.

Ameţit, Rafe dezactivă cocoşul armei şi băgă pistolul înapoi în haină. Poate că Roussaye era pur şi simplu un mincinos strălucit, însă Margot se îndoise întotdeauna că avea temperamentul unui asasin, deşi bănuise că era implicat într-o acţiune secretă. Instinctele ei se dovediseră remarcabile.

— Vă datorez scuze, recunoscu ducele fără entuziasm. Sper din tot sufletul că mă veţi ierta pentru acuzaţiile pe care vi le-am adus.

— Aşteptaţi. Generalul ridică mâna. De ce credeţi că aş fi vrut să-i omor pe Castlereagh sau pe Wellington? Fără ei, Franţa ar fi obligată să accepte o pace mult mai grea.

— Exact. Părea posibil ca un revoluţionar adevărat să-şi dorească să vadă Franţa umilită până în punctul în care să vrea să ridice din nou armele. Acum vă rog să mă scuzaţi, ar trebui să mă duc să o caut pe Margot.

Roussaye scutură din cap.

— O gândire ingenioasă, însă vă asigur că nu aş face ceva care să prelungească suferinţa ţării mele; Franţa nu-şi mai permite alte Waterloo-uri. Dacă există o conspiraţie care ameninţă pacea, sunt la fel de interesat ca dumneavoastră să o scot la lumină. Dacă îmi spuneţi ce ştiţi, poate că voi fi de ajutor.

Rafe şovăi, apoi se aşeză, blestemându-se că fusese atât de vrăjit de Margot încât să nu fi pus şi alte întrebări când avusese ocazia. Era deja prea târziu; cu Anderson şi Margot scoşi din peisaj, rămăsese ciuntit de propria sa ignoranţă. Fără acces la sursele lor de informaţii nu avea nici cea mai vagă idee încotro să se îndrepte, aşa că orice ajutor era bine-venit. Îi povesti pe scurt ceea ce ştiau sau ghiciseră, apoi îi menţionă pe toţi suspecţii principali şi secundari pe care îi investigau.

Generalul ascultă cu atenţie, întunecându-se când află de dispariţia lui Robin Anderson, dar îl întrerupse numai atunci când Rafe menţionă că şi contele de Varenne se număra printre suspecţi.

— De ce Varenne? Ultraregaliştii au cel mai mult de câştigat din situaţia asta.

Rafe se strădui să-şi ordoneze argumentele.

— La început ne-am gândit că ultraregaliştii vor dori probabil să-l asasineze pe rege pentru a-l aduce la putere pe contele d'Artois. După ce a devenit clar că atacul e îndreptat împotriva liderilor britanici, l-am eliminat pe Varenne de pe listă.

Roussaye dădu din cap.

— Nu l-am întâlnit niciodată înainte de întâmplarea de la Luvru, aşa că am făcut nişte cercetări. În timpul exilului său, Varenne a fost implicat în reţeaua regalistă secretă, însă acum activităţile sale sunt legitime. Vă rog să continuaţi. Când Rafe termină, generalul rămase pe gânduri, în vreme ce aerul devenise albastru-cenuşiu de la fum. Îi cunosc pe aproape toţi dintre cei de pe listă, rosti el într-un final, şi dintre toţi Lemercier era cel mai susceptibil de a fi implicat într-o conspiraţie. Însă nu era suficient de inteligent sau ambiţios cât să fie creierul din spatele complotului. Trebuie să aflăm pentru cine lucra. Aş putea să descopăr eu asta, adăugă el după câteva momente. Dacă-l dibuim pe angajatorul lui Lemercier, dăm şi de Serpent. O să încep cercetările în această după-amiază şi vă anunţ dacă aflu ceva important. Ce veţi face? îi veţi cere lui Wellington oameni ca să o căutaţi pe contesă?

— Nu; cum n-avem nicio idee unde poate fi, putem să mobilizăm toate trupele aliate din Franţa şi tot să n-o găsim. Însă mi-aţi dat o idee. Dacă Varenne era implicat în reţeaua regalistă de informaţii secrete, sunt şanse să mai aibă contact cu anumite surse. Poate îl voi convinge să mă ajute de dragul contesei. Pare să o admire.

— Ce bărbat n-ar admira-o? spuse Roussaye, zâmbind pentru prima dată de când îl acuzase ducele. Apoi redeveni serios, iar degetele i se strânseră pe chiştocul trabucului. Veţi transmite guvernului regalist ce aţi aflat privind încercarea mea de a elibera prizonierii?

— N-o să dau în vileag un om pentru că e loial prietenilor săi, îl asigură Rafe ridicându-se în picioare.

Însă aveţi grijă, domnule general, căci şi soţia dumneavoastră vă merită loialitatea.

— Ştiu. Roussaye rămase o vreme tăcut. Când mi-aţi spus că sunt arestat, mi-am imaginat-o pe soţia mea văduvă, iar pe copilul meu nenăscut încă, orfan. N-o să-i fac să treacă prin aşa ceva. În plus, adăugă el cu o urmă de autoironie, aş minţi dacă n-aş recunoaşte că viaţa asta mi se pare foarte dulce, acum mai mult ca oricând.

— Nu e nimic greşit în a iubi viaţa, răspunse Rafe întinând mâna. Dumnezeu ştie că e destulă suferinţă în lume.

După ce îşi strânseră mâinile plecă, întrebându-se ce naiba să facă în continuare.

Capitolul 19

Maggie îşi recăpătă încet cunoştinţa, împreună cu o senzaţie de greaţă provocată, după cum bănuia, de drogul pe care îl dăduseră. Stătea întinsă pe un pat, însă vederea ei era atât de înceţoşată şi lumina atât de slabă, încât zări doar forme vagi când deschise ochii. Judecând după tăcerea din jur, presupuse că era singură, aşa că ridică mâna dreaptă să exploreze împrejurimile.

O cuprinse o spaimă cumplită când şterse cu dosul palmei un obiect rotund şi păros. Se ridică imediat în capul oaselor, deşi mintea îi spunea că forma şi textura nu aveau cum să fie ale unui cap de bărbat.

Apoi se răsuci spre dreapta, ceea ce o ameţi şi mai rău, şi clipi din ochi. Clipi încă o dată, iar două cercuri aurii se materializară în beznă. Chiar când era pe punctul unei crize de isterie, sub cercurile aurii apăru o gură roz din care se profilau nişte colţi mici şi strălucitori.

Simţi o uşurare atât de mare, încât aproape că izbucni în râs. Nu împărţea patul cu vreun violator, ci cu o pisică. Ghemuită pe perna ei, era foarte mare, blănoasă şi neagră, cu faţa turtită a unei persane de rasă. Probabil se strecurase când fusese adusă Maggie acolo.

Se ridică precaută şi murmură:

— Dacă eşti pisica lui Varenne, te manifeşti foarte discret, Rex. Sau te-au închis şi pe tine pentru spionaj? îi mângâie capul mătăsos şi fu răsplătită cu un tors atât de vibrant, încât îl simţi prin saltea. Apropo, numele tău chiar este Rex, nu-i aşa?

Din moment ce pisica nu o contrazise, consideră chestiunea rezolvată. Se dădu jos din pat şi se ridică în picioare, apoi se analiză. În afară de ameţeală şi uscăciunea gurii, se simţea destul de bine. Cu toate că rochia ei de muselină era mototolită, nu fusese violată cât îşi pierduse cunoştinţa, iar asta fusese cea mai mare teamă a ei.

Se sprijini de unul dintre stâlpii patului şi cercetă dormitorul cu mobilă puţină. Cândva, cu mult timp în urmă, fusese probabil atrăgător, însă acum tapetul era murdar, iar perdelele baldachinului se deşiraseră.

Întunericul avea drept origine draperiile vechi trase peste geamuri, aşa că traversă încăperea şi le dădu la o parte. În cameră pătrunse soarele binecuvântat, care o făcu să-şi limpezească complet mintea. După poziţia astrului pe cer îşi dădu seama că era pe la amiază, deci fusese lipsită de cunoştinţă vreo două sau trei ore.

Fereastra dădea spre o pantă abruptă, înaltă de vreo şaizeci de metri, către un râu, iar priveliştea o ameţi din nou. Nu avea cum să fugă pe acolo. Se părea că Varenne o adusese la Chanteuil, proprietatea lui de pe Sena.

Maggie petrecu o vreme cercetând locul. După cum se aşteptase, uşa masivă era încuiată, iar în cameră nu se afla nimic care să poată fi folosit drept armă. Oftă şi se aşeză din nou pe pat.

Rex îi sări imediat în poală, trupul său blănos şi greu ameninţând să-i oprească circulaţia în timp ce torcea frenetic. Îi mângâie capul, gândindu-se cât de prostesc era să se simtă alinată de prezenţa pisicii. Dar îi făcea bine. Întotdeauna îi plăcuseră pisicile, iar Rex era un exemplar splendid al rasei sale.

Se rezemă de tăblia patului şi analiză situaţia. Cu toate că motivele sale erau obscure, era clar că Varenne

era Le Serpent. Se blestemă că lăsase logica să-i domine instinctul. Lipsa de motiv aparent a lui Varenne nu echivala cu inocenţa acestuia, astfel că ar fi trebuit să fie mai bănuitoare în privinţa lui.

În tot răul era însă şi un bine; dacă Varenne o răpise, era posibil să fi procedat la fel şi cu Robin. Poate că acesta era chiar sub acelaşi acoperiş, în viaţă, victimă şi nu trădător. Gândul o făcea să se simtă mai bine.

Din moment ce ea şi Rafe trebuiau să meargă în vizită la Roussaye, probabil că absenţa ei fusese deja remarcată. Însă asta nu avea cum s-o ajute, căci erau foarte mici şansele ca Varenne să fie suspectat de răpire. Trebuia să se pregătească pentru o şedere lungă.

Singurul moment de agitaţie se petrecu după vreo ori, când Rex ridică fruntea, apoi se năpusti în cealaltă parte a camerei cu o viteză surprinzătoare pentru un animal atât de somnolent. Un chiţăit înăbuşit brusc îi dădu de înţeleg că tocmai îşi făcuse rost de prânz. Maggie se înfioră când văzu felina aducând în gură trupşorul acela fără viaţă şi apucându-se tacticos să-l mănânce. Nu putea să învinuiască pisica, însă ea se regăsea în şoarece.

Când soarele îşi schimbă poziţia anunţând după-amiaza, un zgomot la broasca uşii anunţă apariţia contelui de Varenne. Era însoţit de un individ înarmat şi de un servitor în vârstă care aşează un platou cu vase acoperite pe masă, apoi ieşi.

Cel puţin nu aveau de gând s-o înfometeze, îşi spuse ea. După alte câteva ore, probabil şoarecele lui Rex i s-ar fi părut ademenitor. Când intră contele, chiar şi pisicii sări imediat pe podea şi se strecură sub pat, dovedind cât simţea oamenii.

În timp ce bărbatul celălalt ţinea pistolul aţintit spre Maggie, Varenne se opri la câţiva metri distanţă. Ochii lui pe jumătate deschişi aveau o privire reptiliană; probabil de acolo îi provenea porecla.

— Sper să nu vă simţiţi jignită că păstrez distanţa, domnişoară Ashton, rosti el pe un ton atât de politicos, încât ai fi zis că au ieşit la ceai. Vedeţi cât vă respect.

— Nu-mi dau seama de ce, răspunse Maggie arcuitul sprâncenele. Cu siguranţă n-am dovedit pre multă inteligenţă în acest caz. Nu înţeleg nici măcar de ce vă aflaţi în spatele acestui complot.

— Motivele obişnuite, domnişoară Ashton: puterea şi bogăţia. Privirea lui de gheaţă se opri asupra ei. Reuşiserăţi să mă convingeţi că sunteţi doar o târfă unguroaică în căutarea unui protector bogat. Am fost surprins să vă descopăr adevărata identitate şi ocupaţie.

— Mă mândresc cu faptul că sunt plină de surprize.

— Din păcate, informaţiile mele despre dumneavoastră sunt incomplete, continuă el ignorându-i sarcasmul. Încă sunteţi domnişoara Ashton, sau aţi avut şi soţi de-a lungul anilor?

— Nu legal, replică ea scurt.

— Sunt sigur că aţi avut mulţi nelegitimi, spuse contele zâmbind cu un aer cunoscător. Ca prietenul dumneavoastră cel blond.

Maggie simţi cum i se accelerează pulsul.

— Presupun că vă referiţi la Robin Anderson. E şi el tot aici?

Spre marea ei uşurare, contele dădu din cap.

— Da, însă camera lui e mult mai puţin confortabilă decât a dumneavoastră. Este cam în dreptul celei de faţă, cu vreo cinci etaje mai jos. Castelele prezintă anumite dezavantaje ca spaţiu de locuit, însă au închisori subterane excelente.

— Ce vreţi să faceţi cu noi?

Varenne îi oferi un zâmbet care-i îngheţă sângele în vine.

— Unul dintre asociaţii mei tânjeşte să te cunoască mai îndeaproape, aşa că îi voi oferi această ocazie. După aceea, depinde cât de mult doreşti să cooperezi. Ai putea fi foarte valoroasă, draga mea.

Greaţa îi reveni, dar Maggie se strădui să nu-şi arate repulsia.

— Şi Robin?

— Sperasem că se va dovedi util, însă e un tânăr

remarcabil de încăpăţânat. Nu are sens să-l ţin la infinit aici. Contele scutură din cap cu un regret fals. Mă tem că te plictisesc gândind cu voce tare. Dacă ai nevoie de ceva care să-ţi facă vizita mai confortabilă…

Deşi se îndoia că francezul aştepta un răspuns serios la remarca lui ironică, ea spuse:

— O perie de păr, un pieptene şi o oglindă ar prinde bine. Aş mai vrea un lavoar, săpun, apă şi ceva de citit.

El zâmbi amuzat.

— Sunteţi o femeie care se adaptează uşor, domnişoară Ashton. Vreţi să vă faceţi prezentabilă pentru noul dumneavoastră concubin?

Ei îi venea să-l scuipe, însă îi aruncă un zâmbet dulce:

— Bineînţeles. Trebuie să ne potrivim cât mai bine situaţiei.

— Vezi să primească ce vrea, i se adresă Varenne paznicului. Apoi, cei doi bărbaţi plecară.

Îndată ce auzi cheia răsucindu-se în broască, Maggie se ghemui peste pat şi îşi îngropă faţa în mâini. Cu stomacul vibrând, şi se chinui să nu verse. Dumnezeule mare, încercase din greu să nu devină o victimă şi timp de doisprezece ani reuşise.

Acum însă era prinsă într-o capcană care îi demonstra cât de neputincioasă era de fapt. Era doar nutreţ pentru o gloată şi un premiu pentru un conspirator. În plus, Rafe sau Robin nu mai erau acolo să o salveze.

Prima ei victorie, una măruntă, fu în lupta cu greaţa. După ce reuşi să şi-o stăpânească, se ridică nesigură în picioare şi se îndreptă spre fereastră, unde trase adânc în piept aerul răcoros. Jos de tot se vedeau pietrele de la baza stâncii. Îşi dădu seama uşurată că putea oricând să sară de acolo.

Îşi încreţi buzele. Aceea era metoda laşului, şi nu supravieţuise după atâtea încercări ca să moară fără luptă. Totuşi era o alinare să ştie că pentru orice eventualitate, stânca îi oferea o ultimă soluţie.

Se întoarse de la fereastră şi se duse la tavă, unde

găsi un castron cu supă, o sticluţă cu vin, jumătate de pâine şi câteva fructe. Se aşează hotărâtă la masă, căci avea nevoie de toată puterea.

Un mieunat uşor dinspre piciorul scaunului o anunţă că Rex venise lângă ea, dornic să beneficieze de o gustare. Maggie zâmbi, privindu-i coada imensă care se învârtea plină de speranţă, şi aruncă pe podea câteva bucăţi de carne. Era singurul aliat pe care îl avea acolo.

Hélène Sorel venise deja când Rafe se întoarse de la Roussaye. După cum se temuse el, nu primise nicio veste de la Maggie. Franţuzoaica îi pusese multe întrebări Cynthiei despre ceea ce văzuse, dar nu aflase nimic în plus despre răpitor.

— Roussaye e omul nostru? întrebă H6 lbne, cu chipul încordat de grijă.

— Nu, răspunse Rafe plimbându-se agitat prin încăpere. M-a convins că dorinţa lui de pace e la fel de mare ca a noastră. O să încerce să descopere pentru cine lucra Lemercier.

— Sper să şi reuşească, rosti Hélène pe un ton mohorât. Nu avem alte indicii, nu?

— Ba da, dacă poţi exploata sursele pe care le folosea Maggie. Crezi că e posibil? se interesă ducele, curios să afle cum îşi desfăşura Margot activitatea.

— Nu chiar. Cunoaşte sute de femei în tot oraşul – spălătorese, servitoare, vânzătoare ambulante. De fapt, în toată Europa. Şi eu eram una dintre ele, însă ne-am şi împrietenit. Amândouă aveam nevoie de o prietenă.

Rafe se opri din mers şi o privi uimit.

— Îşi obţinea toate informaţiile de la femei?

Hélène scoase un oftat de dezgust.

— Sunteţi la fel de rău precum colonelul Fehrenbach. De ce bărbaţii presupun întotdeauna că singurul fel în care lucrează spioanele e la orizontală? Gândiţi-vă, înălţimea Voastră. Femeile sunt peste tot, dar de obicei sunt tratate ca şi când ar fi invizibile. Bărbaţii vorbesc de planuri secrete în faţa servitoarelor, aruncă documente esenţiale la gunoi, se laudă cu realizările lor în faţa prostituatelor.

Geniul lui Maggie stătea în adunarea unui număr extrem de mare de informaţii pe care apoi le punea cap la cap. Îşi muşcă buza o clipă, apoi continuă: Presupun că pe undeva există o listă cu informatoarele lui Maggie, dar precis ascunsă bine şi scrisă într-un fel de cod. Chiar dacă am găsi-o şi am descifra-o, cele mai multe dintre colaboratoarele ei nu ar vorbi cu un străin. Loialitatea noastră e pentru cauza lui Maggie şi pentru ea personal. Banii sunt pe locul al doilea.

Rafe bătu cu degetele pe marginea şemineului, gândindu-se la dezvăluirea lui Hélène. În gelozia lui, presupuse că Margot îşi oferea trupul în schimbul informaţiilor, cu complicitatea cinică a lui Anderson. La naiba, oare chiar se înşela în toate privinţele?

— Acum ce veţi face? întrebă Hélène, întrerupându-i gândurile. Veţi merge la Wellington?

— Nu; după cum i-am spus lui Roussaye, tot ce ar putea Wellington să facă e să-mi dea nişte soldaţi, iar fără să ştiu unde să caut nu mi-ar fi de prea mare ajutor. I-am trimis un mesaj urgent persoanei din Londra care m-a trimis aici. Sunt sigur că va avea o sugestie utilă, însă vor mai trece câteva zile până să primesc răspuns de la el.

— Şi între timp?

— Dacă Roussaye descoperă cine l-a angajat pe Lemercier, răspunse Rafe cu o grimasă, poate reuşim să ajungem direct la sursa conspiraţiei. În afară de asta, să fiu al naibii dacă ştiu. Mă întorc la Hotel de la Paix şi o să-mi storc creierii. Dă-mi adresa ta şi te anunţ dacă îmi vine ceva în minte.

Hélène se duse la masa de scris să ia stilou, hârtie şi cerneală.

— Şi eu o să mă gândesc la ce am putea face, spuse ea după ce scrise adresa. Trebuie să existe o persoană care să ne poată ajuta, numai să-mi dau seama cine anume.

Schimbară o privire mohorâtă, apoi Rafe plecă.

În trăsură decise că merita să discute cu contele de Varenne. Dacă, aşa cum afirmase Roussaye, contele fusese

activ în spionajul regalist în timpul exilului, putea să aibă surse utile de informaţii.

Se opri la hotel doar cât să se schimbe în haine de călărie şi să îl întrebe pe recepţioner cum se ajungea la Chanteuil, după care încălecă armăsarul pe care îl cumpărase în prima săptămână când ajunsese la Paris. Ajungea mai repede călare şi, în plus, avea nevoie de destinderea pe care i-o oferea echitaţia.

Drumul îl duse pe lângă palatul imperial de la Malmaison, pe care Josephine Bonaparte îl cumpărase ca să aibă un loc liniştit la ţară. Josephine se retrăsese şi murise acolo după ce împăratul divorţase de ea din cauză că nu reuşise să-i nască un moştenitor. Se spunea că Bonaparte îşi petrecuse ultimele ore de libertate pe pământ francez la Malmaison, căci dorise să fie aproape de spiritul femeii pe care nu încetase niciodată s-o iubească.

Era o poveste romantică, iar când trecu pe lângă acea proprietate Rafe simţi o oarecare milă pentru Măcelarul din Corsica, care continuase să iubească în ciuda faptului că nu era nici înţelept, nici avantajos. Probabil era singurul lucru pe care-l avuseseră în comun.

Ajunse la Chanteuil în mai puţin de o oră. Porţile de fier erau ruginite, dar solide, la fel ca zidul cenuşiu de piatră ce proteja proprietatea. Un portar în vârstă îl examină cu suspiciune, apoi îl lăsă să intre.

Odată ajuns înăuntru, Rafe văzu că vechiul castel era la fel de spectaculos pe cât pretinsese Varenne. Fortăreaţa iniţială se afla pe o ridicătură stâncoasă care trona peste peisajul rural din jur şi, fiind construită la un cot al Senei, era înconjurată din trei părţi de apă. De-a lungul secolelor, clădirile noi şi grădinile atent îngrijite depăşiseră cu mult prima incintă, însă efectul de ansamblu era unul medieval, ameninţător.

În timp ce mergea la pas pe aleea de pietriş, lui Rafe îi trecu o clipă prin minte că Chanteuil arăta ca un peisaj ieşit direct din melodramele lugubre ale doamnei Radcliffe. Se vedeau efectele deceniilor în care proprietatea fusese neglijată. Grădinile erau ca nişte

jungle de vegetaţie sălbatică şi cele mai multe dintre acareturi nu fuseseră reparate. Cu toate că se făcuseră încercări de readuce castelul la fosta sa grandoare, Varenne avea nevoie de mulţi ani şi de o avere remarcabilă ca să ducă în bun sfârşit acel demers.

Când se opri în faţa intrării principale şi descălecă, apăru un servitor care-i luă calul. Nerăbdător, cu senzaţia că pierdea timp preţios, Rafe urcă câte două trepte deodată şi bătu zgomotos cu inelul masiv, sperând că vizita avea să dea roade.

După ce îi aruncă încă o privire cercetătoare, majordomul în vârstă care îl primise acceptă să-i ducă stăpânului cartea lui de vizită. Slavă Cerului, măcar ştia că Varenne era acasă. Era timpul să se întâmple şi ceva bun.

Contele de Varenne lucra în bibliotecă, în aerul stătut cu miros de cărţi vechi, când i se înmână cartea de vizită. Citind-o, zâmbi cu o mulţumire profundă. Se părea că zeii erau de partea lui. Nici n-ar fi visat ca următoarea muscă să zboare direct în pânză, prezentându-i-se politicos păianjenului. Iar musca asta era din aur masiv.

— Ducele este singur? îl întrebă el pe majordom.

— Da, domnule.

Varenne îl privi pe secretarul ofilit care-i ţinea companie în bibliotecă.

— Grimod, du-te în sala armelor din tumul de vest şi adu-mi încă un pistol şi muniţie. Apoi se întoarse spre majordom şi adăugă: Adu-l pe Lavisse, apoi aşteaptă zece minute şi condu-l pe Candover încoace.

Sala vastă în care aştepta Rafe ea rece şi vântoasă chiar şi în acele zile de vară târzie. În timp ce privea un şoarece care fugea peste lespezile inegale ale pardoselii, se întrebă cum era acolo iama, cu vântul pătrunzător şi umezeala dinspre râu. Bănuia că al naibii de inconfortabil. Varenne avea multă bătaie de cap ca să-şi transforme acea fortăreaţă medievală într-un spaţiu locuibil.

Într-un final, majordomul se întoarse şi îi făcu semn vizitatorului să-l urmeze. După o călătorie lungă şi lentă prin coridoare de piatră şerpuite şi scări înguste, bătrânul

deschise o uşă şi îi făcu semn lui Rafe să intre.

— Aceasta este biblioteca, domnule, şuieră el.

Îndată ce păşi în încăpere, simţi obiecte metalice dure şi în stânga şi în dreapta sa.

— Mâinile sus, Candover, rosti o voce pe un ton prietenos. Chestiile alea sunt al naibii de periculoase. De la o asemenea distanţă te-ar face bucăţi.

Rafe văzu că doi oameni înarmaţi îl aşteptaseră la uşă. Ştiind că ar fi fost sinucidere curată să ducă mâna la pistol, ridică încet mâinile. Cât de prost fusese; cât de al naibii de prost fusese!

Rămase nemişcat, în timp ce un servitor îl căută şi îi luă pistolul.

— Din câte presupun, am reuşit s-o găsesc pe contesa János, declară Rafe după ce servitorul se îndepărtă.

— Aşa este, şi te asigur că e bine, răspunse Varenne. De fapt, se adaptează captivităţii cu o rapiditate remarcabilă. Contele îi făcu semn lui Rafe să se aşeze pe unul dintre scaunele din faţa biroului său. Paznicii rămaseră lângă uşă, cu armele aţintite asupra ducelui. Contesa ta impostoare are nouă vieţi, continuă Varenne. Ştiai că e la fel de englezoaică pe cât eşti şi dumneata, fără niciun os aristocrat în trupul ei fermecător? Luând chipul împietrit al lui Rafe drept o dovadă a şocului, contele chicoti maliţios. Nu fi prea dur cu tine, Candover, nici eu nu m-am prins. Însă gata cu târfuliţa aia, mă interesează mai mult persoana dumitale. Ştie cineva că eşti aici? Rafe se gândi să mintă şi să spună că da, însă ezită prea mult. Varenne sesiză pauza şi o interpretă corect. Perfect, nu ai anunţai pe nimeni că vii aici. Suntem prea aproape de ora critică şi nu vreau ca oamenii mei să piardă timpul vânându-i pe cei care ar fi fost la curent.

Deci complotul era la un pas de a fi dus la îndeplinire, iar Rafe şi Margot nu puteau face absolut nimic în privinţa asta.

— Varenne, aş vrea să-mi satisfaci o curiozitate. Ce pui la cale? Dacă tot mor, măcar să ştiu de ce.

— Să mori? repetă contele cu o privire uimită. Ce

anume te-a făcut să crezi că aş elimina inutil un om cu bogăţia ta? Asta ar fi o risipă, şi n-am ajuns unde sunt acum irosind ocaziile care mi s-au ivit. Ceea ce mă aduce la altă chestiune. Se spune că ai o avere care îţi aduce cam optzeci de mii de lire pe an. E adevărat?

— Aproape, răspunse Rafe ridicând din umeri. Variază în funcţie de cum merge o afacere sau alta.

— Splendid! Contele radia, iar ochii săi negri sclipeau precum agatele. Dacă tot am câteva minute libere, o să-ţi satisfac curiozitatea, sau cel puţin în parte. Bei cu mine un pahar de coniac? E vechi şi de o calitate extraordinară.

Rafe se simţea ca şi când ar fi ajuns la spitalul de nebuni, însă dădu afirmativ din cap; i-ar fi prins bine ceva de băut. În următoarele minute, contele comandă paharele şi turnă vinul. Rafe sorbi şi îşi zise că, într-adevăr, era excelent.

După ce bău şi el, contele spuse gânditor:

— Te-ai întrebat ce pun la cale. Este destul de simplu; Franţa are nevoie de un conducător puternic pe care nu îl va primi din rândurile decrepiţilor Casei de Bourbon După ce îmi duc planul la bun sfârşit o să iasă haos, iar eu sunt pregătit să ies în faţă să restabilesc ordinea. Am sânge regal prin vene, o parte din el chiar legitim. Regaliştii mă vor primi cu braţele deschise. La urma urmei am fost şi eu în exil, sunt unul de-al lor.

— Dată fiind calitatea de acum a Bourbonilor, e posibil să-i convingi pe regalişti, recunoscu Rafe, însă bonaparliştii? Ei nu te vot accepta niciodată ca membru al vechii ordini care vrea să dea timpul înapoi.

— Dragul meu duce, nu doresc să dau timpul înapoi, iar asta e ceea ce mă face unic, proclamă Varenne cu îngâmfare. Sunt un om flexibil şi pot să pălăvrăgesc despre drepturile omului şi „libertate, egalitate, fraternitate” la fel de bine ca orice revoluţionar. Deja am bonapartişti care lucrează pentru mine. Nu uita, Napoleon a vorbit de libertate şi a creat cea mai mare tiranie pe care a cunoscut-o vreodată Europa. Dacă cineva minte cu

îndrăzneală, poate să reuşească aproape orice.

— Un plan foarte viclean. Rafe ridică sticla şi umplu, un bele pahare. Nu ştia dacă Varenne era nebun sau genial sau dacă între cele două era vreo diferenţă. Însă cred că vă va fi greu să obţineţi o reconciliere a facţiunilor.

— Sub Napoleon, Franţa a devenit cea mai mare putere de la Roma încoace. Niciun francez adevărat n-ar vrea să renunţe la asta, iar aici intră şi regaliştii.

— Deci vei uni din nou naţiunea pour la gloire, conchise Rafe. Însă există un grup de care ai uitat. Ce faci cu acei oameni care au obosit să lupte şi vor să trăiască în pace?

— Lupul îl mănâncă întotdeauna pe miel, Candover.

Era evident că Varenne credea în propriile cuvinte. Şi totuşi, când Rafe se gândi la Margot şi la armata ei de femei, la Hélène Sorel, la pragmatismul dur al lui Michel Roussaye, care se săturase de război, nu era prea sigur că avea dreptate. Dacă se găseau destul de mulţi miei curajoşi, ar fi putut să-l înfrângă şi pe lupul cel mai hain.

Însă nu era timp de discuţii filosofice.

— Dacă nu ai de gând să mă omori, atunci ce planuri ai? se interesă el.

— Tu eşti asigurarea, Candover. Cu toate că planul meu e perfect, există şi posibilitatea să dea greş. Haosul e greu de controlat prin definiţie, chiar şi atunci când e aşteptat. Dacă altcineva se ridică în vârf, o să am nevoie de o sumă imensă de bani.

— Nu eşti deja un om foarte bogat?

— Asta e impresia pe care mă străduiesc eu să o las. Însă vezi în ce stare se află proprietatea mea, iar conspiraţiile sunt scumpe. În secunda asta sunt aproape lefter. Daci lovitura mea de stat e încununată de succes, o să am toată bogăţia de care am nevoie, iar tu te vei întoarce în Anglia viu şi nevătămat. Dacă nu reuşesc – ridică din umeri – presupun că eşti dispus să plăteşti un preţ substanţial ca să-ţi răscumperi viaţa şi libertatea.

— Pentru mine şi pentru contesă.

— Eşti chiar atât de ataşat de târfuliţa aia? întrebă

Varenne surprins. Poate chiar ar trebui să aflu ce face de e atât de specială. La urma urmei, e doar o femeie. Rafe descoperi că expresia „a vedea roşu în faţa ochilor” nu era doar o metaforă. Sângele îi clocotea şi, dacă o ultimă fărâmă de raţiune nu i-ar fi amintit de bărbaţii înarmaţi de lângă uşă, ar fi încercat să-l sfâşie pe Varenne cu mâinile goale. Probabil o parte din intenţiile sale i se citeau pe chip, căci francezul spuse: Dacă ţii atât de mult la ea, aranjăm ceva. Bineînţeles, nu te-aş elibera înainte să-mi dai cuvântul tău de gentleman englez că nu vei încerca represalii de orice fel. Acesta este unul dintre lucrurile delicios de amuzante la englezi; că iau în serios asemenea promisiuni. Se auzi o bătaie la uşă şi un curier apăru cu un mesaj. Varenne îl citi şi se încruntă. Îmi pare rău, Candover, discuţia noastră se încheie aici. Trebuie să mă ocup de anumite lucruri. Îmi cer scuze pentru calitatea camerei pe care ţi-o ofer, însă dacă te simţi prea confortabil, n-o să te grăbeşti prea tare să plăteşti răscumpărarea şi să pleci. Aruncă o privire către paznici. Conduceţi-l pe oaspetele nostru în beciuri.

Gândurile i se învălmăşeau în cap când paznicii înarmaţi îl scoaseră din bibliotecă şi îl escortară pe coridor. Poate că Varenne era nebun, dar nu putea să nege că planul lui era diabolic de inteligent. Dată fiind situaţia politică precară din Franţa, o lovitură bine gândită putea, într-adevăr, să-l catapulteze pe conte în scaunul cel mai înalt al puterii. Tronul lui Ludovic stătea pe nisipuri mişcătoare, iar un lider puternic care să poată uni facţiunile ar fi fost binevenit.

De asemenea, era posibil ca, odată ce fapta era săvârşită, restul Europei să îl accepte pe orice conducător francez care avea o oarecare respectabilitate. Da, planul lui Varenne putea să meargă foarte bine, iar Franţa să se trezească în mâinile unui nou Napoleon. Era o perspectivă cutremurătoare.

După ce coborâră mai multe scări de piatră şerpuite, ajunseră la nivelul cel mai de jos al castelului. Dacă partea superioară era umedă şi neplăcută, beciurile erau într-o

stare mult mai rea, răspândind un miros de moarte vechi de secole.

Ajunseră în cele din urmă într-o anticameră mohorâtă, în care se afla o uşă masivă dublată cu fier. Lavisse scoase un inel de chei dintr-un cârlig prins în zid şi vârî cheia grea în broasca ruginită. În vreme ce tovarăşul său rămase lângă Rafe cu arma, Lavisse se chinui să deblocheze mecanismul vechi.

Deschizând uşa doar cât să-i facă loc să treacă, paznicul chicoti:

— Să aveţi o şedere plăcută, înălţimea Voastră. Apoi îl lovi pe Rafe în spate şi îl aruncă în celulă cu capul înainte.

Încă dinainte să cadă pe podeaua de piatră, Rafe îşi dădu seama că nu era singur.

Capitolul 20

Rafe rămase ghemuit şi studie precaut împrejurimile. Celula avea formă cubică, fiecare latură de aproximativ trei metri, iar zidurile erau din piatră şi aspre. Singurele piese de mobilier erau o găleată pentru nevoi într-un colţ şi un morman de paie cu două pături.

De pe o fereastră îngustă şi zăbrelită, fixată foarte sus în zid, intra o urmă de lumină. Cu toate că nu se prea vedea mare lucru în încăpere, Rafe reuşi să-l identifice pe bărbatul cel blond care stătea întins pe paie.

„La naiba, numai de asta nu aveam nevoie”. Rafe trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare. Deşi ar fi trebuit să se bucure că Robin Anderson era viu şi, se părea, nu chiar un prieten de-al contelui de Varenne, iubitul lui Margot era ultimul om de pe pământ pe care şi l-ar fi ales drept coleg de celulă.

— Îmi pare rău că te-au prins şi pe tine, Candover, spuse Anderson fără să se ridice. Ce se întâmplă?

— Revolte, răpiri, conspiraţii – chestiile obişnuite. Rafe îşi şterse praful de pe pantaloni, apoi se îndreptă şi anunţă sobru: Varenne a luat-o pe contesă.

Cu o expresie întunecată pe chip, Anderson se ridică în capul oaselor, crispându-se din cauza mişcării bruşte.

— Pe toţi dracii, de asta mi-era teamă. Ştii cumva dacă e bine?

— Da, din câte zice Varenne. Când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, Rafe îşi dădu seama că tovarăşul lui arăta mult mai rău, cu braţul stâng îndoit ciudat în poală şi faţa plină de vânătăi.

— Dumnezeule, ce ţi-au făcut? întrebă el, uitând de gelozie.

— Ca un omagiu pentru ferocitatea mea legendară, zâmbi Anderson cu greutate, Varenne a trimis patru ticăloşi să mă invite aici. Am încercat să refuz, însă au insistat.

Ceva se stârni în memoria lui Rafe.

— În dimineaţa de după dispariţia ta au fost găsite cadavrele a doi francezi neidentificaţi în apropiere de locuinţa ta. Ai vreo legătură cu asta?

Zâmbetul lui Anderson deveni unul autentic.

— Am şovăit foarte mult să accept ospitalitatea lui.

Văzând constituţia slabă şi chipul frumos, aproape feminin al colegului său de celulă, Rafe îşi dădu seama că se mai înşelase într-o privinţă.

— Adu-mi aminte să nu cumva să mă cert vreodată cu tine, surâse el.

— Mă îndoiesc serios că acum aş putea reprezenta un pericol chiar şi pentru o vrabie.

Paloarea lui Anderson era extremă chiar şi pentru cineva cu tenul atât de deschis, astfel că Rafe traversă celula şi îngenunche lângă el, pe paie.

— Lasă-mă să arunc o privire la braţul ăla. Fluieră uşor la vederea umflăturii urâte care îi cuprinsese tot braţul stâng şi încheietura mâinii. În timp ce examina cu atenţie zona rănită, se interesă: Ai lovit pe cineva prea tare?

— Nu, eram întreg când am ajuns aici. Însă Varenne avea chef de vorbă şi eu nu.

Sudoarea de pe fruntea lui Anderson arăta ce preţ

plătea, de fapt, pentru nepăsarea lui studiată. Admiraţia şovăitoare a lui Rafe pentru rivalul său spori.

— Se pare că ţi-au rupt un os de la încheietură şi trei degete, constată el. Din fericire, fracturile par curate. Lasă-mă să te ajut să-ţi scoţi haina ca să-ţi pot bandaja zona aceea. Ar trebui să te simţi ceva mai bine.

Rafe îşi scoase vesta şi o rupse în fâşii, apoi aplică toate cunoştinţele medicale de bază pe care le căpătase pe terenul de vânătoare. În faţa ochilor îi apăru însă brusc o imagine sfredelitoare în care mâna aceea elegantă o mângâia pe Margot. Rămas împietrit, luptându-se şi cu gelozia bolnavă, spunându-şi mânios că nu era nici tini pul, nici locul pentru asemenea egoism. După o clipă, izbuti să-şi reia treaba.

Deşi avu grijă să-i provoace cât mai puţină durere, procedura aproape că frânse stoicismul tânărului. Când Rufe termină de bandajat braţul, pe care îl fixă într-o cârpă, Anderson stătea întins pe paie, cu părul ud de sudoare. Rafe bănuia că îşi pierduse pe jumătate cunoştinţa din cauza durerii.

După ce respiraţia i se mai stabiliză, Anderson spuse:!

— Din moment ce Varenne a prins-o pe Maggie, poate chiar ar fi trebuit să scriu nenorocitul acela de bilet. Apoi, ca să răspundă privirii întrebătoare a lui Rafe, blondul îl lămuri: Contele dorea să-i scriu lui Maggie şi să o ademenesc aici. A spus că-mi va rupe toate oasele până voi accepta. Nu am menţionat că eram stângaci decât du p i ce mi-a rupt trei degete şi deja nu aş mai fi putut să seim normal. Ar fi trebuit să mă opereze la mâna dreaptă.

Rafe se aşeză la picioarele lui Anderson şi se trezi chicotind la acea mostră de umor negru.

— Aş fi vrut să văd mutra lui Varenne când i-ai spus asta.

— Nu cred că ţi-ar fi plăcut; a fost atât de furios încât mi-a rupt încheietura. Însă am trecut prin temniţe mal rele. Măcar paiele sunt proaspete, iar păturile curate m, din moment ce suntem în Franţa, ne dau la masă un vin

decent. Acum e un anotimp cu o temperatură rezonabilă, însă n-aş vrea să-mi petrec iama aici. Rafe încercă să-şi înăbuşe un fior la acel gând. Varenne nu avea cum să i ţină acolo atât de mult. Curiozitatea profesională nu moare uşor, continuă Anderson. Varenne ţi-a spus ce are de gând să facă?

Rafe îi relată despre întrevederile cu von Fehrenbach şi Roussaye, menţionă moartea lui Lemercier fără să dea prea multe amănunte, apoi repetă ce auzise de la Varenne în privinţa motivelor sale.

După ce îi mai puse câteva întrebări, Anderson oftă şi închise ochii o clipă.

— Eram foarte departe de ţintă. Mă simt ca un prost.

— Nu eşti deloc singurul care nu şi-a dat seama ce se întâmpla de fapt, mormăi Rafe. Cu toţii ne-am înşelat.

Şi mai ales el însuşi.

Nu mai spuseră prea multe după aceea. Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, în lumina care dispărea treptat. Cu toate că erau multe lucruri pe care Rafe şi-ar fi dorit să le afle de la Anderson, niciunul nu constituia un subiect potrivit de discuţie.

Pe măsură ce treceau orele, Rafe ajunse la concluzia că partea cea mai grea de suportat în închisoare era plictiseala. Celula era prea mică, zidurile erau mohorâte, iar dacă era nevoit să petreacă prea mult timp acolo, curând avea s-o ia razna.

Era invidios pe calmul lui Anderson. Doborât de durere, dormea aproape tot timpul, însă, chiar şi treaz, avea un fel de relaxare filosofică pe care Rafe se îndoia că ar fi putut-o egala. Desigur, Anderson avea experienţa închisorilor; poate că practica îi perfecţionase abilităţile.

Odată cu lăsarea serii li se aduse cina cu precauţia obişnuită: un bărbat lăsa tava înăuntru, iar altul stătea de pază cu o armă. Masa era alcătuită dintr-o supă de vită destul de bună, pâine şi fructe şi o carafă cu un litru de vin. În afară de castroanele şi cănile din aliaj – singurele ustensile pe care le primeau erau nişte linguri moi care se îndoiau uşor şi nu aveau cum să fie folosite ca arme. Tava,

castroanele şi lingurile erau luate după ce terminau, însă prizonierii aveau voie să păstreze vinul şi cănile.

Nu era de ajuns cât să îmbete pe cineva, dar era suficient cât să dezlege limbile. Cei doi bărbaţi discutau haotic despre planurile lui Varenne, când Rafe întrebă:

— De ce Margot e ceea ce este?

— De ce n-ai întrebat-o pe ea? replică Anderson după o pauză lungă.

— Nu cred că mi-ar fi spus, mărturisi Rafe cu un râs aspru.

— Şi dacă n-ar face-o ea, de ce crezi că eu aş fi altfel?

Rafe şovăi, încercând să găsească un argument convingător.

— Ştiu că nu am niciun drept să întreb asta, însă vreau – destul de mult – să o înţeleg. Cândva o cunoşteam foarte bine, sau cel puţin aşa credeam, iar acum pentru mine e un adevărat mister.

— Încă de când a auzit că vii la Paris, spuse Anderson după o pauză şi mai lungă, cu o uşoară ostilitate în glas, Maggie s-a schimbat; are toane şi e nefericită. Am cunoscut-o când avea nouăsprezece ani şi ştiu foarte puţine despre viaţa ei de dinainte. Însă ştiu că cineva a început un proces de distrugere a ei pe care francezii aproape că l-au desăvârşit. Dacă tu eşti cel care a făcut asta, să fiu al naibii dacă-ţi spun ceva.

Acum bezna era aproape completă, se vedea dom o rază slabă de lună care lumina celula. Chipul lui Anderson abia se întrezărea, negru pe negru la dreapta lui Rafe. În acea obscuritate, durerea pe care o simţise cu treisprezece ani în urmă era de-a dreptul palpabilă. Rafe întinse mâna şi bâjbâi după vin, apoi turnă pentru amândoi.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Nu.

Vocea lui Anderson era seacă, însă Rafe simţi o urmă de curiozitate involuntară. Dacă era îndrăgostit de Mar got, înseamnă că era interesat de trecutul ei.

În anonimitatea pe care i-o oferea bezna, îi veni uşor să facă o sugestie care nu i-ar fi trecut vreodată prin cap la

lumina zilei.

— Fiecare dintre noi are cheia către o parte importantă a trecutului lui Margot. Ce-ar fi să facem schimbul de informaţii? Apoi, anticipând împotrivirea celuilalt, adăugă: Ştiu că nu este deloc nobil, însă jur că nu-i vreau răul.

Aproape că auzea argumentele cântărite în mintea lui Anderson. Într-un final, blondul răspunse cu tristeţe:

— Tatăl meu spunea întotdeauna că nu am nici măcar o bucăţică nobilă în mine, şi avea dreptate. Însă te avertizez, nu e deloc o poveste plăcută.

Ştiind că era de datoria lui, Rafe începu:

— Margot Ashton şi-a făcut debutul în societate în 1802. Era de origini respectabile şi nimic mai mult, poseda o avere neglijabilă şi toată lumea spunea că nu era chiar o frumuseţe clasică; cu toate acestea, i-ar fi putut cuceri pe toţi bărbaţii buni de însurătoare din Londra.

Se opri, amintindu-şi momentul în care o zărise prima dată pe Margot, când ea intra în sala de bal. O singură privire şi Rafe se îndepărtase imediat de grupul său ca să se ducă direct la ea, tăind mulţimea ca un cuţit trecut prin unt.

Însoţitoarea lui Margot îl recunoscuse pe moştenitorul Candover şi le făcuse cunoştinţă, însă Rafe abia dacă o băgase în seamă. Doar Margot conta. La început fusese uşor amuzată de expresia de pe faţa lui. Apoi ochii ei fumurii îi întâlniseră pe ai lui şi contactul fusese instantaneu, sentimentele lui găsindu-şi ecou în privirea ei. Sau cel puţin aşa crezuse el atunci. Abia mai târziu se gândise că răspunsul ei apăruse după ce-i aflase identitatea.

— Părea povestea perfectă, continuă el cu voce tare, dragoste la prima vedere şi prostii din astea. Colonelul Ashton nu ne-a lăsat să ne logodim oficial decât după finalul sezonului monden, însă aveam deja o înţelegere clară. Nu am fost niciodată atât de fericit ca în primăvara aceea. Apoi… Cuvintele refuzau să-i iasă din gură.

— Nu te opri acum, chiar când ajungi în miezul

problemei, îl îndemnă Anderson. Ce s-a întâmplat cu visul de iubire?

— A fost destul de simplu, spuse Rafe, înghiţindu-şi nodul din gât. Eram cu un grup de prieteni într-o seară şi cineva care băuse destul cât să fie indiscret a povestit cum… cum i s-a dat Margot cu câteva zile în urmă. Într-o grădină, în timpul unui bal. Înghiţi o gură de vin ca să şi umezească gâtlejul. Când privesc în urmă îmi dau seama cât de exagerat am reacţionat. Eram tânăr şi idealist şi complet perturbat de dragoste. În loc să-i accept acţiunile ca pe o curiozitate sau un experiment sau orice ar fi fost ele, în dimineaţa următoare, când am înfruntat-o, m-am purtat ca şi când ar fi comis cea mai mare crimă de la Iuda încoace. Aş fi fost fericit să o cred dacă s-ar fi apărat sau chiar ar fi arătat vreo urmă de remuşcare, însă nu a încercat să nege. Pur şi simplu mi-a aruncat inelul în faţă şi a plecat. După altă gură de vin, Rafe scoase un oftat adânc. Atunci mi-am spus că amicii care mă avertizaseră că era o vânătoare de averi avuseseră dreptate şi că singura ei părere de rău fusese că îi scăpase prada printre degete. Însă după câteva zile, ea şi tatăl ei au plecat într-o călătorie pe Continent. Nu cred că ar fi făcut asta dacă n-ar fi fost la fel de nefericită ca mine, aşa că probabil se poate afirma că ne-am distrus unul pe celălalt.

Anderson îşi schimbă poziţia, cu un foşnet de paie.

— Spune-mi dacă am înţeles bine. Ai întrebat-o dacă a avut vreo treabă cu acest prieten al tău, iar ea nu a negat?

— De fapt, răspunse Rafe încercând să păstreze obiectivitatea faptelor, nu am întrebat-o. I-am spus că ştiam.

Anderson se ridică, clătinându-se, în picioare şi începu să se plimbe prin celulă revărsând un adevărat fluviu de înjurături. În cele din urmă rosti cu dezgust:

— Dată fiind prostia nobilimii britanice, nu pot să înţeleg de ce rasa voastră nu s-a stins încă. Dacă ai luat cuvântul unui beţiv drept adevăr fără să-ţi ridici vreun semn de întrebare, înseamnă că nu ai cunoscut-o deloc pe

Maggie. Ai meritat ce-ai primit, însă doar Dumnezeu ştie că ea, nu.

Rafe se înroşi, furios, însă fără să poată respinge complet cuvintele lui Anderson.

— E clar că nu ştii prea multe despre nobilime, altfel n-ai face o asemenea afirmaţie radicală. Niciun bărbat de onoare n-ar minţi vreodată pe un subiect atât de serios. Chiar şi mort de beat, a fost surprinzător că a povestit aşa ceva. Şi probabil că Northwood nici n-ar fi deschis gura dacă ar fi ştiut că eram logodnicul lui Margot.

Anderson se opri brusc.

— Northwood? Te referi cumva la Oliver Northwood?

— Da. Ah, am uitat că lucrezi cu el.

Noul şuvoi de înjurături îl depăşi cu mult pe cel anterior.

— Dacă nu eşti prost, atunci eşti prea naiv şi onorabil ca să trăieşti pe lumea asta atât de imperfectă, se răsti Anderson. Nu pot să cred că ai crezut cuvântul unui om ca Northwood împotriva celui al lui Maggie, însă poate că pe vremea aceea era mai credibil decât e acum. Căci, în mod clar, că mai cinstit nu era.

— Nu fi absurd, îl repezi Rafe înfierbântat. De ce ar târî-o Northwood în noroi pe o fată nevinovată?

— Foloseşte-ţi imaginaţia, Candover, spuse Anderson exasperat. Poate că era gelos pe tine. Nu cred că i-a trebuit multă agerime ca să-şi dea seama că tu şi Maggie eraţi atât de legaţi unul de celălalt. Sau poate îi era ciudă că ea l-a respins. În fine, putea să fie vorba pur şi simplu de lauda unui bărbat imatur. Poate că tu nu ai avut nevoie să-ţi inventezi astfel de cuceriri, însă mulţi tineri au. La naiba, cunoscându-l pe Northwood, cred că ar fi minţit din pură răutate.

Simţindu-se dator să-l combată, Rafe insistă:

— De ce eşti atât de dur cu Northwood? Da, întotdeauna a fost un bădăran şi s-a purtat îngrozitor cu soţia lui, însă asta nu-l face mincinos. Un gentleman e întotdeauna considerat cinstit până la proba contrarie.

— Ce standard minunat. De ce nu i l-ai aplicat şi lui

Maggie? spuse Anderson caustic, lăsându-se din nou pe grămada de paie. Acest bădăran pe care eşti atât de pomii să-l aperi vinde de ani de zile informaţii despre propria-i ţară oricui e dispus să le cumpere. Din ce ştiu despre el, nu are nici măcar un os cinstit în trupul acela îndesat.

— Poftim…? Rafe se clătină, ca şi când ar fi fost străpuns cu un cuţit. Cu toate că nu fusese niciodată prieten apropiat cu Northwood, îl cunoştea de mai bine de douăzeci de ani. Merseseră la aceleaşi şcoli, fuseseră crescuţi după aceleaşi principii. Nu avusese niciodată motiv să-i pună la îndoială cinstea.

Şi totuşi asta explica foarte multe lucruri. În faţă îi apăru chipul alb ca varul al lui Margot când o acuzase de infidelitate. El cum s-ar fi simţit dacă persoana care trebuia să aibă cea mai mare încredere în el ar fi acceptat calomnia fără să-şi pună nicio întrebare?

S-ar fi simţit exact aşa cum se simţise ea: furios şi rănii dincolo de orice limită. Oare ce spusese ea atunci, ceva despre ce noroc aveau că-şi descoperiseră adevăratul caracter înainte să fi fost prea târziu?

La acea vreme, îi luase cuvintele drept o recunoaştere a vinovăţiei, iar acea recunoaştere îi confirmase adevărul acuzaţiilor lui Northwood. Acum înţelegea răspunsul ei în cu totul altă lumină.

— La dracu’, murmură Rafe, îngropându-şi faţa în mâini la dracu’”… Respiraţia lui şuierată umplea celula şi doar prezenţa celuilalt îl ţinea să nu se dezintegreze complet.

Chiar şi atunci când simţise cea mai disperată durere la gândul trădării ei imaginare, se consolase cu ideea că el fusese cel rănit. Acum pierduse acea alinare şi îşi vedea acţiunile aşa cum probabil îl văzuse Margot.

Modul în care se transformase ea avea la origine trădarea lui, gelozia şi lipsa lui de încredere. Speranţa slabă de a-i recâştiga dragostea se prăbuşi pe ruinele mândriei sale.

Ar fi putut ea să mai aibă vreodată încredere în el când o dezamăgise atât de rău? Rafe pierduse ceea ce

fusese cel mai important pentru el din cauza propriilor acţiuni, şi nu-şi găsea cuvintele ca să-şi descrie amărăciunea.

După ce furia i se mai potoli, Robin simţi o oarecare milă pentru tovarăşul său de captivitate. Bietul de el; probabil fusese îngrozitor să se prăbuşească de pe înălţimile sale morale atunci când îşi dăduse seama că suferinţa lui şi a lui Maggie avusese un singur autor: pe el. Un bărbat precum Candover, care era clar cinstit până în măduva oaselor, fusese o pradă prea uşoară pentru răutatea vicleană a lui Northwood.

În ciuda acuzaţiei lui Candover, Robin cunoştea prea bine lumea aristocraţiei engleze, cu jocurile infernale, cluburile şi codurile onoarei. Probabil socotise firesc să creadă pe cineva din aceeaşi categorie socială, iar Northwood cu siguranţă îi păruse cinstit.

Pe de altă parte, Margot fusese probabil o fiinţă misterioasă, aproape magică în ochii unui tânăr romantic. Era nevoie de maturitate să înveţe că asemănările dintre bărbaţi şi femei sunt mai mari decât diferenţele.

În lumina patimii şi posesivităţii primei iubiri, reacţia lui Candover era simplu de înţeles, căci emoţiile îi întunecaseră judecata. Cine nu fusese un prost la tinereţe? Robin fusese cu siguranţă unul, cu toate că prostia lui luase o cu totul altă formă decât cea a lui Candover.

Iar Robin o ştia pe Maggie suficient de bine cât să fie sigur că temperamentul ei contribuise la acea problemă. Dacă ar fi avut suficientă raţiune cât să izbucnească în lacrimi şi să nege acuzaţia lui, probabil că ruptura s-ar fi reparat în jumătate de oră, iar cei doi ar fi fost căsătoriţi şi fericiţi în aceşti ultimi doisprezece ani. Caz în care Robin nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Maggie, ceea ce ar fi fost pierderea lui şi câştigul ei.

Robin găsi cana lui Rafe şi i-o dădu.

— E puţin prea târziu pentru gânduri sinucigaşe, dacă asta e cumva direcţia spre care te îndreaptă sentimentul de vină, spuse el.

Încă tremurând, Rafe se îndreptă în capul oaselor cât

să poată să bea, dorindu-şi să fi avut ceva mai tare. De-a lungul anilor se mândrise cu atitudinea lui cumpănii;! gândindu-se că ar fi trebuit să accepte infidelităţile lui Margot în schimbul farmecului şi companiei ei. Chiar simţise şi un oarecare regret că ea era mai în pas cu moravurile vremilor decât el şi îşi pusese reacţia emoţionalii violentă pe seama imaturităţii.

Şi totuşi fusese mult mai aproape de adevăr în idealismul său tineresc decât în cinismul pe care îl cultivase de-a lungul anilor. Margot Ashton fusese la fel de sinceră şi iubitoare pe cât o crezuse el. Rafael Whitboume, moştenitorul ducatului de Candover, mlădiţa universal respectată a aristocraţiei, fusese cel nedemn de o asemenea iubire.

— Nu e de mirare că Maggie n-a vrut să mai aibă nimic de-a face cu tine când ai venit la Paris, îl mustră Anderson. Dacă mi-ar fi spus de relaţia voastră din trecut, nu i-aş fi sugerat niciodată să se apropie de tine. Pipăi cu o mână’s.1 caute carafa grea de vin. Rafe îl ajută să mai toarne iarăşi în căni. Carafa era mult mai uşoară decât fusese înainte; ultima picătură curse în vasul lui Anderson. Probabil băuseră echivalentul a două sau trei sticle fiecare. Rafe şi-ar fi dorit să fi fost mai mult, cu toate că nu exista în Franţa suficient alcool cât să-l facă să uite de sine. Presupun că încă eşti îndrăgostit de Maggie, remarcă blondul, ca şi când asta ar fi avut doar o importanţă minimală.

— Sunt la fel de tulburat când vine vorba de ea pe câte eram la douăzeci şi unu de ani. Rafe trase aer în piept. Mereu m-am mândrit cu echilibrul meu desăvârşit. Îşi termină vinul dintr-o înghiţitură. E prea bună pentru mine.

— Aici nu te contrazic.

— Ce s-a întâmplat în anii care au urmat şi cum a ajuns Margot să fie spioană? Ai spus că o să-mi explici. Acum că Rafe văzuse de unde începuse călătoria ei, trebuia să o înţeleagă pe femeia precaută, uşor ţâfnoasă care devenise, cu puterea şi bănuielile ei, cu accentele ei

de umor şi vulnerabilitate. Însă erau mult mai multe pe care dorea – avea nevoie – să le ştie.

— Ajunge atâta emoţie furioasă pentru o singură seară în celula asta, zise Anderson rostogolindu-se pe partea cealaltă. O să-ţi spun restul poveştii de dimineaţă, iar până atunci o să-mi treacă şi dorinţa de a-ţi da un şut în dinţi. Iar dacă ai de gând să-ţi petreci noaptea flagelându-te, adăugă el cuibărindu-se în paie, te-aş ruga să o faci în linişte.

Anderson avea dreptate; se spuseseră destule pentru o singură noapte. Rafe se înfăşură în cealaltă pătură să se protejeze de răcoarea tot mai pătrunzătoare, apoi se întinse pe paie.

Spre deosebire de tovarăşul lui, se îndoia că va putea dormi.

Capitolul 21

După cât vin băuse în ajun, Rafe se simţi chiar bine în dimineaţa următoare. Dormise foarte puţin. Când Anderson dădu şi el semne de trezire, ducele deja se împăcase cu acele noi revelaţii. Nu mai exista vreo şansă ca Margot să-l ierte, dar spera să-i poată implora iertarea pentru cât de greşit o judecase. I se părea foarte important să facă asta.

La micul dejun li se aduse pâine proaspătă, unt dulce, gem de căpşuni şi o cantitate generoasă de cafea fierbinte excelentă.

— Am mâncat chestii mult mai rele la hanuri de ţară respectabile din Anglia, observă Rafe în timp ce întindea gemul.

— Păcat că ambiţiile lui Varenne nu sunt îndreptate spre o afacere cu restaurante în loc de dictatură, îi ţinu isonul Anderson.

Rafe îşi studie tovarăşul. Deşi pretindea că braţul său n-o simţea mai bine, probabil minţea; avea faţa roşie şi părea să aibă febră. Din nou, lui Rafe i se păru o clipă că-l cunoaşte de undeva. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât i

se părea mai familiar, dar tot nu-şi dădea seama de unde.

Chiar când terminau de mâncat, uşa se deschise. Rafe se aştepta la un servitor care să le ia tava, însă intră chiar Varenne, cu aceiaşi paznici înarmaţi în spatele lui.

— Presupun dă deja ţi-a explicat Candover ce pun la cale, Anderson, începu el, sărind peste amabilităţi.

Blondul sorbi ultima picătură de cafea, apoi răspunse.

— Da. Eram curios să ştiu unde greşisem.

— Perfect. Varenne duse mâna la haina neagră şi scoase un pistol. Ţinti chiar în centrul frunţii lui Anderson şi continuă: N-aş fi vrut să ucid un om care nu ştie de ce moare. Deşi regret acest gest, nu am reuşit să găsesc un context în care să-mi poţi fi de folos, şi atâta timp cât rămâi în viaţă reprezinţi un pericol. Păcat că nu ai putut fi convins să treci de partea mea, însă chiar dacă te-ai preface acum, tot nu ţi-aş crede promisiunile. Anderson, adăugă Varenne sub privirea îngrozită a lui Rafe, ai vreo ultimă rugăciune sau mesaj de adio? Dacă da, grăbeşte-te. Azi am multă treabă.

Palid la faţă, Anderson îi aruncă o privire lui Rafe.

— Te rog… transmite-i lui Maggie dragostea mea.

În liniştea care urmă după cuvintele lui, sunetul cocoşului tras al pistolului sună ca răpăitul de tobe al osândei.

Cu toate că era foarte devreme, ambasada britanică era în plină activitate, iar Oliver Northwood fu întâmpinat cu uşurare de câţiva colegi de-ai să-i care lucraseră toată noaptea. Chiar şi imobilizat la pat, lordul Castlereagh producea suficiente scrisori, propuneri, memorii şi schiţe de tratat cât să ţină tot timpul ocupaţi vreo doisprezece oameni, iar lipsa unui personal numeros îşi spunea cuvântul.

Îi auzise pe mai mulţi dând glas îngrijorării lor pentru soarta lui Robin Anderson, care lipsea de mai multe zile. În acea privinţă nu existau surprize; Northwood bănuia ce se întâmplase cu el. Căţeluşul încrezut primise ce meritase.

Curând după ora opt, Northwood se scuză şi se duse

la pasajul de sub dormitorul lui Castlereagh. După ce se asigură temător că era pustiu, descuie uşa dependinţei şi intră, închizând-o în urma lui. Nu se gândise la cum avea să se simtă ducând o lumânare într-un spaţiu închis plin cu praf de puşcă, iar mâinile îi transpiraseră în timp ce făcea pregătirile necesare.

Folosi întâi o lumânare obişnuită ca să creeze o baltă de ceară topită pe podea, iar în aceasta înfipse bine lumânarea specială din ceară densă. Când ceara se răci şi lumânarea rămase ţeapănă, tăie o gaură cu briceagul într-un colţ al cutiei cu praf de puşcă. În sfârşit, scoase o pungă mică de praf de puşcă din buzunar şi risipi cu grijă o line între cutie şi lumânare, sfârşind cu o grămăjoară în jurul bazei.

Cu foarte mare grijă, aprinse lumânarea de ceară de albine. Apoi ieşi cu precauţie din depozit, asigurându-se că nicio urmă de vânt nu avea să unească prea devreme flacăra cu praful de puşcă.

Le Serpent spusese că lumânarea va arde în opt ore. Exceptând eventualitatea puţin probabilă ca vreun servitor să simtă mirosul de lumânare aprinsă în acea parte rar folosită a ambasadei, explozia ar fi trebuit să aibă loc. la aproximativ patru după-amiază. Iar atunci Northwood avea să fie deja fugit de mult.

Când ajunse în siguranţă la etaj, scoase batista şi îşi şterse fruntea. Merita fiecare nenorocit de franc pe care îl primise şi încă ceva în plus. În ultimele două zile, securitatea se întărise la ambasadă, iar soldaţii britanici verificau la fiecare intrare acreditările străinilor. Ca angajai permanent, Northwood intrase uşor; Le Serpent n-ar fi reuşit niciodată asta fără el. Poate ar fi trebuit să ceară şi mai mulţi bani.

După ce se întoarse în biroul funcţionarilor, se aşeză să copieze o scrisoare interminabilă. Acolo mai era doar o persoană, un consilier superior pe nume Morier, care îl privi cu un zâmbet obosit.

— Îmi pare bine să te văd, Northwood. Sigur te simţi apt de lucru? Eşti cam palid.

Însă nu arăta nici pe jumătate la fel de rău pe cât avea să arate Morier după explozie. Urma să participe la întâlnirea din acea după-amiază şi avea să sară în aer, o fâţă care murea împreună cu peştii mai mari. Northwood îşi reprimă gândul cu nelinişte; Morier se purtase întotdeauna frumos cu el şi era păcat că urma să fie prins în acel eveniment. Nu avea de ales.

— Încă mă simt destul de rău, răspunse el zâmbind curajos, dar mă gândeam că o să mă descurc vreo câteva ore. Ştiu cât de mult aţi lucrat voi toţi. Un moment complet nepotrivit să te îmbolnăveşti.

— Un spectacol pe cinste, murmură Morier întorcându-se la documentul său.

Northwood lucră două ore, gândindu-se în sinea lui la lumânarea care ardea către drumul acela ucigător din praf de puşcă. Când simţi că nu mai putea suporta, se scuză şi nici măcar nu trebui să se prefacă bolnav. Morier şi ceilalţi funcţionari îl compătimiră şi îi mulţumiră pentru efort.

După ce plecă, Oliver se gândi că asta îl îngreţoşa până şi pe un om fără conştiinţă, dar îşi înăbuşi nelinişitea, în ciuda aerului prietenos, ştia că restul membrilor delegaţiei îl priveau de sus şi se considerau mai inteligenţi ca el. Ei bine, se înşelau; avea să posede mai multă putere şi bogăţie ca oricare dintre ei.

Opri o birjă pe Rue du Faubourg St. H onoră şi se întoarse acasă, apoi se schimbă în ţinuta de călărie. Venise timpul să-l viziteze pe contele de Varenne şi să-i arate cât de multe ştia despre el.

Cu puţin noroc, Le Serpent deţinea şi premiul făgăduit: minunata şi inaccesibila Margot Ashton avea să fie, în sfârşit, în puterea lui Oliver Northwood.

La prima oră pe care o permitea decenţa, Hélène Sorel trimise un mesager acasă la Candover să vadă dacă aflase ceva. Peste jumătate de oră, lacheul ei se întoarse cu vestea proastă că ducele nu mai fusese văzut încă din după-amiaza precedentă.

Cu toate că ziua era caldă şi plăcută, implicaţiile acelei veşti îi dădură lui Hélène un fior pe şira spinării.

Poate că absenţa ducelui nu avea vreo semnificaţie aparte, însă după dispariţia lui Maggie şi cea a lui Robin Anderson trebuia să se gândească la ce era mai rău.

Dacă necunoscutul Le Serpent îi prinsese pe cei trei, oare era şi Hélène pe lista lui?

O secundă se gândi să fugă înapoi la ţară, unde era în siguranţă alături de cele două fiice ale ei. Întrucât conspiraţia atât de aproape de finalizare, Le Serpent nu s-ar deranja să o urmărească până acolo. Ce-ar fi putut face de una singură, fără ajutor? îşi strânse pumnii şi respinse acea soluţie. Dacă dispărea la rândul ei, bunica fetelor avea să se ocupe de ele. Pe de altă parte, în cazul în care exista o soluţie pe care o putea aplica, prefera să acţioneze decât să trăiască în laşitate.

Putea oare să găsească o modalitate de intervenţie? Hélène era prea neimportantă ca să-i convingă pe oficialii din guvern că pericolul era iminent, chiar dacă ar fi ştiut ce formă va lua complotul; însă nici măcar atât nu ştia.

Îşi desfăcu mâinile şi se ridică hotărâtă în picioare, îi venise o idee şi se grăbea să o pună în aplicare.

Sunetul trăgaciului îl trezi pe Rafe din paralizia lui temporară. Resemnarea goală de pe chipul lui Anderson îi atrăsese atenţia, oferindu-i un indiciu în privinţa identităţii bărbatului blond.

— Varenne, spuse Rafe pe un ton autoritar, uciderea lui Anderson ar fi o greşeală gravă. Îţi aduci aminte ce mi-ai spus, că nu scapi niciodată ocaziile?

Degetul care se strângea pe trăgaci se opri, însă contele îl privi enervat.

— Candover, nu te băga. Tu meriţi să te ţin în viaţă pentru valoarea ta potenţială, dar spionii nu intră în aceeaşi categorie.

— Da, dacă ar fi fost un simplu spion, aprobă Rafe, cu privirea fixată asupra contelui. Însă bărbatul pe care ţii să-l ucizi atât de inutil este lordul Robert Andreville, fratele marchizului de Wolverton, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Marea Britanie.

— Poftim? Privirea lui Varenne se întoarse către

victima sa. E adevărat?

— Da, răspunse Anderson. E vreo diferenţă?

Timp de o clipă prelungă şi tensionată, Varenne puse în balanţă potenţialele beneficii şi riscurile. Apoi vârî din nou pistolul în haină.

— Este. Iar dacă ai minţit, te pot elimina oricum mai târziu.

— Ăsta e adevărul, insistă Rafe. Am fost coleg de şcoală cu fratele lui mai mare.

Varenne dădu din cap absent, cu mintea deja la alte lucruri, apoi plecă împreună cu paznicii. Rafe simţi un fior de dezgust, gândindu-se la caracterul acelei brute. Probabil îi închisese în aceeaşi celulă pentru ca el să se simtă intimidat, asistând la execuţia lui Anderson. Ar fi fost o demonstraţie convingătoare.

După ce sunetul de paşi se pierdu din anticameră, bărbatul blond scoase un oftat de uşurare şi se rezemă de zidul de piatră, cu ochii închişi. După câteva clipe îi deschise şi spuse cu un calm demn de laudă:

— Mă gândisem că venise vremea să ispăşesc pentru păcatele mele. Îţi rămân dator pe viaţă, Candover. De când ştii cine sunt de fapt? Şi cum anume m-ai recunoscut? Nu prea semăn cu fratele meu.

— Nu eram sigur; a fost o bănuială care mi-a venit când Varenne a tras cocoşul pistolului. Simţind la rândul lui cum îi tremurau uşor genunchii, Rafe se ghemui pe paie. Expresia ta mi-a amintit cum arăta fratele tău Giles după ce îi murise soţia. Chiar dacă m-aş fi înşelat în privinţa identităţii tale, merita încercat.

— Mă bucur că mintea ta a lucrat mai repede decât a mea, zise Anderson, sau mai degrabă Andreville. Nu mi-a trecut prin cap că familia din care provin va conta în vreun fel.

— Eu aveam un avantaj: ştiam că Varenne mă ţine prizonier pentru răscumpărare dacă nu-i ies planurile. Şi a fost de acord să mă lase să o răscumpăr şi pe Margot. Rafe studie chipul celuilalt. Acum că acea relaţie de rudenie fusese confirmată, îi era mai uşor să regăsească în el

trăsăturile familiei. Îl cunosc pe Giles de la Eton, unde era cu doi ani mai mare ca mine. Cu toate că nu vine prea de la Londra, atunci când o face încercăm întotdeauna să ne vedem cel puţin o seară. Din când în când l-a menţionat pe puşlamaua lui de frate mai mic, Robin.

— Probabil un subiect amuzant la cină, murmură Andreville.

— Puţin spus, zâmbi Rafe. Chiar ai reuşit să fii exmatriculat de la Eton încă din prima zi?

— Da, răspunse Andreville cu un surâs amar. Eu voiam să mă duc la Winchester, însă tatăl meu a insistat să calc pe urmele celorlalţi bărbaţi din familie şi să merg la Eton. A fost un an aglomerat. Bătrânul nu dorea să fie înfrânt de un băieţel de opt ani, astfel că a trebuit să mă străduiesc să fiu dat afară din trei şcoli până să mă lase să mă duc unde doream.

— De ce erai atât de fixat pe Winchester?

— Aveam un prieten care mergea acolo, iar tatăl meu se împotrivea. Oricare din aceste motive era suficient ca să mă încăpăţânez. Însă ai exagerat când ai presupus că fratele meu ar fi dispus să plătească o răscumpărare pentru mine. La trecutul pestriţ pe care-l am, probabil; îi fi uşurat dacă aş dispărea fără urmă, înainte să-mi fac şi mai mult de râs neamul.

— Giles n-ar face niciodată asta. Rafe rămase o clipă pe gânduri. Chiar dacă lui i-ar fi greu să te răscumpere, credeam că ai moştenit o proprietate considerabilă de la altcineva.

— De la unchiul meu. Familia Andreville produce câte o oaie neagră în fiecare generaţie. Unchiul Rawson a fost cea dinaintea mea, deci ne-am înţeles minunat. Însă dacă aş fi un spion de rând, nu m-aş putea răscumpăra singur; nu e o meserie prea rentabilă.

— Proprietatea Candover mai poate produce încă douăzeci sau treizeci de mii de lire în plus dacă e cazul, spuse Rafe dând din umeri.

Andreville îl privi surprins.

— Ai face aşa ceva pentru cineva pe care abia îl

cunoşti şi pe care nici nu-l prea placi?

Stânjenit că tovarăşul său îi simţise acea ranchiună ascunsă, Rafe îi explică:

— Margot n-ar fi prea încântată dacă ai muri. Însă ar fi fost util să fi mers la Eton sau la Oxford. Dacă ai fi făcut asta deja te-aş fi cunoscut şi aş fi fost scutit de anumite confuzii.

Andreville părea scandalizat.

— Să merg în iadurile alea când puteam să mă bucur de plăcerile de la Winchester şi Cambridge?

— Presupun că lucrezi pentru lordul Strathmore, spuse Rafe râzând. Cum l-ai cunoscut?

— Există o oarecare legătură de rudenie între familiile Andreville şi Fairchild. Eu şi Lucien ne-am înţeles întotdeauna bine, însă din moment ce am mers la şcoli diferite ne vedeam foarte rar. Desigur, am auzit de faimoşii îngeri Căzuţi. Ba l-am şi cunoscut pe lordul Michael Kenyon, când servea în armată în Peninsulă, însă nu mă ştia după numele adevărat. Dar asta e altă poveste. Se aşează în capul oaselor. Terminasem deja primul an la Cambridge când a intrat în vigoare Tratatul de la Amiens, aşa că m-am hotărât să fac pauză un an şi merg în străinătate. În timpul călătoriei în Franţa mi-am dat seama că era doar o chestiune de timp până ca războiul să izbucnească din nou. Când am dat peste nişte informaţii care mi s-au părut folositoare pentru guvernul britanic, i le-am transmis lui Lucien, întrucât ştiam că obţinuse un post la Whitehall. Lucien a venit imediat la Paris să-mi spună că lucra în serviciile de informaţii secrete şi să mă întrebe dacă aş fi fost dispus să rămân pe continent ca agent britanic. Andreville ridică din umeri. Pentru că eram tânăr şi prost, mi s-a părut o adevărată aventură, aşa că am devenit ceea ce sunt acum.

— De ce naiba nu mi-a zis Lucien nimic de tine înainte să vin la Paris? bombăni Rafe, gândind cu voce tare.

— În domeniul ăsta o regulă de bază este să nu spui niciodată mai mult decât e absolut necesar. Lucien te-n

trimis să lucrezi cu Maggie; nu era cazul să ştii că şi eu eram agent.

— Şi totuşi Lucien nu o cunoştea pe Margot suficient cât să fie sigur că era englezoaică.

— Asta pentru că o cunoştea prin mine, iar eu i-am spin doar că era englezoaică; nu era nevoie să-i ştie numele adevărat şi trecutul.

— Şi totuşi nu pot să nu mă gândesc că lucrurile ar fi fost mult mai simple cu mai puţine secrete, observă Rafe.

— În cazul acesta da, aşa este. Expresia lui Andreville se întunecă. Dar sunt cazuri în care oameni au murit din cauză că numele lor au fost rostite sub tortură de colegii lor întemniţaţi.

Hotărând că venise vremea să revină la subiectul cel mai important pentru el, Rafe spuse:

— Urma să-mi povesteşti despre viaţa lui Margot din anii de după ce ai cunoscut-o.

— Dacă eşti sigur că vrei să afli. E o poveste neplăcută.

— Dacă e greu de ascultat, înseamnă că pentru Margot a fost infinit mai rău să treacă prin asta, remarcă ducele mohorât. Vreau să ştiu totul.

— Cum doreşti. Andreville se ridică neliniştit în picioare şi se duse să se rezeme de zidul de sub fereastră. Ştii probabil că Maggie, tatăl ei şi ordonanţa acestuia au fost atacaţi de un grup de foşti soldaţi care mergeau spre Paris.

— Da, a fost un scandal destul de mare în Anglia. Însă nu s-au ştiut niciodată detaliile, şi de asta s-a crezut că Margot murise.

— Maggie, tatăl ei şi Willis mâncau într-un han de ţară, începu Andreville, când au sosit vreo şase foşti soldaţi, deja beţi şi cu chef să se ia de toată lumea. Colonelul Ashton a încercat să plece în linişte cu ai lui, însă cineva i-a recunoscut accentul britanic, i-a acuzat că sunt spioni, iar soldaţii i-au atacat. Bineînţeles, Ashton şi omul lui au luptat, însă n-aveau nicio şansă împotriva unui grup atât de mare. În final, colonelul s-a aruncat peste fiica

lui încercând s-o protejeze, în speranţa că avea să fie cruţată. Pielea albă a lui Andreville se întinse încordată pe oasele chipului său frumos. Candover, tatăl lui Maggie s-a stins prăbuşit peste ea, sângerând de la numeroase lovituri de cuţit şi răni de glonţ.

— Dumnezeule mare, şopti Rafe. Margot îşi adora tatăl. Să-l vadă murind aşa… Gândul acela îi făcea rău. Andreville îl avertizase însă. Pregătindu-se pentru ceea ce se temea că va urma, întrebă: Şi apoi?

— Ce naiba crezi că s-a întâmplat apoi, Candover? spuse Andreville, abia controlându-şi furia. O fată care arată ca Maggie, în mâinile unei bande de foşti soldaţi?

Rafe se ridică în picioare şi începu să se plimbe nervos prin încăpere, căci nu mai putea sta mai liniştit în faţa unei asemenea atrocităţi. Se gândi cu durere la reacţia aproape isterică a lui Margot în Place du Carrousel şi după aceea. Dumnezeule mare, nu era de mirare că avea coşmaruri cu mâini cu gheare şi feţe brutale; nu era de mirare că avea nevoie să-şi amintească că nu toţi bărbaţii erau nişte sălbatici.

Andreville vorbi din nou, cu faţa întoarsă de la el.

— Pentru că aveau la dispoziţie o fată frumoasă şi un beci plin cu vin, nu aveau niciun interes să se grăbească să plece, aşa că s-au aşezat să se distreze. Timp de o zi şi jumătate au stat beţi şi au violat-o de câte ori li se făcea chef. Apoi s-a întâmplat să trec eu pe acolo, îmbrăcat în uniformă de căpitan de grenadieri francez. Când m-au văzut sătenii, primarul a venit şi m-a implorat să-i fac pe porcii de soldaţi să plece înainte să distrugă tot satul. Eram cât pe ce să refuz. La urma urmei, eram singur şi nici măcar nu eram ofiţer adevărat. Însă când primarul mi-a spus că aveau cu ei o englezoaică… Degetele mâinii drepte a lui Andreville se desfăcură şi se lipiră pe zid lângă el. Trebuia să văd dacă puteam fi de vreun folos. Aşa că m-am dus la han, i-am lăudat pe soldaţi pentru patriotismul şi isteţimea lor în prinderea spionilor, i-aţi dojenit pentru exces de zel şi i-am convins să plece spre Paris pentru că împăratul avea nevoie de ei.

Rafe îşi imagină acea siluetă subţire şi elegantă înfruntând o bandă de beţivi înarmaţi şi înţelese de ce se îndrăgostise Margot de el. Pe atunci, Lord Robert era şi el doar un băieţandru.

— Şi cum i-ai făcut să-i dea drumul lui Margot în loc să o ia cu ei?

— Pur şi simplu forţa personalităţii, explică Andrevillo fără să clipească. Le-am spus că o voi duce pe spioana engleză la Paris ca să o interoghez eu însumi. Calul şi bagajul ei erau în grajd, aşa că am urcat-o în şa şi am fugit amândoi de acolo. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama ce fel de fată salvasem. Era pe jumătate moartă de la ce-i făcuseră şi purta o rochie zdrenţuită şi murdară cu sângele tatălui ei. Orice altă femeie ar fi înnebunit sau ar fi leşinai, însă Maggie… Chipul său încordat se relaxă uşor. Când am oprit caii după vreo doi kilometri ca să mă prezint şi să o asigur că era în afara primejdiei, a scos un pistol şi l-a îndreptat spre mine. Fusese ascuns în şaua ei. N-o să uit niciodată acea privelişte: îi tremurau mâinile, chipul oi era atât de lovit încât nici propria ei mamă n-ar fi recunoscut-o şi trecuse printr-o suferinţă pe care nu i-aş dori-o nici măcar lui Napoleon. Şi totuşi era întreagă. După o tăcere lungă, adăugă încet: Este cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

Rafe îşi dădu seama că păşea nervos prin capătul lui de celulă, cu pumnii încleştaţi şi orb. Niciodată în toată viaţa lui nu avusese o dorinţă atât de mare să fie singur, să asimileze oroarea a ceea ce i se întâmplase lui Margot.

Să-şi vadă tatăl ucis în faţa ochilor ei; să-şi înceapă viaţa sexuală ca victimă a unei bande de brute… Cum de rămăsese cu mintea întreagă? Şi totuşi nu numai că supravieţuise, dar se şi transformase într-o femeie extraordinară. Gândul la puterea şi curajul de care avusese nevoie pentru asta îl făcea să se clatine.

Şi mai presus de durerea neajutorată pe care o simţea pentru ea era conştientizarea zguduitoare a propriei sale vini. Dacă n-ar fi rănit-o atât de rău pe Margot, ea nu s-ar fi dus în Franţa. Nu era de mirare că îl

acuzase de moartea tatălui ei. Era adevărat, şi nu exista vreo metodă pe lumea asta prin care să ispăşească pentru catastrofa pe care o provocase indirect.

Frenezia care-l măcina era de neîndurat. Rafe, omul cumpănit prin excelenţă, ardea de nevoia violenţei fizice; ar fi preferat să-i ucidă cu mâinile goale pe atacatorii lui Margot.

— Dacă te ajută cu ceva, spuse Andreville citindu-i corect expresia, cei mai mulţi dintre bărbaţii care s-au alăturat Marii Armate pe vremea aceea sunt morţi de mult. Nu ne rămâne decât să sperăm că aceia au avut parte de o moarte lentă şi dureroasă.

— Să sperăm, repetă ducele apăsat. Şi-l imagină pe unul dintre acei bărbaţi anonimi jupuit de viu de partizanii spanioli; pe altul murind de cangrenă după zece zile cu un glonţ în stomac; pe un al treilea îngheţând de frig pe câmpiile Rusiei.

Însă imaginaţia nu-l ajuta prea mult.

Se strădui să se relaxeze, muşchi cu muşchi. Altfel înnebunea.

Andreville se întorsese în colţul său şi se prăbuşise pe grămada de paie. Emoţiile poveştii erau gravate pe chipul. său şi în umbrele de sub ochii săi albaştri. Pentru că şi el o iubea pe Margot, probabil îi fusese foarte greu să vorbească despre aşa ceva.

— Presupun că după aceea lucrurile au luat o întorsăturii mai bună, spuse Rafe după ce îşi mai reveni.

— Da, însă pentru mine a fost o încurcătură destul diluare. Nu o puteam abandona pe Maggie în mijlocul Franţei, dar eram prins în nişte treburi de maximă importanţă. Când i-am explicat, mi-a spus că nu mai are niciun motiv să se întoarcă în Anglia, aşa că m-a rugat să o iau cu mine. Şi am luat-o. Am închiriat un apartament la Paris. Pentru că aveam tenul asemănător, am pretins că suntem un frate cu sora lui văduvă. Ea a devenit Marguerite pentru lume şi Maggie pentru mine, pentru că nu mai doresc să fie Margot Ashton. Uitând de braţul rănit, Andreville dădu să facă un gest cu mâna stângă, apoi se

crispă. Chiar înainte să ajungem la Paris, am cerut-o de nevastă, ca al fie sub protecţia numelui meu. Şi, desigur, dacă mie ml s-ar fi întâmplat ceva, ar fi devenit o moştenitoare destul de bogată.

— Deci de fapt sunteţi soţ şi soţie, conchise Rafe după ce îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu, a refuzat; mi-a spus că nu ar trebui să ne căsătorim doar din cauza unor circumstanţe nefericite. Dar s-a oferit să-mi devină amantă dacă doream.

Deci aşa începuse.

— Sunt uimit că a putut lăsa un bărbat să o atingă, observă Rafe.

— Şi eu am fost, însă mi-a spus că avea nevoie de amintiri mai fericite care să le ia locul celor rele, explici Andreville. Am avut nişte îndoieli la început – probabil rămăşiţe ale eticii în care am fost crescut – dar am acceptat. Eu aveam doar douăzeci de ani şi nu prea îmi doream să mă însor, însă doar un prost ar respinge asemenea ofertă de la o femeie ca ea.

Cu toate că Andreville pomenise doar în treacăt ceea ce făcuse, Rafe ştia că probabil avusese nevoie de o blândeţe şi răbdare infinite ca să o ajute pe Margot să treacă peste experienţa zguduitoare şi să devină femeia pasională din prezent. Era profund recunoscător că avusese lângă ea un asemenea bărbat. Cu o intensitate la fel de mare îi părea rău că nu fusese el acela; că nu fusese lângă ea când avusese cea mai mare nevoie de el.

Simţind nevoia să recunoască meritul celuilalt, rosti cu voce tare:

— A avut noroc să te aibă.

— Am avut noroc să ne avem unul pe celălalt. Andreviile ridică palma mâinii tefere. Am lucrat împreună de atunci. Eu mergeam prin toată Europa după cum era necesar, de multe ori cu lunile. Am călătorit cu armatele, am traversat Canalul Mânecii cu contrabandiştii şi am făcut tot felul de alte lucruri nebuneşti care par mari aventuri când eşti tânăr şi prost. Zâmbi trist. Când eram mic m-am revoltat împotriva respectabilităţii tipic

englezeşti, dar trebuie să recunosc că de când am împlinit treizeci de ani nu mi se mai pare aşa interesant să fiu rebel. Oricum, acasă era oriunde era Maggie. De obicei la Paris. Ducea o viaţă liniştită, nu ca acum, când face pe contesa şi se învârte în cercurile înaltei societăţi. Şi-a dezvoltat propria reţea de informatoare şi a dovedit un talent spectaculos pentru adunarea de informaţii. Restul cred că îl cunoşti.

— Şi când mă gândesc că te-am identificat cu certitudine drept spionul din cadrul delegaţiei, oftă Rafe.

— Poftim? făcu Andreville, arcuind sprâncenele.

Rafe îi povesti despre propriii săi informatori şi despre felul în care descoperise că Andreville îi vizita pe Margot, Roussaye şi Lemercier. De asemenea, mai menţionă şi concluziile pe care le trăsese din suma imensă de bani pe care o primea Margot pentru spionaj de la partenerul ei.

— Concluziile tale au fost greşite, însă ai talent pentru treaba asta, remarcă Andreville. Când privesc în urmă îmi dau seama că ar fi fost mai bine să fi ştiut de mine de la bun început, însă, cum spuneam, secretele devin un obicei. Ştii de ce comunicam cu Roussaye. Cât despre Lemercier, încercam să aflu ce pune la cale din moment ce eram sigur că era implicat în conspiraţie.

— Şi banii? Au fost dovada cea mai puternică împotriva ta.

— Maggie nu ştia cât de mult plătea Whitehall pentru informaţii, aşa că accepta tot ce îi dădeam, fără să pun; l întrebări. Nu i-am spus niciodată că cea mai mare păru* din bani veneau de la mine, căci ar fi devenit înţepată şi independentă dacă ar fi aflat că eu susţineam gospodări i, cu toate că era şi casa mea. Şi pentru că nu voia să se nutrite cu mine, doream să mă asigur că avea suficient cât să ducă o viaţă liniştită dacă mă părăsea norocul.

— Ai fi putut să o faci moştenitoarea ta, chiar dacă nu eraţi căsătoriţi.

— Chiar am făcut-o, însă exista o mare posibilitate cu eu să dispar pur şi simplu, fără ca cineva să ştie cum şi

când am murit. Caz în care proprietatea mea ar fi font blocată o perioadă nedeterminată. Şi, bineînţeles, executorul meu englez n-ar fi reuşit să comunice cu Maggie în timpul războiului. Îi aruncă lui Rafe o privire curioasă. I-ai spus şi lui Maggie de bănuielile tale la adresa mea? Şi cum a reacţionat când ai încercat s-o convingi că eram un trădător? întrebă el după ce Rafe încuviinţă din cap. Nu ştie aproape nimic despre trecutul meu, iar probele care mă incriminau erau destul de puternice.

— A refuzat să creadă, răspunse Rafe cu tristeţe, apoi m-a dat afară din casă ameninţându-mă cu pistolul, l-ai dacă te pregăteşti să-mi spui că ar putea să-mi dea nişte lecţii de loialitate, nu te obosi – ştiu deja. Îşi trecu degetele prin păr. Îţi mulţumesc că mi-ai dezvăluit atât de multe lucruri. Aveam nevoie să le cunosc.

Se aşeză pe paie şi încercă din nou să controleze durerea, vina şi furia care ameninţau să-l copleşească. Acum că înţelegea puterea legăturii dintre Andreville şi Margot, îşi dădu seama că nu avea nicio şansă s-o cucerească.

Era uimitor – şi umilitor – să-şi amintească în ce manieră arogantă presupusese că putea folosi seducţia ca m! o convingă să devină a lui. Nu i se dăruise în noaptea aceea decât din cauza amintirilor îngrozitoare pe care i le trezise gloata din Place de Carrousel. Iar dacă stătea bine vi se gândească, îmbrăţişarea neobişnuit de pasională din trăsură, după scandalul de la teatru, avea probabil aceeaşi explicaţie.

El provocase catastrofa din viaţa ei, şi nu-i trecea prin minte decât un lucru mărunt ca să îşi ispăşească păcatul: s.1 se asigure că Andreville nu va afla niciodată de noaptea pe care o petrecuse Margot în patul lui. Nici măcar cel mai tolerant om n-ar fi fost deloc fericit să afle că amanta lui s-a culcat cu altul, iar Rafe nu dorea să fie un motiv de discordie între Margot şi bărbatul ales de ea. Deja o rănise prea mult.

Cu toate că în acel moment felul în care se stăpânise aproape că-l omorâse, era bucuros că făcuse tot posibilul

ca nu cumva să rămână însărcinată. Acum că războiul se sfârşise, poate dorea să întemeieze o familie, iar un băieţel cu părul negru ar fi fost greu de explicat în faţa lui Andreville.

Închise ochii şi îşi rezemă capul de zid. Era o ironie amară în faptul că, ajutând-o pe Margot să uite, găsise o vrajă şi o amintire care aveau să-l chinuie pentru totdeauna. Dacă ea dorise vreodată să se răzbune, reuşise.

— Dacă ieşim de-aici vii, murmură el, o să te căsătoreşti cu ea, Lord Robert?

— Am de gând să o cer din nou, răspunse Andreville după o pauză lungă. Însă aş vrea să nu-mi mai spui Lord Robert. Numele acela aparţine altei vieţi, aşa cum femeia care a fost Margot va fi pentru mine întotdeauna Maggie.

— Şi cum prefer să te strig?

— Prietenii îmi spun Robin.

Asta însemna că erau prieteni? Rafe nu era prea sigur, dar între ei se crease totuşi o legătură bazată pe respect, pericol comun şi dragostea pentru aceeaşi femeie unică.

— Mie de obicei mi se spune Rafe. Zâmbi uşor. De fapt, mă cheamă Rafael, însă, după cum mi-a spus şi Margot când am cunoscut-o, numele unui înger nu mi se potriveşte deloc.

Colegul său de celulă râse, iar tăcerea care se lăsă fu mult mai agreabilă decât precedentele.

Capitolul 22

— Contele de Varenne va dori să mă primească, îl asigură Oliver Northwood pe majordomul decrepit de la Chanteuil.

Servitorul părea să se îndoiască, dar se întoarse şi se îndreptă greoi spre inima castelului. Pentru că nu dorea să-i lase contelui prea mult timp de gândire, Northwood îl urmă tăcut. Iar când majordomul intră în bibliotecă să-şi informeze stăpânul în privinţa oaspetelui, englezul intră şi el.

Contele stătea la un birou pe care se aflau teancuri de hârtii pline cu cifre. Îngustă privirea când îl zări pe Northwood.

— Ne cunoaştem de undeva, domnule?

— Sigur că da, Comte le Serpent. Sau n-ar trebui să vă spun aşa în faţa servitorilor? spuse Northwood cu îndrăzneală. Avea de gând să se facă acceptat ca un asociat valoros, nu ca o unealtă dispreţuită cum fusese în trecut.

Răceala din privirea lui Varenne îi confirmă identitatea acestuia. Şi totuşi, după un moment, zâmbi şi îi făcu semn majordomului să plece.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji în privinţa servitorilor. Toţi cei de pe proprietatea asta, de la bucătăreasă până la mica mea armată, îmi sunt loiali şi aşteaptă cu nerăbdare o vreme mai bună pentru Franţa. Îi făcu semn spre un fotoliu. Ia loc. Văd că te-am subestimat. Cum mi-ai descoperit identitatea?

— După inelul cu pecete. Am căutat stema de pe el. Hotărându-se să-şi folosească poliţa de asigurare, Northwood adăugă: Un plic sigilat în care se află informaţiile pe care le ştiu e la cineva care îl va duce la autorităţi dacii eu dispar.

— Nu e nevoie pentru asemenea precauţii, aşa cum nici eu nu voi mai avea nevoie să stau ascuns. Privirea lui se ascuţi. Sper că ai făcut la ambasada ta ceea ce am discutat.

— Totul a mers conform planului. În aproximativ patru ore, jumătate dintre diplomaţii din Paris vor deveni dom o amintire.

— Te-ai descurcat bine, mon petit Anglais, foarte bine, Privi ceasul. Regret că nu am timp de socializare, însă este o zi plină. Soldaţii mei trebuie să fie pregătiţi pentru orice s-ar putea întâmpla, mă gândesc la lucruri care trebuii1 rezolvate după explozie… o mie de lucruri. Băgă ceasul în buzunar. Ai venit pentru bonus?

— În parte da, şi în parte ca să mă asigur că nu voi îi uitat când vei ajunge la putere. Northwood se linişti. Cu

toate că în ochii lui Varenne se zărea o lumină ameninţătoare, acel aristocrat binevoitor era mult mai puţin înspăimântător decât fusese mascatul Le Serpent.

— Îţi promit că nu vei fi lăsat deoparte, zâmbi contele. Însă, după cum am spus, acum sunt foarte ocupat. Poate ai vrea să petreci orele următoare distrându-se cu contesa János?

Northwood îşi linse nerăbdător buza inferioară.

— Speram să o ai deja. Pot să o văd acum?

— Dacă vrei. După cum am spus, te-ai descurcat foarte bine, aşa că meriţi o răsplată pentru strădania ta. Urmează-mă, te rog!

Varenne îşi conduse oaspetele pe scări şi pe un coridor prăfuit, până la o uşă de pe care se luase poleiala. Scoase o cheie dintr-un buzunar interior şi i-o întinse 1 lui Northwood.

— Vezi să ţii uşa încuiată. E o femeiuşcă parşivă, şi nu o vreau liberă prin castel.

Degetele lui Northwood se încleştară cu lăcomie pe cheie. Aşteptase multă vreme acel moment.

— O s-o ţin prea ocupată ca să provoace vreun necaz.

— Distrează-te, dar n-o distruge prea rău, Northwood. Aş vrea să o încerc şi eu când o să fiu mai puţin ocupat.

Northwood dădu aprobator din cap, apoi băgă cheia în broască şi o răsuci.

Fusese înnebunitor să aştepte două ore până se trezea Madame Daudet, dar servitoarea nu dorise sub nicio formă să-şi deranjeze stăpâna. Hélène abia reuşise să-şi stăpânească nerăbdarea. Pe lângă faptul că găsise într-o carte stema cu şarpele cu trei capete a familiei d'Aguste, nu făcuse altceva decât să se îngrijoreze. Păcat că nu întrebase data trecută, însă la vremea aceea nu fusese decât una din numeroasele posibilităţi.

Madame Daudet apăru în sfârşit să-şi salute musafira. Bătrâna părea doar o grămadă de dantelă neagră şi oase delicate, dar avea încă putere, iar chipul îşi păstrase o urmă a frumuseţii trecute.

— Ce pot să fac pentru tine, copilă? Prietena ta blondă şi frumoasă e cu tine?

— Nu, doamnă, sunt aici tocmai pentru că îmi fac griji pentru ea, răspunse Hélène. Contesa János şi alţi câţiva prieteni au dispărut, şi singurul indiciu pe care îl am este că un d'Aguste ar putea fi implicat. Îmi puteţi spune ceva despre acea familie?

— Nu sunt multe de spus, replică bătrâna ţuguind buzele, pentru că linia directă a dispărut. De cincizeci de ani nu mai există niciun d'Aguste nobil.

Dezamăgirea lui Hélène era atât de copleşitoare, încât aproape îi simţea gustul. Agăţându-se de un pai, întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat cu cincizeci de ani în urmă?

— Să vedem… murmură Madame Daudet, cu gândul la acea perioadă. Ultimul membru al familiei d'Aguste era o fiică pe nume Pauline. S-a căsătorit cu contele de Varenne, iar numele d'Aguste s-a stins. Pauline e mama actualului conte. O fată ciudată. Familia d'Aguste are sânge rău.

— Varenne! exclamă Hélène. Îi mulţumi lui Madame Daudet şi ieşi alergând din apartament până în stradă. Tot nu ştia ce putea face, însă măcar aflase cine era Le Serpent.

Michel Roussaye se încruntă citind notele pe care le făcuse după ce trecuse prin vreo douăsprezece cluburi şi cafenele unde se adunau ofiţerii bonapartişti să bea, să joace şi să depene amintiri despre zilele glorioase ale imperiului. Numele căpitanului Henri Lemercier produsese grimase, expresii dezgustate sau, din când în când, o privire dură urmată de o negare scurtă a cunoaşterii acelui om.

Lipsa de informaţii nu era deloc surprinzătoare, căci discreţia era cea mai înţeleaptă atitudine în acele zile, însă Roussaye observase alt lucru care îl neliniştea. În toate cafenelele prinsese din zbor frânturi de zvonuri despre o anumită schimbare ce se pregătea. Auzise de mai multe ori şoptindu-se despre Le Serpent, un bărbat care avea să

redea Franţei gloria pe care o merita. Doi sau trei bărbaţi care îşi aminteau de porecla lui din armată chiar îl întrebaseră direct dacă el era liderul cel aşteptat.

Roussaye negase cu îndârjire, dar zvonurile îi stârneau îngrijorare. Deşi majoritatea ofiţerilor erau ca el, obosiţi şi dornici să dea păcii o şansă, încă mai existau câţiva căpoşi care îşi găsiseră fericirea doar în zilele marilor victorii. Asemenea oameni refuzau să vadă ce preţ plătise ţara lor pentru gustul trecător al gloriei.

Mai îngrijorătoare era vestea pe care o primise servitorul său când încercase să-i transmită un mesaj ducelui de Candover: acesta ieşise cu o după-amiază în urmă şi nu se întorsese încă. Roussaye înjură în gând. Întâi Robin Anderson, apoi contesa János, iar acum Candover; criza se apropia.

Se ridică nerăbdător în picioare şi se hotărî să meargă la Silves, altă cafenea bonapartistă renumită. Ba mai mult ca niciodată, era necesar să afle cine îl angajase pe Henri Lemercier.

În timp ce Maggie stătea într-un balansoar vechi, încercând să citească un roman francez lugubru, Rex zăcea alături întins pe o parte, cu picioarele mari şi blănoase în aer. Ea îi aruncă un zâmbet plin de afecţiune. Dacă n-ar fi sforăit, s-ar fi întrebat dacă mai trăia. Ce păcat că ea nu se putea relaxa aşa.

În ultimele douăzeci şi patru de ore îşi făcuse tot felul de planuri, iar acum nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să aştepte. Lăsă oftând romanul pe măsuţa de lângă ea şi se aplecă să-l mângâie pe Rex pe gât.

Pisica era o distracţie mult mai plăcută decât cartea, din moment ce servitorul care îi îndeplinise cererile părea să creadă că femeilor le plăcea să citească textele cele mai idioate cu putinţă. Pe lângă faptul că avea două personaje prea absurde ca să pară reale, romanul avea şi o poveste de spionaj de-a dreptul stupidă. Autorul habar n-avea ce treabă fadă era spionajul.

În acel moment ar fi fost încântată să se ocupe de cea mai anostă acţiune de spionaj din existenţa ei. Să fii răpită

era probabil ceva palpitant într-o carte, dar în viaţa reală era o combinaţie de înspăimântător şi plictisitor. După ce se pregăti cât de cât, rămase să aştepte.

Se auzi o cheie în broască. Din moment ce i se adusese deja prânzul, probabil vizitatorul era Varenne sau, mai rău, asociatul căruia îi era promisă. Se îndreptă în scaun ţ, i îşi uscă palmele umede pe fustă, în timp ce Rex fugi sub pat.

Când îl văzu intrând pe uşă pe Oliver Northwood, aproape că se simţi uşurată. Acel bărbat era o adevărată brută, violent cu soţia şi trădător de ţară, însă cel puţin ştia ce-i putea pielea, ştia că nu avea nici inteligenţa, nici viclenia calculată a lui Varenne. Cu el avea o şansă.

În timp ce el încuia la loc uşa, Maggie îşi impuse să uite de oroarea violului; să uite de fereastra deschisă care îi promitea un sfârşit pentru spaimă; să uite totul şi să joaco rolul pe care îl alesese. Dacă nu-l juca bine, coşmarurile ei aveau să se transforme într-o realitate oribilă.

Northwood se întoarse spre ea, cu chipul mare şi cărnos plin de o lăcomie vizibilă. Probabil se aşteptă să o vadă speriată. De fapt, chiar spera asta, şi avea să se năpustească asupra ei în secunda în care i-ar fi căzut l i picioare implorator.

Exista însă posibilitatea ca o atitudine civilizată şi agreabilă să trezească un răspuns pe măsură. Se ridică în picioare şi îi oferi un zâmbet graţios.

— Domnule Northwood, ce plăcere! Am sperat atât de mult să fiţi dumneavoastră, însă contele nu mi-a spus, ce ticălos. Vă rog, luaţi loc. Făcu un semn spre scaunul tapiţat cu brocart pe care îl aşezase lângă masă. Beţi nişte vin?

Luat prin surprindere, Northwood se aşează.

Cu aerul unei gazde în propriul ei salon, Maggie turnă o parte din carafa de vin primită la prânz la prânz în paharul ei, apoi i-l întinse oaspetelui.

— Vă rog. Îmi pare rău că e doar un vin obişnuit, însă nu am altceva mai bun.

— Eşti fericită să mă vezi? întrebă el cu o expresie nedumerită, luând paharul.

— Bineînţeles! Mereu te-am plăcut, să ştii.

— Şi ai ales o metodă al naibii de amuzantă să o arăţi, Margot Ashton, rosti el pe un ton beligerant. Mereu m-ai tratat ca pe un gunoi.

Ea se aşeză pe scaunul din faţa lui, iar faldurile moi de muselină verde se dispuseră în aşa fel încât să-i scoată la iveală puţin din gleznă. În dimineaţa aceea petrecuse destul timp pieptănându-şi părul într-un stil lejer, destinat budoarului, şi îşi potrivise şi decolteul. Judecând după expresia lui Northwood, aspectul ei avea efectul dorit.

— O, dragul meu, murmură ea cu un oftat delicat, mereu am sperat că vei înţelege. Ştii, suntem suflete pereche, mereu am simţit asta.

Vizibil încântat de stilul ei uşuratic, Northwood se lăsă pe spate pe scaun. Însă nu avea de gând să se lase dus de nas prea uşor.

— Şi dacă eram suflete atât de pereche, de te-ai purtat urât cu mine atât când ţi-ai făcut debutul, cât şi acum, în ultimele săptămâni? Pe Candover nu l-ai tratat niciodată aşa.

— Bineînţeles că nu. Insinuă o urmă de exasperare în tonul vocii. Omul acela e gelos până la nebunie, şi nu ar fi deloc înţelept să flirtez cu altcineva în prezenţa lui. Însă tu eşti mult mai deştept ca el. Mi-a spus că semăn cu o femeie pe care a cunoscut-o cândva, însă, cu toate că am fost chiar logodiţi, nu m-a recunoscut! Fraierul chiar crede că sunt o contesă din Ungaria.

— O, da, sunt deştept, hohoti Northwood dând pe gât o treime din vin, însă nu i-am lăsat niciodată pe cei de la ambasadă să afle asta. Toţi se cred atât de superiori. Rămase o clipă pe gânduri. Şi atunci de ce Candover se bucură de favoruri şi nu eu?

— Pentru că e bogat, desigur, spuse Maggie, deschizând larg ochii într-o privire inocentă. Doar nu crezi că femeile şi-ar pierde timpul cu el din alt motiv?

— Spui prostii, replică Northwood cu răutate.

Ticălosul acela a avut toate femeile pe care le-a vrut; inclusiv pe soţia mea.

— Păi mereu a fost foarte, foarte, bogat, nu-i aşa? spuse Maggie împăciuitor. Ei, nu arată rău, însă e foarte plictisitor, şi în pat şi în afara lui. Scoase un chicotit obscen, apoi îşi ceru în gând iertare pentru minciuna teribilă pe care urma să o scoată pe gură. Serios, Oliver – sper că nu te superi dacă-ţi spun Oliver? Mereu m-am gândit în tine în felul acela – dacă ducele de Candover ar trebui se bazeze pe atributele sale fizice ca să-şi păstreze o amantă, nicio femeie nu s-ar întoarce a doua oară la el.

Era exact ceea ce dorea să audă Northwood.

— Atunci cât de bărbat e? întrebă el, aplecându-se în corn spre ea.

— O doamnă n-ar trebui să vorbească despre asemenea lucruri. Să spunem doar că acolo unde speră să găsească cel mai mult, trebuie să se mulţumească cu cel mai puţin. Chicoti şi se răsuci uşor în scaun, într-o poziţie care arării că era disponibilă. Şi e complet lipsit de imaginaţie. Nici măcar nu… înşiră mai multe variaţiuni exotice pe aceeaşi temă şi avu satisfacţia să vadă ochii lui Northwood aproape sărindu-i din orbite cu o dorinţă fascinată. Cu toate cil am pierdut o sumă frumuşică de bani, urmă ea gânditoare, înclinându-şi capul într-o parte, mă simt totuşi uşurată cil nu m-am măritat cu el. Pe lângă faptul că e plictisitor, foarte gelos, mai e şi al naibii de certăreţ. Însă când aveam optsprezece ani eram atât de mândră că i-am atras atenţia moştenitorului unui ducat, încât nu-mi păsa de asta.

— Mie trebuie să-mi mulţumeşti că a rupt logodna.

Maggie simţi un fior rece pe şira spinării, însă reuşi întrebe mieros:

— Cum aşa?

— A fost simplu. Ai dreptate, Candover nu e prea deştept. Oricine putea să vadă că era îndrăgostit lulea de tine, chiar şi fără să anunţe asta oficial.

— Da, mă urmărea ca un ţap în călduri, aprobă ea.

Northwood sorbi din nou din vin, cu o expresie

întunecată.

— Mereu l-am dispreţuit. Am fost colegi de şcoală, im originile mele sunt la fel de bune ca ale lui – şi cu mult mai bune decât ale ţiganului acela de prieten al lui – însă Candover era prea cu nasul pe sus ca să se asocieze cu de-ăştia ca mine. Doar pentru că era bogat şi moştenitorul unui titlu important, se purta ca şi când asta l-ar fi făcut mai bun ca mine. Însă eu îi urmăresc pe oameni şi le găsesc slăbiciunile.

Maggie îi tăie şuvoiul de laude de sine şi îl readuse la subiectul iniţial.

— Şi care era slăbiciunea lui?

— Tu, bineînţeles. Te credea pură şi perfectă. Şi m-am hotărât să-l fac să afle că nu erai chiar aşa. Northwood o privi provocator. Chiar dacă îl puseseşi pe jar, ştiam că nu aveai cum să fii aşa. Era evident că erai o femeiuşcă aprigă.

— Ai avut o percepţie uimitoare, Oliver, rosti ea pe un ton admirativ după ce îşi înghiţi nodul din gât. Şi ce anume ai făcut?

— Ne adunaserăm într-o noapte şi toţi beam şi povesteam. Când am fost sigur că mă auzea Candover, i-am descris cum ţi-ai desfăcut picioarele pentru mine în grădină la un bal. M-am prefăcut că eram prea beat ca să-mi dau seama că eram indiscret, dar ştiam exact ce spuneam. Northwood îi aruncă un zâmbet de răutate pură. Candover a reacţionat ca şi când l-ar fi lovit cineva în stomac. S-a ridicat şi a ieşit imediat, iar următorul lucru pe care l-am aflat a fost că ai părăsit Londra.

Se holbă la faţa aceea roşcovană şi plină de mulţumire de sine şi simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Deşi nu avusese niciodată o părere prea bună despre Northwood, tot era un şoc ameţitor să-l audă lăudându-se cu fapta aceea teribilă, comisă cu sânge Tece, care avusese repercusiuni atât de catastrofale. Se pricepea de minune la viclenii meschine; ceva spus de un bărbat beat era mult mai convingător decât ar fi fost o calomnie directă. Nu mai era de mirare că Rafe venise la ea în dimineaţa următoare

pe jumătate nebun de durere şi gelozie. Lipsa lui de încredere rămânea o trădare, însă una mult mai uşor de înţeles.

Cu toate că se simţea rău, nu îndrăznea s-o arate. Dat, 1 îşi pierdea atunci stăpânirea de sine, avea să fie la mila acelei bestii. Ţuguie buzele.

— Sincer, Oliver, asta n-a fost prea frumos din partea ta L-ai rănit foarte rău şi crede-mă, a primit foarte prost vestea, însă mi-ai cauzat şi mie tot felul de probleme. Dacă mă voiai pentru tine, tot ce trebuia să faci era să aştepţi un interval de timp decent după nuntă.

— Te-ar fi interesat o aventură? întrebă Northwood, sceptic, însă dornic să fie convins.

— Sigur că da. Îi aruncă o privire tristă. Odată ce aş fi avut verigheta pe deget aş fi putut face orice aş fi vrut. Candover e mult prea mândru ca să-şi terfelească numele cu un divorţ, indiferent de ce făcea soţia lui. O, i-aş fi dat un moştenitor, desigur, aşa ar fi fost cinstit. Însă după aceea… îi zâmbi foarte sugestiv. Se ridică şi turnă restul vinului în paharul lui Northwood, atentă să-i ofere o privelişte amănunţită a decolteului ei generos. Apoi se aşează din nou, picior peste picior, scoţând la iveală o bucată destul de mare din gamba ei frumoasă. Înainte să trecem la plăceri, îmi poţi satisface o curiozitate? Mă tot întreb ce puneţi la cale tu şi Varenne.

Northwood întinse mâna şi îi strânse sânul. Dacă ar fi clipit din ochi i-ar fi stârnit bănuieli, aşa că îi oferi un zâmbet ademenitor.

— O să aruncăm în aer ambasada britanică în după-amiaza asta, răspunse el, dornic să se laude din nou cu isteţimea lui.

— Oare e posibil aşa ceva? întrebă ea, făcând ochii mari fără să vrea. Ar fi nevoie de o cantitate enormă de praf de puşcă.

— De fapt aruncăm în aer doar o parte din ea, însă acolo se vor afla toţi oamenii importanţi. Îşi trecu mâna în decolteul ei şi o ciupi de sfârc.

Maggie avu nevoie de tot controlul care-i mai

rămăsese ca să nu-l lovească. Spunându-şi că la mijloc erau prea multe vieţi, îi strânse genunchiul, ca şi când faptul că era molestată de un porc ar fi stârnit-o.

— Am auzit că toate întâlnirile importante se ţin în dormitorul lui Castlereagh, spuse ea răguşit.

— Exact, şi chiar sub el e o dependinţă. Am umplut-o cu praf de puşcă şi va exploda în după-amiaza asta la ora patru. Şi nimeni nu va afla. Cheia de la depozitul acela e chiar aici, la mine. Se bătu cu îngâmfare peste buzunarul hainei.

— O, atunci înseamnă că trebuie să pleci curând! Speram să poţi rămâne. Apoi, ca şi când tocmai i-ar fi trecut un gând prin minte, întrebă: Dar nu va fi periculos pentru tine să dai foc la praful de puşcă?

— Pentru asta există inteligenţa, se lăudă Northwood. Am aprins o lumânare în depozit. Când va arde complet, va ajunge la un fir de praf de puşcă, va aprinde cutiile şi Bum! Toţi cei din dormitorul lui Castlereagh vor fi făcuţi bucăţi.

Maggie se cutremură, însă încercă să pară încântată de idee.

— Splendid! Mi-aş fi dorit să fi fost implicată în ceva atât de important.

Privirea lui Northwood se înfipse în ea.

— A, serios? Am crezut că eşti o micuţă spioană loială britanicilor.

— Şi ce anume te-a făcut să crezi asta? Fetele fără avere ca mine iau toţi banii care li se oferă. Iar eu i-am luat de la toată lumea. Acum că aflase care era planul, venise vremea să şi acţioneze, căci dacă nu se mişca rapid avea să fie prea târziu. Se ridică în picioare şi se întinse provocator, cu braţele deasupra capului. Privirea lui lacomă urmă mişcarea sânilor ei. Am făcut ce era nevoie să fac pentru bani, Oliver. Îi întinse mâna cu un chicotit ademenitor. El i-o luă şi o trase în braţele lui, aşa cum sperase ea. Dar sunt anumite lucruri pe care vreau să le fac pentru mine… Cu respiraţia accelerată, îi trase rochia de pe un umăr şi îi prinse sânul dezvelit. Ea îl privi în ochi şi îşi termin A fraza: iar asta va fi o plăcere pură. Aplecă

fruntea pentru un sărut şi murmură: Ah, Oliver…

Apoi, când buzele lui se lipiră de ale ei, ridică ulciorul de porţelan pe care îl aşezase cu grijă pe masă şi îl lovi cu el în cap cu toată puterea.

Impactul produse un sunet înfiorător, came amestecată cu cioburi, iar apa se vărsă peste amândoi. Northwood o privi uimit, apoi se prăbuşi în lături, cu scaun şi Maggie cu tot.

Căderea aproape că o lăsă fără suflare, dar se ridică rapid, temătoare în egală măsură că-l omorâse sau că nu l lovise suficient de tare. Spre uşurarea ei, îşi pierduse cunoştinţa, dar era viu.

Mai devreme scosese şnururile draperiei, pe care le folosi să-i lege mâinile şi gleznele, apoi îl prinse de picioarele mesei solide. Mai sfâşie o bucată de material din draperie şi îl legă la gură.

După aceea îl căută în buzunare. În afară de cheia de la camera ei, avea în haină un inel cu mai multe chei. Neştiind care anume era cea de la depozitul din ambasadă, le luă pe toate.

După ce descuie uşa, trase cu ochiul pe coridor. Era pustiu. Privi pisica neagră care i se freca de gleznă.

— Haide, Rexie, dragul meu. Mergem să-l căutăm pe Rubin.

La cafeneaua Silves, Roussaye se aşeză la masa unui bărbat care luptase pe frontul din Italia, Raiul Fortrand şi deschise subiectul Henri Lemercier.

— Un porc, mormăi Fortrand, scuipând pe podea. Mereu a fost un porc şi a dovedit asta chiar înainte să moară.

— Ce făcea? întrebă generalul, cu pulsul mărit. Şi pentru cine?

— Dumnezeu ştie, răspunse Fortrand, ridicând din umeri. Fără îndoială, ceva ilegal. Am auzit că lucra pentru contele de Varenne. Se pare că Varenne se aştepta să fie următorul prim-ministru după Talleyrand şi s-a înfuriat când regele l-a ales pe Richelieu. Poate că Varenne l-a pus pe Lemercier să-l asasineze pe noul prim-ministru.

Generalul rămase o clipă pe gânduri. Proprietatea lui Varenne se afla la o distanţă de doar o oră faţă de Paris, un loc perfect pentru unirea de comploturi şi întemniţarea prizonierilor. Poate că Roussaye se înşela, dar instinctul său de soldat îi cerea să cerceteze de îndată, şi încă în forţă.

Se ridică în picioare şi privi pe cei vreo doisprezece bărbaţi din cafenea, mulţi dintre ei foşti camarazi de arme.

— Mes amis! strigă el pe un ton războinic. În încăpere se lăsă liniştea şi toţi se întoarseră spre el. Roussaye se urcă pe scaun, pentru a putea fi văzut de toată lumea. Prieteni, am primit vestea cumplită despre un complot al regaliştilor împotriva ducelui de Wellington, un soldat întrecut doar de Bonaparte însuşi. Se pare că Ducele de Fier va fi asasinat, iar bonapartiştii vor fi cei învinuiţi. Bărbaţii ca noi, care şi-au servit ţara, vor fi persecutaţi, iar Franţa va ajunge în pragul războiului civil. Tăcerea era absolută. Roussaye privi toate acele chipuri familiare: Moreau, care îşi pierduse un braţ la Waterloo; Chabrier, unul dintre puţinii supravieţuitori ai campaniei dezastruoase de la Moscova; Chamfort, cu care fusese coleg în Egipt. Continuă pe un ton blând: E posibil să găsim răspunsurile şi poate chiar şi o doamnă frumoasă de salvat la Chanteuil, proprietatea contelui de Varenne. Veniţi cu mine? Toţi bărbaţii se ridicară în picioare, se îndreptară spre el şi întinseră mâna. Apoi Roussaye încheie pe un ton ridicat, care să acopere murmurele: Toţi cei care aveţi cai şi arme, urmaţi-mă. Vom ataca împreună o ultimă oară pentru Franţa.

Hélène Sorel nu apucă să alerge prea mult, căci oboseala şi raţiunea o făcură să încetinească. Nutrea convingerea că Varenne era Le Serpent, iar lipsa unui motiv clar din partea lui îi acoperise activităţile. Însă, Doamne Dumnezeule, ce putea face ea acum?

În timp ce stătea într-un colţ din Faubourg St. Germain, cu o privire indecisă pe chip, lângă ea se opri brusc un călăreţ. Ridică privirea şi îl zări pe Karl von Fehrenbach coborând din şa cu o expresie nedumerită.

— Madame Sorel, mă bucur să vă văd. M-am gândit că… Apoi îi observă chipul speriat şi o întrebă: Ce s-a întâmplat?

Desigur, Hélène ştia că el locuia în zonă şi era pură întâmplare că trecuse pe acolo. Însă când îi privi umerii laţi şi puternici se gândi că fusese trimis de Dumnezeu în ajutorul ei. Colonelul era un bărbat influent, şi din moment ce ştia că era spioană era posibil să o şi creadă.

După ce tăcu o clipă ca să-şi pună gândurile în ordine, îi spuse povestea conspiraţiei: dispariţia celor trei agenţi britanici, concluzia ei că Varenne era cel care complota şi credinţa ei că la Chanteuil se găseau toate răspunsurile.

Colonelul ascultă fără să o întrerupă, cu o privire atentă în ochii săi albaştri. Când H6 lăne termină povestea, sări pe cal şi îi întinse mâna.

— E o cazarmă prusacă lângă şoseaua spre St. Cloud. O să iau câţiva oameni de acolo să percheziţionăm proprietatea lui Varenne. Văzând că Hélène şovăia, adăugă nerăbdător: Ca să nu pierdem vremea, trebuie să veniţi cu mine să-mi arătaţi drumul spre Chanteuil. Dacă aveţi dreptate, fiecare clipă e preţioasă.

Hélène îi luă mâna, iar el o ridică uşor pe cal.

— Şi dacă mă înşel? întrebă ea, aşezându-se în faţa lui.

— Dacă vă înşelaţi, există compensaţii. Colonelul prusac cel serios nu zâmbi, însă avea în ochi o privire ştrengărească. Pentru prima dată de când se întâlniseră, îi venea să creadă că avea într-adevăr doar treizeci şi patru de ani, aceeaşi vârstă ca ea.

Hélène îşi dădu brusc seama de cât de aproape se afla de trupul lui zvelt şi atletic şi de căldura braţului cu care o ţinea. O clipă, văduva rezervată şi serioasă dispăru şi roşi ca o fetiţă.

De data aceea, von Fehrenbach chiar zâmbi. Apoi dădu pinteni calului şi porniră.

Capitolul 23

Deşi erau conştienţi că nu aveau mari şanse, Rafe, Robin se hotărâră să încerce să fugă cu prima ocazie când cineva intra în celula lor. Curând după masa de prânz, se auzi cheia în încuietoare. Luară imediat poziţiile pe care le stabiliseră dinainte. Din moment ce Robin nu prea era în stare să se bată, se întinse inocent în paie, iar Rafe se ascunse în colţul de după uşă, ca să-l poată ataca pe cel care intra.

Uşa se deschise cu un scârţâit, iar Rafe se pregăti să sară. Apoi Margot dădu buzna în celulă.

— Robin, eşti aici? întrebă ea neliniştită.

Rafe abia avu timp să-şi stăpânească săritura. Fără să-l vadă, Margot alergă lângă Robin, cuprinzându-l în braţe.

— Slavă Cerului că eşti bine! Mi-a fost atât de frică…

Cu toate că tresări de durere când ea îi atinse braţul rănit, Robin o îmbrăţişă la rândul său.

— Sunt destul de bine, Maggie. Şi avem şi întăriri. Privi spre colegul său.

— Rafel strigă Margot, urmărindu-i privirea.

Se holbară unul la celălalt vreme de o eternitate care dură probabil două bătăi de inimă. Cu părul auriu desfăcut pe umeri, arăta ca o Valkyrie. Rafe făcu un pas involuntar spre ea, apoi se opri când îi văzu neliniştea din ochi.

Se întrebă dacă nu cumva se temea că va face ceva care să o stânjenească în faţa lui Robin. Să o sărute sau să înceapă să pălăvrăgească despre cât de mult o iubea.

— Sunt bucuros să vă văd teafără, contesă, spuse el repede. Şi sunt şi mai bucuros că temnicerul a uitat cheia celulei lângă uşă. Era un comentariu insipid, dar spera să transmită mesajul că nu dorea să-i creeze probleme.

Ea probabil înţelese, căci expresia i se mai îmblânzi.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă bucur că te văd sau să îmi pară rău că eşti şi tu prizonier. Îl privi din nou pe Robin şi se încruntă la vederea braţului prins în cârpă. Dragul meu, nu arăţi prea bine. Ce s-a întâmplat cu braţul tău?

Cu toate că toţi erau nerăbdători să fugă de acolo, în următoarele câteva minute schimbară informaţii vitale. Când Margot le spuse despre praful de puşcă ce urma să fie aprins în acea după-amiază, Rafe exclamă:

— La naiba! Robin, există posibilitatea ca cineva să simtă miros de fum de la lumânare şi să găsească praful de puşcă înainte să fie prea târziu?

— Teoretic, nu, răspunse Robin cu chipul mohorât. Dependinţa aceea se află pe un coridor pe care nu trece nimeni aproape niciodată. Chiar dacă cineva ar intra la bănuieli, probabil ar pierde timpul căutând cheia, şi e posibil ca singura cheie să fie la Margot.

Rafe se uită repede la ceas, apoi îl vârî din nou în buzunar.

— Avem aproximativ două ore la dispoziţie ca să fugim de aici şi să ajungem la ambasadă. Rămase o clipă pe gânduri. Am doar o idee vagă despre acest loc. A văzut vreunul din voi suficient de mult din castel cât să ştie pe unde e cel mai indicat să fugim?

— Îmi pare rău, zise Robin scuturând din cap. Când am ajuns aici eram leşinat şi am fost azvârlit imediat în celula asta, aşa că nu ştiu absolut nimic.

— Eu am văzut câte ceva când căutam drumul să ajung aici, spuse Margot. Deşi Varenne a spus că Robin se afla chiar sub camera mea, am avut nevoie de mult timp să găsesc celula asta; nivelurile inferioare ale castelului sunt un adevărat labirint de scări de serviciu şi coridoare. Din fericire, aici sunt puţini oameni; n-am văzut nici măcar un servitor, însă am auzit voci.

— Cred că singurul plan posibil e să încercăm să furăm nişte cai, apoi să galopăm ca nebunii şi să tragem nădejde că vom ajunge la timp la ambasadă, propuse Robin. Dac, 1 ne prind, va trebui să ne împrăştiem şi să sperăm că unul dintre noi va reuşi de unul singur.

Când deschise uşa celulei, Rafe simţi o apăsare pe gleznă. Privi în jos şi văzu un ghemotoc pufos şi negru care se gudura cochet pe lângă el.

— De unde naiba a apărut animalul ăsta?

— El e Rex. Margot se aplecă şi luă motanul în braţe. Apoi, când începu să toarcă, adăugă: mi-a ţinut companie sus. I-am dat de mâncare, deci suntem prieteni pe viaţă Cred că îl iau cu mine ca să îmi poarte noroc. Îl privi precaută pe Rafe, ca şi când se aştepta să-l contrazică.

Bineînţeles, era o idee absurdă, însă felul în care ţinea pisica îl făcu pe Rafe să creadă că îi oferea un fel de alinare.

— Nu sunt prea sigur dacă e melodramă sau farsă, replică el posomorât. Ia-l cu tine dacă trebuie, însă fii gata să-l laşi în urmă dacă te încetineşte. El nu e în acelaşi pericol ca noi. A venit vremea să mergem, anunţă el, ţinând uşa pentru tovarăşii săi. Iar dacă ştiţi nişte rugăciuni bune, ar fi timpul să le spuneţi.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Oliver Northwood se trezi ud, legat şi cu căluş la gură. Furia îi întunecă mintea. În timp ce trăgea de legături, o înjură în gând pe târfuliţii care făcuse asta. Ar fi trebuit să o violeze imediat, nu să cadă victimă minciunilor ei.

Şireturile ude ale draperiei se întinseră când trase de ele. Înjură din nou, de data asta de bucurie că îi revenise norocul. După zece minute de eforturi, reuşi să se elibereze.

Sări în picioare şi se căută prin haină. După cum se aşteptase, cheia de la cameră dispăruse, aşa că bătu în uşă şi strigă după ajutor. Era din nou norocos. În apropiere se afla un servitor, aşa că Northwood scăpă curând din închisoare.

Alergă spre biblioteca lui Varenne şi dădu buzna în cameră fără să bată. Contele încă stătea la birou, lucrând la planurile lui infernale.

— A fugit! strigă Northwood când Varenne ridică privirea. Târfuliţa e liberă pe undeva prin castel!

Contele îşi examină musafirul însângerat şi răvăşit.

— O femeie pe jumătate cât tine ţi-a făcut asta? Ţi-am supraestimat abilităţile.

— Nu e momentul pentru insulte, spuse Northwood înroşindu-se de furie. Femeiuşcă aceea obraznică l-ar

putea îmbrobodi chiar şi pe un sfânt. E periculoasă.

— E delicioasă, murmură Varenne, mai mult amuzat decât alarmat. Sună după un servitor şi spuse: nu are cum să ajungă prea departe. În plus, câte necazuri ar putea provoca o femeie?

— Ştie ce se va întâmpla la ambasadă în după-amiaza asta, îl informă Northwood neliniştit.

— Poftim? Prostule, de ce i-ai spus? Contele îşi încreţi buzele dezgustat. Nu e nevoie să-mi răspunzi. E clar că te lăudai. Respectul meu pentru domnişoara Ashton creşte de la o oră la alta. A fugit femeia, spuse el când intră lacheul. Pune toţi servitorii să o caute. Aruncă o privire ironică spre capul însângerat al lui Northwood. Spune-le să fie înarmaţi şi să umble câte doi. E o femeiuşcă feroce.

— Domnule, spuse grăbit lacheul, îndată ce contele tăcu, eu tocmai veneam să vă informez că doamna i-a eliberat pe cei doi englezi. Sunt pe undeva pe la subsol.

Aerul calm al contelui se risipi, iar el sări în picioare.

— Dumnezeule! Singură nu era o ameninţare prea mare, însă dacă sunt împreună, cei trei sunt periculoşi. Spune-le celor care îi caută că pot să-i împuşte dacă e nevoie, deşi aş fi preferat să-i am vii pe spioni. Englezii nu trebuie lăsaţi să plece de la Chanteuil. Lacheul dădu din cap şi ieşi. Când Northwood dădu să plece după el, Varenne îl opri. Unde te duci

Să-i ajut să-i caute. Vreau să fiu eu cel care o găseşte.

— Am nevoie de tine în altă parte, zise contele, care îşi recăpătase stăpânirea de sine. Subsolul castelului e un labirint de coridoare, iar prizonierii se pot ascunde. Asta e enervant dar nu un dezastru. Adevăratul pericol este că ar putea să ajungă la grajduri şi să fure cai. Dacă reuşesc, pot ajunge la Paris la timp cât să-mi dea planurile peste cap. Aşa că îi ţinem la grajduri până când va fi prea târziu să mai oprească explozia.

— Foarte bine, atât timp cât târfa trădătoare îşi primeşte pedeapsa mârâi Northwood.

— Nu te teme în privinţa asta. Varenne scoase din

birou o cutie de mahon în care se aflau două pistoale de duel. Le întoarcă pe amândouă şi îi întinse unul lui Northwood. Sper cum se foloseşte.

— Nu te teme, ţintesc bine, răspunse englezul încruntându-se.

În timp ce coborau, de undeva de jos se auzi sunetul îndepărtat al unei arme. Contele dădu din cap satisfăcut.

— Poate că nu va mai fi nevoie să stăm de pază la grajduri. Însă nu ne permitem să riscăm.

Înainte să iasă, le dădu ordin soldaţilor săi să înconjoare grajdurile şi să se ascundă. Chiar dacă cei trei britanici ar fi ajuns atât de departe, aveau să se oprească acolo.

Varenne străbătu cărarea ce ducea la grajduri, care erau ridicate pe o pantă mai joasă a dealului. În clădirea de piatră sala Principală ocupa o zonă vastă, cu boxe de o parte şi de alta. Cele mai multe erau ocupate, iar mirosul de animal şi fân dulce umplea aerul.

Vreo doi cai nechezară să-i întâmpine, însă Varenne îi ignoră, apoi coti la dreapta şi intră într-o încăpere lungă şi îngustă unde erau harnaşamentele.

— De ce aşteptăm aici? întrebă Northwood, care îl urmă imediat.

— Pentru că încă mai sper să-i prind vii, imbecilule, răspunse contele exasperat. Se îndreptă spre fereastra din capătul opus şi privi afară. Vino să vezi asta.

Englezul se apropie de el, însă nu văzu nimic.

— La ce anume trebuie să mă uit?

— La asta. Din spatele lui Northwood se auzi sunetul inconfundabil al unei piedici de pistol. Uimit, Northwood se întoarse şi se trezi nas în nas cu pistolul lui Varenne.

— Ai încetat să mai fi un bun valoros, mon petit Anglais, declară contele cu răceală. Eşti prea prost ca să-ţi dai seama unde ţi-e locul, şi nu mi-au plăcut absolut deloc încercările tale de a-mi da o lecţie. Ca un ultim gest pentru serviciile pe care mi le-ai oferit, aveam de gând să-ţi fac cadou o aventură cu contesa, însă ai făcut treabă de mântuială chiar şi acolo. Nu-mi mai permit să pierd timpul

cu tine.

— Francez nenorocit! Disperat, Northwood dădu să scoată propriul pistol, însă nu reuşi. Varenne apăsă cu calm pe trăgaci. Arma îi zvâcni în mână, iar împuşcătura scoase un zgomot asurzitor în spaţiul închis.

Impactul glonţului îl izbi pe Northwood de zid. Scoase un sunet hârşâit, ca o expiraţie greoaie, apoi duse mâna la piept. În clipa următoare, cu o expresie de nedumerire pe chip, alunecă uşor pe lângă zid şi căzu în faţă, cu pistolul sub el.

Varenne se îndreptă spre victima sa şi îi pipăi coastele cu vârful cizmei. Singurul răspuns fu o dâră de sânge ce se răspândea de sub el.

În general, contele nu se implica direct în crime; nu era o treabă prea plăcută. Se întoarse cu o grimasă de dezgust. Servitorii puteau să aducă mai târziu arma. Nu-i plăcea să împartă spaţiul cu un cadavru. Însă faptul că îl împuşcase acolo pe imbecil îl scutise să murdărească de sânge covorul bibliotecii, căci sângele fusese obiectivul lui Varenne.

Încărcă din nou arma, cu o grijă meticuloasă. Un pistol şi elementul-surpriză erau suficiente ca să-i prindă pe prizonierii evadaţi. Tot ce avea de făcut era să o ameninţe pe ticăloasa de contesă, iar iubiţii ei aveau să se predea imediat. Nişte proşti.

Maggie îl urmări cu grijă pe Robin în timp ce-şi croiau drum prin coridoarele întunecate. Cu toate că ţinea pasul cu ceilalţi, chipul său tras arăta cât efort îi era necesar pentru asta. Avea mare încredere în puterea formidabilă a voinţei lui, dar se rugă în gând ca puterea aceea să îl ţină până fugeau de la Chanteuil.

Îngrijorarea pentru Robin avea avantajul că o împiedica să suspine după Rafe. Prima ei reacţie când îl văzuse fusese una de bucurie pură, în ciuda contextului periculos, însă detaşarea lui rece o adusese imediat cu picioarele pe pământ. Era clar că abia aştepta sfârşitul misiunii, ca să nu mai fie nevoit să o vadă.

Nu era momentul şi locul să se gândească la

problemele ei personale. Înăbuşindu-şi suferinţa, îşi concentră atenţia asupra prezentului. Ca să fugă din castel era necesar să urce cel puţin două etaje, apoi să găsească o ieşire laterală.

Paşii lor aproape că nu făceau zgomot pe coridoarele pietruite. Castelul părea pustiu; urcară un etaj şi cotiră la dreapta spre alt coridor fără să întâlnească pe nimeni.

Apoi norocul îi părăsi. Aproape când ajunseseră la capătul coridorului, doi bărbaţi masivi apărură de după colţ chiar în faţa lor.

— Voi doi, fugiţi! strigă Rafe şi se aruncă direct asupra individului din faţă.

Maggie împietri, îngrozită să îl lase pe Rafe în urmă.

— Haide, Maggie! pufni Robin şi o luă de braţ, trăgând-o înapoi pe unde veniseră. Ea se împotrivi preţ de o clipă agonizantă, însă presiunea de pe braţul ei stâng nu-i lăsa altă opţiune. Cu Rex pe după umăr alergă alături de Robin, în timp ce sunetul hidos al unei arme răsună prin sălile de piatră.

Deoarece cazărmile prusace se întindeau dincolo de şoseaua spre St. Cloud, husarii colonelului von Fehrenbach nu se intersectară cu soldaţii francezi decât când se aflau deja la jumătate de kilometru de Chanteuil. Prusacii intrară pe drumul principal prin unghiul drept format de poteca pe unde veniseră pe scurtătură.

Cu nechezat de cai, ambele grupuri se opriră în dezordine, ca să evite ciocnirea. Când cavalerişti prusaci în uniformă se treziră faţă în faţă cu francezii, bănuiala şi ostilitatea reciprocă îşi făcură simţită prezenţa. O singură scânteie putea stârni un adevărat foc. Un francez scoase o înjurătură urâtă, iar un tânăr husar nervos dădu să ridice muscheta.

— Nu! ordonă von Fehrenbach, care ridică mâna, evitând o catastrofă.

Hélène era lângă colonel, pe un cal luat de la cazărmile prusace. Recunoscându-l pe Michel Roussaye, îşi mână bidiviul în câmp deschis şi strigă:

— Nu trageţi, suntem prieteni!

Faptul că intervenise o femeie atrăgătoare mai domoli din tensiune, mai ales că lipsa experienţei de călărie făcea să i se vadă o porţiune destul de mare din gambă. Von Fehrenbach pomi după ea şi se întâlni cu Roussaye în spaţiul dintre cele două grupuri.

După o discuţie scurtă în care fiecare explică unde mergea şi de ce, colonelul se încruntă o clipă, apoi sugeră:

— Poate ar trebui să ne unim forţele, domnule general.

— Francezii şi prusacii să lucreze împreună? răspunse Roussaye ridicând sprâncenele cu un aer sceptic.

Privirea colonelului se îndreptă asupra lui Hélène, care aştepta încordată în al treilea colţ al acelui triunghi.

— Nu ar trebui să fie imposibil, din moment ce avem acelaşi obiectiv. Îi oferi mâna. Să încercăm să mergem înainte împreună?

Roussaye zâmbi uşor şi strânse mâna prusacului.

— Prea bine, domnule colonel. În loc să privim în urmei, vom merge înainte; împreună.

Capitolul 24

Cu toate că atacul lui Rafe îi luase pe cei doi prin surprindere, cel mai înalt ridică braţul şi trase. Rafe reuşi să mişte arma, astfel că se descărcă în tavan, însă sunetul fu asurzitor, iar o bucăţică ce ricoşase îl atinse încheietura mâinii.

Fără să clipească, atacatorul ridică arma descărcată deasupra capului, ca să o folosească drept măciucă. Înainte să i-o doboare, Rafe îl lovi cu putere în vintre. Puşcaşul scoase un strigăt şi se ghemui.

Fericit că nu uitase lecţiile primite în încăierările de tavernă din perioada atât de îndepărtată a şcolii, Rafe îşi îndreptă atenţia către celălalt duşman, un tip lat şi chel care încerca stângaci să fixeze ţinta. Îl lovi în maxilar cu o putere care ar fi doborât şi un viţel.

Bărbatul înalt se aruncă asupra lui Rafe într-o încercare slabă de a relua lupta. Rafe se dădu la o parte,

apoi îl lovi în gât cu lateralul palmei. Servitorul i se alătură imediat tovarăşului său pe podea.

Rafe luă cele două arme şi muniţia. Fără să se mai oprească să reîncarce arma, alergă pe coridor după Margot şi Robin. Întreaga altercaţie durase mai puţin de un minut, aşa că îi prinse din urmă la colţul următor.

Rafe arăta atât de sălbatic şi de frumos, încât Maggie s-ar fi oprit să îl admire dacă ar fi avut timp, însă nu avea.

— Sunt impresionată, înălţimea Voastră, gâfâi ea, aruncând o privire spre cele două arme. Nu ştiam că la salonul lui Jackson se învaţă şi lupta corp la corp.

— Nu se învaţă, însă am avut o educaţie universitară liberală, ripostă Rafe, pe un ton amuzat.

Coridorul se termina cu o uşă. Robin o deschise şi dădu nas în nas la propriu cu alţi doi bărbaţi. Din moment ce Maggie aproape că intrase, se izbi cu toată puterea de unul dintre oamenii lui Varenne.

Impactul o lăsă fără suflare, însă avu un efect mult mai dur asupra lui Rex, care se lăsase cărat cu o pasivitate uimitoare. Motanul sări în aer, cu o ţipăt felin furios.

Aterizã pe bărbatul care se ciocnise de Maggie, iar ghearele scoase şi labele din spate puternice sfâşiară şi tăiară într-un fel de-a dreptul sângeros. Folosind faţa bărbatului pe post de rampă către siguranţă, Rex îl lăsă pe puşcaş urlând şi cu chipul plin de sânge. Motanul dispăru pe coridor prin spatele servitorilor, coada lui neagră reprezentând o adevărată etalare de furie.

Rafe o trase pe Maggie înapoi şi trânti uşa în nasul urmăritorilor dezamăgiţi. În timp ce alergau înapoi pe unde veniseră, îi spuse:

— Nu te vei duce după nenorocita aia de pisică!

Maggie nu reuşi să rostească decât un sarcastic:

— Da, înălţimea Voastră.

— Uimitor, se miră ducele în timp ce intrau pe ah coridor. Este prima remarcă docilă pe care o aud de in tine, contesă.

— Savureaz-o. E prima şi ultima.

Umorul dispăru când ajunseră la o intersecţie în care

se uneau două coridoare. Alţi doi bărbaţi înarmaţi apărură în faţa lor, atraşi de focul de armă de mai devreme. Maggie privi în urmă şi îi văzu pe cei atacaţi de Rex venind după ei.

— Mergeţi la dreapta! ordonă Rafe. Şi luaţi asta. Îi dădu ei o armă şi muniţia.

Ea şi Robin o luară la fugă pe coridorul care se deschidea la dreapta, iar Rafe ridică cealaltă armă şi trase cocoşul. După ce goli un butoi, se întoarse şi trase încă un foc în spatele lui. Nu se mai obosi să ţintească, bazându-se pe efectul împuşcăturii ca să-i oprească pe urmăritori. Apoi se duse după tovarăşii săi.

Văzând că Robin era aproape să leşine, Maggie se opri lângă o uşă în mijlocul coridorului. Era încuiată. Rugându-se în gând, căută cheia dormitorului ei, pe care o păstrase când îl încuiase pe Northwood. Spre marea ei uşurare, cheia se răsuci şi uşa se deschise spre o scară care urca.

— Slavă Domnului că încuietorile din locul acesta sunt atât de vechi, spuse ea, când Rafe pomi în grabă în sus. Cred că aceeaşi cheie se potriveşte la toate. Haideţi!

În loc să-i urmeze, Robin se scurse pe perete, cu chipul alb ca varul.

— Nu mai pot… să ţin pasul. N-o să scăpaţi niciodată dacă staţi după mine. Lăsaţi-mă aici cu o armă încărcată; poate câştig nişte timp pentru voi.

— Nu fi prost! pufni Rafe, înainte ca Maggie să apuce să răspundă. Îşi petrecu braţul liber pe după Robin şi începu să urce.

Maggie încuie din nou uşa, apoi îi urmă pe cei doi. Cu puţin noroc, vânătorii nu aveau să-şi dea seama că o luaseră pe acolo.

Urcară încă vreo două etaje, apoi ajunseră la altă uşă. Aceasta dădea într-o sală mai mare şi mai bine întreţinută decât pasajele de serviciu de dedesubt; ajunseseră în aripa unde locuiau stăpânii. După agitaţia de dedesubt, acolo era o tăcere sinistră.

Rafe îl lăsă pe Robin lângă zid, apoi încărcă din nou

armele.

— Judecând după direcţia luminii, cred că râul este la stânga, aşa că trebuie să o luăm la dreapta ca să ieşim din castel.

— Poţi să mai rezişti un pic? îl întrebă, îngrijorată, Maggie pe Robin.

Robin era alb ca varul şi cu chipul transpirat, dar se strădui să se ridice în picioare.

— Acum că mi-am recăpătat suflul, sunt bine. Nu-ţi face griji, am călărit o sută de kilometri şi când eram mai rău de-atât.

— Mincinosule. Îi îndepărtă cu blândeţe părul ud de transpiraţie de pe frunte. Din fericire, nu e nevoie să călărim o sută de kilometri.

Observând intimitatea dintre prietenii să rafe se simţi în plus. Îşi jură în gând ca, dacă supravieţuiau din asta, să se retragă într-un mod cât mai discret posibil; nici măcar nu aveau să-şi dea seama că dispăruse.

— E vremea să mergem, zise el cu vocea gâtuită. Varenne se laudă că are o mică armată şi probabil sunt cu toţii afară, între acest loc şi grajduri. Margot, pregăteşte-te să foloseşti arma aceea.

Ea dădu din cap, apoi îi mulţumi tatălui ei pentru abilităţile atât de puţin feminine pe care le deprinsese de la el. Era recunoscătoare că Robin îşi recunoştea limitele cu puţin noroc poate chiar scăpau teferi.

După câteva minute de cercetări ajunseră la o scară către parter.

— Pentru că uşile sunt cel mai probabil păzite, spuse Rafe aproape şoptit, hai să găsim în aripa estică o camerei de unde să putem sări pe geam.

Se furişară pe scări şi curând dădură peste o încăpere vetustă, cu ferestre foarte aproape de podea. Rafe le deschise şi îi ajută pe Margot şi Robin să iasă, apoi li se alătură.

— Mergem să vedem dacă grajdurile sunt păzite de ar mata lui Varenne?

— Ar face bine să nu fie. Margot ridică din nou arma

suntem în criză de timp.

Era o remarcă îngrijorătoare. Cu toate că salvarea propriei vieţi avea importanţă, nu era nici pe departe singura lor preocupare.

Când forţele franceze şi prusace unite ajunseră la porţile castelului Chanteuil, nu era nimeni la vedere, iar poarta era încuiată. Hélène privi încordată cum von Fehrenbach descălecă şi o zgâlţâi. În cele din urmă apăru bătrânul portar.

— Deschideţi poarta! ordonă colonelul pe un ton aspru, în numele mareşalului Blucher şi a Armatei Aliate de Ocupaţie.

Din moment de portarul părea înfipt în pământ, Roussaye adăugă:

— Dacă asculţi ordinele, nu vei păţi nimic.

Asigurarea francezului reuşi acolo ce ordinul prusac eşuase, iar după un minut de scârţâieli, poarta se deschise. Călăreţii dădură buzna înăuntru. Când husarii intrară pe proprietate, un zgomot puternic de armă se auzi dinspre castelul de pe deal. Von Fehrenbach îşi mână calul până în faţa lui Hélène.

— Aşteptaţi aici, Madame Sorel, până când îi punem la punct pe nemernicii lui Varenne.

Ea dădu din cap, prinzând frâiele calului în mâinile obosite.

— Doar… aveţi grijă.

El făcu semn că da şi îşi duse mâna la frunte. Apoi îşi mână calul spre sursa zgomotului.

Cu privirea aţintită asupra bărbaţilor care galopau pe alee, Hélène se rugă să fi ajuns la timp.

Maggie şi însoţitorii ei nu văzură pe nimeni pe poteca încadrată de tufişuri dintre castel şi grajduri. Curtea deschisă părea oribil de expusă, şi fură uşuraţi când ajunseră la uşa grajdului. Rafe trase zăvorul, apoi se dădu la o parte şi deschise uşa cu piciorul, cu puşca gata să tragă în ceea ce i-ar fi aşteptat înăuntru.

Precauţiile sale se dovediră inutile; grajdurile păreau pustii, acolo nu era nimic în afară de cai. Probabil grăjdarii

fuseseră obligaţi să se alăture echipei de căutare.

— Robin, spuse Rafe după ce cercetă interiorul, alege cei mai buni cai. Margot, găseşte nişte hamuri. Eu stau de pază.

Cei doi dădură afirmativ din cap şi se duseră, uniţi într-o echipă de lucru care funcţiona perfect. Când o luă la dreapta să caute sala de harnaşamente, Maggie se gândi că era remarcabil cât de bine se înţelegeau, în ciuda naturii lor înnăscute de lideri, obişnuiţi mai degrabă să dea ordine decât să primească.

Gândurile ei fură întrerupte brusc când intră în sala harnaşamentelor şi fu prinsă de o mână ca de fier. Înainte să apuce să strige pentru a-şi avertiza prietenii, mâna aceea îi astupă gura. Se luptă cu îndârjire să se elibereze, însă nu se putea pune cu puterea adversarului său. Acesta îl suci braţul până când o făcu să scape arma pe jos. Apoi ti întoarse capul ca să îi permită să-l privească.

Se trezi în faţa ochilor negri ai contelui de Varenne. El zâmbi, cu zâmbetul plăcut pe care îl afişa în societate, şi îi puse la tâmplă ţeava pistolului de duel. Dacă supravieţuia, sigur avea să rămână cu semne.

— Te felicit că ai reuşit să fugi de oamenii mei din castel, spuse el, uşor obosit de la efortul pe care îl făcuse eu să o supună. Nu sunt chiar surprins; tu şi iubiţii tăi sunteţi nişte adversari formidabili. Cumva aţi împărţit toţi trei acelaşi pat? Probabil acela e motivul armoniei dintre voi.

Fără să se mai obosească să aştepte un răspuns, o împinse în încăperea principală a grajdului. Odată ajunşi acolo, îşi luă mâna stângă de pe gura ei şi îi prinse strâns abdomenul, ţintuindu-i braţele în lateral.

— Acum poţi urla cât vrei, contesă.

Auzind vocea lui Varenne, Robin se răsuci brusc. Înjurătura lui plină de furie îl făcu pe Rafe să se întoarcă, apoi să se oprească, îngheţat de spaimă.

— Sunt sigur că niciunul dintre voi, domnilor, nu doreşte să i se întâmple ceva contesei acesteia escroace, pufni Varenne. Aruncă arma, Candover. Apoi ridicaţi

amândoi mâinile deasupra capului şi treceţi în mijlocul încăperii.

Rafe aruncă imediat arma şi se duse lângă Robin.

Margot era albă ca varul, iar în ochi i se citea frica, dar spuse pe un ton neutru:

— Nu-i lăsa să te oprească. E un pistol de duel cu un singur glonţ, deci nu ne poate ucide pe toţi trei.

— Chiar dacă doamna arată o dispoziţie admirabilă pentru martiriu, nu v-aş sfătui să încercaţi ceva, domnilor. Varenne se îndreptă cu spatele spre uşă, încă ţinând-o strâns pe Maggie. Afară sunt ascunşi oamenii mei, aşa că nu aveţi cum să scăpaţi. Am trecut prin tot acest efort pentru că am preferat să vă prind vii, dar vă previn că la cea mai mică mişcare îi zbor creierii doamnei.

Când Oliver Northwood începu să-şi recapete cunoştinţa, ştiu cu certitudine că murea. Sub el era o baltă prea mare de sânge, şi simţea în oase răceala sfârşitului. La început crezu că acele voci erau doar în mintea lui. Apoi îşi dădu seama că oamenii pe care îi ura cel mai mult vorbeau între ei la doar câţiva metri distanţă, în grajdul principal.

Faptul că duşmanii lui erau aproape îl întări. Cu toate că şi cel mai mic efort îl dărâma, îi mai rămăsese o urmă de putere pe care se jură că avea s-o folosească bine.

Trecu o eternitate până se ridică în genunchi, apoi alta până se ridică în picioare. Northwood fu fericit să descopere că încă avea pistolul lui Varenne. Trase cocoşul, o acţiune care îi luă ceva timp, căci degetele sale erau amorţite.

Rana din pieptul său nu sângera prea abundent – probabil pierduse deja prea mult sânge – însă ştia cu luciditate ce avea de făcut. Clipi să-şi limpezească privirea, apoi se târî de-a lungul sălii harnaşamentelor, cu o mână pe zid ca să se sprijine. Mai avea puţin până să moară, însă jură că timpul avea să-i ajungă pentru a-l ucide pe cel pe care-l ura cel mai mult.

Pentru Rafe, scena era un adevărat tablou din iad – el şi Robin nemişcaţi, cu mâinile în sus, Varenne apropiindu-

se de uşa din spate, părul auriu al lui Margot lăsat pe umeri, pometii ei înalţi, chipul de un calm rigid. Cu toate că ardea de furie, rămase complet nemişcat, de teamă să nu-l stârnească pe conte.

Apoi, într-o tăcere sinistră, o siluetă însângerată apăru târâş din sala harnaşamentelor din spatele lui Varenne. Cu chipul contorsionat într-un amestec hidos de ură şi furie, Oliver Northwood ridică un pistol identic cu cel al contelui. Ţeava se clătină uşor când încercă să poziţioneze arma între umerii lui Varenne.

Rafe rămase o clipă paralizat, neştiind dacă intervenţia lui Northwood o va ajuta sau o va răni pe Margot. Apoi îşi dădu seama că dacă Varenne era împuşcat, mâna lui avea să tresară şi să apese trăgaciul pistolului de duel.

— Fii atent, Varenne! Northwood e în spatele tău.

— Mă gândeam că eşti ceva mai deştept de-atât, Candover, mârâi contele. N-ai cum să mă păcăleşti să mă întorc cu spatele la tine ca să mă uit după un mort.

Varenne nu fu suficient de rapid ca să-şi dea seama de semnificaţia faptului că Rafe îl strigase pe Northwood pe nume, dar sclipirea din ochii lui Margot îi arăta că ea înţelesese.

Dincolo de auz, dincolo de orice altceva în afara obiectivului său, Northwood ridică şi cealaltă mână ca să stabilizeze pistolul. Apoi, cu o expresie lacomă, apăsă trăgaciul.

Zgomotul făcu ţăndări tabloul. Varenne căzu în faţă din cauza impactului, trăgând-o pe Maggie după el. Pusă în gardă de avertizarea lui Rafe, deja se smucea frenetic în clipa în care trase Northwood.

Pe când încerca să se îndepărteze de ţeava armei lui Varenne, aceasta se descărcă, arzându-i obrazul cu praf de puşcă. Imediat căzu pe podea şi rămase nemişcată, ţintuită sub trupul greoi al contelui. Pe faţa ei era sânge cald; poate că fusese rănită mortal şi era prea amorţită ca să simtă durerea.

Apoi trupul contelui fu dat la o parte, iar Rafe o

ridică în capul oaselor.

— Dumnezeule, Margot, eşti întreagă? O strânse la piept şi îi examină tâmpla, blestemând şi rugându-se.

— Cred… cred că sângele e al lui Varenne, îngăimă ea.

Rafe o îmbrăţişă atât de strâns, încât crezu o secundă că-i va frânge coastele. Tremura violent şi îi era greu să respire cu chipul îngropat în lâna aspră a hainei lui. Şi totuşi, în ciuda disconfortului poziţiei în care se afla, şi-ar fi dorit ca lumea să se oprească şi să rămână în braţele lui pentru totdeauna, la căldură şi în siguranţă.

Vocea lui Robin o aduse la realitate.

— Oamenii lui Varenne o să sosească aici dintr-o clipă în alta, ca să vadă ce e cu focurile de armă. Contele ne prefera în viaţă, însă acoliţii lui nu vor fi atât de generoşi. Recuperă arma lui Rafe şi o duse la piept cu braţul sănătos. Câtă muniţie avem?

Îmbrăţişarea se termină la fel de abrupt pe cât începuse. Rafe îi dădu drumul lui Maggie, cu o expresie goală şi imposibil de citit în ochi. În timp ce o ajută să se ridice, răspunse:

— Nu prea multă. Margot, ia cealaltă armă, iar eu înşeuez caii. Dacă plecăm cu toţii şi mergem cât putem de repede, măcar unul dintre noi va ajunge la timp.

Inima îi bătea cu putere în vreme ce pregătea caii de drum. Dacă nu plecau pe loc şi nu galopau ca nebunii, nu aveau să ajungă la ambasadă la timp. Fu fericit să vadă că unul dintre bidivii era chiar al lui. Era un animal excepţional de blând, o alegere perfectă pentru Robin.

Afară se auzi o împuşcătură, urmată imediat de o adevărată rafală. Prin partea superioară a uşii intră un glonţ, iar Rafe se ghemui instinctiv, înjurând printre dinţi. Varenne chiar nu minţise când spusese că avea o adevărată armată afară!

Apoi zgomotele se diminuară, ca şi când luptătorii se îndepărtau de grajduri. Nedumerit, Rafe aduse doi cai în partea din faţă a hambarului. Înainte să apuce să se duc i după al treilea, uşa se deschise şi se auzi o voce strigând

în franceză:

— Predaţi-vă! E inutil să vă opuneţi.

Margot ridică arma, iar Rafe o înşfăcă pe cealaltă, însă nu traseră. Oricine ar fi fost cel care intra, se mişca exact cu aceeaşi precauţie pe care o avusese Rafe mai devreme. Era un bărbat înalt, a cărui siluetă se contura pe fundalul luminos al curţii, cu forma inconfundabilă a unui pistol pregătit în mână…

Maggie fii prima care recunoscu uniforma şi părul blond al colonelului von Fehrenbach. Lăsă arma jos, aproape ameţită de uşurare.

— Domnule colonel, îngăimă ea, sper că aţi venit să ne salvaţi, căci avem mare nevoie de asta.

Recunoscându-i vocea, coborî şi el arma şi deschise larg uşa, scoţându-l la iveală pe generalul Roussaye, care era în spatele lui.

— Înseamnă că am venit la timp, spuse prusacul cu un zâmbet fin. Madame Sorel o să fie încântată.

— Aţi venit la timp să ne salvaţi, însă dacă nu ajungem la Paris într-o oră, miniştrii de Externe care se întâlnesc la ambasada britanică o să fie trimişi direct pe lumea cealaltă. Rafe le făcu un scurt rezumat al situaţiei în timp ce scoaseră caii.

Din dreapta, departe de drumul principal care ieşea dinspre proprietate, încă se auzeau focuri de armă.

— Oamenii noştri îi încolţesc pe cei ai lui Varenne spre râu, spuse Roussaye. Nu vor rezista prea mult fără un conducător. Unii s-au predat deja.

Maggie încălecă, apoi privi îngrijorată efortul de care avu nevoie Robin să urce în şa.

— O să te descurci, dragule?

— Calul o să facă aproape toată treaba. Alb la faţă. Închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou şi reuşi să zâmbească. Poate o să mă fac util acolo, căci ştiu clădirea ambasadei mai bine decât tine sau Rafe.

Tânăra femeie nu putea nega asta, aşa că tăcu. Dacă Robin nu rezista toată călătoria, ea şi Rafe aveau să se descurce singuri.

Niciunul dintre cai nu avea şa laterală pentru femei, aşa că Maggie călărea normal, cu picioarele lungi la vedere. Animalele se agitau, simţind mirosul înţepător de praf de puşcă din aer.

— Să trimit pe cineva cu voi? întrebă Von Fehrenbach.

— Avem cai odihniţi, spuse Rafe, scuturând din cap, iar trei oameni călăresc mai rapid decât un grup întreg. Ţineţi-ne pumnii. Dacă reuşim, vă trimitem vorbă.

Apoi, cei trei britanici dădură pinteni cailor şi ieşiră în goană din curtea grajdurilor.

Capitolul 25

Detaliile acelei călătorii rămaseră înceţoşate în mintea lui Maggie. Îi făcuse cu mâna lui Hélène s-o liniştească în timp ce o luaseră la goană, dar nu se oprise să-i explice. Simţea o euforie nebună în faptul că alerga călare spre Paris cu cei doi bărbaţi pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Supravieţuiseră unui prim val de orori şi preţ de o clipă se simţi invincibilă, ca şi când nici cea mai mare cantitate de praf de puşcă din lume n-ar fi putut-o doborî.

Cu toate că traversară drumul de ţară fără obstacole, traficul aglomerat din oraş îi încetini. Rafe era în frunte, dictându-le ritmul. Maggie îl urmărea îngrijorată pe Robin. Acesta alerga cu o determinare dureroasă, fără să-i încetinească pe cei doi.

Pe măsură ce se apropiau, euforia lui Maggie începu să dispară, lăsând loc oboselii şi unei spaime care îi întindea nervii la maxim. Când ajunseră într-un final pe Rue du Faubourg St. Honoré, cu caii transpiraţi şi tremurând de osteneală, auzi clopotul bisericii bătând de patru ori: ora fatală sosise.

Se opriră brusc în faţa ambasadei şi săriră de pe cai, lăsând frâiele băieţilor din stradă care fuseseră suficient de aproape cât să le prindă. O luară la goană pe trepte, Rafe ajutându-l pe Robin, cu o mână pe braţul lui sănătos.

— Margot, ordonă el, când intrăm, tu du-te în camera lui Castlereagh şi spune-le să evacueze locul. Dă-mi cheile lui Northwood pentru ca eu şi Robin să ajungem la praful de puşcă.

Ea dădu din cap şi îi aruncă cheile. Îşi dădu seama cu tristeţe că instinctele lui de gentleman încă funcţionau; sus, ea avea şanse mai mari să supravieţuiască unei explozii decât aveau el şi Robin. Dacă mureau ei, nu era prea sigură că şi-ar mai fi dorit să trăiască, însă nu era momentul să se gândească la aşa ceva.

Gărzile de la uşă îi recunoscură în ciuda halului în care arătau. Când caporalul de serviciu îi salută, Rafe îl informă precipitat:

— S-a pus la cale un complot să se arunce ambasada în aer, iar explozia se poate produce dintr-o clipă în alta. Mergi cu contesa János şi ajut-o să-i scoată pe oameni din raza bombei.

Maggie alergă în foaier, urmată de caporalul nedumerit

— La stânga, gâfâi Robin. Cu un efort supraomenesc care i se citea pe chip, începu să alerge cu o viteză care aproape o egala pe a lui Rafe. Trecură pe lângă servitorii uimiţi, fără să se oprească pentru explicaţii.

Coborâră pe o scară, după care făcură stânga, dreapta pe un coridor, intrară pe o uşă, apoi din nou stânga. Fără îndrumarea lui Robin, Rafe n-ar fi reuşit niciodată să găsească drumul.

— Aici, spuse Robin scurt, oprindu-se lângă o uşă.

Rafe studiase deja cheile în timp ce alergase şi o scoase pe cea mai probabilă. Pierdură secunde preţioase încercând să o întoarcă în broască, însă nu se potrivea. Încercă alta. Se simţea mirosul înţepător de lumânare. Cât mai aveau? Minute? Secunde?

La naiba! Altă cheie greşită. Drept consolare, dacă flacăra ajungea la praful de puşcă înainte să deschidă uşa, aveau să fie morţi înainte să afle că eşuaseră.

Evrika! A treia cheie se dovedi cea corectă. Rafe o învârti înfrigurat, apoi trase de clanţă. Chiar când uşa se

deschidea spre el, flăcăruia pâlpâi de la curent, apoi se înclină uşor către grămada de praf de puşcă ce se afla doar la un centimetru dedesubt.

Mişcându-se atât de natural încât ai fi zis că repetaseră înainte, Robin intră în depozit chiar în clipa în care Rafe deschise uşa. Se aruncă la podea şi îşi trecu braţul drept peste linia de praf de puşcă. Flacăra atinse explozibilul şi aprinse imediat urma de praf, răspândindu-se în mii de particule arzătoare când atinse braţul lui.

Vreme de un minut, ambii bărbaţi bătură cu furie scânteile roşii care zburau prin încăpere. Mirosul de sulf umplea aerul, iar în jurul lor se formau nori de fum înţepător.

Apoi, brusc, focul dispăru. Se terminase.

Robin se prăbuşi pe podea încercând să-şi recapete răsuflarea, în vreme ce Rafe se sprijini de cadrul uşii. Nu-i venea să creadă că ajunseseră la timp şi că erau vii şi destul de nevătămaţi.

Mai mulţi membri ai personalului ambasadei îi urmări seră şi se apropiau, murmurând nedumeriţi.

— Le puteţi transmite miniştrilor că evacuarea nu mai e necesară, îi spuse Rafe unuia dintre ei care părea să aibă o oarecare autoritate. Bărbatul dădu din cap şi se întoarse să meargă la etaj.

Robin ridică privirea, cu un zâmbet trist pe chipul tras.

— Sunt gata să-mi schimb cariera. Sunt prea bătrân pentru asemenea aventuri.

Rafe îi întoarse ostenit zâmbetul.

— Cred că m-am născut prea bătrân. Simţea o camaraderie intensă faţă de acel bărbat care îi era în egală măsură prieten şi rival.

Nu, nu îi era rival, căci asta implica o îndoială în privinţa acelei chestiuni; Robin nu era rivalul, ci victoriosul. Rafe intenţiona să se ridice la înălţimea propriilor standarde de fair-play. Îl ajută pe Robin să se pună pe picioare, apoi să îşi păstreze echilibrul. Acum că se terminase criza, văzu că tovarăşul său era mai mult

mort decât viu.

Margot îşi făcu drum printre spectatori. Părul ei auriu ca grâul era răvăşit şi încurcat de la drumul călare, rochia ei verde era atât de şifonată încât abia putea fi numită decentă, iar pe chipul ei se citea aceeaşi oboseală pe care o încercau ei doi. Lui Rafe nu i se păruse niciodată mai frumoasă.

Fără să scoată o vorbă, îi cuprinse pe amândoi cu braţele, îngropându-şi faţa între ei. Rafe îi cuprinse talia cu braţul liber, disperat să o simtă lângă el.

Mult prea curând, Margot ridică fruntea şi se îndepărtă de Rafe. Iar el îşi dădu seama cu durere că braţul ei era încă pe Robin.

— Ai reuşit să goleşti camera lui Castlereagh? întrebă el, din dorinţa de a spune ceva.

— Bine că aţi ajuns la timp, spuse ea, strâmbându-se; nu am reuşit nici măcar să conving paznicul să mă lase să intru, cu atât mai puţin să le fac pe ilustrele personaje să plece. Dacă stăm să ne gândim cât le ia să semneze un tratat, probabil ar fi dezbătut până la Ajunul Bobotezei dacă să evacueze sau nu.

Grupul de privitori se dădu la o parte să-i facă loc altui bărbat. Ducele de Wellington avea înălţime medie, iar vestitul său nas încovoiat era mai degrabă izbitor decât frumos, însă chiar şi cel mai ignorant dintre muritori şi-ar fi dat seama că era un om de care trebuia să asculţi.

— Înţeleg că ai reuşit să descoperi conspiraţia la ţanc, Candover.

— Nu eu merit laudele pentru asta, răspunse Rafe. Prietenii mei sunt cei care au reuşit.

— Nu am fi izbutit să ajungem aici la timp fără ducele de Candover, interveni Robin. Dacă nu era el, ziua s-ar fi putut termina cu un dezastru.

Rafe se gândi să i-i prezinte pe cei doi lui Wellington, însă habar n-avea ce nume ar fi preferat sau dacă era necesar să o facă. Însă ducele rezolvă problema, întinzând mâna spre Robin.

— Probabil sunteţi lordul Robert Andreville. Am auzit

de dumneavoastră.

Robin păru uimit, însă nici pe departe la fel de uimit ca Margot, care îi aruncă o privire neîncrezătoare partenerului ei.

— Iar dumneavoastră sunteţi cu siguranţă contesa János, continuă Wellington întorcându-se spre ea.

— Mi s-a spus şi aşa, zâmbi Margot.

— Lordul Strathmore avea dreptate, spuse Wellington după ce făcu o plecăciune.

— În legătură cu ce, înălţimea Voastră?

— A spus că sunteţi cea mai frumoasă spioană din Europa, răspunse ducele, clipind din ochii albaştri. Mar got Ashton, neînfricată în faţa dezastrului, căpătă roşea. i unui trandafir. Nu se poate spune în cuvinte cât de important este ceea ce aţi făcut, urmă Wellington pe un ton serios. În afară de Castlereagh, Richelieu şi de mine, sui se aflau toţi miniştri de Externe aliaţi şi, în plus, adăugi el coborând vocea, regele Ludovic şi fratele său, contele dărtois. Toţi scoaseră un oftat de uimire. Dacă explozia i-ar fi ucis pe rege, pe moştenitorul său şi pe principalii miniştri, Franţa într-adevăr ar fi căzut pradă haosului. Iar Varenne ar fi putut să iasă victorios într-o luptă în care toată Europa ar fi fost înfrântă. Niciunul dintre oaspeţii noştri nu ştie că ceva era în neregulă, continuă Wellington, şi poate că e mai bine să păstrăm lucrurile aşa Nu am vrea ca cineva să se simtă în nesiguranţă în ambasada britanică, nu?

— Am vorbit deja cu mai mulţi soldaţi şi membri ai personalului când am intrat, îl informă Rafe.

— O să discut eu însumi cu ei, spuse Ducele de Fier şi vor înţelege că e important să-şi ţină gura.

Rafe nu se îndoia de asta.

Wellington îi privi pe toţi trei.

— Castlereagh va dori să vă vadă, însă abia mâine. Odihniţi-vă; cu toţii păreţi istoviţi. Dădu să se întoarcă, apoi se opri, cu un alt gând în minte. Trebuie să mă întorc la conferinţă, însă mai e ceva. Ministrul de Externe era îngrijorat că unul dintre angajaţii lui, Oliver Northwood, ar

fi implicat în această poveste. E adevărat?

Rafe şovăi şi le aruncă o privire celorlalţi doi. Chipul lui Robin era neutru, însă ochii cenuşii ai lui Margot încercau să-i transmită un mesaj. Îşi alese cuvintele cu grijă şi răspunse:

— Se pare că Northwood bănuia că se punea ceva la cale şi s-a dus la Chanteuil să investigheze. Intervenţia lui a fost esenţială în dezvăluirea complotului şi el a fost cel care l-a doborât pe contele de Varenne, omul din spatele conspiraţiei. Din păcate, Northwood a murit de rănile pe care i le-a provocat francezul.

Ochii ageri ai lui Wellington îl cercetară atent.

— Aşa s-a întâmplat?

— Aşa, răspunse Rafe sigur pe el.

Wellington dădu din cap şi ieşi.

— Odihna e cea mai bună sugestie pe care am auzit-o în ultima vreme, spuse Robin obosit. O lună de somn mi-ar prinde bine pentru început.

— Tu, băiete, n-o să te întorci în gaura aia deprimantă pe care o numeşti casă, rosti Margot apăsat. Te duc la mine, ca să fii îngrijit cum trebuie.

— Mă plec în faţa poruncii tale, zâmbi Robin.

Sfâşiat de durere, Rafe simţi cum legătura care îi unea pe toţi trei se risipea. Din nou era în plus.

Cu o expresie nesigură, Margot îl întrebă dacă dorea să-i însoţească la ea acasă. El refuză, spunând că trebuia să trimită un mesaj la Chanteuil, să scrie un raport pentru Lucien şi să mai facă o mie de alte lucruri.

După cum îşi promisese, nu scoase o vorbă şi nu făcu niciun gest care să-i dea de înţeles lui Robin că el şi Margot fuseseră mai mult decât prieteni. Îi distrusese viaţa o dată; nu dorea s-o facă din nou.

Margot îl privi o clipă, cu o expresie nedefinită în ochi. Nu, nu se putea să fie durere. Apoi se întoarse şi se îndepărtă, cu braţul în jurul lui Robin.

Să-i privească plecând împreună era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată Rafe.

O trăsură a ambasadei îl duse pe Rafe înapoi la Hotel

de la Paix. În timp ce parcurgea străzile pariziene, simţea un fel de ameţeală ciudată; doar inima lui părea tăiată în bucăţi cu un cuţit bont.

Şi totuşi, cu toate că o găsise pe Margot doar ca să o piardă din nou, rămăsese cu ceva foarte valoros: faptul că aflase adevărul despre trecut îi redase încrederea în dragoste. Măcar pentru asta era profund recunoscător.

La hotel trecu prin foaier fără să privească în jur, dorind doar să ajungă în intimitatea apartamentului său. Nici măcar nu-l zări pe bărbatul blond şi înalt care vorbea cu recepţionerul până când nu auzi o voce familiară:

— Rafe, ce naiba s-a întâmplat?

Rafe deveni brusc atent şi îl zări pe Lucien în haine de călătorie, stând chiar în faţa lui.

— Ce faci la Paris? întrebă el prosteşte.

— Rapoartele tale m-au îngrijorat atât de tare, încât i-am cerut lui St. Aubyn să îmi ţină locul ca să pot veni eu însumi aici. Prietenul său încruntă sprâncenele în faţa aspectului răvăşit al lui Rafe. Eşti un înger căzut care s-a lovit tare de pământ şi a mai şi ricoşat de câteva ori.

Rafe închise ochii o clipă; îi părea nespus de bine să-şi vadă prietenul. Îi făcu semn lui Lucien să-l însoţească în camera lui, unde îi explică laconic:

— Complotul a eşuat, cei răi au fost pedepsiţi, iar cei virtuoşi, inclusiv agenţii tăi Maggie şi Andreville, au supravieţuit. Dincolo de asta… Când intrară în salon, Rafe trase adânc aer în piept. Nu-mi cere detalii până mâine. Stai cu mine să mă îmbăt foarte rău?

Lucien îl studie cu o privire vicleană şi compătimitoare, apoi îi puse mâna pe umăr.

— Unde ţii coniacul?

Îndată ce se întoarse acasă, Maggie îl ajută pe Robin să se instaleze şi chemă un doctor care să-i îngrijească braţul.

Înainte să meargă şi ea să se odihnească, trebui să-i dea Cynthiei vestea morţii lui Northwood. Pe lângă povestea oficială asupra căreia conveniseră cu toţii tacit, Maggie îi spuse şi ceea ce se întâmplase de fapt. Oliver

Northwood putea fi erou în ochii tuturor, însă Cynthia ştia mai multe şi merita adevărul.

După ce Maggie termină de vorbit, tânăra văduvă plecă fruntea, răsucind tivul şalului.

— Nu voiam să se termine aşa. Nu voiam să-l mai văd vreodată, însă nici nu-i doream moartea. Ridică privirea spre Maggie. Poate o să-ţi vină greu să crezi asta după felul în care s-a purtat cu mine.

— Cred că înţeleg, murmură Maggie. A făcut parte mulţi ani din viaţa ta. Cu siguranţă aveţi şi amintiri frumoase.

Cynthia închise ochii o clipă, cu o tresărire de durere.

— Sunt câteva, foarte puţine, însă da, au fost şi vremuri frumoase. Chiar dacă a făcut atâtea lucruri necugetate, Oliver nu era chiar un om rău, nu?

Maggie se gândi la gestul de răutate gratuită care le adusese atâta durere ei şi lui Rafe, schimbându-le viaţa pentru totdeauna.

Efectul fusese însă atât de nociv? Prin acţiunile lui Northwood îl pierduse pe Rafe şi îl câştigase pe Robin; prefera să nu judece dacă viaţa ei fusese mai bună sau mai rea pentru că intrase pe făgaşul impus de Northwood.

— Intervenţia lui a dus la un rezultat fericit. Poate că în final a încercat să-şi ispăşească greşelile.

— Da, poate, zâmbi Cynthia cu tristeţe. A fost generos din partea ta şi a prietenilor tăi să-i acordaţi beneficiul îndoielii. Asta o să uşureze lucrurile pentru familia lui, mai ales pentru tatăl lui.

— Murdărirea reputaţiei lui nu i-ar fi adus nimănui niciun bine, iar salvarea ei nu face niciun rău nimănui. Maggie o îmbrăţişă pe Cynthia, apoi se retrase.

Singură în camera ei, se prăbuşi ostenită pe pat fără să-şi mai schimbe rochia zdrenţuită. Se gândi la Rafe, apoi închise ochii când simţi înţepătura aspră a lacrimilor. Felul în care o îmbrăţişase când crezuse că fusese împuşcată de Varenne îi dăduse de înţeles că încă mai ţinea la ea, măcar puţin.

Însă aceea nu era iubire. Clipa aceea scurtă în care făcuseră dragoste era la fel de moartă precum florile primăverii de mult trecute. Fusese ghinionul ei pur că acele sentimente nu se stinseseră niciodată în ea cu adevărat.

Viitorul se profila dureros de pustiu. Poate ar fi trebuit să-l roage pe Robin să se însoare cu ea; cu toate că l i douăzeci de ani nu prea îşi dorise nevastă, era posibil ca acum ideea să-l atragă. Dacă i-ar fi cerut-o, ştia că ar fi acceptat din acelaşi simţ al responsabilităţii care îl făcuse să-i propună căsătoria când avea nouăsprezece ani.

Şi totuşi, chiar când îi trecea prin minte acel gând, ştiu că nu-şi permitea să-l constrângă astfel. Robin merita o femeie care să-l iubească trup şi suflet. După câte făcuse pentru ea, Maggie nu putea să-i ia şansa unei asemenea iubiri.

Se rostogoli oftând şi îşi îngropă faţa în perne. În viitor nu mai avea de gând să plângă pentru cât de nedrept era totul. Învăţase o dată să trăiască fără Rafe Whitboume şi avea s-o facă din nou.

Măcar în momentul acela însă, nu intenţiona să-şi stăpânească lacrimile. Îşi câştigase dreptul la slăbiciune.

Capitolul 26

În dimineaţa aceea târzie, Hélène Sorel stătea în salonul ei sorbind dintr-o ceaşcă de cafea şi citindu-şi corespondenţa. Razele soarelui din acel început de toamnă învăluiau camera cochetă, făcând ca întreaga dramă a zilei anterioare să pară doar un vis tulburat. Roussaye şi von Fehrenbach înfrânseseră mica armată a lui Varenne cu doar câteva pierderi minore în tabăra lor. Proprietatea care ar fi putut deveni centrul unui nou imperiu era pustie, acolo rămăseseră doar câţiva soldaţi prusaci de pază. Ameninţarea adusă păcii trecuse, iar ea îşi făcuse treaba.

Îşi spuse că sentimentul acela de deprimare era doar senzaţia de decepţie ce apărea la finalul oricărei aventuri importante. Venise vremea să se gândească la viitor, în

doar câteva săptămâni avea să-şi poată aduce fiicele în siguranţă înapoi la Paris. Gândul acela îi mai uşură sufletul. Şi totuşi Hélène privea lung cafeaua, întrebându-se de ce nu se simţea mai fericită.

Apoi intră servitoarea să anunţe că Madame avea un musafir. Un domn prusac foarte înalt.

După ce se gândi preţ de o clipă că poate părul nu-i stătea bine şi că aceea nu era cea mai frumoasă rochie de dimineaţă din garderoba ei, Hélène îşi atinse buzele uscate cu limba şi îi spuse servitoarei să-l conducă în salon, în ajun, colonelul o lăsase acasă cu o plecăciune elaborată, însă nu pomenise nimic de vreo vizită. Fără îndoială, venise să o întrebe dacă suferea de pe urma acelei călătorii frenetice.

Karl von Fehrenbach părea foarte înalt şi foarte frumos, cu părul blond strălucind în lumina dimineţii.

Se înclină cu o sobrietate desăvârşită deasupra mâinii întinse de Hélène.

— M-am gândit la ce mi-aţi spus în ziua în care m-aţi vizitat, spuse colonelul după o clipă ciudată de tăcere.

— Da? întrebă Hélène, simţind cum i se măreşte pulsul.

— Aţi spus că cineva trebuie să oprească ura, continuă el, cu ochii albaştri umbriţi de efortul de a-şi exprima emoţiile, şi că aţi dori să mă uit la dumneavoastră fără să mă gândesc că sunteţi franţuzoaică, iar eu prusac. Hélène rămase tăcută, aşteptând, cu expresia cea mai caldă şi încurajatoare pe care o putea avea. Am încercat să mă îndepărtez complet de acel sentiment, rosti colonelul greoi după altă pauză lungă, însă în zadar. Durerea a rămas. Dar dacă o inimă poate simţi durere, atunci poate simţi cu siguranţă şi emoţii mai fericite.

Tonul său avea o nuanţă uşoară de întrebare, iar Hélène sugeră blând:

— Emoţii precum iubirea?

— Exact. Privirea lui sinceră o întâlni pe a ei. Dacă sunteţi dispusă să-mi iertaţi răceala, poate… poate că putem încerca.

Franţuzoaica îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice.

Tensiunea dispăru de pe chipul lui, făcându-l să arate cu ani buni mai tânăr.

— Aţi vrea să ne plimbăm acum pe Longchamps? o invită el. Trăsura mea e afară.

Hélène clipi surprinsă; colonelul nu avea de gând să piardă timpul! Şi de ce-ar fi făcut-o? Pierduseră deja destul timp.

— Îmi face o mare plăcere să vă însoţesc, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Mai e ceva… cu permisiunea dumneavoastră? făcu un pas în faţă, apoi o trase pe Hélène lângă el, lăsându-i timp dacă dorea să se retragă.

Însă ea rămase nemişcată, aproape tremurând de speranţă şi teamă.

Buzele lui erau calde şi masculine, deloc ceea ce aşteptase ea de la un prinţ de gheaţă. Cu o şoaptă neauzită se lipi de el, dându-şi capul pe spate şi lăsându-l să-i guste profunzimile gurii. Ceea ce începuse ca o explorare blândă se transformă imediat într-o pasiune arzătoare. Viaţa clocotea în ea, simţea înţepături până în vârful degetelor.

Se strânseră în braţe ca şi când ar fi încercat să umple ani întregi de singurătate. Era ameţită de gustul şi atingerea lui, de presiunea trupului său dur lipit de al ei, de felul lacom în care o mângâia, simţindu-i formele trupului micuţ. După o eternitate care nu era decât începutul, îşi dădu seama că stătea lipită cu spatele de perete şi fără braţele puternice ale colonelului s-ar fi topit de fericire ca o lumânare.

El ridică fruntea, la fel de lipsit de suflare ca ea.

— Am vrut să fac asta încă de când te-am văzut prima dată. Îi atinse obrazul cu tandreţe. Acum o să te scot la plimbare, apoi la prânz în cea mai frumoasă cafenea din Paris, iar din când în când pe drum o să te sărut şi mai mult. Da?

— Da! Râzând în hohote, Hélène îi luă braţul şi ieşiră la trăsură. Colonelul avea să rămână un bărbat rezervat,

mai degrabă serios decât efervescent, însă era în regulă. Era ea suficient de sentimentală pentru amândoi.

Lucien fusese un partener de băutură excelent. Nu numai că nu-i pusese întrebări, dar îşi şi trimisese gazda la culcare relativ devreme, astfel că Rafe se trezi a doua zi de dimineaţă doar cu o durere uşoară de cap. Îl găsi pe Lucien dormind liniştit pe canapeaua din salon.

La micul dejun cu cornuri şi cafea, Rafe îi făcu un raport complet al întâmplărilor. Sau aproape complet; omisese mai multe lucruri, toate legate de Margot. Bănuia că Lucien îşi dăduse seama, însă din nou prietenul lui ştiu ce să nu întrebe.

După masă, Lucien plecă spre ambasadă. Rafe tocmai îşi termina cafeaua când un mesager sosi cu un pachet micuţ pentru ducele de Candover. Îl privi lipsit de entuziasm, căci era sigur în privinţa conţinutului.

Bineînţeles, înăuntru se afla cutia de catifea cu smaraldele. Şi mai era un bilet pe care scria „Mascarada s-a sfârşit. Îţi mulţumesc mult pentru împrumut. Pentru totdeauna, Margot”.

Se întrebă dacă faptul că se semnase Margot avea vreo semnificaţie. Probabil era doar un semn de acceptare a faptului că el nu o mai striga Maggie.

Scoase din cutie colierul de smaralde şi lăsă pietrele reci să-i alunece printre degete, amintindu-şi cât de frumoasă era cu el la gât. Şi cerceii, podoaba perfectă pentru urechile ei adorabile…

Petrecuse ceva timp alegând acele bijuterii şi nu şi le putea imagina purtate de altcineva. Din impuls se hotărî să meargă la ea acasă şi să i le dea înapoi. Poate avea să accepte setul ca dar de nuntă. Dorea ca Margot să aibă un cadou de la el. Şi mai dorea să-şi ia la revedere civilizat, căci cu o zi în urmă abia dacă ştiuse ce era cu el.

Se părea însă că nu i se îngăduia nici măcar de atât. Când sosi la casa lui Margot la scurtă vreme după aceea şi fu condus în salon, singura persoană pe care o găsi acolo era lordul Robert Andreville, care îl întâmpină bucuros.

Îmbăiat, bărbierit şi îmbrăcat impecabil, Robin arăta

aproape normal, cu excepţia braţului care atârna în faşă. Se părea că abilităţile lui de recuperare erau la fel de remarcabile ca şi puterea lui. El şi Margot se potriveau bine.

— Margot e acasă? întrebă Rafe după ce salută la rândul său şi se aşeză pe scaun.

— Nu, a plecat la Chanteuil. Robin rânji. Zicea ceva de o pisică.

— Dumnezeule mare, o să aducă aici animalul acela jalnic? întrebă Rafe, fără să-şi poată stăpâni un zâmbet.

— Fără îndoială. Prusacii o să aibă grijă de cai, dar se temea că, din moment ce toţi servitorii fugiseră, pisica o să moară de foame.

Rafe scutură admirativ din cap. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, Margot nu uitase de motan, care, sincer, nu era deloc jalnic.

Amuzamentul său pieri, lăsând loc unei senzaţii de pustietate. Nici măcar nu avea ocazia să-şi ia rămas bun de la ea.

— Îmi pare rău că o ratez pe Margot, spuse el, ridicându-se în picioare. Din moment ce mâine mă întorc la Londra, ai vrea să îi dai tu astea? Aş vrea să le păstreze. Asta dacă nu te superi, adăugă el după ce Robin luă cutia de catifea.

— De ce ar trebui să mă supăr? întrebă Robin, privindu-l iscoditor.

Rafe simţi o uşoară iritare în faţa obtuzităţii celuilalt.

— Mă gândeam că, în calitate de viitor soţ al ei, poate te deranjează ca ea să primească bijuterii de la alt bărbat.

— În calitate de viitor soţ…? Robin trecu uşor cutia în mâna stângă, apoi o lăsă pe masă. Ce te face să crezi că ne vom căsători?

— Dacă îţi aduci aminte, ai spus că vrei să o ceri de nevastă.

Robin îi aruncă o privire lungă, cu o expresie devenită serioasă.

— Am spus că vreau să o cer. Nu am spus şi că ea va accepta. Sincer, chiar mă îndoiesc că o va face.

Rafe se simţi ca şi când l-ar fi lovit cineva cu o măciucă în stomac: ameţit, confuz şi nesigur de semnificaţia şocului.

— Şi de ce ar refuza? Sunteţi iubiţi de doisprezece ani şi, din câte văd, vă înţelegeţi perfect.

Robin se ridică şi se îndreptă spre fereastră, apoi privi afară, adâncit în gânduri. Ca şi când ar fi luat o hotărâre, se întoarse spre Rafe, sprijinindu-se de pervaz; chipul şi silueta lui rămaseră întunecate pe fundalul luminos de afară.

— Nu este chiar aşa. Nu mai suntem iubiţi de mai bine de trei ani. Mai exact de trei ani, două luni şi – rămase o clipă pe gânduri – cinci zile.

— Însă te-am văzut cu ochii mei venind la ea noaptea. Şi o şi sărutase, îşi amintea Rafe cu o claritate dureroasă.

— Profesional am continuat să fim parteneri; în plus, suntem prieteni, explică Robin ridicând din umeri.

— Atunci de ce...? Rafe se opri, conştient că întrebarea pe care era cât pe ce să o pună era mult prea intimă.

— De ce nu mai suntem iubiţi? completă Robin fără pic de stânjeneală. Pentru că lui Maggie nu i se mai părea cinstit. La început nu a vrut să se căsătorească cu mine pentru că nu mă iubea. De-a lungul anilor s-au schimbat multe, însă asta nu.

— Te-ai supărat că Margot nu a mai...?

— Evident, răspunse Robin cu chipul strâns, însă dacă o cunoşti pe Maggie ştii că nimeni nu o poate constrânge să facă ceva. În afară de faptul că nu mai împărţeam acelaşi pat, prietenia noastră a rămas neschimbată, iar asta conta cel mai mult; femei pentru relaţii fizice se găsesc, însă Maggie e doar una. Până anul trecut, când şi-a asumat rolul de contesa János, am locuit împreună când eu nu eram în misiune. Abia când m-am strecurat în delegaţia britanică am început să ne prefacem că suntem doar cunoştinţe.

— Însă te gândeşti că există o şansă să te accepte de soţ, altfel nu ai avea de gând să o ceri din nou, spuse Rafe,

încercând cu disperare să înţeleagă.

— Cândva chiar eram optimist, mărturisi Robin după o uşoară ezitare. Maggie avea de gând să se întoarcă în Anglia să ducă o viaţă liniştită într-un loc dichisit, cum ar fi Bath. Mă gândeam să aştept vreo trei luni, apoi să-mi fac apariţia şi să o cer iarăşi. Atunci m-ar fi acceptat chiar şi din pură plictiseală. Coborî privirea şi îşi potrivi bandajul de la încheietură. Planul ar fi putut funcţiona perfect. Eu sunt bogat, ea e frumoasă şi suntem cei mai buni prieteni. Majoritatea căsniciilor au mult mai puţin. Dar situaţia s-a schimbat şi nu mai cred că va accepta o propunere din partea mea.

Venise vremea pentru întrebarea supremă din acea conversaţie extraordinară.

— O iubeşti? vru Rafe să ştie.

Profilat pe fundalul ferestrei luminoase, trupul suplu al lui Robin era nemişcat.

— Dacă o iubesc? Nu ştiu exact ce înseamnă asta. Poate că nu am temperamentul necesar pentru mari pasiuni. Sigur, nu sunt îndrăgostit după definiţia lui Maggie. Se opri, apoi spuse pe un ton menit mai mult pentru el decât pentru Rafe: Pentru ea aş trece prin foc, însă nu e chiar acelaşi lucru.

Simţindu-se ca şi când ar fi fost sfâşiat, Rafe traversă încăperea şi se apropie suficient de mult cât să-l privească în faţă.

— De ce îmi spui mie toate astea? întrebă el încet.

— Pentru că acum cred că Maggie te iubeşte. Ştiam că iubise pe cineva înainte să ne cunoaştem şi am văzut cum e de când ai venit tu la Paris. Tonul lui Robin deveni sardonic. Deşi nu pot garanta că o să dea uitării trecutul şi o să se mărite cu tine, după cum te porţi presupun că ai de gând măcar să-i ceri mâna.

Confuzia dureroasă a lui Rafe începu să se risipească, sub torentul unei speranţe aproape de neîndurat.

— Eram gata să mă întorc în Anglia fără să o mai văd.

— Ştiu. De asta ţi-am spus toată povestea.

— Eşti un om generos, spuse Rafe, după un moment de tăcere.

— Vreau ca Maggie să fie fericită. Expresia lui Robin se schimbă, lăsând să se vadă duritatea din spate. Însă dacă te însori cu ea şi o faci să sufere, va trebui să-mi dai socoteală mie.

— Va trebui să-mi dau socoteală întâi mie, şi îţi garantez că o să fiu mai aspru decât ai putea să fii tu vreodată. Rafe trase aer în piept. E complet nepotrivit, dar îţi mulţumesc. După ce luă cutia cu bijuterii, ieşi aproape alergând.

Robin trase draperia şi îl privi pe duce ieşind din casă, sărind în cabrioletă şi plecând în grabă spre Chanteuil.

Lăsă din nou draperia şi se întoarse cu spatele, cu gura încleştată. Într-adevăr, era un om foarte generos.

Şi un mare prost.

Capitolul 27

Cu toate că în mod normal Maggie nu ar fi vrut să se întoarcă la Chanteuil, drumul după Rex îi oferise o scuză potrivită să nu fie acasă în cazul în care venea Rafe să vadă cum se simţeau ea şi Robin. Ziua era însorită şi caldă, ca de vară, iar asta făcea călătoria şi mai plăcută.

Când ajunse la castel, gărzile prusace de la poartă o informară că toţi servitorii lui Varenne fugiseră, iar proprietatea rămăsese goală. Sergentul de serviciu o recunoscu din ziua precedentă, aşa că fu uşor de convins să o lase să intre când îi explică motivul venirii ei, să ia pisica şi poate să vadă grădinile.

Nu-i luă mult să-şi îndeplinească primul obiectiv; cine spunea că pisicile sunt nesentimentale nu-l cunoştea pe Rex. În doar cinci minute de când intră în castel şi începu să-l strige, el ieşi să o întâmpine, pregătit să primească mâncare şi dragoste.

Maggie ştia ce avea de făcut, aşa că adusese cu ea nişte carne de pui. După ce mâncă, Rex fu fericit să

adoarmă aşezat pe umărul ei.

Grădinile luxuriante erau fermecătoare, iar florile străluceau cu splendoarea ultimelor zile de dinainte de îngheţ. Nu simţea nici urmă a răutăţii lui Varenne, şi pentru asta era recunoscătoare.

Când Rex începu să fie prea greu de dus pe umăr, Maggie se aşeză să se bucure de soare. Într-o grădiniţă de trandafiri înconjurată din toate părţile de garduri vii înalte, găsi o băncuţă de piatră sub un arbore acoperit de flori. Se aşeză, mulţumită că găsise umbră. Totul era foarte liniştit, iar tăcerea era întreruptă doar de cântecul păsărilor şi de susurul apei în fântâna din centrul grădinii.

Rex dormea cu capul în poala ei şi cu restul mim înşirat pe bancă, cu o lăbuţă din spate în aer. Motanul ar fi putea fi un profesor excelent pentru proiectul ei de a învăţa să ducă o viaţă normală şi liniştită, căci talent înnăscut pentru relaxare…

Pacea aceea era minunată pentru nervii ei întăriţi. Cu toate că ultimele săptămâni fuseseră chinuitoare, experienţa meritase, căci ea şi Rafe se împăcaseră într-un fel. Şi mai avea şi o noapte de neuitat pe care să o preţuiască tot restul vieţii.

Gândurile îi fură întrerupte de paşii care se auzea pe pietriş. Ridicând privirea, îl zări pe Rafe mergând pe potecă. Se opri când o văzu, apoi se îndreptă spre ni i pas mai lent şi o expresie rezervată. Părul lui era răvăşit de vânt, însă era îmbrăcat cu eleganţa lui obişnuită şi era atât de frumos, încât Maggie îşi dădu seama că uliu mai respire.

Deşi întâlnirea aceea avea să însemne altă noapte de lacrimi, nu se putea stăpâni să nu răspundă prezenţei lui.

— Bună ziua, înălţimea Voastră, spuse ea cu un zâmbet precaut. Ce vă aduce la Chanteuil?

— Tu. Pot să stau jos? Ea făcu semn că da, iar el w r în partea cealaltă a felinei. E destul de sinistru aici. În afară de gărzile prusace de la poartă, care mi-au spus că eşti probabil în grădină, locul acesta pare pustiu.

— N-a mai rămas nici măcar o bucătăreasă sau o

spălătorească, aprobă ea. Am făcut bine că am venit după Rex. Probabil ar fi supravieţuit cu şoarecii de la castel, însă s-ar fi simţit singur. E un animal prietenos.

În loc să răspundă, Rafe îi studie chipul cu o expresie concentrată. În dimineaţa aceea avea ceva uşor, diferit. Poate era doar imaginaţia ei, însă arăta mai puţin a duce şi mai mult a tânărul de care se îndrăgostise.

— Unul dintre motivele pentru care am venit, rosti el înainte ca tăcerea să devină prea stânjenitoare, este că îmi cer iertare. Northwood a fost cel care a pretins că te-ai culcat cu el. Acum când privesc în urmă e greu să înţeleg cum am putut să fiu atât de prost încât să-l cred.

Ea ar fi preferat să discute mai degrabă despre vreme lini despre grădini, însă erau anumite lucruri care trebuiau spuse, din moment ce era puţin probabil să se mai întărească vreodată.

— Am aflat ieri că era vorba de Northwood, căci s-a lăudat cu ceea ce a făcut. A fost isteţ din partea lui să se prefacă beat; e mai uşor să crezi o şoaptă decât un strigăt.

— Dumnezeu ştie că am fost pedepsit pentru gelozia sa nejustificată, spuse Rafe cu o grimasă. Margot, îmi pare foarte rău. Să nu am încredere în tine a fost cea mai mare greşeală a vieţii mele. Şovăi, ca şi când ar fi vrut să găsească vorbele cele mai potrivite, apoi urmă pe un ton gâtuit: Părinţii mei au avut o căsnicie de convenienţă. După ce şi-au făcut datoria şi m-am născut eu, rar se aflau sub acelaşi acoperiş, cu atât mai puţin în acelaşi pat. Voiam altceva. Când te-am cunoscut pe tine mă gândeam că găsisem ce căutam. Însă probabil nu eram tocmai convins că sunt în stare să obţin o asemenea fericire, şi tocmai de aceea am crezut calomnia lui Northwood.

— Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată despre părinţii tăi până acum, murmură ea.

— Nu erau multe de spus, ridică el din umeri. Mama a murit când aveam zece ani; dispariţia ei mi-a schimbat viaţă într-o măsură atât de mică, încât abia îmi dădeam seama că nu mai era. Tatăl meu credea în maxima lordului Chesterfield că nimic ne e mai vulgar ca râsul cu voce tare.

Era destul de mintos în privinţa responsabilităţilor pe care le avea faţă de moştenitorul său, aşa cum era conştient că trebuia să aibă grijă de arendaşi şi de locul său în Camera Lorzilor. Un gentleman englez în toată puterea cuvântului. Rafe coborî privirea şi începu să mângâie una mătăsoasă a pisicii.

— Să-l am ca socru pe colonelul Ashton era o… perspectivă revigorantă.

Cuvintele sale sincere străpunseră inima lui Maggie ca o lamă. La optsprezece ani nu se gândise că Rafe cel înalt şi încrezător nu doar că o dorea, dar şi avea nevoie de ea. Se întrebă de ce îi spusese asta. Sigur nu ca să ceară milă.

Hotărându-se să-i adreseze întrebarea care îi trecuse de multe ori prin cap în nopţile ei singuratice, se încumetă:

— Dacă aş fi negat acuzaţiile lui Northwood m-ai fi crezut?

— Cred că da. Doream – chiar cu disperare – să-mi arunci cuvintele înapoi în faţă. Se opri, apoi adăugă pe un ton îndurerat: însă faptul că nici măcar n-ai încercat să negi mi s-a părut o dovadă a infidelităţii tale.

— Caracterul meu cel atât de deplorabil, spuse ea cu tristeţe, simţind durerea vechii ei suferinţe. Eram atât de furioasă şi de rănită, încât trebuia să fug înainte să mă prăbuşesc în faţa ta. Ar fi trebuit să rămân şi să lupt.

— Lipsa mea de încredere a fost mult mai condamnabilă decât furia ta justificată, declară Rafe, cu vocea înăbuşită de culpabilitate. Dacă tatăl tău n-ar fi simţit că trebuie să te ducă departe de Londra, nu şi-ar fi pierdut viaţa în Franţa.

— E rândul meu să-mi cer iertare. În ciuda tuturor celor spuse când am avut cearta aceea îngrozitoare, nu te-am învinuit niciodată pentru moartea lui. E adevărat că a plecat din Anglia deoarece rupsesem logodna, însă am stat în Franţa mai mult decât plănuiserăm pentru că tatăl meu trimitea rapoarte la sediul central al armatei. Era sigur că pacea nu va rezista prea mult, aşa că a folosit călătoriile noastre ca acoperire pentru a studia capacităţile militare

franceze. Îi aruncă lui Rafe o privire tristă. După cum vezi, abilităţile mele de spion sunt înnăscute.

— Mulţumesc că mi-ai spus asta, oftă el. Cumva mă face să mă simt mai bine.

— Viaţa e o ţesătură în care se împletesc tot felul de întâmplări. Dacă n-am fi venit în Franţa, dacă tata n-ar fi fost ucis, dacă n-aş fi ajuns să lucrez cu Robin – cine ştie ce s-ar fi întâmplat la Paris săptămâna asta? Poate că Varenne ar fi avut succes, iar în Europa ar fi izbucnit un nou război. Poate că moartea tatălui meu nu a fost chiar atât de inutilă pe cât mi se părea atunci.

— Sper să ai dreptate. E o oarecare alinare să cred că poate ieşi şi ceva bun din tragediile trecutului. Scoase din buzunar cutia de catifea şi i-o întinse. Alt motiv pentru care am venit aici a fost pentru că am vrut să ai tu astea.

Ea încercă să împingă înapoi cutia pe care tocmai o recunoscuse.

— Nu pot păstra smaraldele. Sunt prea preţioase.

— Dacă ţi-aş da flori, replică el încruntând sprâncenele, le-ai accepta. Care e diferenţa?

— De cel puţin cinci mii de lire. Poate chiar ceva mai mult.

Candover îşi lăsă mâna pe a ei şi peste cutia de catifea.

— Preţul nu are importanţă. Contează că sunt un dar la fel de sincer cum ar fi fost florile, nici mai mult, nici mai puţin.

Căldura mâinilor lor unite slăbi hotărârea lui Maggie. Adevărul era că dorea să aibă acele smaralde, nu neapărat pentru frumuseţea şi valoarea lor, cât pentru faptul că erau de la Rafe.

— Prea bine, răspunse ea încet. Dacă chiar vrei să le păstrez, atunci o voi face.

— Aş vrea să-ţi ofer mult mai mult.

Cuvintele lui îi stârniră un acces de furie. De ce trebuia să spună asta şi să strice totul? Se ridică în picioare, lăsând pe bancă atât bijuteriile, cât şi un Rex indignat.

— Nu vreau să-mi oferi mult mai multe, pufni ea. E deja prea mult. Ia-ţi nenorocitele de smaralde şi dă-le unei femei care îşi va arăta aprecierea aşa cum doreşti tu.

Din nou rigidă, păşi în soare şi rupse un trandafir dintr-un tufiş. În timp ce rupea spinii de pe tulpină îşi repeta în gând că nu se va lăsa convinsă.

Altă hotărâre menită eşecului. Rafe veni în spate şi îşi lăsă mâinile pe umerii ei. Cu toate că acel contact nu avea nimic senzual, apropierea dintre ei îi submină imediat bunele intenţii.

— „Vino să-mi fii iubită, Apoi vom încerca toate plăcerile…1”, recită el cu glas profund.

Maggie se smulse de lângă el, întorcându-se doar când se află suficient de departe.

— Să te ia naiba, Rafe Whitboume, am mai vorbit despre asta o dată! Nu vreau să fiu amanta ta.

Ducele ar fi putut să vină după ea şi să folosească toate armele ameţitoare ale simţurilor ca să o convingă să se răzgândească, însă nu o făcu. Se mulţumi să şoptească:

— Nu-ţi cer să fii amanta mea. Îţi cer să fii soţia mea.

Maggie crezuse că lucrurile n-aveau cum să ia o întorsătură şi mai rea, dar se înşela. Rafe îi oferea îndeplinirea dorinţei celei mai ascunse, iar cuvintele lui stârniră în ea un val de teamă şi suferinţă.

Fără să îndrăznească să cerceteze rădăcinile tulburării ei, răspunse pe un ton gâtuit:

— Înălţimea Voastră, îmi faceţi o onoare deosebită, însă ştim amândoi că bărbaţii ca dumneavoastră se căsătoresc cu fecioare bogate şi frumoase de optsprezece ani. Râse amar. Eu nu sunt nimic din toate astea. Aventura poate fi ca un drog; nu lăsaţi câteva zile de agitaţie să vă întunece judecata.

În ciuda refuzului ei clar, Rafe simţi un licăr de speranţă. Margot nu spusese că nu-l iubea, motiv pentru care îl şi refuzase pe Robin, şi de fapt singurul care conta cu adevărat.

— Eu nu sunt „bărbaţii ca mine”; mai bun sau mai rău, eu sunt pur şi simplu Rafael Whitboume, replică el.

Am bani destui pentru doi oameni, chiar şi pentru o sută de oameni, aşa că averea nu e o problemă. Frumuseţea? Asta rămâne să decidă privitorul, iar în ochii mei tu eşti cea mai fermecătoare persoană de pe pământ. Mereu ai fost. Mereu vei rămâne. Cât despre vârstă – se apropie şi mai mult de ea şi o ţintui cu privirea, dornic să o convingă – singura fată de optsprezece ani care nu m-a plictisit de moarte ai fost tu, iar femeia care eşti acum e şi mai irezistibilă decât fata care ai fost. Când buzele ei se deschiseră ca să răspundă, el le atinse cu degetul arătător. Prin urmare, de ce nu te-ai căsători cu mine? I se păru că în ochii ei zări o scânteie neagră de suferinţă, înainte să-şi mascheze expresia.

— Pentru că mă cunosc prea bine, Rafe, răspunse ea cu răceală, dându-i mâna la o parte. Nu aş putea niciodată să te împart cu altă femeie. Prima dată când vei avea o aventură o să mă transform într-o scorpie şi amândoi o să fim nefericiţi. Presupun că vei reuşi să-ţi ascunzi iubitele de mine, însă nu vreau să trăiesc într-o minciună, nici măcar într-una frumoasă.

— Nu am vrut o căsnicie de convenienţă când aveam douăzeci şi unu de ani şi nu vreau una nici acum, rosti el apăsat. Dacă ne căsătorim, îţi jur că nu-ţi voi da niciun motiv să te îndoieşti de fidelitatea mea.

— Cu toţii facem greşeli, Rafe, insistă ea, ignorându-i jurământul. Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine ca să-ţi răscumperi gafa de a-l fi crezut pe Northwood. Îmi place independenţa mea şi nu am de gând să renunţ la ea.

— Eşti sigură? Frământarea mâinilor nu ajută pe nimeni să gândească limpede, şi chestiunea asta e prea importantă ca să hotărâm rezultatul la supărare.

Cu un hohot de râs amestecat cu lacrimi, Maggie coborî privirea şi observă că mâinile ei erau încleştate în pumni, îşi îndreptă cu grijă degetele şi văzu că îi tremurau.

— Dragostea pe care am avut-o când eram tineri a fost foarte reală şi minunată, murmură ea, însă nu ne mai putem întoarce acolo. Acceptă că s-a terminat, Rafe.

El îi luă mâna stângă şi îi mângâie uşor urmele pe

care şi le făcuse cu unghiile în palmă.

— De ce să ne întoarcem când putem să mergem înainte? Acum putem aduce iubirii o profunzime şi o înţelepciune pe care nu le-am fi avut pe atunci. Ea îşi muşcă buza şi scutură din cap. Nu putem nici măcar să încercăm? continuă el pe un ton rugător. Margot, viaţa nu oferă de multe ori a doua şansă. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să n-o irosim pe asta!

Ea îndrăzni să-i arunce o privire şi văzu pe chipul lui că straturile acelea de detaşare aristocratică dispăruseră, lăsându-l descoperit cum nu-l mai văzuse din dimineaţa în care rupsese logodna lor. Dorindu-şi să poată avea acelaşi curaj, se desprinse de el şi se retrase la fântâna din mijlocul grădinii. În centru, un înger de piatră ţinea o urnă din care ţâşnea apă. Privind îngerul ca şi când ar fi fost cea mai frumoasă sculptură pe care o văzuse vreodată, spuse cu amărăciune:

— Te amăgeşti singur, Rafe. Nu există a doua şansă, nici în viaţă, nici în dragoste.

Se lăsă o tăcere lungă. Ea începu să spere că în sfârşit o înţelegea şi nu va mai încerca s-o facă să se răzgândească.

Însă ar fi trebuit să ştie că el nu renunţa prea uşor. Veni lângă ea şi o îndemnă:

— Nu te mai retrage, Margot. Tu însăţi ai spus că a fost o greşeală să fugi cu treisprezece ani în urmă. Nu te las să faci asta din nou.

Teama ei deveni şi mai puternică.

— Lasă-mă în pace, Rafe, îl repezi ea. Ştiu ce vreau, iar asta nu include şi căsătoria cu tine.

Ducele se pregăti pentru ceea ce trebuia să urmeze; simţea că dacă nu lua în piept toată oroarea trecutului ei, Maggie avea să-i expună un şir nemărginit de argumente referitoare la pretinsa lor nepotrivire.

— Ştiu ce s-a întâmplat în Gasconia, Margot. Când îi aruncă o privire şocată, el continuă încet: Ştiu totul.

— Robin ţi-a spus?

— Da, când eram amândoi în celulă.

— Să-l ia naiba! strigă ea, cu ochii în flăcări. Nu avea dreptul să spună asta cuiva, cu atât mai puţin ţie.

— L-am convins că… aveam o mare nevoie să aflu.

— Deci asta e în spatele propunerii tale, se răsti ea. Vinovăţia. E generos să fii dispus să accepţi un bun stricat să-ţi fie ducesă, însă nu e necesar. Pot să am grijă de mine perfect fără mila ta.

— Aşa te vezi tu? întrebă el încordat. Ca pe un bun stricat?

Maggie se aşeză pe marginea fântânii şi îşi îngropă chipul în mâini. Până atunci, doar Robin ştiuse în întregime acea poveste urâtă. Era de neîndurat că Rafe o aflase şi el.

Grădina însorită dispăru în spatele amintirilor întunecate care ameninţau să o copleşească. Se strădui să le alunge din minte, dar îşi dădu seama că neajutorarea ei era mai devastatoare decât durerea. Într-un fel, întreaga ei viaţă de până atunci fusese o încercare continuă de a-şi dovedi că nu era neajutorată.

Luptându-se cu disperare să evite umilinţa supremă de a se prăbuşi în faţa lui Rafe, afirmă cu severitate:

— Mai mult decât stricat – distrus şi imposibil de reparat. De asta am fost recunoscătoare că am avut şansa să rămân în Franţa cu Robin şi de asta nu am vrut ca nici măcar lordul Strathmore să nu-mi ştie numele adevărat. Margot Ashton era moartă şi am vrut să o păstrez aşa.

— Margot Ashton n-a murit; a devenit o femeie remarcabilă şi înţelegătoare. Vocea lui Rafe era blândă. Ai ajutat mai multe vieţi şi ai făcut mai mult bine decât ar visa cei mai mulţi dintre oameni. Da, simt o vină imensă pentru felul în care m-am purtat cu tine, însă nu acela e motivul pentru care doresc să-mi fii soţie.

— Nu vreau să mai aud nimic, zise ea ridicând privirea, temându-se de ceea ce ar fi putut spune el.

Ignorându-i remarca, ducele se aşeză lângă ea pe marginea fântânii.

— Când aveam douăzeci şi unu de ani te-am iubit din toată fiinţa. La acea vreme eram înspăimântat de puterea pe care o aveai asupra mea, pentru că te iubeam mai

presus de mândrie şi onoare. Smulse câteva fire de iarbă şi le răsuci absent între degetul mare şi cel arătător. După ce te-am pierdut pe tine mi-au rămas doar mândria şi onoarea, şi am alunecat în capcana lor. Când privesc în urmă şi văd ce om am devenit, îmi dau seama că nu mă plac prea mult. Dacă eram politicos, asta era pentru că nu mă coboram atât de jos cât să fiu grosolan. Când eram arogant, motivul era că statutul meu de duce dădea formă şi structură unei vieţi care în esenţă era lipsită de semnificaţie. Se întoarse şi o privi în ochi. Tu dai un sens vieţii mele, Margot.

Descoperindu-se atât de mult în faţa ei, o făcea în mod paradoxal pe Maggie să fie mai vulnerabilă. Din ce în ce mai speriată, privirea ei alunecă într-o parte, pentru ca el să nu-i vadă laşitatea.

— Nu vreau să am responsabilitatea de a da un sens vieţii tale.

— Nu ai de ales. Uni firele de iarbă pe un deget ca pe un inel. Asta rămâne adevărat fie că ne căsătorim, fie că nu ne mai vedem niciodată.

La fiecare propoziţie a lui, zidul ei de apărare se prăbuşea tot mai mult. Oroarea din Gasconia se uni cu teama pe care o simţise când îi ceruse mâna, creând un şuvoi de spaimă. Fără să-şi mai poată ascunde sentimentele, strigă:

— Nu am curaj să mai încerc o dată, Rafel Ideea de a-mi asuma un risc cu tine mă îngrozeşte. Ameninţarea lui Varenne că-mi zboară creierii nici nu se compară cu asta.

Firele de iarbă se rupseră între degetele lui.

— Viaţa mea a fost uşoară comparativ cu a ta, spuse el după o tăcere lungă, dar ştiu şi eu câte ceva despre spaimă; am petrecut ultimii doisprezece ani sub semnul ei. Pentru că nu am îndrăznit să-mi asum riscul de a mai încerca o dată durerea pe care am simţit-o când te-am pierdut pe tine, am ţinut viaţa la distanţă şi nu m-am apropiat de nicio femeie pe care aş fi putut-o iubi.

— Atunci ar trebui să înţelegi cum mă simt. Te rog, Rafe, renunţă. Răsuflarea ei se precipita, iar ea ştia că nu

mai dorea să-l asculte. Însă nu putea să plece de acolo.

— Nu înainte de a mă convinge că într-adevăr nu mai există nicio şansă, replică el pe un ton hotărât. Să recunosc iubirea ce ţi-o port mă înspăimântă, dar trebuie s-o fac, deoarece până şi durerea e mai bună decât pustietatea pe care o simt de doisprezece de ani încoace. Se întoarse spre ea cu o privire pătrunzătoare. După gloata din Place du Carrousel ai spus că singurul lucru mai puternic decât frica e pasiunea. Însă te-ai înşelat. Îi îndepărtă cu tandreţe un fir de păr de pe obraz. Nu pasiunea, ci dragostea e mai puternică decât frica. Te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine măcar puţin, altfel nu te-ai fi culcat cu mine. Dragostea există; dă-i o şansă să-ţi vindece rănile trecutului.

Ea tânjea după ceea ce îi oferea el aşa cum o femeie moartă de sete tânjeşte după apă. Şi totuşi nu putea accepta. De când venise Rafe la Paris, şocurile se succedaseră într-un ritm ameţitor, iar barierele pe care şi le ridicase pentru supravieţuire începuseră să cedeze. Furtuna de spaimă se intensifica şi se transforma într-un adevărat uragan, ameninţând să o distrugă dincolo de orice posibilitate de vindecare.

Exista o singură formă de alinare în care avea încredere.

Alunecă de-a lungul ghizdului de marmură al fântânii, apoi îi înconjură lui Rafe gâtul cu braţele şi îl sărută cu o foame disperată. Pierzându-şi calmul de până atunci, el o strânse cu putere. În îmbrăţişarea aprinsă care urmă, teama ei începu să se retragă, împinsă înapoi de nebunia incandescentă a dorinţei.

Rafe îi desfăcu rochia la spate şi i-o trase în jos, dezvelindu-i umărul. Însă în loc să o sărute din nou, se opri cu mâinile tremurând.

— Ar trebui să vorbim, nu să ne smulgem hainele, spuse el.

— Vorbitul nu ajută, Rafe, răspunse ea, deschizând ochii ameţiţi. Însă pasiunea da; cel puţin pentru o vreme, îşi trecu mâna în jos pe torsul lui, până când simţi o bucată

de carne bărbătească şi caldă care se întări imediat sub palma ei.

— O, Dumnezeule, Margot… îngăimă el.

Fără să i se poată împotrivi, îi trase trapul dornic în iarba încălzită de soare. Mâinile şi picioarele li se încolăciră, hainele lor dispărură, iar pielea goală putu fi sărutată şi atinsă. Dincolo de spaimă, ea scoase un oftat de uşurare când el o pătrunse într-un act rapid şi puternic de posesiune.

Însă, în loc să continue către punctul culminant arzător şi inevitabil, el rămase nemişcat, cu braţele tremurând, în timp ce pulsa în ea.

— Nu încă, draga mea, gâfâi el. N-am terminat discuţia noastră despre frică. Viaţa te-a învăţat să-ţi fie frică, însă nu trebuie să fie aşa. Lasă-mă să te iubesc.

— Şi nu asta facem acum? Hotărâtă să-l înnebunească de dorinţă, îşi mişcă provocator şoldurile.

Fără să vrea, el se adânci şi mai mult, apoi îşi ţinu respiraţia şi se retrase uşor, cu chipul strălucind de sudoare.

— Asta nu e dragoste, ci sex; oricât de minunat şi ameţitor ar fi, nu e acelaşi lucru cu a face dragoste.

— Nu mai vorbi despre dragoste! încercă furioasă să-l lovească, zgâriindu-i pieptul şi umerii cu unghiile.

El îi prinse încheieturile mâinilor şi i le ţintui blând, dar hotărât, în iarbă.

— Trebuie să o fac, răspunse el, pentru că eşecul iubirii ne-a trimis pe amândoi pe cărările acelea lipsite de bucurii şi pline de teamă.

— Rafe, asta nu e o nenorocită de dezbatere parlamentară! Dorindu-şi mai mult decât oricând să uite, îşi contractă muşchii interiori într-o mângâiere îmbătătoare.

El gemu şi îşi aplecă fruntea în faţă, iar părul său negru şi umed îi căzu peste ochi. Ea se strânse din nou şi crezu că, în sfârşit, câştigase când un fior violent puse stăpânire pe el.

Din nou însă, controlul lui avu câştig de cauză.

— Lasă-mă să te iubesc, Margot, spuse el răguşit, ridicând capul. Pasiunea nu-ţi va oferi altceva decât o uşurare de moment.

— Poate că aşa e, şopti ea, simţind o dorinţă inexplicabilă de a plânge. Însă pasiunea… e mai sigură ca dragostea.

Bărbatul se fixă deasupra ei, umerii lui laţi blocând soarele, umplând întreaga lume, astfel încât nimic în afara lui nu mai era real.

— Nu e de ajuns să fii în siguranţă. Incapabilă să mai îndure privirea lui pătrunzătoare, închise ochii într-o încercare frenetică de a-şi regăsi raţiunea. Uită-te la mine! spuse el pe un ton poruncitor. Cu toate că nu voia să asculte, ochii ei se deschiseră. Şi îşi dădu seama cu groază că nu mai avea o voinţă proprie. Meriţi mai mult decât simpla siguranţă, Margot, continuă el mai blând. Deja ai suferit durerea iubirii; îngăduie-ţi să-i simţi şi plăcerile.

Zidurile ei de apărare se dezintegrară complet, aruncând-o într-un uragan de teamă, durere şi furie. Supravieţuise acelei devastări pentru că nu-şi dăduse voie niciodată să-şi amintească în întregime de oroarea trecutului, însă acum acele amintiri îi reveneau cu o ferocitate care îi distrugea spiritul. Strigătul agonizant de moarte al tatălui ei şi sângele lui pe faţa ei. Mâinile care o apucau şi pângărirea înfiorătoare care îi distrusese inocenţa pentru totdeauna. Fapte de neimaginat, pe care o fată de optsprezece ani nici nu le-ar fi putut bănui.

Scoase un ţipăt de spaimă, dorinţa ei dispărând în faţa hohotelor de plâns care îi zguduiau întreaga fiinţă. Îi era frig, atât de frig şi era atât de singură…

Rafe îi eliberă imediat mâinile şi o strânse în braţe, protejând-o de furtună cu trupul şi sufletul său.

— Te iubesc, Margot! rosti el cu hotărâre. Mereu te voi iubi. Nu mai trebuie să fii singură vreodată.

În adâncul sufletului ei ştia că dacă s-ar fi gândit cu adevărat la ce se întâmplase în trecut, ar fi murit.

Însă nu murise. Rafe era în jurul ei, înăuntrul ei, blândeţea şi puterea lui o protejau, iar cuvintele de

dragoste pe care i le repeta erau colacul care o salva de la anihilare.

Treptat, uraganul spaimei începu să-şi piardă din putere, iar răsuflarea ei se mai linişti. Trecutul nu se schimbase; amintirile erau încă amare, iar cicatricele adânci. Însă dragostea lui alunga norii fricii, cu puterea cu care soarele topea de obicei ceaţa dimineţii.

Teama dădu înapoi, lăsând în loc un gol. Apoi, încet, ca un flux, acel gol din centrul sufletului ei se umplu de dragoste. Căldura iubirii lui alungase umbrele întunecate şi o scălda în lumină.

Odată cu dragostea reveni şi dorinţa. Însă nu mai era dorinţa disperată care o dominase înainte, ci amplificarea unei emoţii în care dragostea şi pasiunea erau inseparabile.

Cu toate că se înmuiase în timp ce rezistaseră împreună acelei furtuni, încă erau uniţi în modul cel mai intim. Maggie se împinse în el, lăsându-şi trupul să vorbească.

— Te iubesc, Rafe, şopti ea, când pasiunea dintre ei se aprinse din nou.

El răsuflă greoi, mişcându-se în ritmurile primordiale ale împerecherii. Nu mai rămăsese nici urmă din distanţa pe care o simţise în el prima dată când făcuseră dragoste. Acum era în întregime cu ea, trup şi suflet.

În încercarea lor de a-şi uni trupurile în unul singur, mişcările lui puternice stârniră altă furtună de data aceasta vântul alb al dorinţei. Maggie scoase un ţipăt şi se prinse strâns de el, simţind cum îşi pierde controlul. Contracţii sălbatice îi cuprinseseră tot corpul, ţâşnind din punctul uniunii lor. Iar ţipătul femeii se acoperii de geamătul lui adânc, în timp ce îşi elibera sămânţa în adâncul ei.

Coborârea dine extaz fu lentă, un vârtej de linişte şi lumină. În vreme ce conştiinţa îi revenea treptat, văzu că Rafe tremura la fel de rău ca ea. Îi mângâie spatele asudat până când îşi reglă complet respiraţia.

— De unde ştiai că mă simţeam atât de singură?

murmură ea.

Rafe îi studie chipul, expresia lui încordată dovedind cât îl costase cataclismul ei emoţional.

— M-am regăsit în asta, cred. Când am privit în urmă, mi-am dat seama că frica de pierdere m-a făcut să mă retrag din faţa riscurilor unor emoţii profunde. Însă în ceea ce am găsit n-a fost siguranţă, ci singurătate. Cred că la fel a fost şi pentru tine.

— Exact aşa e, răspunse ea încet. Nu am uitat niciodată ce s-a întâmplat, însă nici nu mi-am îngăduit să conştientizez lucrul acesta. Ca să supravieţuiesc aveam nevoie să mă retrag din faţa spaimei. Şi prin asta mă rupeam de tot – şi de toţi.

— Vorbeşti ca şi când ar fi fost în trecut.

— Da, pentru că de data asta nu m-ai lăsat să mă retrag. Mulţumesc, Rafe. Privi în ochii lui cenuşii, cu buzele încreţite într-un zâmbet. În caz că nu m-am făcut înţeleasă mai devreme, te iubesc.

— După cum cred că am menţionat de vreo patruzeci sau cincizeci de ori până acum, spuse el întorcându-i zâmbetul cu o căldură ameţitoare, şi eu te iubesc.

— Se pare că măcar o dată ne înţelegem, observă ea râzând.

— Îmi pare rău că m-am pierdut în aşa măsură încât nu m-am retras la timp, continuă el, cu trăsăturile umbrite. Şovăi, apoi adăugă: Sper că… nu vor exista consecinţe nedorite.

Ea se simţi cuprinsă de bucurie şi de un sentiment plăcut de putere feminină.

— Pentru mine, asemenea consecinţe nu ar fi deloc nedorite, rosti ea cu seninătate. Şi sunt sigură că şi ţie ţi-ar plăcea să ai un moştenitor.

El rămase uimit. Apoi, brusc, chipul său se lumină, strălucitor ca soarele de deasupra lor.

— Asta înseamnă că te măriţi cu mine?

Maggie îşi trecu degetele cu tandreţe prin părul lui răvăşit.

— Dacă eşti sigur că vrei o femeie cu un trecut

dubios, nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu soţia ta.

— Dacă sunt sigur? O luă în braţe râzând şi se rostogoli pe spate, astfel încât ea sfârşi întinsă peste el. Niciodată n-am fost atât de sigur de ceva.

— Ai avut dreptate, Rafe. Dragostea e mai puternică decât frica, şi sentimentul e mult mai plăcut. Îşi frecă obrazul de al lui. Îţi sunt recunoscătoare că ai avut mai mult curaj decât mine.

— A fost un risc pe care a meritat să mi-l asum. Îi mângâie iubitor spatele gol. Ţi-era teamă că nu o să pot rezista farmecelor altei femei, însă nu uita că cel mai bun soţ e desfrânatul convertit.

Ea şovăi o clipă, apoi îşi spuse că între ei trebuia să existe sinceritate totală.

— Nu am crezut niciodată zicala asta. Sunt convinsă că ai vorbit serios, dar cunoşti precis zicala cu lupul care îşi schimbă părul.

— Mereu mi-au plăcut femeile care îmi aminteau de tine, însă niciuna nici nu s-a apropiat măcar de Margot cea adevărată, rânji el. O să-ţi fie mai simplu să mă crezi dacă ţi-aş spune că am păscut în destule păşuni ca să ştiu că iarba nu este mai verde?

— Tocmai m-ai convins. Îşi lăsă râzând capul pe umărul lui. Cum se face că o afirmaţie atât de vulgară e mai convingătoare decât una nobilă?

— Mă tem că asta ţine de natura umană.

În timp ce stăteau întinşi unul în braţele altuia, Rafe îşi dădu seama că trebuia să o protejeze de soare, căci tenul ei deschis era mult mai uşor de ars decât pielea lui smeadă. O lăsă cu blândeţe pe iarba înaltă, apoi se sprijini într-un cot ca să-i ţină umbră cu trupul său.

— Erai splendidă în lumina lumânării, dar eşti şi mai frumoasă în soare. Îi atinse delicat una dintre vânătăile aproape vindecate de pe coaste. În ultimele câteva zile trecuse de la albastru la gălbui. O să fiu fericit când o să treacă complet şi ultima, spuse el. Margot, eşti o minune. Dramele prin care ai trecut ar fi distrus orice fiinţă mai slabă.

Ea îi prinse mâna şi i-o duse la inimă.

— Dragostea mea, totul are o valoare pe lumea asta. Din ziua în care a murit tatăl meu până în urmă cu zece minute, spaima a fost tovarăşul meu constant, la fel de apropiat precum propria mea umbră. Şi totuşi, într-un fel foarte curios, nu mi-era teamă de lucrurile mărunte, întrucât ce era mai rău din ce-mi puteam imagina se întâmplase deja. Din multe puncte de vedere am devenit mai puternică, şi acum pot să fac lucruri la care înainte nici nu m-aş fi gândit. De asta am fost o spioană eficientă.

— Contesa mea îndărătnică şi viitoarea mea ducesă, murmură el, sărutându-i fruntea.

— Vreau să te rog ceva, adăugă ea, şovăind.

— Orice, răspunse el simplu.

Maggie se gândi la o mulţime de feluri prin care să-şi exprime dorinţa, apoi, în sfârşit, spuse:

— Robin e familia mea. Mereu va fi.

— Şi nu vrei să mă port ca un soţ idiot, posesiv şi gelos, zâmbi Rafe. Ai dreptate. Îmi place Robin şi îl respect enorm. Dacă mă străduiesc un pic, o să pot ajunge să mă conving că e fratele tău. Mereu va fi binevenit în casa noastră şi sper sincer să ne viziteze des. Asta voiai să auzi?

— Da, dragostea mea. Ceva mătăsos o apăsă senzual într-o parte, iar când coborî privirea îl zări pe Rex, care se hotărâse să se întindă lângă ea. Şi Rex? continuă ea surâzând.

— Şi el e binevenit, râse Rafe. Toate gospodăriile au nevoie de un motan, iar acum că m-am dat pe brazdă…

Râsul ei vesel răsună ca un clopoţel în grădină; ridică privirea spre Rafe şi îşi trecu degetele prin părul ei negru, lipindu-şi trupul de al lui în bucuria apropierii.

Când buzele lor se uniră din nou, fu o clipă recunoscătoare că acea grădină era atât de adăpostită. Aveau mulţi ani de recuperat.

Sfârşit